

Thị Ngược Thành Tính

Contents

Thị Ngược Thành Tính	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	18
11. Chương 10	20
12. Chương 11	22
13. Chương 12	24
14. Chương 13	26
15. Chương 14	28
16. Chương 15	29
17. Chương 16	31
18. Chương 17	33
19. Chương 18: Bắt Đầu Dạy Dỗ	34
20. Chương 19	36
21. Chương 20	38
22. Chương 21	40
23. Chương 22	42
24. Chương 23	43
25. Chương 24	44
26. Chương 25	46
27. Chương 26	48
28. Chương 27	49
29. Chương 28	51
30. Chương 29	53
31. Chương 30	54
32. Chương 31	56
33. Chương 32	58
34. Chương 33	60
35. Chương 34	61
36. Chương 35	63
37. Chương 36	67
38. Chương 37	69
39. Chương 38	71
40. Chương 39	72
41. Chương 40	74

42. Chương 41	75
43. Chương 42	76
44. Chương 43	77
45. Chương 44	78
46. Chương 45	79
47. Chương 46	80
48. Chương 47	81
49. Chương 48	82
50. Chương 49	83
51. Chương 50	84
52. Chương 51	85
53. Chương 52	86
54. Chương 53	87
55. Chương 54	88
56. Chương 55	89
57. Chương 56: Khẩu Khẩu, Thận Nhập	90
58. Chương 57	92
59. Chương 58	93
60. Chương 59	94
61. Chương 60	95
62. Chương 61	96
63. Chương 62	98
64. Chương 63	99
65. Chương 64	100
66. Chương 65	101
67. Chương 66	102
68. Chương 67	103
69. Chương 68	105
70. Chương 69	106
71. Chương 70	107
72. Chương 71	108
73. Chương 72	109
74. Chương 73	110
75. Chương 74	111
76. Chương 75	112
77. Chương 76	114
78. Chương 77	115
79. Chương 78	117
80. Chương 79	119
81. Chương 80: [xôi Thịt ~]	120
82. Chương 81: [Thuần Thịt ~]	121
83. Chương 82	123
84. Chương 83	124
85. Chương 84	126
86. Chương 85	127

Thị Ngược Thành Tính

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, nguyên sang, xuyên không, thầy thuốc S công x giáo chủ M trung khuyến thụ, nhất thụ nhất công, ca

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Hàn Lượng ngồi ở vị trí phó lái, chống cằm vô má ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ ô tô, nghe đồng nghiệp tào lao tán phét, bản thân chỉ thỉnh thoảng “ừ, à” vài tiếng cho có lệ. Ba ngày, ba ngày đối với một bác sĩ chính trong phòng cấp cứu của một bệnh viện hàng đầu như hắn mà nói, thật sự là kim cương thỉnh thoảng mới lượm được, thật không biết dùng để cùng đám hồ bằng cầu hữu “lỡ” dính vô từ hồi đại học leo núi uống rượu với sát phạt thâu đêm có coi là lãng phí không nữa. Nghe bọn họ than phiền liên miên bất tận, ánh mắt vốn không có mấy tia ôn hòa của Hàn Lượng càng ngày càng lạnh hơn.

Cái gì mà bác sĩ chính khó làm, rồi ông nào anh nào chị nào thắng tiến nhanh hơn người khác, rồi người nhà bệnh nhân này nợ thuộc loại khó chơi lại còn không biết lý lẽ, rồi em y tá nào xinh mà chanh hổi chết người... vân vân và vũ vũ. Cứ như là bệnh viện chỉ có mấy cái loại chuyện tào lao đó là đáng để tâm vậy. Bọn chúng sao không chịu nói cả đám đã uống say còn dám đứng trên bàn mổ, chẩn đoán sai còn to mồm mà cãi? Vào không được bệnh viện lớn, thăng không được chức, xã giao với căn cơ gia đình đương nhiên là chiếm phần không nhỏ, thế nhưng thái độ làm nghề y mới chính là thứ quyết định số phận, lười nhác như thế, cho dù vào bệnh viện tốt nhất, cũng chỉ có thể làm bảo vệ đi hót rác mà thôi.

Hàn Lượng của chúng ta, bị quấy nhiễu đúng ba ngày, thậm chí kiên nhẫn của mình đúng là đã bị mài mòn gần hết rồi.

“A” Ngay lúc Hàn Lượng định mở miệng hô “Dừng”, tên bạn ngồi cầm lái bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng, át hết tiếng của những người khác trong xe.

“Làm sao vậy?” Trong khi những người khác còn đang sững sờ, Hàn Lượng lãnh tĩnh hỏi. Hắn biết, có thể khiến một người cầm môn tay dao phẫu thuật phải trắng bệch cả mặt, đầu đổ mồ hôi lạnh ầm ầm, chắc chắn không phải chuyện tốt, cũng tuyệt đối chẳng phải chuyện nhỏ.

“Không phanh được...” Tiếng nói có chút run, tuy rằng hắn vẫn cầm vững tay lái, thế nhưng ngón tay cũng trắng bệch cả ra, có thể thấy hắn đang dùng khá nhiều sức để trấn an mình, khiến bản thân lãnh tĩnh.

“Cái gì? Phanh không ăn? Chúng ta đang đi đường núi đó, còn đi phía ngoài rìa nữa!!” Một giọng nói tức tằng từ phía sau vang lên. “Chết tiệt, con đường này ngay cả một vòng bảo hộ cũng không thấy bóng.”

“Cố phanh lại đi!” Một giọng nói khác, nhẹ nhàng hơn, vỗ tay lên vai người lái.

“Phía trước là khúc cua!” Người ngồi đằng sau có định lực kém nhất, nhìn thấy phía trước có biển mới lên giọng cảnh cáo, không chỉ giọng nói mất bình tĩnh, hắn còn bắt đầu cố mở cửa xe, ý đồ nhảy xe ra ngoài.

“Phanh kéo không được!”: Hàn Lượng tự mình kiểm tra, thế nhưng không biết là do tốc độ xe quá nhanh hay là cái gì, phanh xe cơ bản là không kéo được.

Tài xế tiếp tục giữ tay lái, cua một góc lớn, trong khoảnh khắc lượn vào đường cua trước khi xe lao ra khỏi vách núi, thế nhưng đúng lúc này Hàn Lượng nghe được một tiếng nổ phía sau, sau đó xe bỗng nhiên hơi nghiêng về một phía.

Lại nữa, nổ lốp! Lưng Hàn Lượng triệt để mát rượi!

KHông chỉ thế, đi vào đường cua rồi, mấy người trên xe mới có dịp để ý tới luồng xe đối diện, vừa nãy bị núi che mà không nhìn thấy, có một chiếc xe tải lớn chở đầy hàng hóa đang ầm ầm lao tới. Thế nhưng xe bọn họ lúc này đã không tài nào không chế được. Tài xế lần thứ hai nỗ lực né tránh, và kết quả chính là, năm người bọn họ, giữa background là những tiếng nổ đinh tai nhức óc, cả người lẫn xe bay vèo khỏi đường, rơi xuống chân núi.

2. Chương 1-2

“Chủ tử, chúng ta nghỉ một chút đã.” Đột nhiên, một giọng nói thánh thót truyền ra từ trong xe: “Đã chạy liên tục cả một buổi trưa rồi, cũng nên dừng lại dùng chút điểm tâm.”

Nam nhân mặc y phục màu đen, cưỡi con ngựa cũng đen tuyền đi đằng trước, sau khi nghe câu nói ấy, ghìim lại dây cương, con ngựa ***g lên cao, sau đó nhanh chóng dừng lại. Những người đi sau cũng nhanh chóng ghìim cương, hiển nhiên, đều là dân đã qua huấn luyện cả.

Nam nhân mặc y phục màu đen thúc ngựa chạy đến bên xe ngựa, màn cửa xe ngựa cũng được vén lên: ” Chủ tử, cơm đã dọn xong rồi, nhanh đi rửa mặt rồi dùng cơm thôi.” Cùng với thanh âm thánh thót, một gương mặt quyến rũ với nụ cười rạng rỡ cũng hiện ra sau tấm rèm.

“Công phu hầu hạ bề trên của Hà tổng quản lại tiến bộ hơn rồi ” Người nói là một vị cô nương cực kì xinh đẹp, áo chên bó sát người, lưng đeo song đao, vừa nhìn đã biết là người luyện võ. Gương mặt nhỏ nhắn, lại có một đôi lông mày thanh tú vút cao, thực sự khiến người ta không cách nào rời mắt, vóc người cao gầy, thậm chí còn cao hơn so với nam nhân bước ra trước nàng.

“Đông Hộ Pháp nói lời này là có ý gì? Việc của nô tài chính là hầu hạ chủ tử, làm chu đáo là bổn phận của ta, nào có chuyện tiến bộ hay không tiến bộ” Người được gọi là Hà Tổng Quản, ung dung bước đến trước mặt nam nhân mặc áo đen, đỡ lấy dây cương, dâng lên một tấm khăn đã nhúng qua nước nóng, miệng nói liên hồi, thế nhưng động tác không hề chậm trễ, thậm chí mắt cũng không thèm chớp, hết sang trái rồi lại sang phải, cực kì sinh động.

Nam nhân mặc áo đen mặt lạnh lùng, xuống ngựa, đưa dây cương cho người kia cầm, tiền tay cầm tấm khăn, sát qua gương mặt, sau đó đi vào trong xe, động tác cực kì nhanh nhẹn, lơ đẹp hai người đang đấu võ mồm kia, nhìn nhiều cũng thành quen, chẳng có gì lạ cả. Trước khi vào xe còn vẫy tay, ý bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

“Lục Đình Nguyên, người chịu chết đi!!” Một tiếng hét lớn vang lên, một đoàn khói màu tím bủa vây lấy đoàn người, cắt đứt trò đấu khẩu của chàng Hà và nàng Đông, cũng làm cho bữa cơm chưa kịp được miếng nào của người nào đó phải dừng lại. Chờ khi đám khói tan bớt, mọi người mới nhìn rõ, con đường chẳng dính líu gì tới chữ rộng rãi đã bị mười người chặn hết trước sau. Bên phải là rừng rậm, bên phải là vách núi, xem ra đã mai phục từ trước. Chỉ là... đám ranh này... có trẻ quá không?

“Người muốn giết ta?” Nam nhân mặc áo đen đứng dậy, chấp tay sau lưng mà đứng, hỏi đám người trước mặt.

“Ma giáo bại hoại, người người đều muốn giết.” Câu nói rất chính nghĩa, rất quen tai, sắc mặt cũng rất hiền ngang lăm liệt.

Lục Đình Nguyên bước vài bước về phía trước, tiện chân đá bay tám giấy dầu màu tím, to bằng lòng bàn tay ra xa:”Dùng cách này sao?”

Đối phương hình như cũng biết biện pháp hấn dùng không được tử tế gì cho lắm, mặt đỏ lên một tí, thế nhưng rất nhanh liền quay về bộ dạng rất hiền ngang lăm liệt: “Đối phó với người như người, dùng biện pháp gì cũng không quan trọng.”

“Hả? Ta là loại người gì?” Lục Đình Nguyên hỏi lại.

“Ma giáo bại hoại, người người đều muốn giết.” Đối phương rút bảo kiếm bên hông ra, hô lớn.

“Ma giáo bại hoại, người người đều muốn giết!!!” Đám người xung quanh cũng đều rút vũ khí ra, gào lên trợ uy.

“Hừ” Lục Đình Nguyên cười nhạt: “Vậy các ngươi là loại người gì?”

“Chúng ta đương nhiên là người trong chính đạo, thế nên nhất định phải giết tên ma đầu như ngươi, trừ hại cho vô lâm.” Đối phương trả lời vô cùng khí thế.

“Vô lâm trừ hại!!” Vẫn rất đồng thanh, không biết là muốn phô trương thanh thế, hay tự cổ vũ cho mình.

“Sao ta chưa từng nghe nói võ lâm có những thiếu hiệp trẻ như các người vậy?” Lục Đỉnh Nguyên nhìn lướt qua gương mặt bọn họ. Đều là lũ trẻ ranh mới mười mấy tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười bảy, ít nhất, chắc mười một mười hai.

Biết Lục Đỉnh Nguyên châm chọc tuổi còn quá nhỏ, đám người kia rất nghiêm túc nói: “Chờ chúng ta giết người rồi, toàn bộ giang hồ đều phải biết tên chúng ta thôi.”

Thì ra đây mới là mục đích chính – tạo dựng tên tuổi, thật không biết nên cười vỗ tay khen chúng nó gan dạ, hay nên cười khở lắc đầu than sao chúng bay ngu dốt vậy nữa.

” HỒN nữa, theo như ta biết, người ở tuổi mười sáu đã giết chết Thiên Hạ Đệ Nhất Dao – Hồ Thiên Thanh, sau đó mới có thể danh chấn giang hồ, Toàn Thanh Tuyền ta năm nay cũng mười sáu tuổi, ta không tin người năm mười sáu tuổi, có thể giỏi hơn chúng ta bây giờ.” Đối phương rất kiêu ngạo, vênh mặt lên: “Chỉ cần hôm nay chúng ta giết được người, giang hồ sẽ nằm gọn trong tay chúng ta thôi. Ha ha ha...”

Lục Đỉnh Nguyên vốn có chút ngạc nhiên, người tới giết hắn, thật ra lại lấy hắn làm tấm gương tiến tới. Thế nhưng, hắn đã phải trả cái giá lớn như thế nào chúng có biết không? Lối suy nghĩ quá đơn giản tự phụ, khiến Lục Đỉnh Nguyên có chút tiếc hận cho bọn chúng. Đám hậu bối trong Bạch đạo nếu đều như thế cả, vậy cái giang hồ này để hắn tung hoành mười năm cũng không có gì quá đáng, hơn nữa, hắn có thể phá phách tiếp mấy chục năm nữa mà không cần động tay động chân gì.

“Các người muốn từng người lên một, hay lên một lượt?” Lục Đỉnh Nguyên bước về phía trước, thấp giọng dặn dò thủ hạ đằng sau: “Không ai được ra tay.:

Tất cả mọi người đều là thuộc hạ theo Lục Đỉnh Nguyên đã nhiều năm, đương nhiên hiểu tính cách của hắn. Lục Đỉnh Nguyên là một tên vô si, đã đánh là đến chết mới dừng tay, chẳng ai có thể ngăn cản được cái thú vui đánh nhau tao nhã của hắn, trừ phi hắn ngã không dậy nổi, chứ không ai nhào vào là hắn tấn tất!! Mà đám ranh trước mặt kia, chưa chắc đã đủ để hắn nóng người.

“Cùng lên!!” Toàn Thanh Tuyền giờ kiêu lên, mọi người đồng loạt lao về phía Lục Đỉnh Nguyên.

“Đúng là đề tiện.” Nhìn Giáo Chủ quần nhau với hơn hai mươi người, Đông Ly lắc đầu, có chút tiếc hận cho đám người trong Bạch đạo.

“Mấy cái thể mèo cào này mà cũng muốn so sánh với Giáo Chủ, bọn chúng bị hoang tưởng hả?” Dù là Tiểu Hà Tử võ công chẳng được bao nhiêu, cũng nhìn ra được sự chênh lệch rõ ràng giữa hai bên.

“Hà tổng quản có thể nhìn ra đây là loại độc gì không?” Đông Ly hiếm khi không châm chọc xỉa xối. Cái tên Tiểu Hà Tử này võ công kém nhất trong Tứ Đại Hộ Pháp của Nghiễm Hàn Cung, thế nhưng cũng có tí hiểu biết về Y và Độc. Được mà người trong giáo dùng, phần lớn đều từ tay hắn mà cả. Thêm nữa, hắn vốn là hoạn quan, lại đứng đầu “Xuân Chi Cung” – chủ quản nội vụ trong giáo, thế nên tất cả mọi người đều gọi hắn là Hà tổng quản, mà hắn, dường như cũng có chút thỏa mãn với cách xưng hô này.

“Mê hương có được tính rất thấp, trong không gian kín có thể khiến người ta hoa mắt chóng mặt, ngủ ngon, thế nhưng ở chỗ này...” Tiểu Hà Tử nhìn trái ngó phải, núi hoang, rừng hoang, gió thổi bốn phía “Thật không biết chúng nó nghĩ gì nữa?” Tiểu Hà Tử lắc đầu, lại càng thêm khẳng định, đám nhóc kia thuộc hàng ngu có đẳng cấp chứ không vừa.

3. Chương 2

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?”

Đông Ly nhíu mày, nhìn về hướng Lục Đỉnh Nguyên, khẽ lắc đầu. Lấy trực giác của một sát thủ mà nói, nàng chắc chắn chuyện này không thể đơn giản như thế được.

Nàng, năm nay mới hai mươi tuổi, cũng giống tiểu Hà Tử, đều được Lục Đỉnh Nguyên nhặt về, tuy rằng Lục Đỉnh Nguyên chỉ hơn nàng có sáu tuổi, thế nhưng với nàng mà nói, vừa như anh, lại vừa như cha. Khi nàng trở thành người đứng đầu “Đông Chi Cung”, nắm quyền bộ phận ám sát tới nay, chỉ cần là lệnh của Lục Đỉnh Nguyên, nàng chưa bao giờ làm sai một điều gì cả. Lần này, xuất cung cùng với Lục Đỉnh Nguyên, chỉ là ngẫu nhiên. Nàng phải xuống phía nam làm nhiệm vụ, còn Lục Đỉnh Nguyên muốn đi khiêu chiến

“Thiên Hạ Đệ Nhất Tiên” mới được vô lâm công nhận vào tháng trước, vì tiện đường, thế nên mới đi cùng hơn người ngày, không ngờ, giữa đường lại gặp chuyện.

Trường tiên của Lục Đỉnh Nguyên phóng rồi thu, giống như giao long trên trời tung hoành khắp chốn. Với thực lực của hắn, thực ra không cần đấu lâu như thế, chỉ là chủ tử còn đang lưỡng lự, lưỡng lự xem có nên lấy tính mạng của đám nhóc đó hay không. Một đám hơn hai mươi đứa, tuy rằng ấu trĩ đến buồn cười, thế nhưng dù sao bọn chúng vẫn còn rất trẻ, trẻ đến độ khiến người ta không đành lòng chấp nhận.

Thôi thôi, vẫn là thả chúng đi thôi! Có thể đùa ra chuyện gì với đám choai choai này chứ.

Lục Đỉnh Nguyên thở dài một tiếng, vung trường tiên, trói gô cả đám lại, lăn trên đất: “Các người đi đi.”

Cả đám nằm rạp trên đất, dường như đã bị chênh lệch thực lực với đối phương dọa cho ngơ ngẩn cả người, nhất thời chưa phản ứng lại được.

Có lẽ nói, bọn chúng vốn không tin, không tin rằng kẻ tà ác nhất mà giang hồ truyền tụng lại có thể dễ dàng thả người như thế.

Quả nhiên, đợi cho đến khi Toàn Thanh Tuyền – kẻ đứng gần Lục Đỉnh Nguyên nhất ho ra một ngụm máu tươi, mới hỗn hển hỏi: “Người thực sự sẽ tha cho chúng ta?” Trong lúc đánh nhau, nó ở gần Lục Đỉnh Nguyên nhất, thế nên, một chiêu cuối cùng, cũng là người bị đòn nặng nhất.

Ai Lục Đỉnh Nguyên nhìn bộ dạng đứng dậy cũng đứng không nổi của Toàn Thanh Tuyền, tiến lên vài bước, đưa tay định kéo hắn lên, ai ngờ bàn tay vừa đưa tới trước mặt người ta, đã bị một kiếm đâm xuyên.

“Ta chỉ muốn đỡ người đứng lên thôi.” Lục Đỉnh Nguyên bình tĩnh nói.

“Không... Không cần lòng tốt giả tạo của người!” Toàn Thanh Tuyền nói rất hùng hồn, thế nhưng thanh âm run rẩy đã bán đứng sợ hãi trong lòng hắn.

Xem ra, đám nhóc này cũng không tin mình rồi. Lục Đỉnh Nguyên hơi xoay người, đem cánh tay phải cầm roi và cánh tay trái bị thương để sau lưng, giọng nói lạnh lùng: “Các người đi đi, trước khi ta đổi ý.”

“Thực sự thả chúng ta đi sao?” Toàn Thanh Tuyền vẫn không tin.

“Đi mau.” Lục Đỉnh Nguyên quát lớn, giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Cả đám mới như tỉnh cả người, dường như rất sợ Lục Đỉnh Nguyên đổi ý, chạy toán loạn như thú.

Ai, chủ nhân mỗi lần mềm lòng là một lần bị thương, tại sao vẫn không học được lòng người hiểm ác? Tiểu Hà Tử vừa thở dài vừa chạy tới xe ôm cái thùng thuốc nhỏ, đi tới chỗ chủ tử.

Không ngờ mới đi được một nửa đoạn đường, chợt nghe thấy tiếng của Lục Đỉnh Nguyên: “Cút ra đây.” Lần này, đương nhiên không giấu võ dương oai như lúc quát đám chíp hôi kia, giọng nói đã có chút giận thật.

Lục Đỉnh Nguyên không nói lời nào, chỉ đứng đó chờ.

Tiểu Hà Tử đã sớm lùi trở về, hắn biết võ công của bản thân chả phải tốt đẹp gì, không muốn, cũng không dám làm vướng tay chủ nhân, thế nên trở về cạnh xe, đứng sau lưng mọi người.

“Bị người phát hiện ra sớm như thế, ta vừa mới tới thôi mà!” Từ sau vách đá, một bóng người chậm rãi bước ra. Ánh mắt người này sắc bén, mang theo phần hận, cánh tay phải cầm một cây trường tiên màu đen, tay trái đeo găng tay, dưới ánh sáng mặt trời lóe ra màu kim loại, có lẽ cũng là một thứ vũ khí.

Lục Đỉnh Nguyên khẽ nhủ mày, cây trường tiên màu đen kia chỉ sợ đã tắm qua độc dược, chỉ e là chiếc găng tay kia cũng không phải thứ đơn giản.

“Xin hỏi các hạ là ai?”

Đối với việc hắn nói là vừa tới, Lục Đỉnh Nguyên một chữ cũng không tin. Tuy rằng đúng là hắn mới phát hiện ra người này, thế nhưng hắn biết, đối phương bò từ trên núi xuống, nói cách khác, đối phương vì sợ hắn phát hiện, không biết đã trốn ở chỗ xa mà nhìn từ bao giờ.

“Tại hạ là Hồ Mặc.”

Đối phương chậm rãi bước ra, đi tới trước mặt Lục Đinh Nguyên.

“Là Thiên Hạ Đệ Nhất Tiên mới được giang hồ xưng tụng?” Lục Đinh Nguyên nhú mày. Đúng là chuyện cười, bản thân còn chưa tới địa bàn của hắn, đối phương đã đưa người lên tận cửa rồi.

“Mới được? Thì ra Lục đại cung chủ vẫn còn nhớ người xưa?” Người tự xưng là Hồ Mặc trở nên âm trầm hơn: “Ta còn có một tên khác, tên là Hồ Thừa Thanh.”

“Hồ Thừa Thanh?”

Nhìn sắc mặt phần hân của đối phương, Lục Đinh Nguyên lập tức liên tưởng tới quan hệ giữa hắn và tiền nhiệm “Thiên Hạ Đệ Nhất Tiên”, cũng chính là Hồ Thiên Thanh đã bị giết mười năm trước: “Người có quan hệ gì với Hồ Thiên Thanh?”

“Là cha ruột của ta!” Hồ Thừa Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, trán nổi gân xanh, cây trường tiên quần trên cánh tay cũng thả xuống dưới, nhờ vào nội lực mà run lên không ngừng, dường như một con độc xà có thể phun nọc độc bất kì lúc nào.”

“Thì ra là tới vì báo thù cho cha.” Sau khi biết được lai lịch của đối phương, Lục Đinh Nguyên không còn cảm giác khẩn trương nữa, dừng nói hắn rất hiểu về tiên pháp của đối phương, dù có chết ở trên tay người ta, hắn cũng không có gì oan khuất cả, ai bảo hắn giết cha người ta.

Hồ Thừa Thanh thấy Lục Đinh Nguyên sau khi biết thân phận của mình, không những không chút sợ hãi, mà còn bình tĩnh hơn, càng tức giận: “Người đừng xem thường ta, chẳng lẽ người không thấy chân khí trong người đình trệ sao?”

Lục Đinh Nguyên nhắm mắt, khẽ điều hòa chân khí, quả nhiên thấy chân khí trong người không lưu thông đều đặn giống trước kia. Liền giơ bàn tay trái lên nhìn, thế nhưng không thấy vết thương có gì khác thường cả.

“Hừ, xem như người còn không quá ngốc, thế nhưng vẫn không nhìn ra vấn đề ở chỗ nào đúng không.”

Hồ Thừa Thanh lạnh giọng nói: “Ta đã bồi một loại dịch cốt không độc không mùi không vị lên kiếm của Toàn Thanh Tuyền, người bình thường nếu trúng phải cũng sẽ không sao, thế nhưng nếu cùng phối hợp với tác dụng của thứ hương liệu các người đã gửi trước đó, sẽ trở thành “Lãnh Ngưng Hương” mà cả giang hồ kinh sợ, lúc đầu tiên chân khí sẽ đình trệ, mặc dù không có gì rõ ràng, thế nhưng thời gian càng dài, khí huyết không thể lưu thông, cuối cùng sẽ trở thành một phế nhân thôi, ha ha ha...”

PS: Mình thử edit theo một giọng văn formal, tử tế (đối với mình). Các bạn thích giọng văn này hơn, hay là vẫn thích giọng văn từng từng biến chất hơn. Nói thật ra thì edit như vậy trung thành với tác phẩm chứ nhiều khi để làm cho nó buồn cười, mình đã bẻ câu cả khá nhiều = Thấy rất là tội lỗi (~~)

Thị ngược thành tính

4. Chương 3

“Đê tiện”

Nghe Hồ Thừa Thanh nói thế, Đông Ly tức giận vô cùng, định lao lên, lại bị Tiểu Hà Tử níu lại. Tiểu Hà Tử chỉ nhú mày, khẽ lắc đầu, gương mặt nghiêm túc khó có thể giấu đi lo lắng, thế nhưng bàn tay giữ Đông Ly không hề buông lỏng. Bọn họ đều biết quá rõ chủ tử nhà mình, chỉ cần hắn vẫn còn đứng được, thì dù có là kẻ nào – cũng không được nhúng tay.

“Hừ!”

Đông Ly đương nhiên cũng hiểu rõ con người chủ tử, không còn cách nào, chỉ tức giận vung tay, dựa người vào thùng xe ngựa phía sau. Một tràng tiếng động chát chúa vang lên, nhưng không làm gì hơn được.

“Đúng là thanh xuất vu lam.”

Lục Đinh Nguyên cười khế, năm xưa, cha hắn Hồ Thiên Thanh nếu không phải lúc luận võ còn nổi tà tâm, muốn đùa giỡn mình, thì lúc đó, với võ công của hắn, không đến nỗi phải chết thảm dưới kiếm của bản thân

như thế. Mà nay, Hồ Thừa Thanh dùng kế này, đúng là đủ đề tiện, thanh xuất vu làm mà. “Trò đùa của nữ nhân mà cũng cao giọng khoe khoang vậy sao.”

Nhắc tới “Lãnh Ngưng Hương”, tuy rằng đúng là làm người trong giang hồ nghe mà kinh sợ, thế nhưng cũng không có mấy người muốn đi dùng cái thứ ấy, nguyên nhân chẳng phải vì ngàn vàng khó mua hay vạn dặm khó kiếm gì mà thật sự đây là thứ mà đồ đệ của một bang phái toàn là nữ nhân – “Lãnh Ngưng Hương”, dùng để giữ chồng. Đệ tử trong Lãnh Hương Cung mặc dù không đông, thế nhưng người nào người nấy bá đạo vô cùng, chỉ cần mà nam nhân mà các nàng nhìn trúng, thì chắc chắn mười phần phải làm chồng các nàng, nếu đồng ý thì không có chuyện gì, thế nhưng không theo, liền hạ độc bằng “Lãnh Ngưng Hương”, sau đó trói lại mà lôi về. Cũng may đệ tử Lãnh Hương Cung tuy bá đạo thế nhưng rất chung tình, mỗi người chỉ theo có một chồng. Mà những nam nhân bị bắt về cũng chưa từng ra khỏi cung được lần nào, thế nên trên giang hồ chẳng người nào biết thuốc giải của thứ độc này, thế nên nó mới có thể khiến cho thiên hạ nghe tới là rụng rời, thế nhưng chả mấy ai thêm sử dụng.

“Toàn Thanh Tuyền cũng là do người sai khiến sao?”

Đúng là kế hoạch rất chu đáo, rất chặt chẽ. Từng bước từng bước, đều nhằm vào hấn. Chỉ sợ là từ giây phút Hồ Thừa Thanh danh chấn giang hồ, thì cái bầy này đã bắt đầu rồi.

“Hừ, chỉ là một đám ngu xuẩn chỉ cần khích một tiếng là nói gì nghe nấy, thế nhưng ta biết, người, không đành lòng hạ độc thủ với đám tiểu quý đó đâu.” Bộ mặt đắc ý dạt dào, dường như chắc mẫm rằng Lục Đỉnh Nguyên nhất định sẽ rút lui.

“Đúng là rất hiểu ta, từ đầu đến cuối là do người sắp xếp?” Tính của hấn, luôn phải hỏi cho rõ ràng thì mới cam tâm được.

“Đương nhiên. Ta thừa biết chỉ cần người vừa nghe nói ở đâu xuất hiện một gã thiên hạ đệ nhất, liền không quản ngại vạn dặm đường xa mà tới khiêu chiến. Bất kể thắng hay thua, người nhất định sẽ giết đối phương, người không thể chịu được có người khác mạnh hơn người!!! Người là một tiên diên, ta nhất định phải giết người, báo thù cho cha, cũng là trừ hại cho toàn bộ võ lâm.”

Lục Đỉnh Nguyên lắc đầu:

“Người nghĩ chỉ thế này là có thể giết được ta?”

Dù cho tính kế chặt chẽ đến đâu, thì muốn giết hấn, cũng phải có bản lĩnh mới được. Mà Hồ Thừa Thanh một thân một mình đến đây, hiển nhiên là hạng người tham danh lợi lại không lý trí. Nếu như để cho toàn bộ võ lâm bao vây, giết hấn không khó, mà nếu chỉ có một mình Hồ Thừa Thanh, mặc dù giết được hấn, thế nhưng trong tình huống hơn mười đại cao thủ của hấn đều đứng hết ở đây, Hồ Thừa Thanh định lết xác ra thế nào?

“Không thử làm sao biết?” Phẫn nộ vì bị Lục Đỉnh Nguyên coi thường, Hồ Thừa Thanh khề quát một tiếng, xông lên, không lường nghĩ giải thích, chỉ mong sớm lấy được tính mạng của Lục Đỉnh Nguyên, đền nợ máu.

Trường tiên giao đấu với trường tiên, ai cũng không có được lợi thế. Chiêu thức của hai người cũng không khác nhau là mấy. Tiên pháp của Hồ Thừa Thanh đương nhiên là đồ gia truyền, mà Lục Đỉnh Nguyên cũng đang dùng tiên pháp của họ Hồ, điều này khiến cho Hồ Thừa Thanh vô cùng kinh hãi.

Tiên pháp họ Hồ không tính là bí kíp nổi danh gì, thế nên không hề ghi lại trên sách vở, mà là do người nhà họ Hồ đời đời truyền miệng, tự tay dạy dỗ. Mà chỉ nhờ vào một trận đánh mười năm trước với Hồ Thiên Thanh, Lục Đỉnh Nguyên gần như đã học được mười phần của tiên pháp, đồng thời còn sử dụng đến độ nước chảy mây trôi, có thể thấy Lục Đỉnh Nguyên không chỉ là một tên võ si, mà còn là một tên võ si thông minh tột bậc.

Thời gian uống hai chén trà đã trôi qua, thế trận vẫn khó phân thắng bại. Hồ Thừa Thanh không nôn nóng, bởi vì hấn đang chờ tới lúc độc tính trong người Lục Đỉnh Nguyên phát tác. Đến lúc đánh nhau thật với Lục Đỉnh Nguyên, Hồ Thừa Thanh mới nhận ra mình tính toán còn sơ sót. Nếu theo như thói quen lúc trước, Lục Đỉnh Nguyên mỗi lần ra khỏi cung đều chỉ mang theo một gã hầu nửa nam nửa nữ, ai biết được lần này đến mới nhận ra đối phương lại dẫn theo nhiều người như thế. Thế nhưng mưu kế sắp đặt nhiều này, sao có thể dừng lại được, thế nên vẫn hành động theo kế cũ.

Chỉ là, đến tận lúc này, hắn mới nghĩ đến vấn đề rút lui, nếu như thực sự giết được Lục Đình Nguyên, hắn phải làm thế nào mới thoát được tay của lũ thuộc hạ đứng đằng sau?

Vừa nghĩ thế, Hồ Thừa Thanh không kiềm được mà nhìn lên về phía sau. Vừa liếc mắt, Hồ Thừa Thanh đã run rẩy cả người.

Vì sao? Bản thân hắn không vội thì thôi, vì sao ngay cả đám thuộc hạ của Lục Đình Nguyên cũng trở ra như đá? Chẳng lẽ bọn chúng không quan tâm đến sống chết của Lục Đình Nguyên? Hay là vì chúng chắc chắn bản thân mình không đánh thắng được Lục Đình Nguyên?

Hồ Thừa Thanh lại càng thêm điên tiết, ra tay cũng không nhường nhịn nữa, cũng không lo kéo dài thời gian chờ độc phát làm gì. Chỉ thấy tay trái hắn khẽ động, năm chiếc móng vuốt bằng sắt lấp lóe ánh kim vọt ra, như năm mũi ám khí bay thẳng về phía Lục Đình Nguyên.

Lúc Hồ Thừa Thanh lộ ra móng vuốt sắt bên tay trái, Lục Đình Nguyên đã bắt đầu phòng bị, Bởi vì vốn chỉ là vũ khí công kích cự li gần, lại đột nhiên trở thành ám khí, khiến hắn có chút giật mình, thế nhưng vốn đã có đề phòng, thế nên lúc năm mũi ám khí bay tới, hắn tránh dễ dàng. Thế nhưng điều hắn không ngờ tới là, đám ám khí đó vẫn còn chiêu giấu ở đằng sau. Ngay lúc hắn cho rằng ám khí đã hết nguy hiểm, thì Hồ Thừa Thanh rút tay một cái, năm chiếc móng vuốt đó đột ngột chuyển hướng, phi như bay thẳng về phía ngực trái Lục Đình Nguyên.

Chết tiệt, lúc này Lục Đình Nguyên mới nhận ra, thì ra giữa mỗi cái móng vuốt, Hồ Thừa Thanh đều nói một sợi tơ rất mảnh rất mảnh. Thế là, một thứ vũ khí rất giản đơn, có thể dùng trăm phương ngàn cách, gần thì công kích, xa thì như roi, cái quan trọng nhất, là nó giống thứ ám khí có thể tùy ý vung ra thu lại.

5. Chương 4

Chết tiệt, lúc này Lục Đình Nguyên mới nhận ra, thì ra giữa mỗi cái móng vuốt, Hồ Thừa Thanh đều nói một sợi tơ rất mảnh rất mảnh. Thế là, một thứ vũ khí rất giản đơn, có thể dùng trăm phương ngàn cách, gần thì công kích, xa thì như roi, cái quan trọng nhất, là nó giống thứ ám khí có thể tùy ý vung ra thu lại.

Bởi vì đề phòng không kịp, cho nên đối với sự công kích của những móng vuốt Lục Đình Nguyên tránh né có chút chật vật.

Hồ Thừa Thanh thừa thế truy kích, chiêu chiêu đoạt mạng, tuyệt không cấp cho Lục Đình Nguyên bất kì cơ hội nào để thở dốc. Mặc dù Lục Đình Nguyên rơi vào thế hạ phong, nhưng dù gì cũng là nhân vật thành danh hơn mười năm trên giang hồ, sao có thể là loại người hời hợt? Mỗi chiêu mỗi thức tất nhiên đều tiếp đón rất cẩn thận.

Chớp mắt đã qua nửa canh giờ, Lục Đình Nguyên đột nhiên cảm thấy nội lực bị kiềm hãm, động tác liền chậm đi nửa nhịp, nhưng chỉ cần một khoảnh khắc này liền bị Hồ Thừa Thanh lợi dụng tăng cường công kích, mặc dù miễn cưỡng né được bốn móng vuốt liên tiếp nhưng vẫn bị một cái móng vuốt cuối cùng bên phải hung hăng tạo một vết thương.

Hồ Thừa Thanh sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, móng vuốt vừa được thu hồi lại bay ra, chuẩn bị đoạt lấy tính mạng của Lục Đình Nguyên.

Nhưng chẳng lẽ Lục Đình Nguyên lại khoan tay ngồi không? Đánh xà dụng côn, trường tiên trong tay quần lấy cây roi của đối phương đánh về phía ngược lại cũng vào đúng vị trí các móng vuốt đang lao ra làm cho đám ám khí trong nháy mắt mất đi độ chính xác.

Hồ Thừa Thanh không còn cách nào chỉ có thể ẩn cơ quan thu hồi ám khí vừa phóng đi được phân nửa, lại vung tay thu hồi đang bị trường tiên quần lấy. Mà chỉ trong giây lát này, Lục Đình Nguyên đã rút nhuyễn kiếm bên hông ra lao vào vùng phụ cận.

Có cái gọi là một tắc dài một tắc cường, một tắt đoản một tắt hiểm. Hồ Thừa Thanh không giỏi về công kích gần, vũ khí của hắn đều là công kích xa mới có được ưu thế, Đối với Lục Đình Nguyên đột nhiên đến gần khiến hắn có chút khản trương.

Hắn không biết là, so với hắn, cấp dưới của Lục Đỉnh Nguyên càng khấn trương. Mọi người ở Nghiễm Hàn Cung hơi lâu năm một chút đều biết, binh khí mà Lục Đỉnh Nguyên am hiểu nhất không phải là trường tiên đang lắc lư trong tay y mà là nhuyễn kiếm quanh năm triển bên hông của y. Lục Đỉnh Nguyên là dựa vào kiếm mà thành danh, mặc dù ở mười năm sau này, người nhớ rõ cũng đã không còn nhiều lắm, nhưng chỉ cần là người của Nghiễm Hàn Cung đều biết việc này. Mà lúc nhuyễn kiếm đi ra, nói lên Lục Đỉnh Nguyên đã bị ép đến mức không thể không dùng toàn lực để ứng phó.

“Chết tiệt, móng vuốt kia cư nhiên cũng có độc!” Mà càng khấn trương hơn ai hết lại là Tiểu Hà Tử. Hắn ở tại chỗ không ngừng dậm chân than thở.

“Người nói cái gì?” Đông Ly cách Tiểu Hà Tử gần nhất liền nghe được lời của hắn mà cũng không nhin được mặt mày liền biến sắc.

“Người không thắc mắc tại sao chủ tử bị trúng một vết thương tạo thành lỗ hổng to như vậy lại không chảy chút máu sao?” Tiểu Hà tử chất vấn, rồi thấp giọng nói, “Kia căn bản là do trên móng vuốt cũng có độc!”

“Đề tiện!” Đông Ly nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ có thể ở xa xa mà nhìn, lòng đầy lo lắng.

Lục Đỉnh Nguyên đương nhiên cũng biết bản thân lại trúng độc, hơn nữa loại độc này hiển nhiên là cấp tính mà không phải giống “Lãnh Ngưng Hương” là loại độc chậm rãi phát tác lấy đi mạng người.

Trước mắt bắt đầu mơ hồ, hai tay hai chân cũng bắt đầu càng ngày càng nặng nề.

Phải nhanh, bằng không nếu cứ tiếp tục như vậy dù không chết trong tay Hồ Thừa Thanh thì cũng sẽ vì không kịp giải độc mà mệnh táng ừu tuyền. Nếu nhất định trong hai người phải có một bước vào địa phủ mới có thể chấm dứt trận chiến này, như vậy y không ngại làm cho hai tay mình nhiễm máu tươi một lần nữa. Dù sao, máu Hồ gia, cũng không phải là lần đầu tiên dính vào.

Đã có quyết định, Lục Đỉnh Nguyên công kích không phải là cẩn thận như lúc đầu mà là đại khai đại hợp hướng đến đánh nhanh thắng nhanh. Cuối cùng ở khoảnh khắc phía sau trúng một tiên phía trước nhận hai trảo y đã đem nhuyễn kiếm cắm vào yết hầu của Hồ Thừa Thanh.

“Sao....có....thể...” Đến cuối cùng, Hồ Thừa Thanh vẫn là chết không nhắm mắt, hắn không rõ chính mình khổ luyện mười năm lại tử tử trù tính suốt mấy tháng, tại sao vẫn thua ở trong tay Lục Đỉnh Nguyên?

Lục Đỉnh Nguyên rút nhuyễn kiếm ra, sau đó lùi lại mấy bước, xác định Hồ Thừa Thanh đã chết thật sự, cuối cùng chống đỡ hết nổi mà quỵ xuống một gối.

“Chủ tử...” Tiểu Hà Tử cùng Đông Ly đồng loạt vọt lên.

“Đông Ly....Dẫn người đi kiểm tra phụ cận một chút...” Lục Đỉnh Nguyên dựa vào trong lòng Tiểu Hà Tử, một tay ngăn chặn tay của hắn gấp gấp xé quần áo của mình để kiểm tra miệng vết thương, “Vào trong xe hãy xem.”

“Vâng!”

“Vâng!”

Hai người trăm miệng một lời, hành động nhanh chóng. Đông Ly để lại hai người giúp đỡ chiếu cố Lục Đỉnh Nguyên, những người còn lại đều được phân nhiệm vụ rõ ràng rồi rời đi theo bốn hướng khác nhau. Tiểu Hà Tử dưới sự giúp đỡ của một tên thuộc hạ khác liền trợ giúp Lục Đỉnh Nguyên đang gần như kiệt sức đi vào thùng xe.

“Tê” Sau khi quần áo bị xé mở, người hít một ngụm khí lạnh là Tiểu Hà Tử mà không phải là Lục Đỉnh Nguyên. “Chủ tử....Trên roi cũng có độc.”

“ta biết.” Nói cách khác, y ở dưới tình huống biết rõ trên roi có độc vẫn lựa chọn lấy thương đổi mạng. “Sao vậy? Không giải được?” Khẩu khí thực lạnh nhạt, tựa hồ không giải được cũng không có gì phải quan tâm.

“Không phải, chỉ là ba loại độc đồng thời phát tác, khó tránh khỏi có chút phức tạp, chỉ sợ...” Tiểu Hà Tử nhú mày, “Sẽ khiến ngài chịu khổ mấy ngày.”

“A...” Lục Đỉnh Nguyên hừ nhẹ mà cười, tiếng cười là hàm ở trong cổ họng.

“Tiểu Hà Tử biết chủ tử không thêm để ý, nhưng Tiểu Hà tử thấy chủ tử chịu khổ, Tiểu Hà tử rất khổ sở...” Tiểu Hà Tử vừa nói vừa xử lý vết thương cho Lục Đình Nguyên, miệng vết thương đen thùi lại xanh tím làm cho ngữ khí của hắn không khỏi mang theo ghen ghét.

Lục Đình Nguyên sớm đã quen với việc Tiểu Hà Tử ồn ào, nhắm mắt dưỡng thần, không rảnh quan tâm hắn, mặc cho hắn lật tới lật lui miệng vết thương cũng không rên một tiếng.

Thời gian ước chừng được một chén trà nhỏ, người tra xét chung quanh đã trở lại. “Chủ tử...” Đông Ly ở ngoài xe phục mệnh.

“Sao rồi?” Lục Đình Nguyên chờ Đông Ly báo cáo.

“Không phát hiện ai khả nghi, những kẻ lúc trước đã lui sạch sẽ, cũng không phát hiện người tiếp ứng, chỉ trừ chút chuyện.” Đông Ly tấn trách báo cáo, chính là câu nói cuối cùng có chút quái dị.

“Àn?” Lục Đình Nguyên lúc này mới mở mắt, liền nhìn thấy Đông Ly đang ôm gì đó, tựa hồ là một nam nhân. Toàn thân đầy thương tích, vùng ngực có chỗ lõm xuống, cả người bần loạn không chịu nổi, tóc ngắn, trên mặt bởi vì huyết cùng bùn mà không thể nhìn ra diện mạo, mà khiến người khó hiểu là về cách ăn mặc của hắn. Có người mặc áo lót ra khỏi nhà sao?

“Chắc chắc, gãy một chân, nứt hai xương sườn, tổn hại nội phủ, căn bản gần chết.” Tiểu Hà Tử cũng hướng ra ngoài mà nhìn, liền ồn ào lên.

“Người chữa được không?” Lục Đình Nguyên liếc về phía Tiểu Hà Tử.

“Chút tiểu thương ấy, chỉ cần ta ra tay...” Tiểu Hà Tử đắc ý không muốn để chủ tử khinh thường, vừa muốn thổi phồng một phen liền bị một câu “dẫn tới” của Lục Đình Nguyên đánh gãy.

“Chủ tử?” Tiểu Hà Tử kêu lên sợ hãi, hắn còn phải xem vết thương cho chủ tử, làm gì rảnh rỗi mà chữa trị cho người ngoài a!

“Chủ tử, người này lai lịch không rõ!” Đông Ly cũng kêu lên, đối với thân phận của người bị trọng thương này cũng không yên tâm.

“Dẫn tới.” Lục Đình Nguyên nói xong liền nhắm mắt lại, cho thấy việc này đã được quyết định.

6. Chương 5

“...” Đông Ly há miệng thở dốc, còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, cái gì cũng chưa nói. Đối với chủ tử, bọn họ đều rất hiểu lúc chủ tử bị thương là thời điểm tính tình của y không tốt nhất. Nói y tính tình hảo, là vì lúc bình thường chỉ cần không phải yêu cầu quá phận, người nói cái gì y cũng đáp ứng. Nói y tính tình không tốt, là khi vị chủ tử vốn không nhiều lời lại càng phát ra lặng yên như lúc này, nếu như ai nhầm vào lúc này mà nhạ vào khiến y không kiên nhẫn, kết cục sẽ rất không hảo.

A! Tiểu Hà Tử không tiếng động thở dài. Đối với thói quen thường thường đem người trwor về thật sự không biết nên nói là may mắn vẫn là bất đắc dĩ. Dù sao, Tứ Hộ pháp bọn họ đều là lúc tuổi nhỏ hoặc gặp chuyện không may mà được chủ tử đem về, bọn họ không có quyền lợi ghét bỏ hoặc vứt bỏ người khác. Nhưng nếu chủ tử cứ như vậy, cũng không phải là biện pháp a!

Tiểu Hà Tử giúp Đông Ly đem người vào trong xe, mùi máu tươi nồng đậm liền truyền đến. Xem ra, người này chảy máu còn nhiều hơn chủ tử của hắn! Hai người trao đổi cái ánh mắt, đều là bất đắc dĩ.

“Đông Ly, đi làm chuyện của ngươi đi!” Lục Đình Nguyên mắt không động, nhẹ giọng nói.

“Chủ tử, để Đông Ly hộ tống ngài trở về đi, việc có thể trì hoãn, nhiều lắm là chúng ta sẽ đuổi kịp trong hai ngày.” Chuyện “Thiên hạ đệ nhất tiên” đã giải quyết xong, Lục Đình Nguyên đương nhiên không cần tiếp tục nam hạ. Nhưng bản thân y bị trọng thương, bên người lại chỉ có một Tiểu Hà Tử không giỏi võ công, làm sao nàng có thể yên tâm mà đi làm nhiệm vụ?

Nhưng hiển nhiên là Lục Đình Nguyên sẽ không đồng ý. Mặc dù không nói, nhưng bọn hắn đều biết Lục Đình Nguyên rất yêu thương thuộc hạ, lộ trình mười ngày, muốn trở về trong hai ngày chỉ có thể không ăn

không ngủ mà di chuyển, Nếu thật sự để bọn họ hộ tống, sợ là mười người đi làm nhiệm vụ phải đánh cược tính mệnh mà chạy đi. Quả nhiên, “Có Ảnh ở.” Ba chữ liền quyết định.

Nếu Lục Đình Nguyên không nói, Đông Ly cơ hồ đã quên sự tồn tại của “Ảnh”. Thu Chi Cung, ảnh vệ, chuyên huấn luyện hộ vệ cùng quản lý các tổ chức Tình báo cho Lục Đình Nguyên. Nhìn trái nhìn phải, thật sự không thể nhìn thấy tung tích của “Ảnh”, không biết là hẩn trốn quá giỏi, hay căn bản không ở phụ cận.

“Ta vẫn là để hai người lại...” Đông Ly vẫn rất lo lắng, muốn nói ít nhất cũng phải để hai người lại cho chủ tử sai sử.

« Đông Ly. » Lục Đình Nguyên mở mắt, nhìn về phía Đông Ly, để cho nàng nhìn thấy sự mất kiên nhẫn trầm trọng của mình.

« Rõ! » Đông Ly hiểu được chủ tử đã muốn tức giận, không dám dây dưa nữa, « Đông Ly cung tiễn chủ tử. » Thống lĩnh thủ hạ quỳ một gối xuống, thẳng đến khi nhìn không thấy xe mới đứng dậy, Thở dài, tiếp tục dẫn mười tên thủ hạ tiến đến phương nam. Hi vọng đến lúc nàng hoàn thành nhiệm vụ trở về, vết thương của chủ tử đã không còn gì đáng ngại!

Đối với sự tùy hứng của chủ tử, Đông Ly chỉ có thể thở dài, mà Tiểu Hà Tử lại không chỉ đơn giản là thở dài như vậy. Hai cái mệnh đều treo lơ lửng, không thể nói rõ ai khẩn cấp hơn ai, chủ tử trước khi hôn mê chỉ nói một câu « Đều giao cho người », Tiểu Hà Tử liền vì câu nói tín nhiệm này cơ hồ đem chính mình làm việc đến sắp chết. Càng đáng giận là, xuất môn ra ngoài, một cái trợ thủ cũng không có.

Hai người trọng thương, không dám cũng không tiện ở trọ, liền ngày đi đêm nghỉ, cũng may dọc theo đường đi có Ảnh bình thường không thấy bóng dáng thường xuất hiện giúp đỡ, cuối cùng đến ngày thứ mười thì về đến địa giới của Nghiễm Hàn Cung. Gặp được nhân tiếp ứng, Tiểu Hà Tử mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Mười ngày, chủ tử tỉnh nửa canh ngắt hai canh, mà tên gia hỏa không rõ lai lịch lại hoàn toàn không chút động tĩnh, Tiểu Hà Tử suốt mười ngày cơ hồ không nhắm mắt, chỉ sợ người nào có gì đó sơ xuất. Thẳng đến lúc về đến cung, độc của chủ tử cũng đã được thanh trừ không kém lắm, bệnh tình người kia cũng đã ổn định, sau khi an bài hai người ổn thỏa, Tiểu Hà Tử liền ngã xuống ngủ như chết.

Hàn Lượng mở mắt ra, trước mắt là một mảnh trắng xóa, đầu thực choáng, cả người đau nhức, không thể thích ứng phải nhắm mắt lại. Xa xa truyền đến tiếng chim hót, không khí tươi mát cùng mùi hương thoang thoảng của hoa cỏ.

Xong rồi! Hàn Lượng nghĩ. Quả nhiên chính mình đã lăn đến tận chân núi, tuy rằng không chết, nhưng phỏng chừng cách cái chết cũng không xa. Xe rơi xuống từ độ cao như vậy, di động khẳng định là hỏng rồi, trong xe có 5 người, không biết bây giờ còn mấy cái có thể thở.

Mở mắt lần nữa, một tiểu cô nương ăn mặc lố lằng — nga không, là mặc cổ trang— đem một cái mộc bồn đến gần, « Nha, công tử, người tỉnh. » Nhìn thấy Hàn Lượng mở mắt liền kinh hỉ kêu lên, « Ta đi nói cho tổng quản. » Không đợi Hàn Lượng phản ứng liền vội vàng ly khai.

Đây là tình huống gì? Hàn Lượng lúc này mới nhìn quanh bốn phía. Chính mình đang nằm trên giường trong một căn phòng làm bằng gỗ, hết thấy bài trí trong phòng đều là phong cách cổ xưa làm cho hẩn cảm thấy đơn sơ mà giản dị.

Chẳng lẽ ở chân núi có cái phim trường, mà chính mình lại ở bên trong? Không đúng, hẩn từng đến phim trường, bài trí nơi đó không thể dùng đơn sơ để hình dung, căn bản đều là giấy,ột bộ gió thổi qua liền gục. Nhưng lý trí tuy rằng chưa thanh tỉnh hoàn toàn, vẫn có thể thấy gia cụ cùng mọi thứ nơi đây đều là thật cùng rất có độ bền.

Theo cánh cửa nửa mở nhìn ra ngoài, là một cái sân nho nhỏ, u tĩnh mà sạch sẽ dưới ánh nắng mặt trời, mấy loại cây nhỏ không biết tên, ẩn ẩn mùi hương của cỏ xanh, còn có xa xa truyền đến thanh âm ngựa hí như có như không, Nơi này không phải phim trường! Hàn Lượng khẳng định. Những loại tùy ý có thể thấy được như dây điện, ổ điện, cây giả, hoa giả, cùng nhân viên tổ phim luôn nói nhao nhao ồn ào không ngừng đều không có. Bên ngoài tuy rằng có chút thanh âm ồn ào, nhưng đều là ẩn ẩn rất xa, có chút nghe không rõ.

« Tỉnh? Cuối cùng tỉnh? » Đột nhiên, một đạo tiếng nói cao vút xông vào màng tai Hàn Lương. « Đã ngủ mười ngày, cũng nên tỉnh, nếu như vẫn không tỉnh lại bị chủ tử hỏi đến, ta cũng không biết phải bồi thường ra sao! » Âm điệu quái dị làm cho Hàn Lương nhú mào.

Này là sao vậy? Diễn thái giám?

Người vừa đến liền sờ loạn một trận, Hàn Lương nhắm mi nhìn hắt đối mình giở trò vẫn không lên tiếng. Loại cảnh tượng này làm cho hắt cảm thấy có chút quen thuộc, giống như lúc hắt làm cái kiểm tra cho bệnh nhân.

Chẳng lẽ, nơi này là bệnh viện thích ngoạn vũ hội hóa trang?

Thừa dịp đối phương đang kiểm tra cho mình, Hàn Lương lại *** té đánh giá xung quanh một lần nữa. Cửa sổ được khắc hoa làm bằng gỗ, bàn ghế làm bằng gỗ, trên bàn có ấm trà bát trà làm bằng sứ cùng một bồn đang bốc ra từng trận nhiệt khí, bên cạnh bồn còn có khăn mặt, phòng chừng bên trong là nước ấm linh *** gì đó được đem đến cho hắt rửa mặt. hai người trước mặt đều mặc quần áo cổ xưa, mà chính mình một thân quần áo vận động hắt nhân không biết đã đi đâu thay vào là cái loại quần áo kì kì quái quái hắt không biết, người trước mặt trong chốc lát bắt mạch cho hắt, trong chốc lát lại cẩn thận đông ấn tây sờ là một nam nhân có kiểu tóc kì quái, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến việc Hàn Lương nhìn ra đó là một đầu tóc dài, mà tiểu nha đầu phía sau hắt tất cùng tất kính cũng có kiểu tóc cực kì phức tạp, hơn nữa nàng còn mang trăm gài tóc cùng phụ kiện linh ***. Lại phải nói đến phương thực nói chuyện kỳ lạ của bọn họ...

TNTT c6

Mar20

7. Chương 6

Hàn Lương nhắm mắt lại lần nữa, cố gắng ổn định cảm xúc của mình. Hắt không biết chính mình có nên hôn mê thêm một lần nữa hay không, đến nói cho hắt biết hết thấy không phải là sự thật, bất quá chỉ là một giấc mộng! Hắt đã muốn xác định trăm phần trăm nơi này không cùng thời không với nơi của hắt, như vậy — hắt chính là xuyên qua! Mẹ nó! Cái loại tình tiết cầu huyết chỉ xuất hiện trên phim ảnh cùng tiểu thuyết! Hắt không có ôm ấp nhiều tình cảm lãng mạn như vậy, trong lúc này hắt suy nghĩ đến là — nơi này có điện hay không? Có hệ thống cung cấp nước uống không? Thậm chí đi WC có giấy vệ sinh chứ? Còn có thuốc sát trùng, tiêu viêm?

Tại sao ông trời không cho hắt chết mà lại cho hắt đến nơi này?

“Ân, khôi phục rất tốt, mười ngày nửa tháng là có thể sinh long hoạt hổ.” Ngay thời điểm Hàn Lương còn đang ảo não, thanh âm tiêm tế kia lại vang lên, khiến cho đầu Hàn Lương đau nhức như bị kim đâm. “May mắn người gặp ta, loại vết thương của người nếu như ở trong tay người khác...”

“Người có thể cầm miệng!” Đây là câu nói đầu tiên của Hàn Lương sau khi tỉnh lại. Vì ngủ lâu mà tiếng nói khàn khàn rách nát, lại hung tợn, tuy nói là “có thể” nhưng bất luận là phương thức hay giọng nói, Hàn Lương đều dùng thể mệnh lệnh, không có chút ý tứ thương lượng hoặc khẩn cầu.

“Người...người...” Tiểu Hà Tử bị khí thế của hắt chấn cho sững sốt, chưa thấy qua người được cứu lại hung dữ như vậy, ngón tay chỉ Hàn Lương run run nửa ngày vẫn không nói ra cái gì, “Ta không so đo cùng một người bệnh!” Tiếng hét chói tai cơ hồ phá tan óc nhà. Nói xong vung tay áo giống như một trận gió mà ly khai, đột ngột giống như lúc vừa đến.

Tiểu nha đầu tùy thị một bên hiển nhiên chưa từng thấy qua việc như vậy, bị dọa đến cứng ngắc thân thể, đi cũng không được, ở cũng không xong, cơ hồ muốn khóc ra.

Hàn Lương cũng không để ý nàng, nhắm mắt lại cố gắng củng cố tâm lý của mình.

Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi! Vô luận đến cái gì địa phương, đều tốt hơn so với đã chết! Đều tốt hơn so với đã chết!...

Tuy rằng lần nữa cố gắng thuyết phục chính mình, nhưng trong lòng Hàn Lượng so với ai đều hiểu được, có đôi khi sống so với chết chưa chắc đã hạnh phúc, chết mới thật sự là xong hết mọi chuyện, sống mới là bắt đầu của ác mộng. Mà nay, cái hấn đang đối mặt, không biết là phúc hay họa?

“Chủ tử, ngài không biết đâu, ta chưa từng gặp qua người như vậy...” Tiểu Hà tử vừa thay được cho Lục Đình Nguyên vừa nhắc đi nhắc lại Hàn Lượng quá phận, Lục Đình Nguyên đã quen với việc hấn ồn ào, cũng liền mặc hấn náo loạn bên tai.

Chờ thay được xong, Tiểu Hà tử hầu hạ Lục Đình Nguyên đi ngủ. “Chủ tử, không thể nằm, sẽ áp đến miệng vết thương ở mặt sau, vẫn là nằm nghiêng mà ngủ đi!” Trước ngực sau lưng đều có thương, Tiểu Hà Tử không khỏi khuyên nhủ.

“Ta muốn ngủ, không còn việc của người, người đi đi!” Lục Đình Nguyên không để ý tới hấn, vẫn nằm thẳng xuống như trước.

Ai! Tiểu Hà Tử thở dài, biết chủ tử không có khả năng nghe hấn, thế là kéo chăn đắp cho Lục Đình Nguyên, buông màn, thổi tắt đèn đóng cửa đi ra ngoài.

Thật không biết chủ tử đang nghĩ gì? Mỗi lần đều như vậy, Tiểu Hà tử luôn cảm thấy chủ tử giống như hy vọng miệng vết thương không lành lại nhanh chóng.

Chờ Tiểu Hà Tử đi xa, Lục Đình Nguyên mới sờ vết thương trên ngực. Bởi vì miệng vết thương nhiễm độc, lần này xo với dĩ vãng càng đau hơn, thời gian chữa khỏi càng lâu hơn. Mà cái loại cảm giác này cũng càng mãnh liệt — xung quanh miệng vết thương hỏa lạt lạt, nơi miệng vết thương lại giống như có trái tim cổ động, nhảy dựng nhảy dựng, những chỗ khác cũng bắt đầu nhảy lên. Mỗi lần bị thương, hấn liền không hiểu ra sao mà hưng phấn! Cho nên nói quân không được chính mình một lần lại một lần đi khiêu chiến những ai thiên hạ đệ nhất gì đó. Nguyên nhân, bắt quả là y muốn bị thương mà thôi!

Loại tình huống này được phát hiện khi nào? Lục Đình Nguyên không khỏi hồi tưởng. A, là lần y luận võ cùng Hồ Thiên Thanh!

Nguyên bản chỉ là đơn thuần hậu bối tiến đến khiêu chiến tiền bối, lúc ấy tên tuổi của Hồ Thiên Thanh trên giang hồ rất vang dội. Y vốn không muốn giết người, chính là nghĩ trao đổi vài chiêu với Hồ Thiên Thanh, khiến cho hấn công nhận mình, nói vài câu khen ngợi, như vậy mình cũng sẽ có chút danh tiếng trên giang hồ. Ai có thể nghĩ đến, Hồ Thiên Thanh xuống tay không hề khoan dung, ngay khi bị hấn đánh trúng một tiên ở mặt sau, Lục Đình Nguyên phát hiện bản thân không thích hợp. Máu bắt đầu đi xuống nửa người dưới bắt đầu va chạm, nơi nào đó nhảy dựng tưởng đau, hô hấp bắt đầu dồn dập, sắc mặt cũng bắt đầu biến thành đỏ đậm. Năm đó chính mình tuổi nhỏ ngây thơ, cũng không biết đây là có chuyện gì xảy ra, mà Hồ Thiên Thanh đối diện lại phát hiện dị trạng của y. Hồ Thiên Thanh đã mấy chục tuổi, lại lăn lộn trên giang hồ không biết bao lâu, có cái gì không biết? Cái gì không chơi đùa? Thấy bộ dạng của y liền cười *** đăng, “Tiểu súc sinh ngay lúc này cũng có thể động dục? Vẫn là nói người căn bản chính là đến lãnh giáo một loại công phu bằng roi khác? Ha ha ha...” Nửa canh giờ sau, Hồ Thiên Thanh không còn thật sự luận võ, mà là ngã ngón quất y một thân thương, vết roi trùng lấp vết roi, khiến y một thân thương tích đầy mình, nhất là ngực cùng đùi, quần áo tơi tả, huyết nhục mơ hồ. Hồ Thiên Thanh vẫn chưa chịu từ bỏ, thỉnh thoảng đến gần miệng vết thương của y mà sờ nắn. Mà ngay lúc Hồ Thiên Thanh mang về mặt *** đăng sờ đến hạ thể của y, trong nháy mắt y một kiếm xỏ xuyên qua trái tim của Hồ Thiên Thanh, còn sợ hấn không chết nên cơ hồ đem Hồ Thiên Thanh biến thành cái sàng thịt.

Từ đó về sau, trên giang hồ bắt đầu truyền đi y như thế nào tàn nhẫn cùng mất đi nhân tính. A.... Lục Đình Nguyên cười nhạo, lại có ai biết y từng trả giá cái gì? Thật muốn tính toán, y đã giết mấy người đâu?

Tổng cộng có 11 người bị y khiêu chiến, bỏ qua phụ tử Hồ Thiên Thanh cùng Hồ Thừa Thanh, còn có chính người. « Thiên hạ đệ nhất đao » là vì tranh đấu nội bộ, lúc y đến tên đó chỉ kém bị loạn đao hóa thành thịt vụn, nhưng bút trưởng này, lại ghi tạc danh nghĩa của y còn có « Thiên hạ đệ nhất kiếm » bởi vì lý do một người già nua như hấn lại bại trong tay một người trẻ tuổi liền làm sao cũng không chịu ra giang hồ, kết quả bị người giang hồ truyền thành chết trong tay y « Thiên hạ đệ nhất phiêu » chết cũng nói y nhất định có trách nhiệm, luận võ thua liền tự sát, người này không chết dưới tay y sớm muộn gì cũng chết dưới tay người khác, ai có thể cả đời không thua đây? Thế là bút trưởng này lại tính cho y. Còn lại sáu người, quả thật là do y giết, vô luận y luận võ thắng hay thua. Thắng, trực tiếp lấy mạng bọn họ, thua, phá hủy

cùng sát thủ Đông cung vây công ám sát nhất định phải đuổi tận giết tuyệt. Nguyên nhân liền bởi vì sáu người bọn họ cũng giống như Hồ Thiên Thanh, làm y bị thương, nhìn thấy dị trạng của y.

Y không muốn, cũng không thể để cho người khác bắt được nhược điểm của y!

8. Chương 7

Lục Đỉnh Nguyên vừa nghĩ liền đưa tay xuống phía dưới, vẫn là một mảnh mềm mại. Rút tay về che hai mắt, không tiếng động cười khỏ. Còn hi vọng xa vời gì nữa? Y vẫn như cũ là một phế nhân! Uy chấn vô lâm lại như thế nào? Giàu nhất thiên hạ lại như thế nào? Y bất quá là một nam nhân phế vật ngay cả một lần phát tiết cũng không có!

Trước khi đụng tới Hồ Thiên Thanh, y vẫn luôn cho rằng do mình tuổi còn trẻ, bản thân lại say mê võ học cho nên hoàn toàn không để bụng chuyện tính dục. Trận chiến mười năm trước khiến y hoàn toàn bình tĩnh khỏi ảo mộng, nguyên lai căn bản là chính mình không bình thường, là thân thể mình có vấn đề. Sau đó, hạ thân y rốt cuộc chưa từng đứng lên, cho dù lúc bị thương máu sẽ lưu động nhanh hơn, sẽ thở dốc, sẽ hưng phấn, nhưng hạ thân vẫn không hề động tĩnh như trước, y chung quy là một phế nhân!

Lục Đỉnh Nguyên ôm mặt đem mình chôn trong bóng tối, lại là một đêm khó ngủ!

Ba ngày, thời gian ba ngày có thể làm gì?

Thời gian ba ngày có thể làm cho Hàn Lượng biết được chính mình bất quá là xuyên về Trung Quốc cổ đại, địa điểm vẫn là ở trên Trái Đất!

Thời gian ba ngày làm cho Hàn Lượng biết mình được một người tên Lục Đỉnh Nguyên cứu, Tiểu Hà Tử bất quá là thủ hạ của y – cái gì mà là một trong tứ đại hộ pháp, y thuật cao minh nhưng làm người cổ quái. Mà chỗ mình ở lại là đông cung của Nghiêm Hàn cung, cũng chính là nội viện của giáo chủ người ta, nói trắng ra, thân phận hiện tại của hắn chính là cái nam sủng, tùy thời chờ chủ nhân triệu hồi. Đối với điểm ấy Hàn Lượng liền có chút nghi ngờ, chẳng lẽ người được họ Lục cứu đều tiến vào hậu cung của y? Dựa theo sự ăn khớp trong lời nói, vậy Hàn Lượng hắn cũng sẽ có hậu cung không phải ba nghìn cũng tám trăm sao? Mà theo cách nói của tiểu Hà tử la, trừ bỏ diện mạo còn có thể, hắn là bởi vì không có tác dụng khác mới vạn bất đắc dĩ bị ném tới nơi này. Cáp, hắn đường đường là một đại nam nhân cao hơn thước tám, đến nơi này liền trở thành hạng người vô năng sao? Nhưng khi hắn nhìn đến tiểu nha đầu hầu hạ hắn cũng có thể một tay đánh nát bàn gỗ thì hắn tin tưởng mình thật sự thuộc quần thể yếu nhược, chỉ có thể ngoan ngoãn bán sức.

Mà sau khi đã trải qua sinh tử, chút chuyện đó đối với Hàn Lượng không tính là cái gì. Dù sao chưa bị triệu đi liền không cần nóng nảy quan tâm. Điều khiến cho Hàn Lượng phát điên là, ba ngày, hắn đã ba ngày không tắm qua có khi còn có thể lâu hơn nữa! Hắn đã muốn cảm thấy bản thân đã có mùi tanh tưởi khó ngửi, không thể nhìn được nữa. Là, hắn hơi có một chút khiết phích, nhưng chết tiệt, hắn là một bác sĩ ngoại khoa, chỉ biết gây xương chỉ cần bó thạch cao liền lành, lúc nào nghe nói gây xương lại ngại tắm rửa? Theo ngày đầu tiên Tiểu Hà Tử lấy có thương thể khá nặng không nên dính nước để cự tuyệt hắn, hắn thẳng tắp nhìn liền ba ngày. Mà ba ngày, đã là cực hạn nhẫn nại của hắn!

“Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.” Buổi sáng rời giường, Hàn Lượng liền phân phó tiểu nha đầu theo hầu như vậy, sau đó liền ngồi ở mép giường chờ, không chịu thỏa hiệp.

“Hà tổng quản, ngài suy nghĩ biện pháp đi, Hàn công tử không chịu ăn cơm uống được, một mực muốn tắm rửa, nô tỳ thật sự không có cách nào, lại không thể cưỡng ngạnh!” Tiểu nha đầu Xuân Hà vẫn luôn hầu hạ Hàn Lượng từ lúc bị thương nặng vào ở đông cung tới nay vạn bất đắc dĩ phải chạy đi tìm người hầu hạ Lục Đỉnh Nguyên, Tiểu Hà Tử.

“Bây giờ đã là buổi trưa, chẳng lẽ hắn nào loạn từ sáng cho đến giờ?” Tiểu Hà Tử có chút há hốc mồm, trừ bỏ chủ tử nhà mình, chưa thấy qua bệnh nhân gây sức ép như vậy.

“Cũng gần như vậy!” Xuân Hà hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, cơ hồ nhăn lại thành một cái bánh bao.

“Được, ta biết rồi, chờ ta cấp chủ tử dùng xong cơm, ta sẽ qua xem.” Phất tay đuổi tiểu nha đầu đi, Tiểu Hà Tử đem giỏ cơm vào chuẩn bị hầu hạ chủ tử dùng bữa.

“Ồ ngoài cửa than thở cái gì?” Lục Đình Nguyên bởi vì thương thế chưa tốt hẳn nên cũng không xuất môn, ở tại gian ngoài của phòng ngủ đọc sách. Tuy rằng hai người Tiểu Hà Tử cố gắng ép thanh âm tới cực thấp, nhưng Lục Đình Nguyên nội lực thâm hậu nên cho dù cách một lớp rèm vải dày vẫn có thể nghe nhất thanh nhị sở. Hối, bất quá là cho Tiểu Hà Tử một cái cớ để rời đi.

“A, còn không phải là cái tên Hàn Lượng kia!” Ba ngày, từ lúc Hàn Lượng bắt đầu tỉnh lại, Tiểu Hà Tử cơ hồ mỗi ngày ở trước mặt Lục Đình Nguyên nhắc đi nhắc lại tên này vài lần, nội dung tràn ngập oán giận cùng bất mãn, cơ hồ đem người nọ quở trách không có chỗ đứng, làm cho Lục Đình Nguyên là người không bao giờ lưu tâm đến sự ồn ào của Tiểu Hà Tử cũng phải nhớ rõ cái tên này. “Không phải ta nói ngài a chủ tử, lần này ngài nhưng là cứu lầm người rồi, chưa thấy ai ở đậu mà còn sĩ diện như hần!”

“Tiểu Hà Tử,” Lục Đình Nguyên một tay cầm chén, một tay lấy chiếc đũa chìa chìa bàn thức ăn trước mặt, “Triệt!”

“Sao vậy chủ tử? Không hợp khẩu vị, ta gọi phòng bếp...” Tiểu Hà Tử ngẩn người, chủ tử không có ăn kiêng, sao chưa động tới đã bảo triệt?

“Có nước miếng của người.” Thực đậm, lại khiến mặt tiểu Hà Tử một trận xanh một trận trắng.

“Nô...nô tài, cáo lui.” Tiểu Hà Tử dẹp bàn thức ăn, kinh sợ đi ra ngoài. Ra ngoài cửa liền quăng cho mình một bạt tai, “Người là heo, sao có thể để nước miếng tung bay đến trong bát của chủ tử khiến nó tràn đầy nước miếng a?”

“Phốc!” Một tiếng cười khê truyền đến, nhất thời làm cho hai hàng lông mày của Tiểu Hà Tử dựng thẳng. Ở trong viện này, ai dám cười nhạo hần? Nhưng sau khi nhìn đến người đang ôm một chồng sổ sách dày đi đến, Tiểu Hà Tử nhất thời hạ bả vai xuống, có loại xúc động muốn xoay người bỏ chạy.

“Ta... ta còn có việc cần làm, người vào đi, bất quá chủ tử đang dùng ngọc thiện, công sự của người chờ chủ tử ăn xong rồi hãy nói, chủ tử vốn ăn rất ít...” Đối với chủ nhân của Hạ cung —Hạ Thiên, cũng là một trong tứ hộ pháp của Nghiễm Hàn cung, Tiểu Hà Tử không biết sao lại có loại cảm giác tóc gáy dựng thẳng đứng.

Hạ Thiên “nham hiểm” nhìn bộ dáng Tiểu Hà Tử muốn chạy lại không thể mà không ngừng lắc tới lắc lui liền cười càng vui vẻ, “Ta sẽ chờ chủ tử ăn xong rồi lại đến bẩm báo, cũng sẽ đem chén bát đến phòng bếp, người còn muốn phân phó gì không?” Nói, một bàn tay liền hướng khuôn mặt của Tiểu Hà Tử phủ lên.

“Không...Không có, ta đi trước!” Cơ hồ là nhảy dựng lên, Tiểu Hà Tử giống như chuột thấy mèo nên trong nháy mắt đã chạy mất không còn bóng dáng.

“Ha ha a...” Hạ Thiên vui vẻ đến cười không ngừng.

Hạ Thiên vén rèm đi vào phòng Lục Đình Nguyên, lại nhìn thấy Lục Đình Nguyên đang ăn như bị bức dụng hình, lại là một trận buồn cười. “Ta nói, tay nghề đại trù của Nghiễm Hàn cung đã xuống dốc như vậy sao?” Vừa nói xong cũng không chờ Lục Đình Nguyên lên tiếng, liền tự tiện ngồi xuống vị trí đối diện với Lục Đình Nguyên.

Tựa như quen với sự ồn ào của Tiểu Hà Tử, đối với việc Hạ Thiên không biết lớn nhỏ, Lục Đình Nguyên cũng sớm tập mãi thành thói quen. “Người lại trêu chọc Tiểu Hà Tử?” Đối với vấn đề của Hạ Thiên, Lục Đình Nguyên tự động xem nhẹ, chỉ hỏi lời mình muốn hỏi.

“Cũng chỉ có hần còn có thể trêu chọc,” Hạ Thiên đem sổ sách đặt lên trên một cái ghế, “Đông Ly tiểu nha đầu này chỉ đùa một chút liền huy kiếm rút đao, Phi Ảnh thì căn bản một năm căn bản chỉ gặp được vài lần, còn lại là Lục thúc cùng người. Người chịu cho ta trêu chọc sao? Vừa nói vừa vươn tay lấy món ăn mình thích đưa vào miệng. “Ăn, hương vị không tệ a.” Thứ gì đem cấp Lục Đình Nguyên liền do tự mình Tiểu Hà Tử đốc thúc, luôn so với làm cho bọn hần *** tệ hơn một chút.

9. Chương 8

“Người không thấy bản sao? Gọi bọn họ đem cho người đôi đũa đi.” Lục Đỉnh Nguyên mới ăn nửa bát cơm, vốn là ăn không vô, thật không đành lòng phụ sự quan tâm của Tiểu Hà Tử mới ép mình ăn nhiều một chút. Nhân Hạ Thiên chen ngang liền đơn giản buông bát đũa xuống.

“Không cần không cần, này được rồi.” Hạ Thiên cũng không khách khí cầm lên đôi đũa Lục Đỉnh Nguyên vừa bỏ xuống. Chỉ thấy bốn món mặn ba món nhạt trên bàn lấy tốc độ gió cuốn lá vàng nhanh chóng biến mất.

“Người là quỷ đói đầu thai sao?” Lục Đỉnh Nguyên vẫn đối khẩu vị tốt của Hạ Thiên sợ hãi than không thôi, cũng không rõ vì sao hắn giống như tùy thời đều có thể ăn rất nhiều nhưng vẫn không hề béo lên.

“Hừ hừ, là người không rõ lạc thú khi được ăn mỹ thực!” Lục Đỉnh Nguyên đã được nhìn thấy một bản lĩnh khác của Hạ Thiên, chính là ở thời điểm miệng đầy thức ăn vẫn có thể nói chuyện rõ ràng, thậm chí có thể so với lúc Tiểu Hà Tử nói không ngừng khiến người á khẩu không trả lời được.

“Sao vậy? Thân thể không tốt sao? Nếu vẫn chưa tốt, ta liền đem về, ngày khác lại nhìn, dù sao cũng không vội.” Hạ Thiên vừa ăn vừa đem đũa chĩa chĩa vào sổ sách ở một bên.

“Nếu không vội người đem đến đưa ta làm gì?” Lại còn tự mình đến.

“Cũng là Lục thúc thôi, nói là đã gần một tháng, sao vậy cũng phải nhìn người một cái, muốn biết rõ bệnh của người, tính của người kia không phải người không biết.” Miệng Hạ Thiên nói người khác, Lục Đỉnh Nguyên cũng hiểu được, nếu Hạ Thiên không lo lắng cho y căn bản sẽ không tự mình đi một chuyến, tìm một tiểu tư đem lại đây là được.

Tính tính chính mình trở về cũng có sáu, bảy ngày cộng thêm thời gian quay về mười ngày, bị thương cũng đã nửa tháng có thừa, quả thật cũng nên lộ mặt, bằng không chỉ sợ người lo lắng không chỉ có vài người như vậy.

“Đã không còn đáng ngại, người nói Lục thúc yên tâm. Hai ngày sau Đông Ly trở về, các người cùng nhau lại đây đi.” Nói trắng ra là, Lục Đỉnh Nguyên quyết định lộ mặt, chuẩn bị khôi phục hội nghị mỗi tháng một lần.

Hạ Thiên ngưng mắt nhìn Lục Đỉnh Nguyên nửa ngày, lại chỉ nói một tiếng “hảo.” Kỳ thực hắn muốn hỏi chuyện của Lãnh Ngưng Hương, trời biết lúc hắn cùng Lục thúc biết được Lục Đỉnh Nguyên trúng loại độc này cơ hồ muốn trực tiếp từ Hạ cung xông lên, nhưng biết loại hành vi này đối với việc dưỡng thương của Lục Đỉnh Nguyên không có nửa điểm có ích, thế là đành phải nhịn. Nhấn đến hôm nay, cuối cùng cũng gặp được Lục Đỉnh Nguyên, nếu y nói không có việc gì, bộ dáng thoát nhìn cũng không có vấn đề, hắn cũng không cần phải hỏi tận gốc. Nhiều lắm thì tìm cơ hội lại đi chọc chọc Tiểu Hà Tử, lấy chút tin tức từ hắn.

Hạ Thiên đi rồi, Lục Đỉnh Nguyên lại cảm thấy nhàm chán, liền nhớ đến Hàn Lượng được Tiểu Hà Tử nhắc đi nhắc lại suốt ba ngày. Theo ngày bị thương ấy bắt đầu, chính mình cũng chưa nhìn hắn lần nào, lại ở Hàn Nghiễm cũng của mình mấy ngày, bản thân lại ngay cả diện mạo của hắn cũng chưa từng thấy qua, thanh âm cũng chưa từng nghe qua, bất giác có chút tò mò. Hướng tuần tra hộ viện hỏi thăm nói Tiểu Hà Tử đi liền một đường hướng về nơi bọn họ mà đến.

Rất xa đã nghe được thanh âm cơ hồ cao tận trời xanh của Tiểu Hà Tử, “Người bắt quá là cái nam sủng, cũng dám kiêu ngạo như vậy? người có biết nơi này là đất của ai? Ai làm chủ? Dám nói chuyện như thế với ta?”

Lục Đỉnh Nguyên chọn mi, hoàn toàn không biết Tiểu Hà Tử lại an bài người kia như thế. Kỳ thật nói đến Tiểu Hà Tử cũng oan uổng, phong trần trong phủ vốn không nhiều, phòng của hạ nhân thì cũng có giường nhưng lại không thích hợp cho người bị thương nặng dưỡng thương. Chủ tử bảo hắn cứu, hắn nào dám chậm trễ? Liền ở hậu viện của Đông cung có mấy phòng trống rộng rãi thoáng mát, hắn liền đem người an bài ở nơi đây, còn cố ý an bài Xuân Hà có công phu không tầm thường hầu hạ, chỉ sợ người có chút sơ xuất không có cách nào ăn nói với chủ tử. Vốn chuẩn bị đợi thương thế tốt lên sẽ xin chỉ thị của chủ tử cho đổi gian phòng, ai ngờ Hàn Lượng ngay ngày đầu tiên tỉnh lại liền chọc giận hắn, thế là Tiểu Hà Tử đơn giản nói cho Hàn Lượng hắn bắt quá là cái nam sủng đề tiện, ngay cả thị thiếp cũng không bằng. Ai ngờ Hàn

Lượng này cũng lạ lùng, nửa điểm công phu cũng không có, ở nơi có cao thủ nhiều như mây cũng không có chút sợ hãi, thái độ vẫn ác liệt như cũ không nói, còn sĩ diện so với ai khác đều cao hơn, cũng không biết hẳn dựa vào cái gì.

“Câm miệng, chuyển qua.” Một đạo thanh âm trầm thấp lạnh lùng truyền đến, tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng Lục Đỉnh Nguyên vẫn nghe rất rõ ràng. Không biết tại sao, ở ngữ điệu lạnh băng như nhiệt độ vào cuối tháng mười hai kia Lục Đỉnh Nguyên cứ nhiên có thể nghe ra một tia tức giận? Không khỏi tăng nhanh bước chân, Lục Đỉnh Nguyên đề thượng một ngụm chân khí, hướng nơi phát ra thanh âm mà phi thân đi.

“Gì chứ?” Từ sau lúc vào cửa Tiểu Hà Tử chỉ nghe Hàn Lượng nói nghìn bài một điệu một câu “Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa” trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cứ nhiên liền thật sự ngây ngốc theo lời của hắn chuyển thân.

“Xoay người.” Vẫn là tiếng nói trầm thấp, vẫn là ngữ điệu không cao không thấp không phập phồng, vẫn một dạng thể mệnh lệnh, không biết tại sao lại cố tình có lực lượng mê hoặc lòng người.

“Xoay người?” Tiểu Hà Tử xoay xoay, tưởng quần áo của mình có gì không ổn hay gì đó đang muốn đánh giá lại không nghĩ rằng Hàn Lượng hung hăng tung ra một cước, cơ hồ làm cho hắn ngã xấp xuống. Nếu không phải phía trước có một cái bàn làm vật chắn hẳn nhất định sẽ ngã thật khó coi.

“Người...” Tiểu Hà Tử lập tức lui đứng lên, đang muốn phát tác lại nghe một tiếng “xì” cười khê theo cửa sổ truyền đến. Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử nhất tề quay đầu, liền thấy Lục Đỉnh Nguyên đứng ngược sáng cười đến một mảnh sáng lạn.

Lục Đỉnh Nguyên không phải loại người thích cười, cũng không phải người thường cười, muốn nhìn y cười, quả thực tựa như xem sao băng chỉ có thể xảo ngộ mà không thể cầu. Nhưng lần này, y cười đến có chút mạc danh kì diệu. Cứ thế khiến cho Tiểu Hà Tử vẫn thường theo bên người y đương trường bị dọa đến rớt cẳng, ngay cả nói cũng có chút bất lợi, “Chủ...Chủ...Chủ tử...” Một tiếng “chủ tử” qua ba lần biến âm mới có thể phát ra đầy đủ.

Người tới bị ánh sáng vàng chói sau lưng khiến cho hình dáng trở nên mơ hồ, làm cho Hàn Lượng vốn bị cận thị nặng phải眯 mắt hồi lâu mới thấy rõ. Đối phương thực trắng, không phải là loại bệnh trạng, mà là thật sự trắng nõn. Một đầu tóc dài không có chải vuốt chỉnh tề mà tùy ý buông thả tạo cho người ta cảm giác nó thật dày. Không biết là đối phương vốn gầy hay do quần áo rộng thùng thình tạo ảo giác, tóm lại mắt thấy y cao một thước tám nhưng không có vẻ khỏe mạnh to lớn hay cảm giác thô kệch, gầy gò nhưng không âm nhu. Khuôn mặt đao tước xinh đẹp không thể xưng dương cương, muốn nói là trung tính cũng không tính. Loại này có chút tư sắc, chỉ cần đi ra đường cái là có thể trao được một bó to, trừ bỏ sự sạch sẽ trên người đối phương cùng khí chất trong trẻo ẩn ẩn lạnh lùng coi như có điểm cá tính, còn lại thật sự không tính gì là đặc biệt. Nhưng không biết tại sao, Hàn Lượng biết mình nhớ kỹ y. Kỳ thực khả năng nhận thức của Hàn Lượng rất kém, người muốn cho hắn nhớ kỹ nếu không có khả năng đặc biệt —— tỷ như y thuật rất cao, hoặc là có điểm đặc biệt —— tỷ như âm thanh ồn ào khó nghe của Tiểu Hà Tử, muốn cho hắn nhớ kỹ rất là khó. Ba năm ở bệnh viện, số lượng đồng nghiệp hắn có thể nhớ rõ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay chính là chứng minh tốt nhất, Mà người này, không hiểu sao hắn lại nhớ kỹ.

10. Chương 9

“Người là ai?” Tức là như thế nhưng ngữ khí Hàn Lượng vẫn rất lạnh, tính tình vẫn đang thực thối, sắc mặt vẫn một bộ đen như đáy nồi, càng không nói đến mở miệng có bao nhiêu bất kính, không hề có một chút tự giác đang ở dưới mái hiên nhà người khác.

“Người sao có thể nói chuyện với chủ tử như vậy?” Cơ hồ lập tức liền có người phản pháo, không cần đoán, tiếng nói tiêm tể kia không thể nhận sai người được.

Gần bên tai đột nhiên có một tiếng nói tiêm tể với âm lượng cao vút làm cho da Hàn Lượng một trận run lên, cơ hồ muốn ù tai. “Câm miệng! Thái giám nói chuyện cũng không khó nghe như người!” Hàn Lượng không khỏi gầm nhẹ một tiếng đồng thời dọa hai người trong phòng nhảy dựng. Tiểu nha đầu Xuân Hà sợ tới mức run lên, tuy rằng đã nhìn quen người mấy ngày nay chống đối tổng quản lại chưa thấy ai dám ở

trước mặt chủ tử còn hô to gọi nhỏ như vậy. Mà Tiểu Hà Tử không biết tại sao lại hé ra khuôn mặt xanh trắng, “Người...người...” sau khi kêu hai tiếng, cứ nhiên cái gì cũng không làm liền bỏ chạy ra ngoài.

“Này lại muốn xuống khúc gì?” Sắc mặt Hàn Lượng đã muốn đen thui cứ nhiên lại càng đen thêm vài phần.

“....” Lục Đình Nguyên không lên tiếng, hai bước đi đến.

“Chủ tử...” Xuân Hà quỳ xuống sợ tới mức cả người cứng ngắc. Nàng không phải người hầu thân cận của Lục Đình nguyên, nhưng chủ tử khó hầu hạ ở Nghiễm Hàn cung là có tiếng, mà người duy nhất có thể nhắc nhở nàng là Tiểu Hà Tử lại không ở, nàng lại không dám bốc đồng như hần mà chạy đi, sợ tới mức cơ hồ cuộn thành một cục bột.

“Đi ra ngoài.” Một câu rất nhẹ, thanh âm khinh phiêu như hoa rơi xuống, trong nháy mắt Lục Đình Nguyên dứt lời, tiểu nha đầu được đại xá nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

“Chưa từng có ai dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi là người thứ nhất.” Lục Đình Nguyên hơi nghiêng đầu đánh giá mỗi biểu tình của người ngồi trên giường.

Sắc mặt Hàn Lượng không đổi, chỉ hơi nhú mày, biểu tình kia như đang nói— cũng chưa có ai nói chuyện như vậy với ta, ngươi cũng là cái thứ nhất.

Ẩn ẩn cười nhạo trong mắt đối phương tản đi ra, mặc dù không dày đặc nhưng lại không thoát khỏi mắt Lục Đình Nguyên. “Ha ha, từ lúc theo ta, chưa từng có người khi dễ Tiểu Hà Tử như vậy.”

Sắc mặt Hàn Lượng cuối cùng cũng hơi đổi, bất quá là vẻ mặt không thể tin. “Ta khi dễ hần? Rõ ràng là hần ngược đãi thần kinh nghe nhìn của ta được không?”

Lúc này người nhú mày đổi thành Lục Đình Nguyên, y phát hiện chính mình cứ nhiên nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì. Thế là chỉ có thể xem nhẹ bỏ qua, tiếp tục lời nói đang dở, “Tiểu Hà Tử nguyên bản là tiến cung tham gia tuyển thái giám, đã tịnh thân qua, lại không biết đã đắc tội với ai, bị đánh cho hấp hối rồi ném ra ngoài. Một đứa nhỏ mười tuổi cơ hồ suýt nữa chết ở ven đường, Làm tổng quản thái giám là giấc mộng của hần, cũng là vết sẹo lớn nhất của hần.”

“Kia lại như thế nào? Không có căn mệnh liền phải khắp cổ họng để nói chuyện?” Vẻ mặt Hàn Lượng vẫn đậm mạc lạnh lùng như trước. Người không có căn mệnh hần cũng không phải chưa từng thấy qua, ở khoa ngoại của một bệnh viện lớn vài năm, cái gì cũng đã xem hết. Có vô số nguyên nhân, bị thương cũng tốt, bởi vì gì khác cũng vậy, lời nói của những nam nhân như vậy không trầm thấp như nam nhân bình thường nhưng cũng không tiêm tể đến mức độ của Tiểu Hà Tử. Nói trắng ra là, có tật xấu không phải thân thể của Tiểu Hà Tử, mà là tâm lý của hần. Giấc mơ cứ nhiên là làm tổng quản thái giám? Ở trong mắt Hàn Lượng chỉ có hai chữ — biến thái!

“....” Lục Đình Nguyên nhất thời nghẹn lời, cuối cùng phát hiện có người so với mình còn máu lạnh hơn. Y đã muốn bị người giang hồ truyền thành là lãnh huyết sát ***, nhưng có thể thấy nếu so với người ở trước mặt, y vẫn chưa đủ cấp bậc.

“Nói loại lời nói này trước mặt của ta, không sợ ta sẽ phế ngươi?” Lục Đình Nguyên cố ý trầm mặt, âm lãnh nói.

“Phế ta?” Hàn Lượng bật cười, “làm sao để phế? Ngũ mã phanh thây? Đại tá bát khối? Vẫn là sống quả ta? Hoặc là ngươi muốn móc tim, đem hầm thuốc bắc?” Không phải không luyện nhân sinh, đến hoàn cảnh này cũng không đem cái chết xem như chuyện lớn lao gì, nếu thật muốn như vậy, chỉ có thể nói mau đến lấy nhanh một chút.

Một bác sĩ ngoại khoa vẫn là gắn liền với phòng phẫu thuật, lúc đến trường học, nghiệm thi kiểm xác không thiếu, khi vào bệnh viện, người nào mổ không phải là người sống? Còn không phải là đao thật hạ xuống sao. Cắt tay cắt chân đều là nhẹ, trái tim, thận, vị, gan, người nào không phải động thủ trên người sống? Lúc còn ở trường giảng viên từng nói, hần không giống người khác, hần trời sinh chính là ăn chén cơm ngoại khoa này. Tiến hành thực nghiệm hần luôn là cái đầu tiên, động dao hần vĩnh viễn cũng nhanh hơn người khác. Người khác đều từ sợ đến quen, theo thói quen đến chết lặng. Hần không phải! Chỉ có chính hần biết, hần thích cảm giác dùng dao cắt vào da thịt, nhất là da thịt ẩm áp, thấy huyết là tốt nhất, sẽ khiến hần có một loại hưng phấn khó hiểu. Trời biết, ở lúc tiến hành phẫu thuật kích thích ở tuyến thận của hần thậm

chỉ vượt qua cả lúc làm tình. Cho nên hẳn chẳng những có thể cười nói ra lời này, thậm chí trong giọng nói còn ẩn hàm hưng phấn.

Lục Đỉnh Nguyên nhìn ánh mắt đối phương đột nhiên trở nên nóng rực óng ánh, nghe tiếng nói trầm thấp mang ý cười kể ra tàn nhẫn thị huyết của hắn, một dòng lưu quang run lên lưỡi thẳng lên não. Lúc ở ngoài cửa thấy hắn hung hăng đạp mông Tiểu Hà Tử, trong lòng tựa như có cái gì cong một chút. Hiện tại cả người lại kì lạ trở nên khô nóng thiêu đốt khiến y không thể nào bình tĩnh.

Lục Đỉnh Nguyên có điểm hoảng hốt, bình thường loại khô nóng này sẽ không xuất hiện trong hai ba tháng sau khi y bị thương. Hơn nữa bị thương càng nặng, loại tình huống này xuất hiện càng nhiều. Y biết cổ khô nóng này là cái gì, chính là cái loại tên là dục vọng hay dục hỏa gì đó. Nhưng y càng biết chính là, chính mình là một phế nhân, căn bản không điều khiển được cũng như giải quyết phát tiết cổ dục hỏa này, Cho nên y sẽ vẫn nhẫn nại, thẳng đến khi cổ dục hỏa này đốt cháy mọi thứ khiến y mất sạch lý trí, y sẽ tìm người luận võ, hảo biến mình thành một thân toàn thương mới thôi. Người khác đều nghĩ là y say mê võ học, người giảng hồ đều truyền y là kẻ tuyệt tình lãnh huyết, mà chỉ có chính y mới biết được, là loại thân thể này làm cho y không thể không lần lượt đi khiêu chiến đối thủ so với mình cao cường hơn rất nhiều, lại luôn ở lúc chiến đấu chấm dứt mà vô tình đem bọn họ sát hại. Mà chu kỳ này, bình thường là một năm một lần. Mà hiện tại, thương của y còn chưa khỏi hẳn, trước ngực vẫn còn cảm giác ẩn ẩn đau, sao lại...

Không nghĩ đến vết thương còn hoàn hảo, vừa nghĩ đến thương kia cùng đau đớn thì cổ dục hỏa kia cứ nhiên cháy càng vượng. Lục Đỉnh Nguyên xoay người ra khỏi cửa, không quay đầu lại nói: “Ta sẽ phân phó Tiểu Hà Tử chuẩn bị được dục cho ngươi, hảo hảo nghỉ ngơi.” Nói xong thân ảnh đã hoàn toàn tiêu thất.

11. Chương 10

Này là tình huống gì đây? Sao một đám đều như đang chạy trốn vậy? Đột nhiên đối mặt với căn phòng không còn một bóng người, Hàn Lượng có điểm há hốc mồm. Vừa mới là một phòng tràn đầy người tạc rầm rầm, lúc này lại đột nhiên im lặng làm cho hắn vốn thích thanh tĩnh đột nhiên có điểm không thích ứng.

Kỳ thật ngay lúc nghe Tiểu Hà Tử và Xuân Hà xưng hô Hàn Lượng đã sớm đoán được thân phận của Lục Đỉnh Nguyên. Chính là đường đường đứng đầu một cung chẳng lẽ đúng là bị hắn nói mấy câu liền dọa đến sao? Cứ nhiên cũng đi vội vàng như vậy? Hàn Lượng lắc đầu, bất giác có chút bức mình.

Lục Đỉnh Nguyên một hơi trở về phòng ngủ của mình, ở cửa phân phó một tiếng “Ảnh, thủ” liền tiến vào mật thất. Mở ra cửa ngầm, lướt qua mật đạo, thẳng đến khi ngã lên chiếc giường hàn ngọc Lục Đỉnh Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật, mới này suýt nữa đã thất thủ. Y ở trong cung của chính mình chưa từng phải chật vật như vậy. Dục hỏa đến hảo hung! Lục Đỉnh Nguyên lấy tay hướng hạ thân sờ soạng, vẫn là một mảnh mềm mại như cũ.

“Úc!” Gầm nhẹ một tiếng, Lục Đỉnh Nguyên cơ hồ muốn nâng tay chấm dứt chính mình. Phế nhân, chính mình thủy chung là một phế nhân!

Nhờ vào giường hàn ngọc này y đã thành công áp chế dục hỏa rất nhiều năm, mỗi khi đến lúc oi bức ngay cả giường hàn ngọc cũng trần không được, cũng là lúc y ra ngoài khiêu chiến.

Mà nay, y thậm chí phá nát chiếc giường này! Ngày tháng như vậy, rốt cuộc còn muốn y phải trải qua bao lâu nữa? Sống như vậy, rốt cuộc còn có ý nghĩa hay không?

Lục Đỉnh Nguyên nằm trên giường hồi hận một trận, sự lạnh lẽo của giường hàn ngọc cuối cùng cũng làm cho y bình tĩnh lại.

Gian mật thất này vốn là nơi luyện công của các đời cung chủ Nghiễm Hàn cung, chưa bao giờ có kẻ ngoài cung chủ đi vào, cũng chưa bao giờ dùng vì người khác. Tuy rằng giường hàn ngọc là Lục Đỉnh Nguyên sau đó đem vào, nhưng giường hàn ngọc vốn là cực phẩm dành cho việc luyện công, có nó hỗ trợ, việc luyện công nhất định có được thành tựu lớn. Đã đến nơi này, cũng đã nằm trên giường, Lục Đỉnh Nguyên đơn giản đứng dậy luyện công.

Nghiêm Hàn cung vốn là môn phái thuần nữ tử, võ công tuy có chỗ độc đáo, nhưng nội công tâm pháp — Ngọc Hư công—căn bản là thuần âm hàn, nội công càng cao thì càng phải thanh tâm quả dục, cho nên mấy trăm năm truyền xuống, Nghiêm Hàn cung ở trên giang hồ vẫn là một môn phái nhỏ không chút danh tiếng. Thẳng đến thế hệ của mẫu thân Lục Đỉnh Nguyên, dưới cơ duyên xảo hợp, chẳng những gả cho Lục lão cung chủ lại đem Nghiêm Hàn cung truyền cho đứa con duy nhất — Lục Đỉnh Nguyên. Mà thẳng đến Lục Đỉnh Nguyên tiếp quản Nghiêm Hàn cung, tên tuổi Nghiêm Hàn cung mới dần dần trở nên vang dội khắp giang hồ, đương nhiên, chương môn là nam, cho nên theo lý Nghiêm Hàn cung không thể chỉ có nữ tử.

Nhờ vào giường hàn ngọc cùng hiệu lực của Ngọc Hư công, Lục Đỉnh Nguyên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, tiến vào cảnh giới vong ngã, bắt đầu hành công luyện khí.

Một canh giờ sau, Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên cảm thấy khí huyết bị kìm hãm, một ngụm máu tươi “oa” phun ra, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Kèm theo là nửa thân dưới băng hàn tận xương, không thể động đậy.

Đây là có chuyện gì? Lục Đỉnh nguyên cả kinh. Y luyện Ngọc Hư công vốn là thuần âm. Lại dựa vào giường hàn ngọc nhiều năm để tăng tiến công lực, cho nên đã quen với nhiệt độ thấp, nhưng nay lại bị đông cứng đến không thể nhúng nhích, rốt cuộc là....

Non nửa canh giờ đi qua, Lục Đỉnh Nguyên cuối cùng cũng có thể động, không dám trì hoãn vội vàng chạy ra khỏi mật thất, sai người gọi Tiểu Hà Tử.

Tiểu Hà Tử hoan hoan hỉ hỉ chạy đến vì thời điểm chủ tử chủ động tìm hắn rất ít, thậm chí có thể nói là không có, cho nên hắn mừng đến chỉ kém không đập cửa lao vào. Nhưng sau khi chấn mạch cho Lục Đỉnh Nguyên, sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng, ngay cả nói cũng chưa.

“Người ngày thường không phải nói rất nhiều sao? Sao lúc này lại không nói gì? Thực sự nghiêm trọng lắm sao?” Lục Đỉnh Nguyên nhìn Tiểu Hà Tử.

“Chủ tử,” Biểu tình của Tiểu Hà Tử như sắp khóc ra, “Nô tài vô năng, nô tài...”

“Được rồi, nói trọng điểm!” Cuối cùng Lục Đỉnh Nguyên cũng mất kiên nhẫn.

“Này.... Độc của Lãnh Ngưng Hương này, nô tài giải không được.” Tiểu Hà Tử “bùm” một tiếng quỳ xuống.

“Lãnh Ngưng Hương?” Lục Đỉnh Nguyên chọn mi, “Ngày đó chẳng phải ngươi nói không trúng loại độc này sao?”

“Nô tài trừ bỏ lúc ban đầu chữa thương cho chủ tử có phát hiện trong cơ thể ngài có một ít, nhưng sau này cũng không thấy lại tung tích của nó, nghĩ đến bất quá tên Hồ Thừa Thanh bịp chúng ta thôi, ai ngờ...”

“Đình đình, ngươi nói ngày đầu đã có?” Lục Đỉnh Nguyên đánh gãy Tiểu Hà Tử.

“Đúng vậy.” Tất cung tất kính có hỏi tất đáp.

“Nói cách khác, độc này có nguyên nhân dẫn đến?” Lục Đỉnh Nguyên hỏi lại.

“Có thể là như vậy, độc này ở trên giang hồ rất ít gặp, nô tài cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Tiểu Hà Tử nghĩ nghĩ, nơm nớp lo sợ hỏi: “Chủ tử, mấy ngày nay ngài không hề phát tác, chỉ mới phát tác hôm nay, ngài hôm nay có làm việc gì không giống với thường ngày không?” Biết là không nên hỏi thăm việc tư của chủ tử, nhưng chuyện liên quan đến bệnh tình của chủ tử, không hỏi không được.

“Không giống với thường ngày?” Lục Đỉnh Nguyên hồi tưởng một chút, “Chính là thấy Hàn Lượng, còn có đi mật thất luyện công a!”

“Ta biết tiểu tử này nhất định có vấn đề!” Tiểu Hà Tử đứng lên muốn phóng ra ngoài.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Lục Đỉnh Nguyên quát: “Sự tình chưa điều tra rõ ràng không được hành động theo cảm tính.”

“Chủ tử...” Tiểu Hà Tử ủy khuất đứng trước cửa, không rõ vì sao chủ tử vô duyên vô cớ bảo vệ cái ngoại nhân.

“Dù cho thật là hẩn, người cứ chạy đến như vậy chẳng phải là đả thảo kinh xà sao?” Lục Đỉnh Nguyên hòa hoãn khẩu khí, đem nửa câu sau nói cho hết.

“Chủ tử, làm sao bây giờ?” Tiểu Hà Tử chân chó thí điên thí điên chạy trở về cợ trước mặt Lục Đỉnh Nguyên.

Lục Đỉnh Nguyên lườm hẩn một cái, trực tiếp hướng một góc tối trong phòng kêu lên: “Phi Ảnh.”

“Có thuộc hạ.” Một thanh âm đậm mạc vang lên sau lưng Tiểu Hà Tử khiến hẩn sợ tới mức nhảy dựng đến gần nửa nóc nhà mới rơi xuống, liền nhìn thấy một Phi Ảnh hắc y đang quỳ trên mặt đất, chờ nghe mệnh lệnh của Lục Đỉnh Nguyên.

“Người... người xuất hiện khi nào?” Tiểu Hà Tử chỉ Phi Ảnh, đối với việc hẩn vô thanh vô tức xuất hiện vĩnh viễn cũng không thể thích ứng, mỗi lần đều bị dọa sắp hồn phi phách tán!

Không có người quan tâm hẩn, Phi Ảnh không để ý tới, Lục Đỉnh Nguyên đương nhiên lại càng không để ý.

“Đi thăm dò Hàn Lượng.” Lục Đỉnh Nguyên phân phó.

“Thuộc hạ cả gan,” Phi Ảnh đứng tại chỗ bất động, “đã giám sát mấy ngày.”

Có thuộc hạ tận tâm như vậy, Lục Đỉnh Nguyên không biết nên vui mừng hay nên trách bọn họ nhiều chuyện. “Kết quả?”

“Không thu hoạch được gì.”

“Có vấn đề gì, báo rõ ràng.” Lục Đỉnh Nguyên ý bảo Tiểu Hà Tử cấp Phi Ảnh dọn chỗ, rót trà.

“Đã nhiều ngày đều có người giám sát hẩn, “Phi Ảnh ngồi thẳng tắp, nước trà cũng không đụng một ngụm, “Không có bất luận kẻ nào cùng hẩn liên lạc. ta từng sai người cùng Xuân Hà hầu hạ bên cạnh hẩn nói lời khách sáo, muốn tra ra thân thế của hẩn, nhưng lời hẩn nói vô luận là Xuân hà hay ảnh vệ theo dõi chỗ tối đều nghe không hiểu.”

“Nghe không hiểu?” Tiểu Hà Tử không khỏi ở một bên sửa bảy.

“Từ lời nói của hẩn nếu mở ra từng chữ thì chúng ta đều nghe hiểu được, nhưng tập hợp một chỗ thì không hiểu.” Phi Ảnh nhíu mày, không thể không giải thích, lại cảm thấy chính mình giải thích không rõ.

“Ta hiểu được.” Nhớ tới lời nói khó hiểu của Hàn Lượng khi trước, Lục Đỉnh Nguyên có thể hiểu cảm nhận của Phi Ảnh — rõ ràng nói đều là tiếng Hán, cố tình lại nghe như tiếng trời.

12. Chương 11

Tiểu Hà Tử mặc dù vẫn không hiểu ra sao, nhưng thấy chủ tử nói đã hiểu, cũng không dám tùy tiện chen vào.

“Ngài có muốn thuộc hạ sai người đi trên giang hồ tìm hiểu về được?” Phi Ảnh hỏi.

“Không được, việc ta trúng độc rất nhiều người biết, người sai người đi tìm hiểu chẳng phải công khai chiêu cáo thiên hạ ta dư độc chưa giải.” Lục Đỉnh Nguyên lắc đầu. “Nay giang hồ đối chúng ta như hổ rình mồi, ta không nghĩ cấp cơ hội cho họ huyết tẩy Nghiễm Hàn cung.”

“Việc ta trúng độc chưa giải được, không được nói cho bất luận kẻ nào, chỉ người ta ba người biết là được rồi.” Nghĩ nghĩ, Lục Đỉnh Nguyên lại phân phó cho Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử.

“Vậy còn Hạ cung cùng Đông cung...” Phi Ảnh hỏi.

“Tạm thời không cần nói cho bọn họ.” Lục Đỉnh Nguyên hiểu được Phi Ảnh là chỉ Hạ cung Đông Ly. “Càng ít người biết càng tốt, đỡ phải khiến bọn họ lo lắng không đâu.”

“Nhưng độc này...” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử đồng thời đặt câu hỏi.

“Tiểu Hà Tử người cứ cố hết sức đi, nếu như thật sự không giải được, ta sẽ tìm người kế thừa cung chủ vị này.” Lục Đỉnh Nguyên lạnh nhạt nói.

“Cung chủ!”

“Chủ tử!” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử cơ hồ bị dọa cho linh hồn nhỏ bé sắp bay đi mất.

“Tốt lắm,” Lục Đỉnh Nguyên đánh gãy Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh nhìn như còn rất nhiều lời muốn nói, “Các người đều đi đi, ta muốn yên lặng một chút.”

“....” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử nhìn nhau, đều không có biện pháp, chỉ có thể lần lượt lui ra.

Bởi vì biết Phi Ảnh vẫn còn thủ ở chỗ tối, không muốn hấn nhìn đến biểu tình chật vật của chính mình, Lục Đỉnh Nguyên xoay người trở lại mặt thất. Đến mặt thất, Lục Đỉnh Nguyên không khỏi cười khổ ra tiếng, ngã ngồi trên mặt đất. “Ha ha a...” Hai mươi lăm năm ngắn ngủn y sống trên đời, còn bao nhiêu bi thảm nữa mới là giới hạn? Không thể phát tiết đã phá hủy hơn nửa nhân sinh của y, mà ông trời còn ngại y chưa phê hoàn toàn, ngay cả võ công của y cũng muốn đoạt đi. Nghe nói độc này phát đến giai đoạn cuối cùng, không thể động đậy không thể nói, ngay cả ăn uống đều phải có người hầu hạ, nhưng là không chết được. Lục Đỉnh Nguyên không khỏi run lên, nếu như thật sự là như thế, y tình nguyện sớm một chút chấm dứt chính mình.

Có lẽ nên tìm một người kế nhiệm chức vị cung chủ của mình. Tìm ai tốt đây?

Mười ngày trôi qua, Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh mỗi ngày sớm muộn phân biệt đi tìm Lục Đỉnh Nguyên báo cáo thành quả, lại đều là không thu hoạch được gì. Hàn Lượng vẫn bí hiểm khiến người nắm không được, bất quá nghe nói gần đây hấn đối y thuật sinh ra chút hứng thú, thường tìm đến Tiểu Hà Tử hoặc Xuân hà hỏi chuyện về thảo dược hay xem chút sách thuốc. Tiểu Hà Tử nghiên cứu suốt mười ngày cũng không tìm ra biện pháp giải độc. So với hai người này, Lục Đỉnh Nguyên nhưng thực ra có chút phát hiện.

“Nguyên nhân độc phát có lẽ là do hành công gây ra. Công đi độc phát, công đình độc ẩn, nếu ta ở trên giường hàn ngọc luyện công thì càng phát tác lợi hại hơn.” Một ngày này, thấy khuôn mặt Tiểu Hà Tử cứ nhần đi nhần lại đến báo cáo, Lục Đỉnh Nguyên đem phát hiện của mình nói cho Tiểu Hà Tử.

“nói như vậy độc này thiên về hàn? Khi độc phát chủ tử cảm thấy cả người lạnh lẽo sao?” Tiểu Hà Tử bước từng bước lại gần hỏi.

“Đúng là như thế.” Lục Đỉnh Nguyên gật đầu.

“Nói như vậy, chủ tử nên cẩn thận.” mặt Tiểu Hà Tử nhần càng nhiều.

“Chỉ giáo cho?” Lục Đỉnh nguyên ẩn ẩn cũng đoán được một chút, bất quá vẫn là đợi Tiểu Hà Tử nói ra mới có thể xác nhận.

“Chủ tử luyện Ngọc Hư công vốn là thuần âm hàn, hàn độc bình thường không dễ xâm phạm, nhưng một khi hàn độc nhập thể, thuyết minh độc này yêu hàn vật, vật càng hàn nó càng vui vẻ. Đốc phát, nghe nói trì trệ không chỉ nội tức, còn có khí huyết, cứ thế, chẳng những võ công bị hủy cả thân thể cũng bị hàn chướng xâm nhập. Chủ tử luyện hàn công, phát tác so với thường nhân càng thêm hung mãnh. Cái gọi là càng hung, không chỉ là khi phát tác tác nghẽn lợi hại hơn, thống khổ hơn, còn có...” Tiểu Hà Tử nhìn vào mắt Lục Đỉnh Nguyên, lời càng nói về sau thanh âm càng thấp, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình Lục Đỉnh Nguyên. “Nếu người khác sau khi phát tác một năm thì huyết mạch toàn thân mới tắc nghẽn, không còn tự gánh vác được, như vậy chủ tử ngài, đại khái, liền nửa năm...”

“Còn bao nhiêu thời gian?” Tuy rằng Tiểu Hà Tử nói hàm hồ, nhưng Lục Đỉnh Nguyên vẫn hiểu được. Cũng là thời gian y tàn phế so với người bình thường nhanh hơn gấp đôi.

“Này, nô tài cũng không dám khẳng định, nhưng...” Nhìn sắc mặt trắng bệch của chủ tử nhà mình, Tiểu Hà Tử chộp lấy tay Lục Đỉnh Nguyên, cơ hồ khóc ra, “Nhưng chỉ cần chủ tử không vận công, có thể càng lâu thêm một chút. Tiểu Hà Tử... Tiểu Hà Tử nhất định tìm được biện pháp trị khỏi cho chủ tử.” Nói đến cuối cùng, thật sự bật khóc.

“Còn có biện pháp sao?” Người của Lãnh Hương cung đi lại trên giang hồ không nhiều, Lãnh Ngưng Hương xuất hiện trên giang hồ lại càng ít, giải được thì càng không có người biết. Người của Lãnh Hương cung sẽ không có giải được, người trúng độc này cũng không đi lại trên giang hồ, cho nên sống chết cũng không biết. Mặc dù nghe đồn người trúng độc nếu sống cùng người của Lãnh Hương cung sẽ có cuộc sống tốt đẹp,

nhưng cũng không ai làm việc này. Cũng có tin truyền độc này khó giải, người trúng độc nếu không phải cả đời tê liệt được người hầu hạ chính là sớm vào địa phủ thấy Diêm La.

“Có, nhất định có.” Không đành lòng thấy chủ tử khổ sở, Tiểu Hà Tử vỗ ngực cam đoan. “Vật ấy thuộc về chí âm chí hàn, chỉ cần chúng ta tìm được vật chí cương chí dương, nhất định có thể chế trụ nó.”

“Chí cương chí dương?” Lục Đỉnh Nguyên không khỏi bị bộ dáng nước mắt nước mũi tèm lem của Tiểu Hà Tử phiếm ra vài ý cười, ít nhất thuộc hạ của y là thật lòng quan tâm y, “Là cái gì? Long huyết?”

Tiểu Hà Tử “hộc” sáng ngời ánh mắt, “có thể có được sao?”

“Được rồi!” Lục Đỉnh Nguyên không khỏi gõ đầu hấn, “Trên đời này làm gì có rồng? Bất quá chỉ là lời đồn thôi.”

“Chủ tử.” Phi Ảnh đột nhiên hiện thân, không chỉ có Tiểu Hà Tử hoảng sợ, ngay cả Lục Đỉnh Nguyên cũng sửng sốt. Bình thường mình không gọi, khẳng định hấn sẽ không hiện thân, hôm nay là chuyện gì xảy ra?

“Chủ tử, Phi Ảnh muốn rời đi vài ngày.” Phi Ảnh thấp đầu, cũng không giống dĩ vãng nhìn thẳng vào mắt Lục Đỉnh Nguyên.

“Xin phép?” Lục Đỉnh Nguyên bị lời nói của hấn làm cho mờ mịt, từ lúc Phi Ảnh theo y, liền ngay cả một ngày cũng ít rời đi. “Có nguyên do gì sao?”

“Việc tư.” Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu, “phải rời khỏi cung mấy ngày.”

“Àn.” Là việc tư tất nhiên Lục Đỉnh Nguyên sẽ không truy hỏi, “Xong việc trở về nhanh một chút.”

“Vâng.” Nói xong, Phi Ảnh không có lắc mình biến mất, mà là đường đường chính chính theo đại môn ra ngoài, nói lên hấn phải lập tức rời khỏi.

Tiểu Hà Tử nhăn mi nhìn bóng dáng xa lạ của Phi Ảnh — hấn chưa từng gặp Phi Ảnh gặp mặt người khác, không rõ Phi Ảnh luôn trung thành sao lại chọn lúc này mà rời đi? Hiện tại chủ tử không thể vận công, là thời gian nguy hiểm nhất, cần ảnh vệ bảo hộ nhất, hấn lại quay ngược đi làm việc tư ngay lúc này? Tuy rằng gặp mặt không nhiều lắm, nhưng sự ăn ý có được do đi theo Lục Đỉnh Nguyên suốt mười mấy năm làm cho hấn không dễ dàng hoài nghi Phi Ảnh, nhưng hành động lúc này của Phi Ảnh vẫn làm cho Tiểu Hà Tử tâm sinh bất mãn.

13. Chương 12

Sau khi Phi Ảnh rời đi ba ngày thì Đông Ly vì lo lắng cho thương thế của Lục Đỉnh Nguyên mà hùng hực mang mười tên thuộc hạ hồi cung, trừ bỏ có hai người bị thương nhẹ, những người còn lại đều không có việc gì. Thế là sáng sớm ngày hôm sau, Lục Đỉnh Nguyên liền mở hội nghị hộ pháp đầu tiên từ sau khi bị thương, đương nhiên, ngoại trừ Phi Ảnh.

Đông Ly báo cáo thành quả của nhiệm vụ lần này, Hạ báo cáo doanh thu của hai tháng gần đây, Tiểu Hà Tử báo cáo chi tiêu của tất cả thành viên trong cung, Thu Vân – cánh tay đắc lực nhất của Phi Ảnh báo cáo tin tức mới nhất trên giang hồ cùng hướng đi của các môn phái.

Lục Đỉnh Nguyên xử lý xong tất cả công việc thì đã là chạng vạng, Hạ liền thiết yến chúc mừng Lục Đỉnh Nguyên khỏi bệnh, thuận tiện tẩy trần cho Đông Ly vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về. Lục Đỉnh Nguyên không đành lòng cắt đứt hưng trí của mọi người, thế là sai người bảo Lục thúc chuẩn bị buổi tối ở Nghiêm Hàn cung mở tiệc rượu. Nhìn đến bộ dáng vui mừng vì nghĩ thương thế của Lục Đỉnh Nguyên đã tốt lắm của mọi người, chỉ có Tiểu Hà Tử biết chân tướng là trong lòng ề ảm.

Hàn Lượng gần đây có thể nói là có chút phiền lòng. Nguyên bản gần đây tìm được chút ngoạn ý thú vị, dù sao trung y ở trong mắt hấn vốn là các loại cây cỏ cỏ rã linh *** để gạt người, nhưng hấn vốn nghĩ rằng thương thế vốn phải nằm ít nhất một tháng mới khá hơn cư nhiên dưới vài chén thuốc đen thui kia liền chưa đến một tháng đã giúp mình có thể sinh long hoạt hổ như người bình thường, không khỏi cảm thấy thật thần kỳ. Cho nên Hàn Lượng nhất thời tâm động, bắt đầu nghiên cứu lĩnh vực hấn chưa bao giờ chú ý thậm chí cực kỳ khinh thường – trung y.

Thế là dưới sự càn quấy của hắn, Tiểu Hà Tử liền đưa cho hắn mấy bộ sách về thuốc cùng thảo dược, nói là không có thời gian dạy, hắn tự mình nắm lấy. Kết quả Hàn Lượng bắt đầu buồn bực!

Hắn phát hiện bản thân dễ dàng nhớ kỹ thành phần hóa học cùng công thức phân tử của các loại thuốc tây, lại nhận không ra sự khác nhau của mấy loại cây cỏ? Hắn phát hiện chính mình có thể ba hoa chích chòe viết ra tên tiếng Anh đầy đủ của một đồng lớn thuốc được nhập khẩu, lại đọc không hiểu đồng chữ phồn thể ngăn nắp này đến tột cùng là viết cái gì?

Chẳng lẽ sau khi xuyên qua đến chỗ này, hắn chẳng những trở thành người yếu nhược tay trái gà không chặt, thậm chí còn trở thành một kẻ thất học? Điều này làm cho hắn từng được mệnh danh thiên tài ngoại khoa dùng cái gì để kham? Đây chính là bi ai của anh hùng không có đất dụng võ!

Cho nên lúc Tiểu Hà Tử sai người kêu toàn bộ nam sủng nữ cơ ở “Xuân viện” đi bồi rượu, Hàn Lượng liền tức giận. Bị tức giận không chỉ bởi vì thân phận nam sủng, mà là tức giận chính mình phảng phất đột nhiên trở thành phế vật! Theo mọi người một đường đi vào đại sảnh, sắc mặt Hàn Lượng thủy chung là đông lạnh.

Nhìn thấy Hàn Lượng theo đuôi các nam sủng nữ cơ tiến vào, Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử ngồi bên cạnh đều sững sốt. Mấy ngày gần đây bị chuyện của Lãnh Ngưng Hương quấy rối, hai người đều quên an bài Hàn Lượng đến chỗ khác, cứ thế hôm nay hắn thật sự bị xem trở thành nam sủng đưa lên Tụ Sự Đường. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói gì.

Tiểu Hà Tử đương nhiên không ngu ngốc mở miệng nói với Hàn Lượng là trước đây mình chỉ muốn trêu đùa hắn. Mà đối với Lục Đình Nguyên mà nói, việc này không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Tiểu Hà Tử, cũng là do mình đã quên an bài, cái này đối y là người đứng đầu cung sẽ phải nói làm sao?

Hàn Lượng một thân trường bào xanh đen đứng trong nhất chúng hoa hoa liễu liễu mềm mại nhỏ nhắn, chẳng những giống như hạc trong bầy gà, còn cả cái khí chất ngạo nghễ đậm mực kia càng khiến sự tuần lãng bất phàm của hắn càng trở nên khác biệt.

Mà từ lúc Hàn Lượng hiện thân, mọi người không ngừng bàn luận.

“Nam sủng mới tới sao? Trước kia chưa từng thấy qua a!”

“Chỉ sợ hắn còn cao hơn cung chủ một chút đi? Không giống tiểu quan a!”

“Làm gì có tiểu quan lớn tuổi như vậy? Người thật thiếu hiểu biết.”

“Quy củ trong cung chúng ta các người còn không biết?”

“Nhưng mà người nhìn bộ dáng hắn xem? Sẽ là kẻ biết hầu hạ sao?”

“Nói sau, hắn hầu hạ ai a? Đông hộ pháp sao? Ha ha ha...”

“Nói thật, người không phải đã mơ tưởng Đông hộ pháp đã lâu sao?”

Rượu quá ba tuần, mọi người sớm nửa say, đúng là thời điểm mượn rượu để hồ nháo, cho nên lúc này nhìn thấy những sủng cơ được triệu lên bắt quá cũng chỉ là trợ hứng. Nữ nhân giang hồ vốn không câu nệ tiểu tiết, cái gì cũng nói được, cái gì cũng có thể làm, huống chi là mượn rượu kính?

Nhìn mọi người bên cạnh chưa đến nửa khắc đã tự tìm nơi để tản ra, Hàn Lượng không khỏi có điểm mờ mịt, đánh giá một vòng mọi người đang âm ỉ đùa giỡn, cuối cùng đem tầm mắt hướng đến Lục Đình Nguyên đang ngồi trên chủ vị.

Nguyên lai, ở Nghiêm Hàn cung có một quy củ bất thành văn, trừ bỏ Hàn Lượng mới tới, mọi người cơ hồ ai ai cũng biết. Những người nam sủng nữ cơ này, kỳ thật không phải chuẩn bị cấp cho thân là cung chủ Lục Đình Nguyên, ngược lại là do Lục Đình Nguyên phái người dùng tiền đến các thanh lâu kỹ quán mua người đến Nghiêm Hàn cung để giúp mọi người có niềm vui. Mà có vài cơ thiếp có vận khí tốt, trong quá trình hầu hạ gặp được tình thâm ý thiết, báo cáo Lục Đình Nguyên, liền được cho phép thu phòng. Phải biết rằng người trong giang hồ không thể so với người ở bên ngoài, chỉ cần làm người một nhà, liền không có người xem nhẹ hoặc đề cập quá khứ của người. Cho nên dần dần, liền diễn biến thành nhóm sủng cơ đem hết chiêu thức ra sử dụng để tìm một người đứng đắn thu mình đi, tránh được một kiếp thân phận như cá thối này. Mà Lục Đình Nguyên chính là phân phó định kỳ mua đến, đem số lượng sủng cơ duy trì, cái khác,

sẽ không để ý. Cho nên sủng sơ ngốc quá một trận ở Xuân viện, ai không có vài người thân mật cố định? Lúc này, đương nhiên đi tìm người mình quen biết.

Mà cùng Hàn Lượng còn đứng tại chỗ, trừ bỏ hắn còn có hai người. Một cái là tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng có thể nói là thanh tú, nhìn sao cũng không thấy được vẻ phong trần, lại đem chính mình lui thành một đoàn thậm chí còn lạnh run, hiển nhiên bị trường hợp tửu sắc này dọa đến. Mà một cái khác, còn có chút ý tứ hơn.

Cũng là khoảng mười lăm tuổi, nhưng có thể gọi là xinh đẹp, tuy rằng là một nam tử. Lại nhìn đến thắt lưng *** tế, hàng mi cong cong, nụ cười ónh bạch cùng mũi hoặc, hiển nhiên là cẩn thận giả trang. Hắn lưu đến cuối cùng, chỉ sợ không phải là mờ mịt giống Hàn Lượng mà là cố ý. Sau khi đợi mọi người đã ngồi xuống hết, hắn bắt đầu di chuyển từng bước chậm chậm, xoay thắt lưng cổ hướng đến nơi xa nhất, cũng là vị trí bất mắt nhất — thủ vị của Lục Đỉnh Nguyên mà đi đến. Mà trong quá trình hắn đi lên, mơ hồ có thể mơ hồ nghe đến thanh âm chông bạc *** tế truyền đến từ dưới chân của hắn, tiếng vang “Đỉnh Đỉnh....” Phát ra mũi hoặc lòng người.

Hàn Lượng khoanh hai tay trước ngực, mũi mắt đánh giá một màn trước mặt, Hắn biết sự tình không bình thường, nếu không sẽ không tại lúc sau khi nam sủng kia ngồi lên đùi Lục Đỉnh Nguyên thì toàn trường lặng ngắt như tờ, rõ ràng trước đó tiếng người ồn ào đến mức có thể xóc cả những đồ trang trí trên nóc.

Đồng dạng nheo lại mắt, còn có Lục Đỉnh Nguyên. Y không nghĩ nhiều năm như vậy, còn có người không biết tốt xấu tiến đến trước mặt y.

14. Chương 13

“Tên ngươi là gì?” Thanh âm Lục Đỉnh Nguyên lạnh nhạt, nghe không ra hỉ giận.

“Ta gọi Xuân Hương.” Tiếng nói mũi hoặc thô khí như lan, bàn tay còn như có như không mà trêu chọc nơi ngực của Lục Đỉnh Nguyên.

“Nga.” Lục Đỉnh Nguyên buông ly rượu trong tay ra, “Xuân Hương a,” Vừa nói, một tay nắm chặt vòng eo *** tế mảnh mai không xương của Xuân Hương, Xuân Hương lại “anh” một tiếng cơ hồ đem chính mình nhu vào trong lòng Lục Đỉnh Nguyên. “Ngươi nếu như đã muốn biểu hiện như vậy,” Lục Đỉnh Nguyên vừa nhắc mắt, vừa lúc chạm đến biểu tình đang chờ xem kịch vui của Hàn Lượng, thậm chí khóe miệng còn mang theo ý cười nhợt nhạt, không khỏi có chút tức giận, “Không bằng biểu diễn cho mọi người cùng xem đi!” Nói, trực tiếp đem nhân ném vào trong lòng Hàn Lượng đứng cách xa đó mấy trượng.

Hàn Lượng nhìn người bị Lục Đỉnh Nguyên né tới đang ở trong lòng của mình, nháy mắt có chút ngốc lăng. Hắn biết sự việc không tầm thường, lại không nghĩ đến sẽ xảy ra trên người của mình. “Biểu diễn?” Không khỏi thì thảo lắm bầm.

“Đúng vậy, các ngươi liền cấp mọi người trợ hứng đi!” Lục Đỉnh Nguyên treo lên nụ cười tà nịnh, thân mình bày ra một bộ dáng “ta đang đợi”.

Theo sau câu nói của Lục Đỉnh Nguyên, thanh âm khe khẽ nói lại vang lên, chẳng qua là lần này thanh âm ít hơn nhiều, tích tích tác tác nghe không rõ là đang nói gì.

“.....” Hàn Lượng liền trả về cho Lục Đỉnh Nguyên một nụ cười cuồng tứ, cái gì cũng không nói, hai tay duỗi ra kéo một cái, chỉ nghe “tê sát” một tiếng, nháy mắt nguyên bản xiêm y mũi hoặc khinh bạc ôm sát thân thể biến thành hai mảnh vải, khoác hững hờ trên vai của Xuân Hương. Cùng với Xuân Hương “a” một tiếng hét lên đầy kinh hãi, thân mình nhu nhược trơn mềm như một bạch hạnh nhân ở trước mắt mọi người như bị bong ra từng mảng, chỉ còn một kiện khổ hạ.

Trong nháy mắt toàn trường lặng im.

“Đỉnh...” một tiếng, tiếp theo lại một tiếng “tê sát”. Xuân Hương bị cuốn người qua, liền một kiện khổ hạ cuối cùng cũng không còn tồn tại.

“không...” Thanh âm ghen ngào vang lên, Xuân Hương đưa hai tay ôm khổ hạ, chôn sâu đầu, thân mình lạnh run, đã không còn mũi hoặc cùng xinh đẹp vừa rồi.

Hàn Lượng đưa một tay ôm lấy thắt lưng của Xuân Hương, kéo vào sát người của mình, “Sao lại nói không?” Một tay nâng đầu Xuân Hương lên, làm cho mặt của hắn hướng về mọi người, “Mọi người vẫn đang chờ chúng ta biểu diễn a!” Nói, mâu quang hai mắt thẳng tắp bắn về phía Lục Đình Nguyên.

Lục Đình Nguyên tươi cười đã không còn, nhưng vẫn không nói chuyện, tư thế cũng không thay đổi, vẫn bất động nhìn bọn họ.

Hàn lượng lúc này mới nở nụ cười, bộ dáng giống như thực vui vẻ. “Chúng ta bắt đầu đi!”, Nói, bàn tay nâng cằm Xuân Hương liền hướng xuống ngực của hắn, hung hăng vuốt ve, miệng cũng hướng về phía lỗ tai của Xuân Hương mà gặm cắn.

“Không...” Xuân Hương lần này thật sự bật khóc. Khuất nhục, sợ hãi, đau đớn, nháy mắt làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm đầy nước mắt.

Nói đến Xuân Hương cũng thật sự vô tội, hắn đến Nghiễm Hàn cung mới hơn ba tháng một chút, đối với một số quy củ của nơi này vẫn là chưa biết được. Nói đến chuyện tiếp yến như thế này, Nghiễm Hàn cung một năm chỉ bày hai lần yến như thế này, một lần là lễ mừng năm mới, một lần là sinh nhật của Lục đại cung chủ. Mà bởi vì sinh nhật của Lục Đình Nguyên là ở cuối năm, cho nên hai lần yến này tương đối gần, chỉ cách nhau có hai ba tháng. Yến mừng năm mới vừa qua chưa được nửa năm, cách sinh nhật Lục Đình Nguyên khá lâu, thêm việc Xuân Hương bình thường tự tin vào tư sắc của mình hơn người, làm người có chút kiêu căng, liền không có ai chủ động nói cho hắn biết— không thể trêu chọc Lục Đình Nguyên.

Người ở trong cung lâu năm đều biết, Lục Đình Nguyên ngoại trừ lúc còn niên thiếu có chút oanh oanh yến yến bên cạnh, mấy năm nay, lại càng không gần tình sắc. Mà chuyện bãi yến, luôn phải có người ca múa trợ hứng. Lục Đình Nguyên lại không thích gọi ngoại nhân ngoài cung tiến vào, cho nên việc này cơ hồ rơi lên trên người chúng sủng cơ. Mà đứng mũi chịu sào chính là người đi trêu chọc Lục Đình Nguyên, mỗi khi đều là y ra lệnh cho mọi người trình diện giải trí một chút, mà không giống như lần này trực tiếp ép buộc, cũng là lần đầu tiên. Vốn cũng không là cái gì, đều là nam quan nữ lĩnh xuất thân từ thanh lâu, ai không biết xướng vài tiểu khúc, nhảy mấy khúc diễm vũ? Nhưng ở lần này, lại là Hàn Lượng xuyên qua đến làm chủ!

Ở trong tri lý của Hàn Lượng, bồi uống chút rượu, xướng xa, thỉnh thoảng để cho người ta ôm thắt lưng, sờ mông hai cái, căn bản ngay nhét kẽ răng cũng không tính! Ở trong khái niệm của hắn, Kĩ— chính là dùng để làm, vô luận nam nữ! Cho nên khi hắn nghe Lục Đình Nguyên nói “trợ hứng”, liền nghe thành “Trợ tính”, ở trong não trực tiếp dịch thành “làm cấp mọi người xem!”

Hàn lượng sẽ không cảm thấy gì, nhưng mọi người ở hiện trường không có được nhận thức cường đại như vậy. Phải biết rằng, trong tiết mục trợ hứng ngày xưa, lộ ra cái vai đã bị người chỉ trỏ cười nhạo, khiêu vũ thoát y đến yếm khố đã là tiếp cận chừng mực lớn nhất, mà trần trụi trực tiếp như vậy, quả thực là lần đầu tiên. Cho nên trong khoảnh khắc, toàn trường lại lạnh ngắt như tờ, mọi người chỉ ngơ ngác nhìn hết thấy chuyện đang phát sinh trước mắt. Thế là, toàn trường chỉ còn lại tiếng khóc anh anh của Xuân Hương, cả tiếng chuông không ngừng loạn dưới chân cũng phát ra rõ ràng.

“A... Không cần khóc thành như vậy đi?” Hàn Lượng a cười ra tiếng, “Như vậy sẽ ngăn cản hưng trí của mọi người, nếu còn khóc nữa ta sẽ trừng phạt người!” Hàn Lượng vừa nói, vừa buông tha vành tai bị hắn cắn đến tràn đầy máu răng sưng đỏ, hắn lại chuyển đến bên vai Xuân Hương mà đi.

Xuân Hương bị kinh hách đến khóc mờ cả hai mắt căn bản không nghe được hàn Lượng nói gì, hai tay chỉ lo che chắn khổ hạ, cho dù xuất thân ở kĩ quán hắn cũng chưa từng trải qua trận nào như vậy, càng đừng nói là chính mình bị đùa giỡn trước mặt mọi người.

“Thực không ngoan.” Hàn Lượng cười khê, bàn tay to nguyên bản đang giữ bên hông Xuân Hương liền chuyển xuống thắt lưng, Xuân Hương không có bàn tay giữ chặt vòng eo liền ngã sụp xuống, mông tự nhiên nâng lên. “Ba” Hàn Lượng thuận thế đánh một chưởng khiến mọi người đều kinh ngạc. Một chưởng ấn hồng thũng sưng đỏ rõ ràng hiện lên trên làn da trắng nõn của Xuân Hương. “Không cần...” Cánh mông đau xót, Xuân Hương khóc càng hung.

Hàn Lượng lại không vì Xuân Hương kêu khóc mà dừng tay, ngược lại cười càng vui vẻ, “ba...ba...” Tiếp theo lại là hai chưởng, Ngón tay đang đùa bốn điểm hồng anh nơi ngực của Xuân Hương hướng về trước bắt đầu

phiên giáo trong miệng Xuân Hương, nhưng không phải là chuẩn bị cho việc làm trơn, bởi vì đồng thời, bàn tay đang phát vào mông của Hàn Lương đã muốn trực tiếp đem hai ngón tay xâm nhập dúng đạo chật hẹp.

15. Chương 14

“Ồ...” Xuân Hương có thể cảm giác được hậu đình của mình bị xé rách đến chảy máu, cuối cùng cũng nhớ tới giấy dũa.

Hàn Lương như thế nào có thể để cho hắn tránh đi, trước không nói đến ưu thế thân thể cao lớn, chính là thủ đoạn xuất thân từ ngoại khoa, cũng đủ làm cho Xuân Hương không thể động dẩy mà tránh đi. Hàn Lương thâm nhập hai ngón tay vào trong miệng của Xuân Hương ngăn chặn hắn cắn phải lưỡi, ba ngón khác lại xiết chặt cằm của hắn, tay dụng lực ép gáy của Xuân Hương dựa vào vai của mình, mà bàn tay thâm nhập hậu đình của Xuân Hương không chút mềm nhẹ mà hung hăng nhấn vào tuyến tiền liệt của hắn.

“Àn...” Xuân Hương hừ nhin một tiếng liền nhuỷ xuống, tuy rằng lệ còn vương, nhưng thân mình đã muốn không nghe sai sử. Xuân Hương hắn vốn xuất thân từ kĩ quán, cũng không phải là thanh quan, vài năm qua, mặt sau so với mặt trước còn mẫn cảm hơn. Ở dưới thân một vài người không quan tâm sự vui thích của hắn, còn có thể tìm chút lạc thú, càng đừng nói đến thủ pháp *** chuẩn của Hàn Lương, nháy mắt đã tập kích những điểm mẫn cảm chưa được người chiếu cố qua. Thân thể nam nhân chính là bị ai ở điểm ấy, mặc kệ người nghĩ như thế nào, một khi dục vọng bị khơi mào, nháy mắt liền bị đánh tới bởi.

Xuân Hương không nghĩ tới dưới tình huống như vậy lại bị làm, lại càng không nghĩ dưới tình huống ở trước mắt mọi người như vậy mà bị làm đến đạt cao trào, cho dù là nam kĩ, hắn vẫn còn có chút tôn nghiêm. Nhưng sự tình không vì hắn muốn mà thay đổi, càng đáng buồn là, hắn ngay cả thân thể mình cũng không khống chế được. Ở dưới sự lật đi lật lại không gọi tới ớn nhu của Hàn Lương, hắn cứ nhiên chưa đến công phu một bữa cơm liền bắn hai lần. Cuối cùng ở lần bắn *** thứ ba, thân thể cùng *** thần Xuân Hương không trụ được nữa mà ngắt đi.

“Sách, như vậy liền không dậy nổi nữa? Ta vẫn chưa bắt đầu đâu!” hàn Lương buông tay đang nửa ôm Xuân Hương, tùy ý hắn xụi lơ ngã xuống hôn mê.

“Kế tiếp là ai?” Về mặt Hàn Lương còn chưa hết hưng trí, đột nhiên nhìn thấy tiểu cô nương phía sau chậm chạp chưa động. “Là người sao?”

“Phốc!!” Tiểu cô nương sợ tới mức mở trừng hai mắt, đặt mông ngã xuống đất, môi dưới bị cắn đến trắng bệch, mặc dù không ra tiếng, lệ cũng đã tuôn xuống.

A Hàn Lương thở dài trong lòng, đi qua định đỡ tiểu cô nương đứng lên.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Lương liền hối hận, hắn thừa nhận hôm nay mình có điểm không khống chế được, Ngày thường mặc dù hắn có khuynh hướng ngược đãi cuồng, cũng sẽ không loạn như thế, hơn nữa đối phương còn là mấy đứa nhỏ choai choai. Cũng không tính là đứa nhỏ? Mới có mười mấy tuổi, trong mắt Hàn Lương cũng chính là nằm trong hàng đó.

Hàn Lương biết chính mình tính làm cái gì, cái khác mọi người nhưng không biết. Ở trong mắt người khác, Hàn Lương liền như ác ma biến thái, khi ngã một cái còn không tỉnh, lại còn muốn đi khi nhục một cái tiểu cô nương yếu đuối đơn thuần.

“Dừng tay!” Theo một tiếng kêu, phi thân đến chính là Đông Ly.

Đông Ly có thân phận gì? Đứng đầu Đông cung. Nói trắng ra là, chính là đầu lĩnh sát thủ, nàng vừa ra tay, không có chiêu thức màu mè, không có thủ hạ lưu tình, ra tay, chính là sát chiêu. Mà người có thể ngăn nàng, ở hiện trường cơ hồ không có!

Ở thời điểm mọi người không hề nghi ngờ Hàn Lương sẽ chết, “!” một tiếng, thân mình Đông Ly thể nhưng bay ra ngoài.

“Chủ tử?” Toàn Nghiễm Hàn cung, có thể ngăn chặn Đông Ly chỉ có hai người, Phi Ảnh cùng Lục Đình Nguyên. Mà Phi Ảnh căn bản không ở trong cung, cho nên ở thời điểm Đông Ly xoay người rơi xuống đất đều đồng thời kêu ra cũng không cần xem là ai. Chính là nàng không rõ, chủ tử vì sao lại ngăn nàng? Nam

sửng kiêu ngạo quá phận như thế, nếu không giáo huấn một chút, người khác khi Nghiễm Hàn cung bọn hắn dễ bắt nạt.

Lục Đỉnh Nguyên nhưng không có trả lời Đông Ly, một tay kháp trụ cổ họng Hàn Lượng, trầm giọng hỏi: “Người đang làm gì?”

“A...” Hàn Lượng nghe vậy cười ra tiếng, “Ta đang làm cái gì? Không phải người bảo ta cấp mọi người trợ tính sao?” Mấy ngày nay Hàn Lượng vốn đang ghen khuất, hơn nữa đối với chính mình vừa rồi không khống chế được, liền càng đối chính mình sinh khí. Nếu nói với tiểu cô nương còn có chút áy náy cùng khắc chế, liền đối mặt với Lục Đỉnh Nguyên là bộc phát hoàn toàn giận chó đánh mèo. Hắn đem tất cả không hài lòng cùng tất cả mất khống chế của mấy ngày nay đều đổ lỗi cho Lục Đỉnh Nguyên, cho nên ngữ khí trả lời cũng lạnh băng, biểu tình lại là khinh thường đến cực điểm.

Chưa từng có người nào đứng ở địa bàn Lục gia mà dám nói chuyện như vậy với Lục Đỉnh Nguyên, cho nên hiện trường liền bùng nổ, tuy rằng bọn tâm Lục Đỉnh Nguyên nên thanh âm nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn là ồn ào một mảnh.

Lục Đỉnh Nguyên đem Hàn Lượng kéo đến gần trước mặt, tay sử lực vừa đủ cho Hàn Lượng không tắt thở lại vừa vặn dừng ở mức khó thở, “Người có tin hay không ta chỉ dùng một tay có thể lấy mạng người?”

Hàn Lượng cùng Lục Đỉnh Nguyên nhìn nhau một lúc lâu, thẳng đến mặt đỏ bừng, môi mới giật giật, giống như muốn nói cái gì.

“Người nói cái gì?” Lục Đỉnh Nguyên nhú mày.

“.....”

Bởi vì thật sự nghe không được, hơn nữa Hàn Lượng một bộ yếu đuối, gần như sắp chết, thế là Lục Đỉnh Nguyên thả lỏng cảnh giác, kéo Hàn Lượng càng gần thêm một chút, lỗ tai đến gần bên miệng Hàn Lượng, tay cũng thả lỏng không ít.

Nhưng mà làm cho Lục Đỉnh Nguyên không thể tưởng tượng được là, Hàn Lượng tuy rằng không có nửa điểm công phu, gan dạ sáng suốt lại là kinh người, Ngay trong nháy mắt Lục Đỉnh Nguyên đến gần, Hàn Lượng liền cầm lấy hạ thể của y, “Người có tin hay không ta chỉ cần một bàn tay là có thể...”

Nguyên bản Hàn Lượng muốn nói là: “Người có tin hay không ta chỉ cần một bàn tay là có thể phế đi người”, xuống tay cũng không lưu tình, dùng lực đạo cơ hồ là muốn cắt đứt đối phương, đối lại là một nam nhân bình thường nhất định sẽ đau đớn sợ hãi không thôi. Nhưng cảm xúc trong tay lại làm cho Hàn Lượng nuốt vào phần sau của câu nói, dừng lại một chút, Hàn Lượng giờ lên nụ cười tà, lời nói ra miệng biến thành, “Người có tin hay không ta chỉ cần một bàn tay là có thể.... Cho người thực thoải mái?”

Người khác có lẽ không nhìn ra có gì khác nhau, nhưng Lục Đỉnh Nguyên cơ hồ dán vào Hàn Lượng cả nửa người rõ ràng cảm nhận được biến hóa của y. Lục Đỉnh Nguyên nghe đến nửa câu sau của hắn, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng tai lại lặng lẽ đỏ, hô hấp tuy vẫn bảo trì vững vàng như cũ, nhưng nhịp tim rõ ràng đập nhanh hơn Nhất là bàn tay đang kháp cổ của hắn, đầu ngón tay thế nhưng hơi hơi phát run.

16. Chương 15

Lục Đỉnh Nguyên chưa bao giờ chật vật như vậy, trời biết y đã bị tra tấn thể nào. Từ lúc Hàn Lượng bắt đầu “biểu diễn”, ngực của y đã run lên, thanh âm “ba ba” vang vọng toàn trường kia, lại giống như là cố ý ghé vào lỗ tai y, trái tim của y theo thanh âm Hàn Lượng gây ra co rút co rút lại co động, máu chảy nhanh hơn, cả người khô nóng lợi hại. Đợi đến khi Xuân Hương đạt cao trào rồi ngắt đi, y có thể cảm giác rõ ràng nơi hạ bộ đã buộc chặt lại phát ra từng trận nhịp đập, cảm giác này cơ hồ chưa từng có. Tiếp theo chính là Đông Ly ra tay quá nhanh, y không kịp suy nghĩ đã xông ra. Đối với thuộc hạ đặc lực của mình y tự nhiên thủ hạ lưu tình, chỉ là đem Đông Ly quăng ra ngoài. Nhưng hậu quả của việc vọng động chân khí chính là một cỗ hàn khí theo đan điền thẳng hướng mà lên, lan ra toàn thân của y. Cũng may là đã nhiều ngày ở chung với Lãnh Ngưng Hương này, Lục Đỉnh Nguyên liền quen thuộc triệt bỏ chân khí, làm chậm

tốc độ độc vật phát tác. Nếu không chẳng phải làm trằng đưa tiễn tại đây? Chính là kèm Hàn Lượng vẫn có chút lao lực, hoàn toàn dựa vào tự chủ kinh người y mới làm cho không có bất kỳ ai biết được mình đang không khỏe. Vốn định dùng chính mình tạo áp lực khiến cho Hàn Lượng nhận sai thì thôi. Ai ngờ rằng, Hàn Lượng cư nhiên thông minh bắt lấy căn mệnh của y. Ngay lúc Hàn Lượng dùng lực nắm chặt, huynh đệ chưa bao giờ chịu thua kém cư nhiên run rẩy nửa đứng lên, máu toàn thân cũng sôi trào hướng phía dưới mà đi. Lạnh cùng nóng đồng thời xâm nhập, cơ hồ làm cho Lục Đỉnh Nguyên kinh tuyến đi ra.

Nhưng Lục Đỉnh Nguyên dù sao cũng là Lục Đỉnh Nguyên, trừ bỏ Hàn Lượng, cơ hồ không có ai phát hiện dị trạng của y.

Cùng Hàn Lượng đối mặt một lát, Lục Đỉnh Nguyên thấy Hàn Lượng không hề có ý định buông tay trước, thế là trầm giọng quát: “Các người đều đi ra ngoài.” Cũng may bọn họ cách nhau đủ gần, gần đến cơ hồ dính thành một người, mới không làm cho người khác phát hiện người bị khống chế kỳ thực là Lục đại cung chủ của bọn họ.

Theo tiếng quát của Lục Đỉnh Nguyên, mọi người cũng không dám lơ mãng, dù sao Lục Đỉnh Nguyên nóng giận thực sự rất đáng sợ, thế là tích tích tác tác lui xuống sạch sẽ. Chỉ có Đông Ly, Thu Vân, Tiểu Hà Tử cùng hai người xụi lơ trên đất là chưa có rời đi.

“Chủ tử.” Đông Ly nhìn xung quanh, có chút không biết làm sao.

“Các người cũng đi xuống.” Lục Đỉnh Nguyên nói, đối với Đông Ly hướng chỗ hai người xụi lơ kia nháy mắt. Thế là Đông ly ngoan ngoãn tha hai người kia đi xuống.

“Chủ tử.”

“Chủ tử.” Tiểu Hà Tử cùng Thu Vân trầm miệng một lời.

Thu Vân ít có thời gian tự mình hầu hạ Lục Đỉnh Nguyên, ngày thường đều là Phi Ảnh đảm nhiệm làm ảnh vệ của y, cho nên gặp phải loại tình huống này Thu Vân trong nháy mắt hoảng tay chân, căn bản không biết làm sao. Mà Tiểu Hà Tử lại là lo lắng độc trên người Lục Đỉnh Nguyên, lại không thể nói rõ, chính là không muốn rời đi.

“Các người còn lo lắng một kẻ tay trái gà không chặt còn có thể làm gì ta sao? Đi xuống.” Trên mặt Lục Đỉnh Nguyên đã xuất hiện thần sắc không kiên nhẫn.

Gặp chủ tử nổi giận, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Tự Sự Đường to như vậy chưa tới nửa khắc chỉ còn hai người Lục Đỉnh Nguyên cùng Hàn Lượng. Tư thế hai người vẫn không thay đổi, vẫn giằng co như cũ. Đầu tiên phá vỡ yên lặng chính là Hàn Lượng.

“ha ha,” Hàn Lượng không lùi mà tiến tới, cách Lục Đỉnh Nguyên càng gần thêm một chút, hơi thở đều phun trên mặt đối phương, môi cơ hồ chạm vào đối phương, “Còn không buông tay, không phải là người muốn làm ở trong này chứ?” Hàn Lượng vừa nói thì bàn tay cũng hung hăng ở căn mệnh của Lục Đỉnh Nguyên xoa nắn một phen.

Lục Đỉnh Nguyên thở hắt vì kinh ngạc, đồng thời buông ra bàn tay đang kiềm chế Hàn Lượng, mở ra bàn tay đang đặt nơi khổ hạ của Hàn Lượng. Lục Đỉnh Nguyên nhìn Hàn Lượng một lát, không nói một lời, liền xoay người đi. Hàn Lượng cũng không nói gì, một bên khước miệng nhếch lên, xả ra một cái cười thật to rồi đuổi theo sau.

Lục Đỉnh Nguyên đưa Hàn Lượng vào phía sau Tự Sự Đường, đi vào trong một căn phòng ngủ nhỏ. Tự Sự Đường là nơi để mọi người tụ họp, mặt sau mới là nơi Lục Đỉnh Nguyên nghị sự cùng mấy vị hộ pháp. Mà trong tiểu phòng ngủ, chỉ là cấp chỗ tạm nghỉ ngơi khi mệt mỏi cho nên không quá lớn, bài trí cũng cực kì đơn giản, chỉ có một giường một bàn, ngoài ra không có gì khác.

Tiểu phòng ngủ này ngày thường có rất ít người đến, nhưng cũng được quét tước rất sạch sẽ. Lục Đỉnh Nguyên ngồi ngay ngắn trên ghế, cổ giữ vững trấn định hỏi: “Người có thể trị bệnh của ta?”

Hàn Lượng duỗi chân dài ra, nhìn nhìn Lục Đỉnh Nguyên ngồi trước mặt. “Bệnh? Bệnh gì?” Hàn Lượng có chút mờ mịt, cho dù “bị ngược cưỡng” là một loại bệnh chỉ sợ cũng không có cách chữa trị đi?

Lục Đình Nguyên hung hăng hít một hơi, nhận định Hàn Lượng biết rõ còn cố hỏi, lại gặp Hàn Lượng không có ý tiếp tục, chỉ phải đáp một cách tối nghĩa: “Không động.”

Hàn Lượng giật mình, ngấm lại thì thời đại này của Lục Đình Nguyên hẳn là ngay cả từ “Bị ngược cuồng” cũng không có, cho nên bởi vì dục vọng không chiếm được thỏa mãn mà không thể “làm việc” bình thường lại bị làm thành một loại bệnh cũng không phải là cái gì đáng ngạc nhiên. Hơn nữa lấy thân phận địa vị của Lục Đình Nguyên, chỉ sợ ở phương diện này là giấu bệnh sợ thầy.

“Như vậy, chúng ta đến chữa bệnh đi.” Hàn Lượng nở nụ cười, cười đến thâm trầm khó hiểu, cười đến khiến cho Lục Đình Nguyên cảm thấy lông tơ tóc gáy đều dựng đứng cả lên. “Bất quá, trong quá trình chữa trị, người phải nghe lời ta.”

Lục Đình Nguyên nhìn Hàn Lượng một lúc lâu. Y kỳ thật không nghĩ sẽ đáp ứng, nhưng nghĩ đến vấn đề làm mình cảm thấy phức tạp nhiều năm có thể giải quyết thì cái loại dụ hoặc này thật sự không ngăn được, Hơn nữa thân thể lần lượt nóng lạnh thay đổi, thật sự làm cho đầu y trở thành một đồng tượng hồ, nghĩ một chút, liền gật đầu.

“Đầu tiên, người không thể vận công, tốt nhất đem tất cả công phu của người thu hồi lại.” Hàn Lượng hạ mệnh lệnh thứ nhất.

Lục Đình Nguyên cười khổ trong lòng, tình huống hiện nay, y chính là muốn vận công cũng vận không được a, chân khí vừa động, y lập tức sẽ bị Lãnh Ngưng Hương chế trụ không thể động dậy, Thế là lại gật đầu, cam chịu yêu cầu của Hàn Lượng.

“Lại có, trước khi ta nói chữa trị ngừng, người không thể đổi ý!” Hàn Lượng nheo mắt cúi người về phía trước, cái mũi cơ hồ dính vào Lục Đình Nguyên, “Vô luận ta làm cái gì.”

Lục Đình Nguyên hít sâu một hơi, âm “hảo” chưa phát ra trọn vẹn đã bị Hàn Lượng hàm vào miệng.

“Ngô...” Nói là hôn, không bằng nói là cắn, hơn nữa là cắn xé. Lục Đình Nguyên cảm thấy từng trận đau đớn mà run lên. Y chưa từng tiếp nhận hôn, cũng không biết hôn bình thường là như thế nào. Chỉ biết là theo dõi môi bị cắn xé đến chảy huyết, chỉ muốn ngắt đi, thân mình lại càng nóng thêm vài phần.

“Tốt lắm, người thông qua khảo nghiệm của ta.” Hàn Lượng buông Lục Đình Nguyên ra, gấp bộ dáng bị mình hôn cơ hồ tất thảy cũng không phản kháng liền cúi đầu nở nụ cười.

17. Chương 16

Đầu óc Lục Đình Nguyên choáng váng, căn bản không phản ứng kịp là Hàn Lượng đang nói gì. Chờ đầu óc thanh tỉnh một chút, liền phát hiện mình đã bị Hàn Lượng lột sạch nửa thân trên, hai tay thì bị ngoại sam của chính mình trói chặt. “Đây là làm gì?” Lục Đình Nguyên thoáng xoay xoay hai tay của mình, lại bị Hàn Lượng đánh một chưởng vào hông.

“Lộn xộn cái gì!” Hàn Lượng xuống tay không có nửa điểm lưu tình, nếu như phía trước đối với Xuân Hương chỉ sử tám phần lực, thì đối Lục Đình Nguyên hẳn lại dùng cả mười phần. “Mọi thứ đều do ta, người tốt nhất liền ngoan ngoãn nghe lời.”

Lục Đình Nguyên lẳng lẳng, trừ bỏ so chiêu, không có người đối y động tay qua. Cha mẹ lúc còn sống cũng chưa từng, người khác càng không thể. Theo lý thuyết y hẳn là phải phản nộ, cũng không biết vì sao, trong lòng tuy rằng cảm thấy tự tôn bị tổn thương, khuất nhục càng mạnh hơn khi thua lúc luận võ, mà so với cảm giác tự tôn bị tổn thương thì cảm giác càng mãnh liệt hơn, chính là cảm giác máu chảy dồn dập về phía hạ thể một cách mãnh liệt gia tốc.

Hàn Lượng tựa hồ cũng không có kiên nhẫn, “Bá bá” hai tiếng, trực tiếp xé quần cùng tiết khổ của y. Mà đối với ánh mắt như tuần tra soi xét khắp người mình của Hàn Lượng, Lục Đình Nguyên có phản ứng là run rẩy nổi lên một thân da gà mụn cóc.

“Không nghĩ tới da của người lại mịn màng như vậy.” Hàn Lượng cười nhạt, bàn tay không ngừng di chuyển trên bờ ngực trần trụi của Lục Đình Nguyên.

“....” Lục Đinh Nguyên thật sự không biết giờ khắc này chính mình phải nói gì. “Ngô...” Nhưng đối với đau đớn do Hàn Lượng ninh đầu nhũ mình thì Lục Đinh Nguyên lại dễ dàng phát ra thanh âm.

“Ha ha.... Không tệ, có giá trị dạy dỗ.” Vô luận là đối với cảm xúc truyền qua từ nơi tiếp xúc da thịt, vẫn là phản ứng của Lục Đinh Nguyên, Hàn Lượng đều rất hài lòng.

Một tay tiếp tục đối đầu nhũ trong tay ninh đến xanh tím, một tay kia bắt đầu thăm dò toàn thân Lục Đinh Nguyên. Cơ bắp săn chắc, thắt lưng mềm dẻo, chân thẳng tắp thon dài, cơ thể do trường kỳ luyện võ mà ẩn chứa lực đạo kín đáo, làn da trắng mịn mà mát lạnh, Hàn Lượng đối với thân hình này cực kỳ hài lòng. Mỉm cười, một trận bão hôn liền rơi xuống.

Phải biết rằng, Hàn Lượng có khuynh hướng thị ngược cũng không phải hai ba ngày, cũng rất ít người có thể thỏa mãn hẳn. Khi quen người bạn gái thứ nhất khi hẳn vừa mới xé quần áo của nàng liền bị quăng một cái tát, người bạn gái thứ hai vì hẳn không không chế tốt lực đạo khiến cho đùi của nàng tràn ngập ứ thanh mà rời đi, Hàn Lượng liền không tái chọn nữ nhân. Vốn nghĩ đến lựa chọn nam nhân liền có thể thoải mái mà làm, nhưng ai biết, nam nhân có thể trụ cùng hẳn đã thiếu lại càng thiếu, Hơn nữa lại thêm vì công việc, đối tượng tìm đến mỗi đêm đều chỉ có thể làm qua loa, có thể làm hẳn tận hứng cơ hồ không có.

Nhưng Lục Đinh Nguyên không giống như vậy, y là người trường kỳ luyện võ, không giống những người hiện đại yếu đuối mà Hàn Lượng chạm qua trong quá khứ, ở trong lòng Hàn Lượng đã nhận định y thừa nhận được, Hơn nữa tính ra thì Hàn Lượng đã cầm dục mấy tháng, cho nên trong nháy mắt chạm đến da thịt của Lục Đinh Nguyên liền mất khống chế.

Cổ bị cắn một đường đến chảy máu, đầu nhũ cũng bị ngắt đến tê dại, vùng mông cũng bị xoa nắn đau đớn tê dại cơ hồ mất đi tri giác, Lục Đinh Nguyên lại bắt đầu cảm nhận được biến hóa trong cơ thể giống như trước đây. Trên người liên tục sung huyết làm cho y chờ mong lại lo lắng — chờ mong chính mình có thể giống như nam nhân bình thường mà đứng lên, lại lo lắng bất quá chỉ là một lần nữa vui mừng quá sớm.

Hàn Lượng dù sao cũng xuất thân từ bác sĩ khoa ngoại, lý trí cùng sự bình tĩnh luôn rất mạnh mẽ, sau khi phát giác cắn xé một trận, cũng chậm rãi bình tĩnh lại, bắt đầu quan sát phản ứng của Lục Đinh Nguyên. Hàn Lượng có học qua chút tâm lý học, hơn nữa chính mình lại có khuynh hướng thị ngược, cho nên mới có thể nhanh chóng phát hiện vấn đề của Lục Đinh Nguyên. Có lẽ là do mình còn quá ôn nhu, cho nên Lục Đinh Nguyên cư nhiên vẫn chưa tiến vào trạng huống.

Hàn Lượng dùng một tay đem Lục Đinh Nguyên dựa vào trên bàn, một tay nâng cầm y xoay ra sau, làm cho y đối mặt với chính mình. “Suy nghĩ cái gì? Như thế không chuyên tâm.”

“Ta không có.” Lục Đinh Nguyên có chút oan uổng, cũng có chút ủy khuất. Y không phải không chuyên tâm, mà là có điểm rất chuyên tâm, nhưng có lẽ là chuyên tâm không đúng chỗ.

“Không được tranh luận.” Hàn Lượng đánh một chưởng lên cặp mông mềm mại duyên dáng của Lục Đinh Nguyên.

“Ta....Cáp...” Lục Đinh Nguyên còn muốn nói gì, Hàn lượng lại ở thời điểm y muốn nói mà dùng một ngón tay xông vào hậu đình của y.

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, bàn tay Hàn Lượng lại phiến đi lên, liền có cảm giác mãnh liệt được dìm vật trong cơ thể cũng bị chấn đến. “Ta mới vừa nói, không được tranh luận.” Vừa nói chuyện, ba ba lại là hai cái tát hạ xuống.

Lục Đinh Nguyên đã không thể nhàn hạ mà mở miệng nói chuyện nữa, bởi vì ngón tay thứ hai của Hàn Lượng đã nhanh chóng xông vào, cảm giác xé rách càng thêm rõ ràng. Theo một trận lật tới lật lui của Hàn Lượng, trừ bỏ cảm nhận sâu sắc cảm giác xé rách, lại còn một cảm giác thấm ướt.

“Chắc chắn, người thật đúng là một cái vưu vật.” Hàn Lượng một trận chắc chắn lấy làm thích thú, dù sao trong mấy vạn người cũng khó có được một có thể tự phân bố dịch ruột non để giúp dìm vật thuận lợi thông qua. Mà số lượng dịch ruột phân bố của Lục Đinh Nguyên cơ hồ có thể so sánh với yêu dịch của nữ nhân, hoàn toàn có đủ tác dụng làm chất bôi trơn, mà hết thấy này, vẫn còn ở tình huống mà Hàn Lượng vẫn còn chưa chạm vào tuyến tiền liệt của y.

Lục Đình Nguyên căn bản không rõ Hàn Lượng đang nói gì, cũng không có công phu đi *** té cân nhắc hoặc hỏi, bởi vì kế tiếp Hàn Lượng không biết ở chỗ nào trong cơ thể y mà nhấn một cái liền khiến huỳnh đệ vốn không chút nhượng bộ lại nghiêm trọng đứng lên, làm cho y kích động đến muốn khóc. Mà rốt cuộc y có khóc hay không y cũng không nhớ rõ. Y chỉ có thể nhớ rõ, chính là khoái cảm như sóng cuộn biển gầm mà tăng vọt, trên người lại khắc sâu đau đớn lại ngọt nị, còn có bên tai mơ hồ có tiếng vang “ba ba”.

18. Chương 17

Kỳ thật Hàn Lượng không có làm được đến bước cuối cùng. Vừa tiến vào được ba ngón tay, hần liền phát hiện hai mắt Lục Đình Nguyên mất đi tiêu cự, thân hình vặn vẹo, thanh âm rên rỉ ân ha ha không dứt, hiển nhiên đã quá kích động. Lại đi lộng bộ vị phía trước của Lục Đình Nguyên, trơn bóng mà non nớt, điều này làm cho trong lòng Hàn Lượng không khỏi chấn động một chút. Nâng lên đùi của y mà xem xét, quả nhiên phần thịt nơi hậu hiệu một mảnh phần nộn có màu như xử nữ. Nhớ tới những lời Lục Đình Nguyên vừa nói — không động, thì ra cũng chính là cái thân đồng tử! Đợi cho bốn ngón tay của Hàn Lượng thuận lợi ra vào thì Lục Đình Nguyên đã muốn bắn được ba bốn lần, ánh mắt tan rã mông lung đắm lệt, thân mình xụi lơ trên bàn gỗ, thất lực không ngừng co rút run rẩy. Nhìn đến bộ dáng đáng thương của Lục Đình Nguyên, cũng từng nghe Tiểu Hà Tử kể về các “Công tích vĩ đại” của chủ tử nhà hần, mặc dù đã nhận định đó là do người này không thỏa mãn được dục vọng mà đi làm hại võ lâm, nhưng bây giờ lại có bộ dáng như thể này nằm dưới thân của mình, làm cho một kẻ không tim không phổi như Hàn Lượng cũng không nhẫn tâm xuống tay.

Thế là Hàn Lượng đi tìm một bồn nước rửa tay sau đó ngồi xuống đối diện chờ Lục Đình Nguyên hoàn hồn. Hàn Lượng là một người có tính khiết phích, mặc dù thân thể đối phương có thể chịu được nhưng ở dưới tình huống không chuẩn bị đầy đủ, chỉ sợ hần cũng không muốn làm tiếp.

Lục Đình Nguyên là một người có võ công hộ thân, cho dù là lần đầu tiên trải qua việc như vậy, lại lâm sâu vào thất thân, nhưng chưa đến thời gian một chén trà cũng đã phục hồi *** thần lại. Sử lực một chút, áo dài buộc chặt phía sau liền cởi bỏ. Nhìn Hàn Lượng vẻ mặt lạnh nhạt trước mắt, Lục Đình Nguyên kinh ngạc đứng trước bàn không biết phải cư xử làm sao.

Hàn Lượng lại là vô cùng ung dung, tự tay lấy ấm trà đã lạnh ngắt từ lâu trên bàn rót một ly rồi đẩy qua cho Lục Đình Nguyên.

“.....” Lục Đình Nguyên lẳng lẳng tiếp nhận, há miệng thở dốc lại không nói được gì. Là không biết nên nói cái gì, cũng là cổ họng ách đến nói không nên lời.

“Người nghỉ ngơi đi, ta đi về trước.” Hàn Lượng đứng dậy rời đi.

“Người...” Thăng đến khi Hàn Lượng bước đến cửa, Lục Đình Nguyên mới phát ra thanh âm, lại không biết phải nói sao để biểu đạt ý của mình.

Hàn Lượng quay lại nhìn Lục Đình Nguyên toàn thân trần trụi.

“Ta....” Lục Đình Nguyên như là muốn nói cái gì, bên tai lại đổ lên, chung quy là chưa nói ra.

Hàn Lượng cười cười, có điểm hiểu được Lục Đình Nguyên là đang ngượng ngùng, nghĩ đến y là lần đầu, không tự giác liền ôn nhu lên. “Ta là nam sủng của ngươi không phải sao?” Tuy ngữ khí vẫn còn rất cứng nhắc nhưng cũng đã mềm nhẹ rất nhiều. “Tùy truyền tùy đến.” Bỏ lại một câu, người liền rời đi, đem không gian tư mật để lại cho Lục Đình Nguyên.

Đợi cho đến khi không còn nghe được tiếng bước chân của Hàn Lượng, Lục Đình Nguyên mới hít sâu một hơi, cảm giác hai chân mềm nhũn, lùi hai bước liền ngã vào giường. Nghĩ đến những gì mới trải qua, âm thanh thô suyễn cuối cùng áp không được. Lục Đình Nguyên cảm thấy mình chưa bao giờ suy yếu như vậy, thất lực một mảnh đau đớn, phần thân hậu huyết cùng nóng rực lại thùng đau, hai chân cũng mềm mại vô lực, toàn thân giống như bị rút đi toàn bộ khí lực hoặc giống như bị nội thương trầm trọng, khiến cho y không muốn động cả một ngón tay. Lần đầu tiên nếm được tư vị này, Lục Đình Nguyên nửa muốn cười nửa muốn khóc. Nghĩ đến câu nói “Tùy truyền tùy đến” trước khi đi của Hàn Lượng, Lục Đình Nguyên không

hề hối hận về sơ sẩy của mình cũng như việc Tiểu Hà Tử tự chủ trương. Một trần một mỗ đánh úp lại, Lục Đỉnh Nguyên mang theo mỉm cười thỏa mãn tiến nhập mộng đẹp.

Thanh tỉnh lần nữa, trời đã sáng choang, đây là giấc ngủ sâu đầu tiên của Lục Đỉnh Nguyên, dù là lúc bị thương trước đây, buổi tối giờ mẹo cũng đã thức dậy.

“Chủ tử, Tiểu Hà Tử hầu hạ ngài đứng dậy mặc quần áo.” Tiểu Hà Tử sớm đã tới rồi, vẫn canh giữ bên ngoài không dám tiến vào, thẳng đến nghe được động tĩnh của Lục Đỉnh Nguyên mới giơng giọng lên.

“Tiến vào.” Thanh âm của Lục Đỉnh Nguyên có một loại khàn khàn mềm mại khác ngày trước khó phát hiện ra.

“Chủ tử?” Tiểu Hà Tử vào trong ốc, thấy một kiện quần áo bị phá tan tành, không khỏi cảm thấy cả kinh, cũng không dám hỏi, chính là chờ bên ngoài màn của Lục Đỉnh Nguyên chờ phân phó.

“Tiểu Hà Tử, ngươi sẽ đi theo ta cả đời sao?” Lục Đỉnh Nguyên ẩn bên trong màn, ngữ nghĩa không rõ ràng hỏi.

“Đương nhiên, từ ngày ngài cứu Tiểu Hà Tử, Tiểu Hà Tử liền quyết định hầu hạ ngài cả đời.” Tiểu Hà Tử kiên định đáp. “Ngài sao lại đột nhiên hỏi như vậy?”

“Vô luận ta biến thành bộ dáng gì? Cho dù ta bị Lãnh Ngưng Hương phế đi? Tàn phế? Vô công mất hết?” Thanh âm Lục Đỉnh Nguyên thực đậm, thực bình tĩnh, lại làm cho Tiểu Hà Tử kinh sợ quỳ xuống.

“Lãnh Ngưng Hương nhất định có thể giải được, là Tiểu Hà Tử vô dụng, thỉnh chủ tử trách phạt.”

“Ai muốn phạt ngươi? Trả lời vấn đề của ta.” Thanh âm Lục Đỉnh Nguyên càng nhẹ.

“Tiểu Hà Tử đi theo hầu hạ chủ tử cả đời, bất luận ngài biến thành bộ dáng gì, nếu có nhị tâm, Tiểu Hà Tử nguyện bị trời giáng ngũ lôi oanh.” Tiểu Hà Tử quỳ trên mặt đất gơ tay thề.

“Chỉ là muốn hỏi ngươi một cái vấn đề, ngươi lập trọng thệ như vậy làm cái gì? Lục Đỉnh Nguyên vén màn, đứng dậy dùng một tay đem Tiểu Hà Tử túm dậy.

“.....” Nhìn đến Lục Đỉnh Nguyên một thân trần ngập dấu răng xanh tím, dấu tay cùng chưởng ấn, Tiểu Hà Tử che miệng suýt nữa kêu ra tiếng.

“Thu Vân đâu?” Lục Đỉnh Nguyên đi thẳng đến bàn trà rót cho mình một chén để nhuận hầu, tựa hồ hoàn toàn không nhìn đến phản ứng của Tiểu Hà Tử.

“Ồ.... Ở phía trước của thính,” Tiểu Hà Tử dùng sức cử động đầu lưỡi, “ở cùng Đông hộ pháp.”

“Làm cho bọn họ lui đi, chuẩn bị nước, tắm rửa thay quần áo,” Lục Đỉnh Nguyên đặt chén trà xuống, lại nói, “Thuận tiện mang được đến.”

“Vâng.” Tiểu Hà Tử thấp đầu, hoảng sợ đi xuống.

19. Chương 18: Bắt Đầu Dạy Dỗ

Tuy thân thể Tiểu Hà Tử có khiếm khuyết nhưng đầu óc vẫn còn rất nhạy bén. Thấy thương thế trên người của Lục Đỉnh Nguyên lập tức hiểu được những gì xảy ra. Hàn Lượng kia bất quá chỉ là một người thường không có nửa điểm công phu, chủ tử lại không yếu đuối như Xuân Hương, dù cho nội lực hoàn toàn biến mất cũng không thể bị thương đến như vậy! Cho nên chủ tử là tự nguyện.

Quả nhiên, đêm đó Lục Đỉnh Nguyên vốn chưa từng trêu chọc “Hậu cung” chẳng những tự mình đi Đông cung gọi Hàn Lượng, còn triệt hạ tất cả người hầu cùng ảnh vệ, vừa lúc nghiệm chứng suy đoán của Tiểu Hà Tử.

Mà Hàn Lượng thì từ sau giờ cơm chiều thì vẫn luôn ngồi xem sách y thuật Tiểu Hà Tử đưa cho hắn, đầu óc bị một đồng danh từ khó hiểu biến thành loạn một đoàn, ù ù cạc cạc đến lúc ngồi ở trên giường Lục Đỉnh Nguyên mới hoàn hồn. “Ngươi muốn nói chuyện với ta?”

Lục Đỉnh Nguyên vẫn ngồi bên bàn chờ hắn hoàn hồn khẽ lắc đầu.

“Đây là phòng của người?” Hàn Lượng nhìn xung quanh lại hỏi.

Lục Đình Nguyên gật đầu, vẫn không lên tiếng như cũ.

“Ha ha, người sẽ không phải là đang thẹn thùng chứ?” Hàn Lượng cười, đi đến trước mặt Lục Đình Nguyên, mượn ánh nền đánh giá y.

Lục Đình Nguyên nhú mày, kéo kéo tóc, lại vẫn không lên tiếng như cũ.

“Hôn nay người muốn ngoạn trò chơi cầm điếu? Ta xem người có thể trang đến bao lâu!” “bá” một tiếng, Hàn Lượng đem quần áo của Lục Đình Nguyên xé rách.

Lục Đình Nguyên hít một hơi, đưa tay nắm lấy cổ tay Hàn Lượng, nâng lên ánh mắt có chút vô thức chống lại Hàn Lượng.

“Quy củ lúc trước,” Hàn Lượng cũng không tránh, trên mặt mang lên nụ cười không có chút độ ấm, “nghe ta, liền buông tay ra, chúng ta liền tiếp tục, nếu không, ta trở về.”

“....” Lục Đình Nguyên buông tay ra, mặc dù không nói gì, trong ánh mắt vẫn có một tia khấn trương, giống như sợ Hàn Lượng sẽ thật sự bỏ đi.

Ý cười trên mặt Hàn Lượng sâu thêm một chút, từ trong quần áo lấy ra một bao được pha vào trong nước rồi đưa cho Lục Đình Nguyên. “Đây là hóa công tán, người uống.”

Lục Đình Nguyên tiếp nhận được lại nhú mày. Kỳ thật hẳn cần gì phải như vậy? Chính mình căn bản không dám động nội lực, uống hay không uống có gì khác biệt?

“Uống, bằng không ta sẽ lo lắng.” Hàn Lượng lại thúc giục.

Nguyên bản Lục Đình Nguyên muốn hỏi hẳn làm sao có được hóa công tán, nhưng thấy biểu tình không kiên nhẫn của Hàn Lượng liền cái gì cũng chưa nói, ngửa đầu uống vào.

“Ha ha, người không sợ ta hạ độc hại người?” Tâm tình Hàn Lượng cực kì tốt, một tay kéo Lục Đình Nguyên ngã vào trong lòng.

Lục Đình Nguyên ngẩn ra, y quả thật không nghĩ tới Hàn Lượng sẽ hại y.

“Yên tâm, chỉ là một bao vị dược thôi.” Đó là hai ngày trước Tiểu Hà Tử trả lại cho hắn cùng với quần áo đã được giặt sạch. Hàn Lượng thấy quần áo rách nát không chịu nổi liền đơn giản ném đi. Quần áo cùng chìa khóa trong quần áo không biết đã rơi lúc nào, chỉ còn lại hai bao vị dược Hàn Lượng có thói quen mang theo bên mình. Sợ gói plastic chọc người hoài nghi liền đem bột bên trong đựng vào một gói riêng, đem gói plastic đi xử lý bí mật.

“Sẽ không làm cho người không thoải mái.” Hàn Lượng cúi xuống cắn lên bờ môi tái nhợt của Lục Đình Nguyên.

Theo nụ hôn càng ngày càng sâu, hô hấp của Lục Đình Nguyên cũng càng ngày càng dồn dập, lại vẫn như cũ phong bế cổ họng không thoát ra âm thanh. “Ta xem người có thể kiên trì đến bao lâu.” Hàn Lượng cười càng sâu, vài cái đã đem Lục Đình Nguyên bóc sạch sẽ, đặt y lên trên mặt bàn bắt đầu cắn xé nơi ngực.

“Người hôm nay rất thơm, đã tắm rửa qua?” Hàn Lượng một bên hỏi, một tay cũng đã xông vào hậu đình của Lục Đình Nguyên, căn bản không cho y cơ hội để trả lời.

“A....Cáp...” Nếu như từ đầu là Lục Đình Nguyên vì ngưỡng ngưỡng mà không mở miệng, như vậy hiện tại, y là căn bản đã không rảnh rồi để mở miệng.

Nền trên bàn không biết đã bị ai đánh ngã, dưới ánh trăng là một mảnh mông lung, da thịt ónh bạch của Lục Đình Nguyên lại càng thêm hoặc nhân.

“Vô luận ta làm cái gì, đừng phản kháng, đừng làm cho ta thất vọng.” Hàn Lượng cắn Lục Đình Nguyên khuếch trương đến bốn ngón tay khi nói.

Bởi vì lần này Hàn Lượng coi như ôn nhu, một cái tát cũng chưa đánh y, cho nên Lục Đình Nguyên thẳng đến bị khuếch trương đến bốn ngón tay cũng chưa bắn một lần. Phía trước giống như xưa vẫn không bắn

được, giống hệt như lúc y bị dục hỏa tra tấn mà không có cách nào phát tiết, cho nên Lục Đỉnh Nguyên càng phát ra nôn nóng, không ngừng vận vẹo thân mình, muốn tìm đến một chút mát mẻ để giảm thoát cơn nóng thiêu đốt trong người. Mà lời của Hàn Lượng, y tuy rằng nghe được, lại không phân ra tâm tư đi lý giải ý tứ của nó.

Đúng lúc này, Lục Đỉnh Nguyên cảm thấy hai chân bị nâng lên đỉnh đầu, có cái gì đó lạnh lạnh đang tiến vào trong dũng đạo. Miễn cưỡng mở hai mắt, sau một lúc mới nhìn rõ, nguyên lai là Hàn Lượng một tay nâng chân y lên đặt tại đỉnh đầu, một tay cầm lấy bình trà đã nguội lạnh rót vào trong hậu đình của y.

“Không...” Lục Đỉnh Nguyên cả kinh kêu lên. Lần trước Hàn Lượng áp y, tuy có đụng đến hậu đình, nhưng không có phóng đại rõ ràng đến trước mắt làm cho người nhìn kỹ như vậy, cảm giác xấu hổ nhanh chóng ập đến. Lại thêm nữa, Hàn Lượng cầm trong tay là một trong những trà cụ y thích nhất, ngày thường đặt ở phòng ngủ làm ấm trà sử dụng, hôm nay lại bị Hàn Lượng đem rót vào một cái miệng khác, Lục Đỉnh Nguyên cảm thấy nhục nhã đến cả chân đều run lên.

“Đừng phản kháng, đừng làm cho ta thất vọng.” Hàn Lượng lặp lại một lần, bàn tay lại càng thêm tăng lực áp chế Lục Đỉnh Nguyên.

Lục Đỉnh Nguyên nghe ra một tia kiên định trong giọng nói của Hàn Lượng, đột nhiên hiểu được, nếu y phản kháng, hết thảy sẽ chấm dứt, sau này có thể sẽ không bao giờ có nữa. Cho nên y cứ mặc cho cảm giác khó chịu xâm nhập làm cho cả người run lên, đầu phe phẩy như trống bỏi, lại thủy chung không dám tránh khỏi cánh tay đang áp chế y của Hàn Lượng.

20. Chương 19

Hàn Lượng rót xong một bình trà liền duỗi tay đi vào nhu lõng một phen liền đem hai chân của Lục Đỉnh Nguyên thả xuống. Lục Đỉnh Nguyên vừa thở một hơi lại cảm thấy ngón tay của Hàn Lượng ở huyệt khẩu kim xuống, nước vừa mới được rót vào lại bắt đầu thuận theo tay hấn từng chút từng chút một chảy ra.

“Ô...” Cảm giác xấu hổ lại bắt đầu dâng lên dồn dập làm cho ánh mắt Lục Đỉnh Nguyên nhanh chóng ướt, chỉ có thể cắn môi nhẩn nhện.

“Ha ha...” Cảm giác được huyệt khẩu của Lục Đỉnh Nguyên không ngừng co rút, Hàn Lượng cười tà ra tiếng, còn cố ý dùng móng tay hung hăng cào hai cái nơi dũng đạo của Lục Đỉnh Nguyên.

“A...” Cuối cùng Lục Đỉnh Nguyên cũng không nhịn được mà kêu lên.

“Thực ngoan.” Hàn Lượng tựa hồ thực vừa lòng, cười khê rồi hôn hôn hai gò má Lục Đỉnh Nguyên, lại cùng lúc đem trường thương thống đi vào.

“Uống!” Cảm nhận xé rách sâu sắc chợt đánh úp lại làm cho Lục Đỉnh Nguyên trong nháy mắt mở lớn hai mắt, lại chỉ thấy được một màn hỏa hoa đang nổ tung, một cảm giác tê dại lại thuận thẳng từ lưng chạy lên đầu, làm cho y trừ bỏ há miệng để thở cùng run rẩy thì không thể làm ra phản ứng gì khác.

Hàn Lượng nhìn đến Lục Đỉnh Nguyên trong nháy mắt lại mất đi thần trí nhưng không có buông tha cho y. Đã nhận được vị thịt nếu như chưa có thỏa mãn đâu thể nào dễ dàng buông tha. Thế là đem hai chân Lục Đỉnh Nguyên quấn lấy thắt lưng của mình, không chút lưu tình luật động đứng lên.

Dù sao cũng là thân thể trường kỳ luyện võ, sự mềm dẻo, co giãn cùng độ rắn chắc quyết không là thứ người bình thường không thể sánh bằng. Hàn Lượng chưa từng trầm mê vào *** như vậy, lại ở trên cơ thể Lục Đỉnh Nguyên rong ruổi bao nhiêu cũng không cảm thấy đủ. Đợi cho Lục Đỉnh Nguyên bắn được một lần, hưng trí dần dần kéo đến giống như sợi dây leo triền ở trên người Hàn Lượng, xả đều xả không được. Hai người ép buộc câu thông đến tờ mờ sáng mới song song lăn vào đệm giường trầm trầm ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại không ngờ đã gần chạng vạng, Lục Đỉnh Nguyên phân phó Tiểu Hà Tử đưa quần áo và cơm vào phòng, cùng Hàn Lượng ăn, đợi đến buổi chiều lại là một phen mây mưa thất thường. Cứ ngày đêm điên đảo như vậy qua hết mười ngày, thẳng đến một ngày kia, Tiểu Hà Tử đến gọi.

“Chủ tử, Thu Ảnh đã trở lại.” Trừ bỏ Lục Đỉnh Nguyên, cơ hồ mọi người đều có thói quen kêu Phi Ảnh chứ không gọi Thu Ảnh, ngay cả Tiểu Hà Tử cũng không ngoại lệ.

Thanh âm của Tiểu Hà Tử tuy nhẹ nhưng Lục Đình Nguyên nhờ thói quen rường kỳ tập võ nên nhạy mất liền tỉnh. Xóc lên một góc màn, hướng về Tiểu Hà Tử ở ngoài màn hỏi: “Ở đâu rồi?”

“Ngay tại gian ngoài, bởi vì nghe chủ tử chưa tỉnh nên không dám tiến vào.” Tiểu Hà Tử cúi thấp đầu, tất cung tất kính nói.

“Ân, tắm rửa thay quần áo.” Lục Đình Nguyên đứng dậy, phân phó Tiểu Hà Tử.

“Chủ tử, Tiểu Hà Tử lẩm miệng, Thu Ảnh hấn.... giống như bị thương.” Thanh âm rất thấp rất thấp.

“Sao không nói sớm?” Lục Đình Nguyên khóc thêm kiện ngoại bào liền từ trong màn vọt ra, rất có thể cứ như vậy sẽ lao đi.

“Hấn che dấu tốt lắm.” Càng nhỏ giọng.

Lục Đình Nguyên dừng lại, nhú mày nhìn Tiểu Hà Tử: “Người nhìn ra là loại thương gì sao?”

“Chính là nhìn không ra mới nói là che dấu hảo a!”

“Đi, đi xem một chút.” Lục Đình Nguyên vội vàng mặc quần áo, liền cùng Tiểu Hà Tử một trước một sau đi ra.

“Chủ tử.” Nhìn thấy Lục Đình Nguyên đi ra, Phi Ảnh vội quỳ một gối xuống.

“Đứng lên đi!” Lục Đình Nguyên *** té đánh giá Phi Ảnh. Nếu như không chú tâm lắng nghe căn bản không phát hiện ra hô hấp có chút dồn dập cùng với khuôn mặt ngày thường vốn không có cảm xúc lại càng phát ra lạnh lùng.

“Sao rồi? Lần này xuất môn hết thấy đều thuận lợi chứ?” Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử trao đổi một ánh mắt rồi thử hỏi.

Phi Ảnh vẫn không nói gì, chỉ là từ trong ngực xuất ra một cái du bao trình cấp Lục Đình Nguyên.

“Đây là cái gì?” Lục Đình Nguyên mở ra du bao, bên trong là một ống trúc nhỏ lại có một cỗ mùi máu tươi nồng đậm truyền đến.

Phi Ảnh hướng buông trong liếc mắt một cái mới hạ giọng nói nhỏ: “Máu của hoàng đế.”

“.....”

“Người...”

Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử đồng thời mở lớn hai mắt.

“Người đem lời ngày đó cho là thật?” Lục Đình Nguyên mở ống trúc ra, bên trong quả nhiên là một chung huyết.

“Trên đời này rất khó tìm ra thực long, hoàng đế được xưng là Chân Long Thiên Tử, ta liền tới thử một lần.”

Lúc này Tiểu Hà Tử mới hiểu được, nguyên lai Phi Ảnh là vì muốn cấp cho Lục Đình Nguyên để giải độc của Lãnh Ngưng Hương.

“Dùng như thế nào?” Lục Đình Nguyên quay đầu hỏi Tiểu Hà Tử.

“Đại khái là uống trực tiếp đi?” Tiểu Hà Tử như lọt vào trong sương mù, không dám khẳng định.

“Phi Ảnh trải qua ngàn tân vạn khổ mới đem về được, vạn lần không được lãng phí.” Lục Đình Nguyên ngừng một chút, nhìn buông trong liếc mắt một cái, “Người trước đem hấn đưa trở về. Phi Ảnh, người đi về nghỉ ngơi trước, buổi tối hãy đến.”

“Vâng.”

“Ta không sao.”

Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh trầm miệng một lời, nhưng nội dung lại bất đồng.

“Đi nghỉ ngơi, buổi tối còn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.” Lục Đỉnh Nguyên kiên trì.

“.....” Phi Ảnh cúi đầu, chỉ có thể lui ra ngoài.

21. Chương 20

Ban đêm, Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh tề tụ ở trong phòng ngủ của Lục Đỉnh Nguyên.

“Đã tìm được phương pháp sử dụng chưa?” Lục Đỉnh Nguyên hỏi Tiểu Hà Tử.

“Tiểu Hà Tử cảm thấy chỉ có thể có hai phương pháp có phải làm: một là trực tiếp dùng, loại khác là thông qua thuốc dẫn, lại dùng nhiều loại thảo dược ôn hòa dùng để chế phục liệt hỏa.”

“Chúng ta thử loại thứ nhất.” Lục Đỉnh Nguyên đem máu hoàng đế giao cho Tiểu Hà Tử.

Tiểu Hà Tử thật cẩn thận đổ ra khoảng nửa ly, đưa cho Phi Ảnh, Phi Ảnh dùng nội lực để làm nóng lên mới giao cho Lục Đỉnh Nguyên dùng.

Lục Đỉnh Nguyên ngồi ở trên giường, uống hết ly máu xuống mới vận công thúc dục được hiệu, Vừa lúc mới bắt đầu vận công, đan điền liền một mảnh ấm áp làm cho Lục Đỉnh Nguyên vui mừng quá đỗi nghĩ đến cuối cùng có thể giải độc Lãnh Ngưng Hương, nhưng đến lúc vận hành chân khí, càng chạy càng hàn, còn chưa đi được một tiểu chu thiên thì Lục Đỉnh Nguyên liền phun ra một ngụm máu.

“Chủ tử!”

“Chủ tử!” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử một trước một sau lao lại, đỡ lấy Lục Đỉnh Nguyên sắp ngã xuống.

Tiểu Hà Tử vội vã bắt mạch cho Lục Đỉnh Nguyên, sau đó sắc mặt ngưng trọng hướng hai người lắc đầu.

Lục Đỉnh Nguyên âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng ổn định thân mình, rồi mới dùng thanh âm vững vàng nói: “Tiểu Hà Tử, sử dụng phương pháp thứ hai.”

“Chủ tử, phổi được cần tốn chút thời gian.” Tiểu Hà Tử nói, “Huống hồ, thân thể của ngài hôm nay cũng không thích hợp để thử lại.”

Lục Đỉnh Nguyên gật đầu, ý bảo hai người lui ra.

Một đêm vô sự.

Đêm thứ hai, Tiểu Hà Tử đem được được chế tốt vào.

“Đều ở trong này?” Lục Đỉnh Nguyên hỏi là máu hoàng đế.

Tiểu Hà Tử đi theo Lục Đỉnh Nguyên cũng đã nhiều năm, tự nhiên hiểu được chủ tử nhà mình hỏi cái gì. “Tiểu Hà Tử chỉ dùng một nửa, nếu như phương thuốc này không thành, Tiểu Hà Tử sẽ thử lại.”

Lục Đỉnh Nguyên gật đầu, không nói gì, một ngụm uống xuống, bắt đầu vận công.

Mới công phu một chén trà nhỏ, Lục Đỉnh Nguyên lại phun ra một ngụm máu, cả nửa người đều lạnh lẽo.

Đêm thứ ba, đêm thứ bốn, đêm thứ năm, Tiểu Hà Tử vắt hết óc ra suy nghĩ, ngay cả máu đồng tử, máu gà trống đều dùng tới, lại vẫn không thấy hiệu quả. Mà trong thời gian năm ngày, Lục Đỉnh Nguyên đã muốn gây một vòng lớn, lại đến lần thử nghiệm cuối cùng liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Phi Ảnh một phen tiếp được thân thể yếu nhược của Lục Đỉnh Nguyên, lại cảm thấy người trong lòng toàn thân lạnh lẽo.

“Sao lại như vậy? Người thử lại phương pháp khác đi.” Phi Ảnh nhíu mày vội giữ chặt lấy Tiểu Hà Tử mà la lên.

“Đã không còn máu hoàng đế.” Tiểu Hà Tử một bộ tùy thời đều có thể khóc đi ra.

“Ta lại đi lấy!” Phi Ảnh buông Lục Đỉnh Nguyên chuẩn bị lao ra ngoài.

“Vô dụng!” Tiểu Hà Tử hô to, lệ cũng ồ ạt chảy ra, “Chủ tử đã muốn không chịu nổi, y chịu không nổi.”

“.....” Phi Ảnh cứng ngắc thân mình, sau một lúc lâu mới phun ra một câu, “Đều là do ta vô dụng.”

“Không, không phải do người, là ta vô dụng, ta cứ nhiên không giải được độc cho chủ tử.” Tiểu Hà Tử rất cuộc nhìn không được, ô ô khóc ra tiếng.

“Ta còn chưa chết đâu, các người muốn cả thiên hạ đều biết chuyện sao?” Lục Đình Nguyên rất cuộc vẫn là một người phi thường, chỉ trong chớp lát liền tỉnh lại, nhìn đến Tiểu Hà Tử khóc đến lệ hoa đái vũ, Phi Ảnh cũng một bộ dáng cực kì bi thương, không khỏi mở miệng trách cứ.

“Chủ tử, thuộc hạ sai lầm rồi.”

“Chủ tử, nô tài biết sai rồi.”

Tuy rằng Lục Đình Nguyên mở miệng răn dạy với khẩu khí suy yếu, tuy rằng Lục Đình Nguyên thân thể hao gầy, sắc mặt tái nhợt, một bộ ốm yếu, nhưng Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử vẫn là lập tức quỳ xuống nhận sai.

“Đều đứng lên đi. Các người không có sai, có lẽ là do ta làm hại vô lâm lâu ngày, ông trời phạt người đến phạt ta, cùng các người có quan hệ gì đâu?” Lục Đình Nguyên miễn cưỡng ngồi dậy, chậm rãi thấp giọng nói.

“Chủ tử không có sai, thuộc hạ [nô tài] nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu ngài.” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử cơ hồ là đồng thanh nói, Tiểu Hà Tử lại nước mắt nước mũi tèm lem.

“Nam nhi đại trượng phu, chết thì chết, chẳng lẽ còn sợ hãi?” Lục Đình Nguyên lắc đầu, “Nhanh đem biểu tình của các người thu lại cho ta.”

“Các người đã chiếu cố ta nhiều ngày đêm như vậy cũng đã mệt mỏi, đều đi xuống đi.” Lục Đình Nguyên mỗi một nói.

“Chủ tử!”

“Chủ tử?”

“Đi thôi!” Lục Đình Nguyên kiên quyết, hai người cũng chỉ có thể phục tùng.

Sau khi hai người rời đi, Lục Đình Nguyên lại không thể nào ngủ được, Nhất là do cơn lạnh do Lãnh Ngưng Hương xâm nhập vào thân thể, độc đến cả *** thần thể xác đều lạnh lẽo, nhị là do mấy ngày hôm nay không gặp được Hàn Lượng, nay xác thực đã nản lòng thoái chí, nghĩ đến không phải là tìm một cái góc để hồi hận mà là muốn tìm Hàn Lượng tận tình đi hết những đoạn ngày cuối cùng này.

Nghĩ đến đây liền không thể nào nằm được nữa. Đến nửa đêm, Lục Đình Nguyên liền đứng dậy đập nguyệt mà đi, tránh khỏi thị vệ gác đêm, không kinh động bất cứ kẻ nào mà đi đến phòng Hàn Lượng.

Làm cho người ta không nghĩ tới là, Hàn lượng cũng không có ngủ, đang ngồi trên bàn dựa vào ánh nến để đọc sách.

“Người có hứng thú với sách thuốc?” Lục Đình Nguyên phiêu mắt liếc một cái liền biết Hàn Lượng đang đọc cái gì.

“Sao người lại đến đây?” Hàn Lượng ngẩng đầu, có chút kinh ngạc.

“Ai đánh người?” Lục Đình Nguyên ngay lúc Hàn Lượng ngẩng đầu liền thấy được cảm của Hàn Lượng một mảng xanh tím, khóe môi cũng sưng, hiển nhiên là bị người đánh.

Hàn Lượng cầm lấy ngón tay đang chạm vào cảm hấn của Lục Đình Nguyên, cũng nhú mào, “Sao người lại lạnh như vậy?” Mặc dù là đi lâu trong đêm cũng tuyệt không lạnh đến loại trình độ này, huống chi rõ ràng Lục Đình Nguyên không gặp mấy ngày đã tiêu tụy đi rất nhiều.

“Người trả lời vấn đề của ta trước đã.” Lục Đình Nguyên rất cuộc vẫn là một người chủ nhân, không chấp nhận người khác lảng tránh câu hỏi của y.

“Ta được sung, bị người ghen tị không phải chuyện bình thường sao?” Hàn Lượng cười tà, đánh đường vòng hiển nhiên là không muốn trả lời.

Lục Đình Nguyên nhú mảy, bất động không nói, hiển nhiên là không vừa lòng với câu trả lời của Hàn Lương.

Hàn Lương có biện pháp của mình để dời đi lực chú ý của y. Chỉ thấy hấn vung tay làm tắt nến, nường theo ánh trăng hôn lên bờ môi tái nhợt của Lục Đình Nguyên. “Nói, có nhớ ta hay không?” Kỳ thất hấn cũng biết Lục Đình Nguyên mấy ngày nay hấn là có việc gì đó, hấn nói như vậy bất quá là ám chỉ Lục Đình Nguyên, người không nói cho ta biết ta không hỏi, ta không muốn nói người cũng không cần truy cứu.

Trước khi Lục Đình Nguyên bị Hàn Lương hôn không cảm thấy có bao nhiêu nhớ hấn, nhưng ngay khi Hàn Lương chạm vào y, y liền muốn ngừng mà không được, toàn thân trong nháy mắt liền nóng lên, ngay cả cái lạnh do trúng Lãnh Ngưng Hương cũng không quá nan kham.

Thế là y chủ động vòng hai tay qua cổ Hàn Lương làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc, “Dùng sức chút.”

Hàn Lương tự nhiên là biết y muốn cái gì, bắt đầu tàn sát bờ môi trên mặt trên cổ của Lục Đình Nguyên, Có lẽ là do quán tính, hai người hôn hôn liền lăn đến trên giường. Nhưng mức độ gầy yếu của Lục Đình Nguyên đánh thức Hàn Lương. Hấn không thể tin được thân thể làm cho hấn vô cùng vừa lòng mới mấy ngày không thấy đã trở nên tái nhợt bằng hấn như vậy, mặc dù đã rơi vào thời khắc động tình vẫn tản mát ra hàn khí. Nhìn thấy Lục Đình Nguyên đã rơi vào ***, hấn biết y muốn, nhưng với kinh nghiệm làm nghề y nhiều năm, hấn biết y không chịu nổi.

Hàn Lương áp chế thân hình không ngừng vận vẹo của Lục Đình Nguyên, một tay dùng sức xoa bóp hạ thể của y, một tay hung hăng cào ra mấy đạo vết máu trên lưng của y, nghe y hừ kêu liền cắn xuống. Lục Đình Nguyên trong tay hấn nhanh chóng bắn hai lần liền té xỉu vào trong lòng của hấn mà trầm trầm ngủ.

22. Chương 21

Hai người vừa ngủ liền thẳng đến khi mặt trời lên cao, trong phòng nhỏ một mảnh yên tĩnh, lại không biết bên ngoài đã nháo thành một mảnh gà bay chó sủa. Nguyên nhân, đơn giản là không thấy Lục Đình Nguyên!

Nguyên lai là Tiểu Hà Tử lo lắng cho chủ tử nhà mình, mới sáng sớm đã đi đến để xem tình trạng của Lục Đình Nguyên. Không nghĩ tới có người còn đến sớm hơn hấn, trời còn chưa sáng Phi Ảnh đã canh giữ ngoài cửa phòng của Lục Đình Nguyên, hai người nhìn nhau không nói gì. Nhưng thời gian trôi qua, mặt trời càng ngày càng lên cao, hai người bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

“Chủ tử chưa từng dậy muộn như vậy.” Phi Ảnh nhìn vào trong, do dự có nên hay không trực tiếp đi vào xem, dù sao kỳ thật phần lớn buổi tối đều là ở nơi nào đó trong phòng mà ngủ, ra vào đã muốn vô cùng tự nhiên.

“Ân, kỳ thật, chủ tử ngẫu nhiên cũng sẽ thức dậy muộn một chút.” Tiểu Hà Tử thấp giọng áp a áp ứng.

Phi Ảnh tự nhiên hiểu là Tiểu Hà Tử nói chuyện xảy ra vào những ngày mình không có ở đây nhưng lại không thể tùy tiện tìm hiểu việc của chủ tử, chỉ cau mày không nói lời nào.

Hai người bắt đầu hoài nghi, dù sao lấy công lực của Lục Đình Nguyên mà bọn họ ở ngoài cửa nói chuyện như vậy, chủ tử cũng nên có chút động tĩnh đáp lại bọn họ.

Hai người nhất tề đi đến ngoài cửa phòng của Lục Đình Nguyên, nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Hà Tử quyết định mở miệng.

“Chủ tử, ngài tỉnh chưa? Tiểu Hà Tử hầu hạ ngài thay quần áo ăn đồ ăn sáng.” Tiểu Hà Tử dè dặt thanh âm hỏi.

Không có đáp lại.

“Chủ tử, ngài tỉnh chưa? Tiểu Hà Tử hầu hạ ngài thay quần áo ăn đồ ăn sáng.” Cao một chút.

Vẫn không đáp lại như cũ.

“Chủ tử, ngài tỉnh chưa? Tiểu Hà Tử hầu hạ ngài thay quần áo ăn đồ ăn sáng.” Tiểu Hà Tử cơ hồ có thể xem như là gân cổ kêu.

Đối với sự yên lặng trong phòng, hai người một trước một sau vọt vào.

Nào có người? Giường chính tề căn bản là không có người ngủ qua, hết thấy trong phòng đều vẫn là tình trạng lúc hai người ở đêm qua. Điều này làm họ sợ tới mức đồng thời giật mình một cái.

“Phân công nhau đi tìm.” Phi Ảnh nói xong liền xông ra ngoài.

Tiểu Hà Tử cũng rống rống chạy ra, giống như ruồi bọ không đầu chạy tán loạn trong cung khiến cho Nghiễm Hàn cung một mảnh gà bay chó sủa cơ hồ mọi người đều biết Lục đại trang chủ đột nhiên mất tích.

Một canh giờ sau, tứ đại hộ pháp bốn cung Xuân Hạ Thu Đông tụ tập đầy đủ ở Tụ Sự đường.

“Có thể là đi mật thất luyện công hay không?” Hạ hỏi. Dù sao tất cả mọi người ở Nghiễm Hàn cung đều biết chỉ có cung chủ mới có thể đi vào mật thất luyện công.

Phi Ảnh lắc đầu phủ định.

“Người khẳng định? Cũng là người đã từng đi vào xem qua.” Hạ nghi hoặc.

“Mỗi lần chủ tử vào mật thất đều nói với ta một tiếng để ta canh giữ ngoài cửa.” Phi Ảnh giải thích.

“Có khi lần này là vừa lúc người không ở, lại vừa đi đường xa trở về nên chủ tử cho người hảo hảo nghỉ ngơi mới không muốn nói cho người?” Hạ vẫn cảm thấy khả năng này là lớn nhất.

“Chủ tử khẳng định sẽ không đi luyện công, y...” Tiểu Hà Tử nhất thời lo lắng suýt nữa thì lỡ miệng. Phi Ảnh trừng mắt, Tiểu Hà Tử liền đem nửa câu sau nuốt xuống. Chủ tử từng nói qua, chuyện của Lãnh Ngưng Hương không thể tiết lộ.

“Y cái gì?” Hạ cùng Đông Ly đồng thời truy hỏi.

“Y... Y...” Tiểu Hà Tử bị nghẹn vội vàng tìm đối sách, “Y thường thường vẫn có khi gọi Hàn Lượng thị tẩm, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.” Làm sao là thường thường, cơ hồ là mỗi ngày, làm sao là mặt trời lên cao, căn bản là ngày đêm điên đảo. Tiểu Hà Tử ở trong lòng yên lặng oán thầm hai cậu, đột nhiên một đạo *** quang hiện lên trong đầu.

“Đúng vậy, Hàn Lượng, ta sao lại quên hẳn!” Tiểu Hà Tử vỗ đùi, xoay người chạy ra ngoài.

Mọi người cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy hắn không đầu không đuôi bỏ chạy cũng liền đuổi theo. Thẳng khi bước vào hậu viện đông cung, Tiểu Hà Tử một phen đẩy ra cửa phòng của Hàn Lượng, mọi người đều mang lên biểu tình khiếp sợ.

Trên chiếc giường trong phòng nhỏ, hai người trần truồng ôm nhau ngủ thật say, mà người bị ôm trong ngực, không phải Lục Đỉnh Nguyên thì còn là ai?

Đầu tiên bình tĩnh cư nhiên là Hàn Lượng. Kỳ thật Hàn Lượng sớm đã tỉnh một lần, hắn là một bác sĩ ngoại khoa căn bản ngủ không nhiều, mỗi ngày ngủ năm sáu tiếng đã đủ. Nhưng thấy Lục Đỉnh Nguyên nằm trong ngực mình ngủ được trầm ổn liền không đành lòng quấy rầy liền cố ép mình tìm lại cảm giác buồn ngủ. Vốn là ngủ không sâu, tự nhiên có điểm động tĩnh liền tỉnh dậy.

Cho nên lúc mọi người vọt vào, đầu tiên là chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Lượng, tiếp theo lúc Lục Đỉnh Nguyên còn nhập nhèm buồn ngủ Hàn Lượng đã kéo chăn che lấy hai người rồi mới là một tiếng hét to như sấm sét: “Đi ra ngoài.”

Đừng hoài nghi, rống người là Hàn Lượng mà không phải Lục Đỉnh Nguyên.

Lục Đỉnh Nguyên bị tiếng hét của Hàn Lượng làm cho hoàn toàn thanh tỉnh, rồi mới thấy rõ mọi người đứng ở cửa, nhíu mày, gương mặt lên. Mặc dù bốn người còn nghi hoặc nhưng vẫn theo chỉ thị của Lục Đỉnh Nguyên mà ngoan ngoãn lui ra ngoài. Tiểu Hà Tử là người đi ra cuối cùng còn thuận tay đóng cửa lại.

23. Chương 22

Lục Đỉnh Nguyên thăm than phòng ốc nơi này thật quá đơn sơ. Vỗ vỗ ngực Hàn Lượng, nói: “Đi, đi đến chỗ ta.”

Hai người ăn mặc chỉnh tề, Lục Đỉnh Nguyên kêu Tiểu Hà Tử tiến vào. “Trong viện ta còn mấy phòng trống, tìm một gian rộng rãi quét tước sạch sẽ làm cho Hàn Lượng dọn qua.”

Tiểu Hà Tử thất kinh, lại nghe Lục Đỉnh Nguyên nói, “Tìm người giúp hẩn thu thập này nọ, đem mọi chuyện làm cho thỏa đáng.”

“Vâng.” Tiểu Hà Tử gật đầu vâng dạ, chạy nhanh gọi Xuân Hà vào thu thập.

“Tất cả đi theo ta.” Lục Đỉnh Nguyên hướng mọi người nói.

Thế là một hàng sáu người đi vào trong sân viện của Lục Đỉnh Nguyên. Lại không nghĩ đến sau khi mọi người ngồi xuống thì câu đầu tiên Lục Đỉnh Nguyên nói lại là: “Truyền xuống, Hàn Lượng là ta thu phòng, nếu cần thiết, ta có thể đi cái bãi.”

Mọi người nhìn lẫn nhau, biểu tình cũng khác nhau. Chỉ có Hàn Lượng không hiểu ra sao, đối với lời của Lục Đỉnh Nguyên căn bản là nghe không hiểu.

“Nếu mọi người đều có mặt, ta vừa lúc cũng tuyên bố một sự kiện.” Lục Đỉnh Nguyên dừng lại, giống như do dự, chốc lát lại dùng ngữ khí thông thả mà kiên định nói, “Mọi người đều biết, Nghiễm Hàn cung vốn là môn phái của nữ tử, sau khi mẫu thân truyền cho ta mới dần biến thành tình huống nửa nam nửa nữ hiện tại, cũng không biết là ta làm đúng hay sai.”

Mọi người cảm thấy khó hiểu, không rõ vì sao Lục Đỉnh Nguyên lại đột nhiên nói những lời này.

“Bất quá không trọng yếu, ta hôm nay tuyên bố, Đông Ly là người thừa kế chức vị cung chủ, nếu có một ngày ta rời cung, vị trí này chính là của nàng, mọi người đều không có gì phản đối đi.” Cuối cùng Lục Đỉnh Nguyên cũng nói xong lời muốn nói.

“Chủ tử!” Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử vô cùng kinh sợ, dĩ nhiên hiểu được ý của chủ tử là gì, y căn bản là đang dìm dò hậu sự.

“Chủ tử?” Mà Hạ cùng Đông Ly đều vô cùng nghi hoặc, không biết vì sao lại có những lời này, mơ hồ cảm thấy được có chuyện gì đó hẩn là bọn họ còn không biết.

“Tốt lắm, không việc gì nữa thì tan đi!” Lục Đỉnh Nguyên một bộ biểu tình sự việc dừng tại đây. Mọi người gặp thái độ kiên quyết của chủ tử lại có chút không kiên nhẫn, cũng không nói gì thêm liền đều trở về vị trí và cương vị riêng, đi làm việc của chính mình.

Đợi mọi người đi rồi, Hàn Lượng mới hỏi: “Thu cái gì phòng, đi cái gì bãi?”

Lục Đỉnh Nguyên sau khi đánh giá hẩn một lúc lâu, phát hiện hẩn thật sự không rõ mà không phải không muốn hay khiêu khích, mới chậm rãi giải thích: “Chính là cho người cái danh phận, chính thức trở thành người của ta, thu phòng vốn có lẽ nghi này nọ nhưng chúng ta là người giang hồ nên không cần.”

“Cho ta cái danh phận?” Hàn Lượng nghĩ nghĩ, cuối cùng hiểu được, Lục Đỉnh Nguyên đem chuyện này truyền xuống kỳ thật chính là nói cho mọi người, hẩn là người của y, làm cho người có ý tưởng đánh hẩn biết rõ phân lượng. « Ta đây có phải là nên cảm ơn người hay không? Người cần phải hảo hảo chiếu cố ta, ta đời này đều thuộc về người. » Những lời này của Hàn Lượng nói vô cùng trào phúng, biểu tình vạn phần khinh thường.

Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên hiểu được, Hàn Lượng là đang giận y. Ngẫm lại cũng phải, Hàn Lượng tuy rằng không có công phu hộ thân, nhưng gan dạ sáng suốt hơn người, không phải loại người tránh ở phía sau người khác. Nhưng nói lại y nhưng cũng không thể chiếu cố hẩn cả đời, mặc dù y muốn chiếu cố, lấy tình huống hiện tại của y, chỉ sợ tự chiếu cố mình còn không được.

Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên giữ chặt cánh tay Hàn Lượng, « Đi theo ta. »

Một đường đem Hàn Lượng kéo vào phòng ngủ của mình, Lục Đỉnh Nguyên bắt đầu đối với bức tường đánh cú nhẹ cú mạnh lên mấy khối đá. Chờ y đánh xong, một đạo cửa ngăm chậm rãi mở ra, nguyên lai đúng là một cánh cửa đá.

Lục Đỉnh Nguyên vừa muốn kéo Hàn Lượng đi vào đã bị một bóng người ngăn lại. « Chủ tử. » Người tới đúng là Phi Ảnh.

« Tránh ra. » Lục Đỉnh Nguyên nhú mày.

« Chủ tử, quy củ trong cung, mật thất chỉ có cung chủ mới được tiến vào. » Phi Ảnh hướng Lục Đỉnh Nguyên nói nhưng một đôi mắt lợi hại lại trừng Hàn Lượng. Tuy là lần đầu tiên gặp nhưng Hàn Lượng là người gặp biến không sợ, có kinh ngạc hứng thú cũng không biểu hiện ra quá nhiều.

« Quy củ trong cung ta càng rõ hơn ngươi, tránh ra. » Lục Đỉnh Nguyên không kiên nhẫn. Đã thật lâu không ai giáo huấn y như vậy, huống chi cũng không phải là lần đầu y phá vỡ quy củ, bằng không Phi Ảnh cùng Hạ là nam nhân sao có thể ở trong này?

« Chủ tử. » Phi Ảnh kiên trì, thân mình nghiêm nghị chắn trước cửa.

« Ngươi là muốn cùng ta động thủ sao? » Lục Đỉnh Nguyên cười lạnh.

« Thuộc hạ không dám. » Một câu nói làm cho Phi Ảnh sợ tới mức quỳ xuống, ngày thường đã không dám, huống chi hiện tại là thời kỳ đặc biệt của Lục Đỉnh Nguyên, lại càng không dám. Thật có chuyện thương tổn chủ tử phản giáo bội nghĩa, chớ nói người bên ngoài, chính hắn là người đầu tiên không tha cho chính mình.

« A » Lục Đỉnh Nguyên khẽ thở dài, không hề nhìn đến người quỳ trên mặt đất, kéo Hàn Lượng trực tiếp bước vào thông đạo.

« Chủ tử... » Phi Ảnh thất thần hướng cánh cửa đã đóng lại thấp giọng gọi một tiếng. Miệng nói, mày nhú chặt, chỉ có hắn mới biết được tư vị này.

24. Chương 23

Hàn Lượng theo Lục Đỉnh Nguyên đi qua một đoạn đường thật dài, lại qua hai cửa đá có cơ quan mới chính thức đi vào mật thất trong miện Phi Ảnh.

Nói là mật thất cũng chỉ là một căn phòng đơn giản có chút rộng rãi, đặt ở hiện tại có thể so sánh với diện tích của một biệt thự cấp một. Vừa vào cửa là một phòng luyện công khoảng trăm thước vuông, trên ba mặt tường treo đầy các loại vũ khí, còn một mặt tường thì có một hàng cọc, hoành can, vòng treo cùng các loại đạo cụ phụ trợ cho luyện võ. Hướng vào trong, xuyên qua phòng luyện võ, bên trong hiển nhiên cũng là nơi để luyện công, bởi vì trên bốn bức tường xung quanh đều treo những bức hình dùng cho luyện công, nhưng không biết vì sao ở giữa phòng lại hé ra một giường đá màu trắng tỏa ra hàn khí. Mà ở trong căn phòng này hai bên trái phải mỗi bên đều có một cánh cửa, Hàn Lượng đi về phía bên trái, bên trong treo đầy những bức họa, mà mỗi bức họa đều là họa nữ tử, tuy rằng mỗi nữ tử có tướng mạo khác nhau nhưng trong tay mỗi người đều cầm một kiện binh khí, mà ở bức họa trưng bày ở ngoài căn mật thất này cũng là nữ tử cầm binh khí. Hàn Lượng lại đi bên kia, nơi này hiển nhiên là nơi để sinh sống, đồ dùng hằng ngày đều đầy đủ không thiếu gì, mà trong đây còn có một gian phòng nho nhỏ. Hàn Lượng đi vào vừa nhìn thấy khung cảnh bên trong liền không khỏi sửng sốt, bên trong cư nhiên là một cái ôn tuyền nho nhỏ.

Hàn Lượng vốn không phải người có lòng hiếu kì quá nhiều, cho nên nhìn thấy những chuyện kì quái như vậy cũng không đặt câu hỏi. Thẳng đến tại chỗ này không thể tưởng tượng được gặp được ôn tuyền, mới quay đầu lại hỏi Lục Đỉnh Nguyên, người từ lúc đi vào mật thất vẫn chưa nói lời nào chỉ chậm rãi đi theo bồi hấn: “Ngươi thật biết hưởng thụ, loại địa phương này còn có thể có ôn tuyền?”

Lục Đỉnh Nguyên cười khê, lắc đầu, “Bốn phía Nghiễm Hàn cung đều là núi, nơi này vốn là một sơn động thiên nhiên, ôn tuyền vốn là có sẵn, tổ tiên bắt quá là bỏ thêm cơ quan, che thông đạo, rồi mới xây dựng nên cung mà thôi.”

“Dem cửa đổ ra dẫn vào trong phòng của mình, ý kiến hay.” Hàn Lượng vừa nói vừa lui ra, đi vào gian phòng có giường đá kia. Nhìn giường đá tỏa ra hàn khí, đột nhiên nhớ tới cơ thể lạnh lẽo bất thường của Lục Đỉnh Nguyên, tay liền đưa qua, quả nhiên lạnh lẽo thấu xương, một câu nói ầm ầm quan tâm không biết sao liền toát ra miệng, “Thân thể của người lạnh như vậy, không phải là do ngủ giường đá này chứ?”

Lục Đỉnh Nguyên cũng học Hàn Lượng đem tay sờ lên, dù sao giường này cũng đã bồi mình hơn hai mươi năm, có một loại cảm tình không nói nên lời là yêu hay ghét. “Đây là giường Hàn ngọc, ngồi trên nó luyện công sẽ tiến bộ không ít.”

“Sách, lấy ngọc làm giường, người cũng thật có tiền.” Hàn Lượng lặng lẽ sờ mép giường, nhưng đối với ngọc thạch vốn mù tịt nên hẳn thật sự nhìn không ra nó và tảng đá có gì khác nhau quá lớn, đơn giản là sáng hơn một chút, trơn bóng hơn một chút.

“Tổ tiên gia phụ nhiều thế hệ đều là mua bán ngọc thạch, trong nhà nhiều nhất chính là những thứ này.” Lục Đỉnh Nguyên vừa nói vừa ngồi lên. Nghĩ đến chính mình chẳng còn bao lâu sẽ rời đi nhân thế, đối với đồ vật nhiều năm giúp y áp chế dục vọng, vô luận là vui hay buồn, ít nhiều vẫn có chút tình cảm. Hàn Lượng nhíu mày, nhìn Lục Đỉnh Nguyên ngồi xuống chỗ lạnh lẽo lại một bộ đắm chiêu mất đi sức sống, thế là không suy nghĩ nhiều liền dùng một tay kéo người ôm vào trong lòng, lớn tiếng quát: “Người thật không muốn sống nữa!”

“.....” Lục Đỉnh Nguyên còn bị hãm trong suy nghĩ của chính mình nên không lập tức phản ứng lại, chỉ lẳng lẳng nhìn Hàn Lượng cùng mình dính cùng một chỗ.

Nhìn ánh mắt trong nháy mắt thất thần của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng nheo mắt lại, tay liền giữ cằm y nâng lên, “Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?” Có lẽ kẻ ngốc cũng nhìn ra Lục Đỉnh Nguyên không thích hợp, huống chi Hàn Lượng hẳn cho tới bây giờ đều không phải kẻ ngốc.

“Chuyện gì là chuyện gì?” Lục Đỉnh Nguyên nhất thời không hiểu được.

« Người giả ngu với ta? » Hàn Lượng tăng thêm lực nơi tay.

Lục Đỉnh Nguyên cuối cùng cũng lấy lại *** thần khôi phục đầu óc khôn khéo ngày xưa, đột nhiên hiểu được Hàn Lượng hỏi là cái gì. Nhưng điều này y phải nói làm sao? Nói chính mình đường đường đứng đầu một cung nhất thời sơ xuất trúng *** độc, thân thể nhanh chóng trở thành tàn phế? Vẫn là nói y đang dự định không phiền lụy người bên ngoài tính tự mình rời khỏi nhân thế? « Ta thật sự không biết người đang hỏi cái gì. » Thế là chỉ có thể tiếp tục giả ngu.

« Thật sự không biết? » Nhìn ánh mắt tránh né của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng làm sao có thể tin tưởng lý do thoái thác của y.

« Thật sự không biết. » Lục Đỉnh Nguyên vẫn kiên trì.

« Bá ». Hàn Lượng lại một lần xé rách quần áo của Lục Đỉnh Nguyên. « Còn không biết sao? »

« A.... » Lục Đỉnh Nguyên hít sâu một hơi, nhưng vẫn lắc đầu như cũ.

« Hảo, ta liền làm đến khi nào người biết mới thôi. » Hàn Lượng hung tợn đem người kéo vào phòng trong.

Một đường đi, Hàn Lượng đã đem Lục Đỉnh Nguyên lột sạch sẽ. Đến chỗ một bàn đá trong phòng, Hàn Lượng rút ra đai lưng của mình trói hai tay Lục Đỉnh Nguyên lại, sau đó đem người đẩy ngã lên bàn.

Lục Đỉnh Nguyên bị trói hai tay ra sau, mặt đặt tại trên bàn, vừa nâng đầu lên liền nhìn thấy Hàn Lượng đem ấm trà trên bàn cầm lên.

« Đừng... » Từng có một lần kinh nghiệm nên Lục Đỉnh Nguyên tự nhiên hiểu được Hàn Lượng muốn làm gì, vừa hô một chữ, trên móng đã bị hung hăng đánh cho một tát, sau đó là một vật gì đó cứng rắn tiến vào.

25. Chương 24

“Cáp...” Lục Đỉnh Nguyên ghé vào trên bàn không thể quay đầu ngay cả lắc đầu cũng khó khăn chỉ có thể nhìn Hàn Lượng nâng móng của y lên rồi sau đó một dòng nước lạnh ồ ồ tiến vào.

Sự lạnh giá của nước nơi đây so với trong phòng ngủ hoàn toàn không thể so sánh, tuy rằng mỗi ngày đều đổi mới nhưng vẫn rét lạnh cùng với sự ôn lạnh của nước trong phòng ngủ hoàn toàn có cảm giác khác biệt rõ ràng.

“Còn không biết sao?” Đổ hết một bình, thanh âm lạnh lẽo của Hàn Lượng liền truyền đến.

“....” Lục Đình Nguyên cắn môi, lắc đầu khẽ đến gần như không thấy.

“Hảo, ta liền nhìn xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!” Hàn Lượng ôm lấy Lục Đình Nguyên đi về phía ôn tuyền.

Lục Đình Nguyên bị Hàn Lượng ấn xuống bên bờ ôn tuyền có điểm mờ mịt, lại nhìn đến Hàn Lượng đem bình múc đầy nước liền bắt đầu có chút sợ hãi. “Đừng, Hàn Lượng, ngươi không thể...” Công phu không thể dùng, không cần Hàn Lượng dặn, nội tức liên tục hao tổn trong năm ngày, hiện tại y muốn sử dụng cũng không được.

“Câm miệng!” Theo thanh âm Hàn Lượng vang lên còn có thanh âm thanh thúy của bàn tay đánh vào da thịt vang lên.

“Ngô...” Bàn tay đánh vào trên hông khiến cho dòng nước bên trong bị chấn động, cái loại cảm giác này làm cho Lục Đình Nguyên trong nháy mắt phải cắn chặt môi.

Lại là một bình nước tiến vào, bất đồng là, nước hồ này có nhiệt độ.

“Cáp...cáp...” Lạnh cùng nóng ở trong bụng của Lục Đình Nguyên loạn đấu khiến y toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Mà Hàn Lượng lại không dừng tay, vẫn ở cạnh ôn tuyền, tiếp tục đưa bình xuống mức nước.

“Đừng...cáp...Không...A...” Mỗi lần Lục Đình Nguyên kêu lên lời cự tuyệt thì Hàn Lượng lại đánh một cái lên hông của y. Lục Đình Nguyên cũng biết càng như vậy càng khó chịu, nhưng trong bụng cơn quặn đau càng ngày càng rõ khiến cho y làm sao cũng không nhịn được mà phải kêu như vậy.

“Đừng... mau dừng...Ta muốn đi ngoài! Muốn đi nhà xí!” Đến lúc Lục Đình Nguyên cuối cùng không nhịn được mà hô to ra thì Hàn Lượng cuối cùng cũng dừng tay.

Ngay khi Lục Đình Nguyên nghĩ đến Hàn Lượng cuối cùng cũng buông tha y lại phát hiện Hàn Lượng xoay người rời đi.

“Không...đừng... chờ đi...” Thân thể bị tra tấn sớm đã làm cho Lục Đình Nguyên mất đi khí lực tránh khai trời buộc, thân thể trên mặt đất không ngừng vặn vẹo như cái sâu thịt.

Hàn Lượng trở lại rất nhanh, trên tay còn mang theo một cái mộc bồn dùng để rửa mặt.

“Ta không tìm được cái bô, vẫn là dùng cái này đi!” Nghe được lời của Hàn Lượng, mắt Lục Đình Nguyên trừng lớn tựa chuông đồng.

“Sao? Còn muốn ta giúp ngươi?” Hàn Lượng vừa nói lại đánh hai cái lên hông Lục Đình Nguyên.

“Ngô...không, buông, ta đi ra ngoài...” Trong mật thất chưa chuẩn bị bô chưa chuẩn bị thực vật, là vì hương vị này ở trong đây thời gian dài không thông gió thật sự rất khó ngửi, cũng là bởi vì không có người lưu lại nơi đây trong thời gian dài, mà gian ốc bên kia kỳ thật chỉ là vài vật dụng nhỏ nhỏ.

“Ba ba” Lại là hai bàn tay hung hăng hạ xuống trực tiếp đánh gãy lời nói của Lục Đình Nguyên, khiến cho từng giọt mồ hôi lớn bắt đầu tranh nhau rơi xuống.

“Ngươi cho là khi trò chơi đã bắt đầu thì ngươi vẫn còn cơ hội làm chủ sao?” Hàn Lượng cười lạnh, đem Lục Đình Nguyên như tiểu hài tử mà ôm vào trong ngực, “Ngay tại nơi này thượng.” Kỳ thật mấy tháng Hàn Lượng tới nơi này đã học ngôn ngữ nơi đây chắc đến tám chín phần, chính là có chút lo lắng, ngay cả từ ngữ hiện đại thượng WC như vậy cũng dùng tới, kia Lục Đình Nguyên sao có thể biết?

“Ngô...” Lục Đình Nguyên liều mạng cắn môi, đầu lắc giống như trống bỏi, thầm nghĩ Hàn Lượng mau buông y ra.

Hàn Lượng hung hăng cắn lên vai Lục Đình Nguyên một ngụm, tay cũng hung hăng đánh y hai cái, “Người tốt nhất nhanh lên, nếu không ta tiếp tục đổ vào, hoặc là người mong muốn ta giúp người đem ra? Giống như lần trước?”

“Ồ...” Lục Đình Nguyên dùng sức lắc đầu, lần trước huyết khẩu bị Hàn Lượng ấn chảy ra là nước, hiện tại bụng mình đau như vậy, khuếch trương thêm lần nữa thì đi ra nhất định là uế vật. Thanh âm của Lục Đình Nguyên đã muốn mang theo tiếng nước nở, nước nở giống như một tiểu thú bất lực.

“Xem ra người là muốn ta giúp người.” Hàn Lượng vừa nói liền một bàn tay cũng hướng huyết khẩu đi đến.

« Không! » Lục Đình Nguyên quát to một tiếng, đồng thời hậu huyết cũng mở rộng, uế vật đồng loạt đi ra. « Không cần... » Tùy theo mà đến, còn có nước mắt của Lục Đình Nguyên. “Ồ...Ồ...” Từ lúc còn là đứa trẻ y đã không có khóc qua, nhưng là lúc này đây, là thất thanh khóc rống.

“Ngoan, không khóc, nhả một chút liền qua...” Hàn Lượng khó có được mà dễ dàng người khác, hơn nữa còn là dễ dàng một đại nam nhân khóc đến phong vân biến sắc. Bất quá tay hắn cũng không dừng lại, lúc Lục Đình Nguyên yên tĩnh trở lại liền rửa vài lần thẳng đến Lục Đình Nguyên xuất ra nước trong.

“Ngoan, không khóc, đây là quá trình tất yếu, muốn làm phải tẩy trừ sạch sẽ trước.” Hàn Lượng đem thứ trói buộc Lục Đình Nguyên mở ra, đem hai tay của y quàng lên cổ mình, ôm y trở lại phòng ban này lại đem y đặt giữa lên bàn như cũ.

Tuy rằng Lục Đình Nguyên nghe không hiểu lời nói của Hàn Lượng lại bị ôn nhu hiếm hoi của Hàn Lượng mê hoặc thần trí, chậm rãi chậm rãi thu lại tiếng khóc, bất quá vẫn thút thút thút thút, cảm xúc khó có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn.

“Người, tuy rằng người cảm thấy thực ủy khuất, nhưng là nó cũng rất khoái hoạt, thuyết minh thân thể của người cũng không sẽ bởi vậy mà không thoải mái.” Hàn Lượng xoa xoa và tiểu đệ đệ đang ngẩng đầu ưỡn ngực của Lục Đình Nguyên, dời đi lực chú ý của y.

Lục Đình Nguyên ngây ngốc nghe theo chỉ thị của Hàn Lượng mà cúi đầu, nhìn đến hạ thể bưng bưng phần chần của mình trong nháy mắt thì mặt “đăng” một chút đốt thành ráng chiều, nhanh chóng xoay đầu rời đi, đem mắt nhắm lại.

26. Chương 25

“Ha ha...” Hiên nhiên phản ứng ngây ngô của Lục Đình Nguyên đã lấy lòng Hàn Lượng.

Hàn Lượng đem hai chân của Lục Đình Nguyên khóa lên vai mình, đem nệm bên cạnh lại gần một chút. “Ta xem nơi này đã tẩy sạch chưa.” Vừa nói xong thì hai ngón tay cũng đã sáp nhập không ngừng lật tới lật lui.

“Ngô...” Lục Đình Nguyên căn bản không dám trợn mắt. Mắt khép hờ ẩn chứa nước mắt nhẹ nhàng rung động, hai gò má một mảnh lửa đỏ kiêu diễm, đôi môi bị cắn thành sắc hoa hồng ở giữa lại như ẩn như hiện nửa phần răng trắng đều đặn, Lục Đình Nguyên lúc này có một loại mị hoặc nói không nên lời.

Một ngón tay của Hàn Lượng thăm dò xung quanh dừng đạo, một ngón lại đánh vòng ở phụ cận phía trước tuyến tiền liệt, lại còn dụ hồng người dưới thân, “Ngoan, mở miệng ra, để cho ta nghe một chút thanh âm của người.”

Lục Đình Nguyên cắn môi, chính là lắc đầu.

“Sách, nếu người không ngoan ta sẽ phạt người nga!” Hàn Lượng nâng cao khoe môi, cười tà.

Lục Đình Nguyên nghe vậy thì con người lại càng bị một tầng nước dày hơn bao phủ nhưng vẫn lắc đầu như cũ. Đáng tiếc bộ dáng đáng thương của y chẳng những không thể làm cho Hàn Lượng dừng tay ngược lại ngoạn còn càng hăng say.

Hàn Lượng tháo ra dây cột tóc của Lục Đình Nguyên rồi cột lấy gốc hạ thể đang phần chần bưng bưng.

Tóc của Lục Đinh Nguyên vốn đã rất tán loạn, lần này lại phủ khắp mặt bàn càng làm thân hình tái nhợt càng thêm tẻ gầy, chẳng qua lúc này thân mình tái nhợt cũng vẫn khó tránh khỏi nhiễm thượng một tầng phần hồng.

“Vẫn không chịu mở miệng sao?” Hàn Lượng cuốn lấy một lọn tóc của Lục Đinh Nguyên mà thưởng thức, thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ lên mặt Lục Đinh Nguyên hai cái.

Lục Đinh Nguyên liều mạng lắc đầu, ngay cả nước mắt đã sắp lui cũng quăng ra.

“Tốt lắm, để ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu.” Hàn Lượng nói xong, một tay sáp nhập cốc huyết đã sớm mềm mại nở rộ, hung hăng ấn nhu tuyến tiền liệt. Một tay nâng lên cây nến nghiêng qua, làm cho sáp nến đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi xuống thân mình lạnh lẽo gầy gò của Lục Đinh Nguyên, Đầu tiên là cặp nhũ hồng diễm, lại đến cơ bụng rắn chắc, rồi mới là phần đùi non mềm, cuối cùng ngay cả khó hạ song châu của Lục Đinh Nguyên cũng không có buông tha.

“Không.... Không... Buông tha ta... Không... Không cần...” Từ giọt nến đầu tiên Hàn Lượng cho rơi lên đầu nhũ tiêm của Lục Đinh Nguyên thì y liền “A” một tiếng hét đi ra. Mà tùy theo Hàn Lượng cho rơi giọt ở vị trí càng lúc càng mẫn cảm thì thanh âm Lục Đinh Nguyên cầu xin tha thứ cũng càng lúc càng lớn. Trước không nói đến sáp nóng rơi trên vị trí mẫn cảm của thân thể, ngưng kết mang đến kích thích, gần hơn là vị trí quan trọng ở hậu huyết không ngừng bị tao lộng, hạ thể càng ngày càng phồng trướng lại không thể phát tiết cũng đã khiến cho Lục Đinh Nguyên vô cùng khó nhịn. Dù sao điều này không giống với chính mình không thể bắn ra mà là bị trói khó có thể phát tiết, loại cảm giác này cơ hồ bức điên y.

“Nói là trừng phạt, nào có dễ dàng như vậy?” Hàn Lượng vẫn không chịu buông tha cho y, buông nến, dựa theo trình tự vừa rồi, Hàn Lượng bắt đầu gỡ xuống sáp đã sắp động lại.

“A...Cáp...A...” toàn thân Lục Đinh Nguyên bắt đầu vận vẹo, hai chân đá lung tung, hai tay bắt lấy bàn đá đến trở nên trắng bệch lại vẫn bị bao phủ trong tầng tầng sóng nhiệt.

Hàn Lượng nhìn đến linh khẩu của Lục Đinh Nguyên đã có những giọt trong suốt không ngừng ồ ồ mà ra làm ướt một mảnh cây cỏ, yêu dịch nơi hậu huyết cũng đã xối ướt cả bàn tay của mình, lại nhìn đến thần sắc, sớm đã mất đi thần trí mà hăm sâu vào trong đục hỏa.

Hàn Lượng nhẹ nhàng cười, biết Lục Đinh Nguyên đã chịu không nổi nữa liền rút ngón tay ra, động thân mà lên.

Ngay lúc Hàn Lượng sáp nhập thì tay chân Lục Đinh Nguyên cũng bắt đầu triển lên, trong lúc Hàn Lượng luật động liền không ngừng vận vẹo thất lưng phối hợp với động tác của Hàn lượng, miệng ậm ậm kêu lên đầy *** lãng, đã sớm quên mình là ai, càng đừng nói cái gì tự chế của cung chủ cùng rụt rè linh ***.

Hai người một đường từ trên bàn xuống dưới đất, lại lăn đến trên giường, dây dưa xé rách giống như hai dã thú.

“Cho ta bắn...A... Chịu không nổi... Cáp...Cho ta...Cho ta...” Lục Đinh Nguyên kêu khóc.

« Được được...cùng nhau...chúng ta cùng nhau... » Hàn Lượng dụ hống.

Hai người cũng không biết chính mình nói gì, chỉ là thuận theo bản năng dây dưa, đòi lấy. Thẳng đến ngay một khắc trước khi bùng nổ, Hàn Lượng một phen kéo ra trời buộc của Lục Đinh Nguyên, hai người cắn xé lẫn nhau đạt tới cao trào.

Hồi phục *** thần trước là Hàn Lượng, hấn ôm lấy Lục Đinh Nguyên đi đến ôn tuyền tắm rửa, thuận tiện chờ Lục Đinh Nguyên tỉnh lại.

Lần này thời gian Lục Đinh Nguyên lấy lại *** thần lâu hơn rất nhiều so với quá khứ, không biết là do lần này làm quá kịch liệt vẫn là thân thể của y đã không còn tốt như trước. Dù sao thẳng đến Hàn Lượng đem người tẩy trừ sạch sẽ lại đem đặt lên giường một lúc lâu, Lục Đinh Nguyên mới chậm rãi hoàn hồn.

« Ngô... » Sau khi Lục Đinh Nguyên lấy lại *** thần, cảm giác thân thể giống như sắp tan ra, không khỏi hừ nhẹ ra tiếng.

« Có khỏe không? » Hàn Lượng dùng một tay ôm y, một tay chậm rãi xoa nắn thân thể cứng ngắc của y.

Lục Đình Nguyên nhớ lại chuyện phía trước, nháy mắt hai gò má liền trở nên hồng hào.

« Sao vậy? Muốn nói sao? » Hàn Lương nhắc lại chuyện xưa.

Lục Đình Nguyên nháy mắt sững sốt, có chút phản ứng không kịp.

« Nếu như ngươi vẫn không nguyện ý nói, ta không ngại lại đến một lần. » Hàn Lương dùng ngữ khí mềm nhẹ nói ra lời uy hiếp.

« Ta... Hảo, ta nói cho ngươi. » Lục Đình Nguyên hít sâu một hơi, quyết định đem hết thật nói cho Hàn Lương. Là thể nào trúng mai phục, sao lại trúng độc, người nọ vì sao muốn hại y, y lại như thế nào nhất được Hàn Lương, Lục Đình Nguyên nói lại từ đầu đến cuối một cách tỉ mỉ cho Hàn Lương nghe, thậm chí ngay cả đoạn trí nhớ kinh khủng năm 16 tuổi y cũng không có giấu diếm.

27. Chương 26

“Lãnh Ngưng Hương?” Hàn Lương làm một biểu tình tự hỏi, một bàn tay vô thức vuốt ve tóc Lục Đình Nguyên. “Tiểu Hà Tử cho ngươi thử qua các loại dược gì?”

“Có thể thử cơ hồ đều thử qua,” Lục Đình Nguyên lại đem Phi Ảnh như thế nào lấy máu của Hoàng đế, mấy ngày nay Tiểu Hà tử lại như thế nào thí nghiệm thuốc cho y, bao gồm phản ứng sau mỗi lần thí nghiệm toàn bộ nói một lần, cuối cùng còn bắt đắc dĩ nói, “Ngay cả nước tiểu đồng tử ta đều đã muốn uống qua!”

Hàn Lương sững sốt, lập tức cười ha ha, khiến cho hai gò má Lục Đình Nguyên ửng hồng nhưng cũng không dám ngăn lại, thẳng chờ đến hần cười đủ, mới đứng đắn nói: “Nước tiểu đồng tử thì ta không biết, bắt quá máu hoàng đế căn bản không thể dùng được.”

“Tại sao?” Lục Đình Nguyên khó hiểu, dù sao trước đó bọn họ đối với máu của Hoàng đế kỳ thác kỳ vọng rất cao.

“Ngươi từng nói, loại độc này là do một ít nữ tử trên giang hồ dùng để tìm trượng phu, không quý lại không có giải dược, kia xin hỏi, bọn họ tìm đến một phế nhân làm gì? Nhất định các nàng có biện pháp giải. Nếu giải dược là máu của Hoàng đế, người cho rằng các nàng có bản sự ba ngày hai lần chạy vào trong cung, còn muốn có bao nhiêu máu liền có bấy nhiêu? Người cho là Hoàng đế là con gà các nàng nuôi sau vườn sao?” Hàn Lương nói một câu khiến Lục Đình Nguyên không thích cười phải bật cười ra tiếng.

“Huống hồ, lấy y lý bình thường đến giảng, vật giải độc cùng độc vật sẽ không quá cách biệt, tỷ như độc rắn, tự thân con rắn cũng có vật giải độc. Mà nếu giải dược là máu của Hoàng đế, người ngấm lại xem độc của các nàng có bao nhiêu đáng giá? Như thế nào dễ dàng có được?” Hàn Lương chờ Lục Đình Nguyên cười đủ liền nói tiếp.

Lục Đình Nguyên ngấm lại thật là như thế, không khỏi thở dài: “Này Tiểu Hà Tử, thực nên đánh, cũng không biết hần là một thần y không xong, không duyên cớ khiến cho ta chịu bao nhiêu khổ.”

“Cũng không thể trách hần, quan tâm sẽ bị loạn, phỏng chừng là do hần quá hoảng hốt.” Đối với Tiểu Hà Tử có thể có ân chữa bệnh cứu mình một mạng, Hàn Lương bình thường tuy không cho là đúng nhưng rất cuộc nhớ một chút.

“Ngươi cũng biết giải pháp?” Lục Đình Nguyên ngẩng đầu, ánh mắt lưu chuyển ánh sáng như sao trên trời.

Mặc dù không đành lòng khiến y thất vọng, nhưng Hàn Lương cũng có ý đức thật dày, làm sao cũng sẽ không ở loại chuyện này lừa y. “Ta trở về ngấm lại, nhưng người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, dù sao ngay cả Tiểu Hà Tử cũng không có biện pháp không phải sao?”

“Ân.” Lục Đình Nguyên nằm trở về, không hề hé răng.

“Đúng rồi, người đem ta vào đây rốt cuộc là muốn làm gì?” Hàn Lương không đành lòng thấy Lục Đình Nguyên khổ sở, thế là dời đi lực chú ý của y.

“Nha!” Lục Đình Nguyên xoay người ngồi bật dậy, “Xem ta, đem chính sự quên đi.” Nói, kéo Hàn Lương chạy ra gian ngoài.

Hàn Lương theo Lục Đình Nguyên đi vào căn phòng treo đầy những bức họa, thấy Lục Đình Nguyên từ trong một ngăn chứa bí mật lấy ra một quyển tập đưa cho hắn.

“Đây là gì?” Sách về nữ nhân? Hàn Lương nhìn quyển sách tràn ngập các bức họa về nữ tử buồn bực hỏi.

“Ngọc Hư công.”

“Ngọc Hư công?” Là cái gì?

« Ân, là nội công bí tịch của bốn môn. »

« Cho ta làm gì? » Hàn Lương tùy tiện lật, không khỏi kỳ quái.

« Ta hiện tại không thể sử dụng nội lực, không thể giúp ngươi, chỉ có thể đem cái này cho ngươi. Chờ ngươi đem cái này học thuộc lòng, ta lại cho Đông Ly hay Phi Ảnh dạy ngươi một ít chiêu thức võ công. » Thấy Hàn Lương vẫn như cũ nhìn y kỳ quái, Lục Đình Nguyên không thể không đem những lời còn lại nói cho xong, « Có chút công phu phòng thân, cũng có thể chịu ít ủy khuất một chút. »

Hàn Lương thấy ánh mắt của Lục Đình Nguyên chăm chú rơi vào vị trí xanh tím nơi cằm của hắn, cuối cùng cũng hiểu được ý của y là gì. Nguyên lai y đúng là lo lắng cho mình! Khó cho y thân trúng kỳ độc còn nhớ đến an nguy của hắn.

Hàn Lương cười, « Ta sẽ học, bất quá thứ này vẫn là không cần để lộ ra, dù sao cũng xem như là bí mật trong cung không phải sao? »

« Hảo, ngươi tới nơi này học, ta cũng có thể đi theo chỉ điểm một hai. » Thấy Hàn Lương suy nghĩ cho y, trong lòng Lục Đình Nguyên một mảnh ấm áp, vui vẻ nói. « Hiện tại chúng ta bắt đầu đi! »

Hàn Lương nhắc nhở, « Ngươi không đói bụng sao? »

Hai người dậy muộn, chưa ăn điểm tâm, lại làm một phen vận động kịch liệt, cơm trưa khăng định cũng đã bỏ qua, hiện tại không biết là cái gì canh giờ. Lục Đình Nguyên được Hàn Lương nhắc mới cảm thấy nơi bụng khó chịu, không khỏi than thở cơ thể của mình quả nhiên không bằng lúc trước, lúc còn có nội lực hộ thân, đừng nói vài canh giờ, dù là vài ngày không ăn cũng có thể chịu được. Y lại không biết, vận động tiêu hao thể lực trên giường kia, lại có liên quan gì đến nội lực của y?

Thế là hai người cùng đi ra mật thất, lại không ngờ thấy Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh cùng chờ ngoài cửa.

« Chủ tử! » Nhìn đến Lục Đình Nguyên đi ra, Tiểu Hà Tử cơ hồ khóc ra, Ngài có khỏe không? » Vừa nói, vừa liếc Hàn Lương.

« Ngươi không phải cho là ta làm gì với chủ tử của ngươi chứ? » Hàn Lương mở miệng còn nhanh hơn so với Lục Đình Nguyên.

« Ta không có. » Tiểu Hà Tử bị nói trúng tâm sự, trong lòng run một chút, không khỏi chối biến.

« Ngươi a! » Lục Đình Nguyên lắc đầu, đối với Tiểu Hà Tử gà mẹ có chút bất đắc dĩ lại là uất ức. « Dọn cơm đi, ta đói bụng. »

« Hảo! » Khó được nghe Lục Đình Nguyên kêu đói, Tiểu Hà Tử cao hứng phấn chấn rời đi.

Phi Ảnh vốn tìm Tiểu Hà Tử đến để khuyên chủ tử, không nghĩ tới còn chưa nói tới trọng điểm đã bị đuổi đi, thế là chỉ đành phải ẩn thân đi.

28. Chương 27

Dưới sự thu xếp của Tiểu Hà Tử, bảy tám món ăn rất nhanh đã xuất hiện trên bàn cộng thêm hai bộ chén đĩa. Lục Đình Nguyên cười mà không nói, Hàn Lương cười mắng Tiểu Hà Tử “thực nhiều chuyện”, Tiểu Hà Tử đắc ý một phen, lại đi pha trà cho hai người.

Mà Lục Đình Nguyên là lần đầu tiên ăn cơm cùng Hàn Lương, cuối cùng phát hiện so với cách ăn của Hạ càng khiến y ghen hờn nhìn trần trối. Y vừa mới ăn được hai ba đĩa cơm thì Hàn Lương đã ăn xong một chén, lại bắt đầu tiến công sang chén thứ hai.

“Người... bao lâu chưa ăn cơm?” Sao lại giống như là quỷ chết đói đầu thai? Câu sau Lục Đình Nguyên không thể nói ra miệng.

Hàn Lượng chỉ cười không nói lời nào. Dưới tình huống Lục Đình Nguyên trợn mắt há mồm mà dùng hai ba đũa giải quyết xong chén cơm thứ hai, đem chén đũa đặt xuống, dùng trà lạnh súc miệng, dùng khăn lau môi, mới nhìn Lục Đình Nguyên đang chậm rãi ăn cơm nói: “Nếu như người cùng ăn cơm với phòng cấp cứu cùng ta, không đói chết mới là lạ.” Trường kỳ sống nơi phòng cấp cứu, dưỡng thành thói quen “ba nhanh” của Hàn Lượng, ăn nhanh, ngủ nhanh, đi WC nhanh.

Lục Đình Nguyên chớp mắt mấy cái, có đôi khi thật sự hoài nghi Hàn Lượng cùng bọn họ có phải là người cùng một thế giới hay không, nếu không sao luôn nói những lời y nghe không hiểu?

Hàn Lượng khoát tay, biết chính mình không suy nghĩ nói ra những lời khiến Lục Đình Nguyên rối rắm, chỉ nói: “Không có gì, quen thì tốt rồi, người ăn nhiều một chút.”

Lục Đình Nguyên thấy Hàn Lượng không có ý giải thích liền cúi đầu im lặng ăn cơm của mình.

Sau bữa cơm Lục Đình Nguyên mang Hàn Lượng đi xung quanh quen với hoàn cảnh, không bao lâu thì trời bắt đầu tối, một ngày xem như qua đi, thế là hai người trở về.

Sau khi Lục Đình Nguyên trở về, mặc dù thân thể rất mệt mỏi nhưng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, Y luyện tập Ngọc Hư công tự nhỏ, thân thể so với người bình thường lạnh hơn một chút, đã nhiều ngày bị Lãnh Ngưng Hương quấy phá lại càng thêm lạnh lẽo, không cảm nhận sẽ không nghĩ, nhưng hai ngày qua được ngủ trong lòng Hàn Lượng, được vs chạm cùng làn da ấm áp của hắn lại khiến cho y có nhè nhẹ quyến luyến.

Đêm đã khuya, Lục Đình Nguyên thực sự rất nhàm chán, quyết định đi ra ngoài một chút, vòng vo một hồi lại phát hiện sương phòng của Hàn Lượng vẫn sáng đèn, hai chân liền không nghe sai sử mà tiêu sái đi qua.

Gần đến cửa liền cư nhiên trong phòng Hàn Lượng nghe được thanh âm của Tiểu Hà Tử truyền đến: “Ta không muốn!”

“Người lại đây cho ta.” Tiếp theo là thanh âm giân dữ của Hàn Lượng.

Lục Đình Nguyên đương trường sửng sờ, cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ theo lòng bàn chân chạy thẳng lên não, không biết là nên tiến hay là nên lui, Đúng lúc này “!” một tiếng, cửa phòng bật mở, Tiểu Hà Tử mặt đỏ bừng vọt ra. Lục Đình Nguyên ngay cả tránh cũng không biết làm, cứ như vậy lảng lảng nhìn Tiểu Hà Tử lao vào trong lòng của mình.

“Chủ tử?”

Hàn Lượng từ phía sau đuổi đến, nhìn thấy Lục Đình Nguyên thì hơi hạ mi mắt, lại không nói một câu, vẫn chỉ nói với Tiểu Hà Tử trong lòng y: “Người lại đây cho ta.”

“Ta không muốn.” Tiểu Hà Tử chạy nhanh trốn phía sau Lục Đình Nguyên, một bộ tìm kiếm che chở.

Lục Đình Nguyên rất muốn hỏi là có chuyện gì, nhưng chỉ cảm thấy hai tay phát run cùng khó thở, một chữ cũng không nói được.

“Người lại đây cho ta.” Hàn Lượng vẫn chỉ Tiểu Hà Tử như cũ, “Không phải người nói là người có thể làm bất cứ điều gì cho chủ tử sao? Muốn người thử một chút được thì đến nỗi nào chứ?”

“Đó mà là được sao? Người... Người... Người...” Tiểu Hà Tử tức giận đến nói không ra lời.

“Được?” Cuối cùng Lục Đình Nguyên cũng tìm được thanh âm của chính mình.

“Chủ tử, người đừng tin hắn, một cái cầu tiên cùng mã tiên để cùng một chỗ, còn nói là được, còn muốn làm cho ta ăn thử, kia... còn không ới đến chết.” Tiểu Hà Tử tìm Lục Đình Nguyên tố khổ.

“Nước tiểu đồng tử, máu chó đều có thể làm được, vậy tại sao những thứ đó không thể làm được?” Hàn Lượng phản bác.

“Ta...Ta là hoạn qua, người... người bảo ta ăn mấy thứ đó, người...người...” Về mặt Tiểu Hà Tử như chực khóc đến nơi.

Hàn Lượng ngẩn ra, điểm ấy quả thật là hấn lo lắng không chu toàn, hấn chỉ nghĩ đến Tiểu Hà Tử *** thông được lý, lại khắp nơi luôn ưu tiên cho Lục Đỉnh Nguyên trước hết mọi thứ, cho là người thử thuốc tốt nhất, lại quên này nó đối hấn lại kích thích về mặt tâm lý.

“Ta thử.” Lục Đỉnh Nguyên đối với Hàn Lượng là hoàn toàn tín nhiệm, nếu Hàn Lượng nói cái loại này nọ có khả năng có hiệu quả, y liền nguyện ý thử một lần.

“Chủ tử?” Tiểu Hà Tử ghen hòng nhìn trôn trời.

“Người thử?” Mắt thấy lửa giận quanh thân Hàn Lượng “đang” một tiếng bùng lên.

Hàn Lượng bước lên hai bước, một phen túm lấy cổ tay Lục Đỉnh Nguyên, vén ống tay áo của y lên, “Chính người nhìn xem, mấy ngày nay người thử thuốc đem mình biến thành cái đức hạnh gì?”

Dưới ánh trăng, cổ tay của Lục Đỉnh Nguyên gầy gò, màu da tái nhợt, so với lúc trước gầy đi hơn hai vòng có thừa.

“Chủ tử...” Nước mắt của Tiểu Hà Tử nhanh chóng rơi xuống, trước đó hấn chỉ lo nghĩ nhanh chóng giải độc cho Lục Đỉnh Nguyên, quá mức theo đuổi kết quả nên hoàn toàn quên mất quá trình trung gian Lục Đỉnh Nguyên phải chịu bao nhiêu thống khổ cùng tra tấn.

“Tốt lắm,” Lục Đỉnh Nguyên vỗ vỗ Tiểu Hà Tử, “Vẫn là ta thử đi, không cần nháo nữa.”

“Có can đảm thì người nói lại một lần cho ta.” Thanh âm của Hàn Lượng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

“...” Lục Đỉnh Nguyên bị kiềm hãm, trong lúc từ từ tiếp xúc thân mật với Hàn Lượng, y đã muốn biết, lúc Hàn Lượng càng lạnh lùng thì thường là ngược lại càng thêm tức giận.

“Ta đến thử.” Phi Ảnh đột nhiên hiện thân ra, khiến ba người không có chuẩn bị tâm lý nhất tề thay đổi ánh mắt.

29. Chương 28

Hàn Lượng thật sâu liếc mắt Phi Ảnh một cái, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ xoay người nói: “Đi theo ta.” Liền đi vào trong phòng.

Phi Ảnh liền đuổi theo sau.

Lục Đỉnh Nguyên cùng Tiểu Hà Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, không rõ không khí quỷ dị này đến từ chỗ nào, chỉ có thể theo vào.

Ở trong phòng Hàn Lượng, bình bình lọ lọ chất đầy trên bàn, Hàn Lượng đem một ít nước thuốc gì đó đổ ra một cái ly nhỏ, đổ đầy liền đưa cho Phi Ảnh.

“Chỉ có một ly nhỏ như vậy?” Tiểu Hà Tử vừa đi theo vào liền kêu to.

Hàn Lượng bị thanh âm tiêm tể của hấn làm cho nhin không được phải trợn mắt trắng: “Người nghĩ là ta cho người uống cả một bình à?”

Tiểu Hà Tử thè lưỡi, hấn nguyên bản đúng là nghĩ như vậy.

Phi Ảnh nhìn chất lỏng bạch trọc trước mặt, chỉ một ly nhỏ như vậy mà hương vị đặc trưng cho giống dược đã tràn ngập căn phòng, không khỏi nhẹ nhnú mày.

“Phi Ảnh, đừng miễn cưỡng.” Lục Đỉnh Nguyên nói, muốn đoạt lại.

Phi Ảnh né ra, hít sâu một hơi, ngửa đầu liền uống hết.

“Sách, hương vị rất quái lạ phải không?” Tiểu Hà Tử ở một bên lo sợ hỏi thăm liền rước lấy một ánh mắt xem thường của Phi Ảnh.

“Vận công thử xem, ở đan điền cảm thấy nóng không?” Hàn Lượng chỉ điểm.

Phi Ảnh vận công một vòng, đem được vật trong bụng phát tán ra. Chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí ồ ồ hướng trên người lao đi, máu có xu hướng chảy nhanh hơn, mồ hôi bắt đầu tuôn ra, đan điền lại trước sau như một không có chút phản ứng, thế là lắc đầu.

Hàn Lượng nhứ mày, lại tiếp tục hành động. Đem đến một chén trà, một chén nước, rồi hướng Phi Ảnh nói: “Cho mượn một giọt máu của người.”

Phi Ảnh hơi nghi ngờ vẫn là gạt đầu đồng ý, từ trong đai lưng rút ra chủ thủ muốn hướng cổ tay rạch xuống.

“Người dừng lại cho ta.” Hàn Lượng một phen cầm lấy cổ tay của Phi Ảnh, cũng may võ công của Phi Ảnh tốt, thu tay đúng lúc, bằng không tuyệt đối đã cắt lên tay của Hàn Lượng. “Dừng đem thói quen giang hồ đó bày ra trước mặt ta.” Nói, Hàn Lượng liên chụp lấy một vỏ rượu, rót ra một bát rượu, lại từ trong bao châm Tiểu Hà Tử đưa cho hắn rút ra một cây châm, ngâm vào trong bát rượu mới cầm lấy ngón tay của Phi Ảnh đâm xuống, Một giọt máu tròn trịa trào ra rơi xuống chén trà Hàn Lượng đặt sẵn bên dưới.

“Người muốn ta rèn dao nhỏ cho người chính là làm những việc này?” Tiểu Hà Tử chen vào nói, vốn đang nghĩ đến hắn cần rất nhiều a!

Hàn Lượng không để ý đến hắn, đối Lục Đình Nguyên nói, “Của người.”

Lục Đình Nguyên nhìn đã muốn hiểu được, ngoan ngoãn đưa tay ra để cho Hàn Lượng lấy máu để thử máu.

Hàn Lượng lại thấy một thanh châm khác, nhúng vào rượu, lại đem giọt máu cho rơi vào trong ly trà.

Trong ly trà, giọt máu của Lục Đình Nguyên rõ ràng có màu nhạt hơn của Phi Ảnh, Hàn Lượng dùng châm nhẹ nhàng khuấy khuấy, khiến hai giọt máu hòa cùng nhau, trong chốc lát, hai giọt máu lại tách ra.

“Cũng không phải lấy máu nhận thân, đây là gì chứ?” Duy nhất biết y lý, có quyền lên tiếng, Tiểu Hà Tử nghi ngờ nói.

“Máu dung hợp chỉ có thể nói hai người có cùng nhóm máu, không thể nhận ra thân nhân.” Hàn Lượng phản bác lại lời của Tiểu Hà Tử.

“...” ba người không nói gì. Không có biện pháp, hiện trường đang ngồi ba vị, lại không có một cái nghe hiểu hắn nói gì.

Hàn Lượng dường như không cam lòng, lại khuấy một lần, thẳng đến hai giọt máu đều tan ra trong nước, vẫn đậm nhạt khác biệt như cũ.

“Không được,” Hàn Lượng lắc đầu, “Thứ này không có tác dụng.”

Phi Ảnh lúc này sớm đã mồ hôi ướt áo, chờ Hàn Lượng đưa ra kết luận liền muốn đứng dậy rời đi.

“Người xảy ra chuyện gì?” Tuy rằng Phi Ảnh vẫn một bộ mặt không chút thay đổi, nhưng ngay cả Tiểu Hà Tử cũng nhìn ra hắn không thích hợp.

“Ta nghĩ các người nên tìm người dập lửa cho hắn.” Hàn Lượng hướng hạ thân của Phi Ảnh liếc mắt một cái.

Phi Ảnh không giống với người ngoài, hắn là ảnh vệ, hàng năm đều mặc quần áo một màu đen, lúc này phân thân có biến hóa, ở giữa hai chân là một cái lều trại nhỏ, mọi người nhìn liền hiểu được.

“Tiểu Hà Tử, mang Phi Ảnh đi Xuân viện, chọn những người thông minh hiểu chuyện đi hầu hạ.” Lục Đình Nguyên trực tiếp phân phó xuống.

“Chắc chắc!” Tiểu Hà Tử đánh cái cáp, cúi người làm tư thế thỉnh: “Ảnh gia, mời ngài đi theo tiểu nhân.”

Hàn Lượng bay lên một cước đá tới, “Xem bộ dạng nô tài của người!”

Tiểu Hà Tử chột lóe thân tránh thoát, “Ta còn để cho người chạm vào ta nữa sao? Tốt xấu gì ta cũng là người có võ công.”

“Được lắm, cút nhanh đi!” Hàn Lượng phát tay.

“Thu Ảnh, chúng ta đi.” Tiểu Hà Tử thè lưỡi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Nếu Lục Đình Nguyên đã có lệnh, Phi Ảnh cũng chỉ có thể đi theo.

“Hiện tại người cùng Tiểu Hà Tử thực thân cận?” Chờ hai người đi khỏi, Lục Đình Nguyên liền hỏi.

Hàn Lượng cười, “Không tính là thân cận,” Tay chỉ vào ba thùng sách chất trong góc phòng, “Hắn hiện tại xem như nửa sư phụ của ta.”

Lục Đình Nguyên đi qua tùy tiện lật lật, “Người học y với hắn?”

“Cho là vậy đi.” Hàn Lượng đi qua, ôm thắt lưng Lục Đình Nguyên, cũng có lời muốn hỏi, “Bên cạnh người luôn có ám vệ đi theo thời khắc không rời sao?” Phi Ảnh đột nhiên xuất hiện hai lần làm cho Hàn Lượng nhin không được hỏi.

30. Chương 29

“Gần như vậy!” Lục Đình Nguyên nghĩ nghĩ, thời gian mình ở một mình đúng là không nhiều lắm.

“Vài lần trước đây chúng ta cùng nhau, chẳng phải là bị xem hết?” cánh tay Hàn Lượng dùng sức, một cổ hương vị tên là cảnh cáo tỏa ra dày đặc. Hắn như là đang nói rõ: Người tốt nhất cho ta một giải thích hợp lý, bằng không sẽ không để yên! Hàn Lượng không ngại làm cho người khác xem, nhưng không biết vì sao, hắn để ý người khác xem Lục Đình Nguyên, Nhớ tới bộ dáng kiêu my khi kích tình của Lục Đình Nguyên, hai tay càng siết chặt lại.

“Sao vậy? Trừ bỏ Phi Ảnh, những ám vệ khác cũng sẽ không tùy thời tùy khắc theo ta, cho dù ở một nơi bí mật gần đó bảo hộ ta, thì không có chỉ thị của ta bọn họ cũng sẽ không tiến vào phòng ngủ của ta. Chúng ta...” Lục Đình Nguyên nhớ tới chuyện làm cùng Hàn Lượng, mặt không khỏi đỏ lên, “Mấy lần kia, vừa vặn ngay lúc Phi Ảnh đi lấy máu của Hoàng đế là Thu Vân thay phiên, ta có thể khẳng định hắn không có thấy được.”

“Nói cách khác Phi Ảnh sẽ không có thời khắc nào không nhìn người?” Hàn Lượng hí hửng, đáng tiếc Lục Đình Nguyên không thấy được biểu tình của Hàn Lượng, còn ung dung nói: “Trên cơ bản là vậy, trừ khi ta mệnh lệnh hắn rời đi.”

“Nói cách khác hắn xem qua người tắm rửa thay quần áo?” Thanh âm của Hàn Lượng rất nhẹ, khẽ sát lỗ tai của Lục Đình Nguyên hỏi.

“Đại khái là vậy, loại chuyện này mỗi ngày đều làm, ai cũng sẽ không cố ý vì cái này mà cho ám vệ rời đi. Nha...” Phía trước Lục Đình Nguyên còn nói thật đúng lý hợp tình thẳng đến Hàn Lượng một ngụm cắn lên vành tay của y.

Một ngụm thật hung hăng, máu liền thuận theo cổ của Lục Đình Nguyên chảy dọc xuống. Thân thể Lục Đình Nguyên run lên, hai chân như nhũn ra. Đây là lần Hàn Lượng xuống tay vô cùng tàn nhẫn, nhưng so với việc hai chân như nhũn ra thì một nơi khác cũng không thể khống chế mà cứng rần lên. Hô hấp của Lục Đình Nguyên bắt đầu dồn dập phải vịn lấy cánh tay Hàn Lượng đang ôm thắt lưng mình mới miễn cưỡng ổn định thân mình.

“Mỗi ngày bị xem sạch sẽ còn nói thật đúng lý hợp tình à?” Hàn Lượng liếm nơi bị cắn cắn nát, thấp giọng. “Vậy người nói cho ta biết hiện tại bên ngoài có người thủ hay không?”

“...” Lục Đình Nguyên lắc đầu, cắn môi. Y không dám mở miệng, sợ một khi mở miệng chính là nhin không được mà rên rỉ. Lưỡi của Hàn Lượng liếm nơi vết thương vừa mềm vừa nóng, thỉnh thoảng lại cắn cắn, làm cho Lục Đình Nguyên ngứa ngáy từ đầu đến chân, chỉ hận không thể để Hàn Lượng hung hăng chà đạp y một phen.

“Tốt lắm.” Hàn Lượng tựa hồ thực vừa lòng với đáp án này, thổi tắt nến, một tay đẩy Lục Đình Nguyên ngã lên giường, người cũng lập tức đè ép đi lên.

Cho dù Lục Đỉnh Nguyên nói không có ám vệ thủ, Hàn Lượng vẫn buông màn xuống. Mặc dù khi hắn làm bác sĩ ngoại khoa đã nhìn qua vô số thân thể cả trai lẫn gái, nhưng không biết sao, duy độc khối thân thể này, hắn không muốn chia sẻ cùng người khác.

Hai ba động tác đã xé rách ngoại bào cùng trung y của Lục Đỉnh Nguyên, lại ném nội y, Hàn Lượng bắt đầu chế tạo hôn ngân, cùng với phía trước bắt đồng là, hôn ngân lần này, trận trận lưu máu.

“Ngô...” Lúc Hàn Lượng căn cứ đến bụng Lục Đỉnh Nguyên, y không thể không lấy tay bịt kín miệng mình, bởi vì y thật sự nhìn không được khiến tiếng rên rỉ bắt đầu thoát ra.

Nhìn thấy ba quang lờ lờ trong đôi mắt của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng một ngụm đem ngọc hành của y tiến nhập vào miệng mình, một tay không ngừng xoa nắn hai viên song châu, thậm chí còn trảo ra hai vệt máu.

Hàn Lượng chưa từng chấp nhận làm cho người khác đến loại tình trạng này, vô luận nam nữ. Lúc này đây, hắn chính là muốn nhìn thấy Lục Đỉnh Nguyên khóc, mới không chút suy nghĩ liền làm.

Mà Lục Đỉnh Nguyên quả thật cũng không làm cho Hàn Lượng thất vọng, trong nháy mắt hắn đem phân thân hàm trụ, nước mắt của Lục Đỉnh Nguyên “bá” một tiếng liền chảy xuống, lần này không phải vì khuất nhục, mà là vui thích quá lớn làm cho y cơ hồ khó có thể nhận.

“A...Cáp...” Hai tay Lục Đỉnh Nguyên bắt lấy tóc Hàn Lượng, miệng mở lớn, giống như một bệnh nhân bị suyễn mà ra sức hít thở, “Lượng...A!” Trong nháy mắt Hàn Lượng ở tiểu cục của y nhấn một cái, Lục Đỉnh Nguyên liền thét một tiếng, bắn ra.

Hàn Lượng không nghĩ tới Lục Đỉnh Nguyên sẽ bắn nhanh như vậy, hoàn toàn không kịp phản ứng thì một cỗ nhiệt lưu đã đánh thẳng vào yết hầu, muốn nhổ ra cũng không có khả năng thể là thẳng thuận theo nuốt xuống.

“Không phải mới làm lúc sáng sao? Như vậy liền kiên trì không được?” Hàn Lượng kỳ quái khi bản thân lại không có một tia tức giận, lần đầu ném thử cũng không cảm thấy ghê tởm gì, chỉ vỗ vỗ mông Lục Đỉnh Nguyên, nhẹ giọng trêu đùa.

Lục Đỉnh Nguyên không thoải mái như vậy, mặt đỏ giống như một trái cà chua chín, cho dù thời gian tiếp xúc không lâu lắm, nhưng y đã biết Hàn Lượng là người có bao nhiêu kiêu ngạo, lần này cư nhiên đem gì đó của y nuốt xuống, làm cho y có chút không dám tin.

Hàn Lượng thấy Lục Đỉnh Nguyên ngẩn người liền vươn hai ngón tay hưởng hậu đình của y công tới, nơi đó đã là một mảnh mềm mại, ngón tay vừa thâm nhập, liền phát hiện xuân thủy đã sớm tràn ra.

Lục Đỉnh Nguyên không biết là mẫn cảm do trời sinh, vẫn là đã nhiều ngày bị Hàn Lượng dạy dỗ, hai ngón tay của Hàn Lượng vừa một phen tao lộng, y đã chịu không nổi mà run rẩy thân mình.

Hàn Lượng cười khê, một cái xoay người, đem Lục Đỉnh Nguyên chuyển vị trí trở thành ở trên mình. “Đến, chính mình ngồi lên.”

Lục Đỉnh Nguyên mở to mắt, không dám xác định mình vừa mới nghe được cái gì.

Hàn Lượng thấy y không phản ứng, nâng tay không nặng không nhẹ vỗ mông y hai cái. “Đi lên.”

Lục Đỉnh Nguyên lẳng lẳng nâng thân, hai chân run rẩy lợi hại khiến y làm sao cũng không ngồi đúng vị trí, hơn nữa cơ thể là lần đầu tiên dùng loại tư thế này, xấu hổ đến mức nước mắt của y lại nhanh rơi xuống.

31. Chương 30

Hàn Lượng thường thức biểu tình thẹn thùng của Lục Đỉnh Nguyên một lúc lâu, cuối cùng không làm khó y nữa, hai tay bài khai mông của y, trực tiếp ấn xuống hung khí của mình.

“A...” Sáp nhập quá mạnh mẽ làm cho Lục Đỉnh Nguyên giật mình run lên, một cỗ tê dại đánh thẳng lên đại não.

“Chính mình động.” Hàn Lượng đánh mấy cái lên cặp mông săn chắc.

“Lượng... Đứng...” Lục Đình Nguyên khó xử kêu nhẹ, ý tứ hàm xúc làm nũng cùng van xin.

“Chính mình động.” Hàn Lượng cũng không ăn nài bộ, một cái tát đánh lên cặp mông rắn chắc khiến cho Lục Đình Nguyên không hề phòng bị “A” một tiếng kêu lên.

“Ân...” Lục Đình Nguyên chỉ có thể cắn môi, gian nan thử đong đưa mông mình.

Sau vài cái, mỗi khi Lục Đình Nguyên ngồi xuống, Hàn Lượng đều cử động thất lưng, hung hăng đánh vào trong nhị hoa cúc của Lục Đình Nguyên.

“A... Ân...” Tuyến tiền liệt bị va chạm. lúc này run rẩy không chỉ có thân thể của Lục Đình Nguyên, ngay cả thanh âm cũng mang theo âm rung.

« A a... » Không quá lâu, Lục Đình Nguyên lại bị đánh tới bởi mà tước vũ khí đầu hàng.

Nhìn Lục Đình Nguyên mềm nhũn ngã trong lòng mình vẫn không ngừng run rẩy, Hàn Lượng có chút bất đắc dĩ. Đem hung khí của mình rời đi, lau mồ hôi cho y, lại vỗ nhẹ lưng y nói nhỏ: « Ngủ đi. »

« Nhưng là... người còn... » Lục Đình Nguyên vẫn có chút uể oải, nhưng nhìn Hàn Lượng vẫn « nhất trụ kinh thiên », là nam nhân đều biết như vậy đều không thể nào ngủ thoải mái.

« Không quan hệ, ngủ đi! »

« Ta có thể, người... » Lục Đình Nguyên còn chưa nói xong đã bị Hàn Lượng đánh gãy, « Thân thể người chịu không nổi, ngoan, ngủ đi. »

Lục Đình Nguyên nhìn biểu tình nhắm mắt ẩn nhẫn của Hàn Lượng, nhớ tới hân vừa mới vì mình làm, âm thầm làm ra quyết định.

Hàn Lượng còn đang đấu tranh cùng dục hỏa, lại cảm giác được Lục Đình Nguyên trong lòng mình giống như một con sâu thịt, cọ a cọ, thân mình y lại tiếp tục trượt xuống, tiếp theo nơi linh khẩu liền truyền đến cảm giác mềm mại ấm nóng.

Hàn Lượng trợn mắt, nhìn thấy Lục Đình Nguyên giống như con mèo nhỏ đang uống nước, từng chút liếm lông trên người huynh đệ của hắn.

Hàn Lượng kéo tay y đặt ở gốc huynh đệ của mình, liền để cho Lục Đình Nguyên ngoạn. Mặc kệ y làm tốt hay không tốt, có thể hưởng thụ đến Lục đại cung chủ phục vụ, Hàn Lượng hẳn có bao nhiêu vinh hạnh a?

Lục Đình Nguyên cố gắng nhớ lại vừa rồi Hàn Lượng làm sao với mình, nhìn mèo vẽ hổ thì lộng một phen, lại liếm lại hấp lại cắn, thẳng đến Hàn Lượng thật sự nhịn không được hừ ra một tiếng « đau », Lục Đình Nguyên mới nhớ đến, Hàn Lượng không giống mình, hẳn không thể chịu đau.

« Đối.... Thực xin lỗi... » Lục Đình Nguyên gấp gấp giải thích.

Hàn Lượng vuốt ve mái tóc tán loạn của Lục Đình Nguyên, nhẹ nhàng thở dài: « Đứng miễn cưỡng. »

Lục Đình Nguyên lắc đầu, lại cúi đầu tiếp tục, chính là lần này so với vừa rồi, càng thêm thật cẩn thận.

Hàn Lượng hít khí, một tay khẽ vuốt tóc Lục Đình Nguyên, một tay nắm sàng đan, ở trong lòng không ngừng nói với chính mình: Bắn nhanh lên, bắn nhanh lên đi! Thân thể Lục Đình Nguyên yếu ớt không thể chịu nổi ép buộc lâu dài.

« » Cuối cùng, Hàn Lượng động thân một cái, kết thúc nhiệm vụ gian nan lần này của Lục Đình Nguyên.

Hàn Lượng kéo Lục Đình Nguyên, vươn tay lau đi một giọt trọc bạch còn vương nơi khoe môi y, không nghĩ tới y sẽ đem tất cả gì đó nuốt vào. Đem y ôm vào trong lòng hôn lại hôn, « Vất vả, ngủ đi. »

Lục Đình Nguyên nhẹ nhàng cười, đổ mặt vào đầu vào ngực Hàn Lượng, an tâm ngủ.

Qua không bao lâu, khoảng chừng hai canh giờ, Lục Đình Nguyên nguyên bản đang ngủ an ổn liền bị một mảnh nóng rực nơi đan điền thiêu tỉnh. Nhìn đến Hàn Lượng ngủ thật sâu, cũng không dám quấy rầy, nhẹ tay nhẹ chân đi đến một bên ngồi xuống. Được một cái tiểu chu thiên, mồ hôi không ngừng tuôn ra, dùng bố khăn lau mồ hôi, mới phát hiện mồ hôi cơ nhiên lại lạnh khiến bố khăn cũng là một mảnh lạnh lẽo.

« Đây là có chuyện gì? » Lục Đỉnh Nguyên không khỏi đỏ mặt ngượng người.

« Cái gì có chuyện gì? » Hàn Lượng từ lúc Lục Đỉnh Nguyên rời khỏi ngực hắn không lâu liền tỉnh lại, mỗi ngày hắn ngủ bốn năm tiếng đã đủ, nhìn đến Lục Đỉnh Nguyên đang luyện công, cũng không quấy rầy, liền vẫn nằm trên giường không nhúc nhích mà nhìn, thẳng đến khi Lục Đỉnh Nguyên lau mồ hôi đặt câu hỏi, hắn mới lên tiếng.

Cũng là Lục Đỉnh Nguyên đối Hàn Lượng toàn tâm tín nhiệm, phàm là y có tâm phòng bị, bằng vào hô hấp cũng có thể biết Hàn Lượng tỉnh. « Nha, người tỉnh? »

« Ân. » Hàn Lượng đứng dậy, đi đến bên người Lục Đỉnh Nguyên, « Xảy ra chuyện gì? »

« Mồ hôi chảy ra không biết thế nào lại lạnh như vậy? » Lục Đỉnh Nguyên đem bố khăn đưa cho Hàn Lượng xem.

Hàn Lượng tiếp nhận, phát hiện bố khăn một mảnh lạnh băng giống như vừa mới được lấy từ trong tủ lạnh ra. Vừa nãy khi Lục Đỉnh Nguyên vận công quanh thân đều phát ra hàn khí, trong lòng Hàn Lượng đã có chút kết luận, bất quá vẫn hướng Lục Đỉnh Nguyên hỏi: « Vừa rồi khi vận công người có cảm giác gì? »

« Ẩn ẩn có một cỗ nhiệt lưu, theo đan điền đi ra, thuận theo kinh mạch tản đi. » Lục Đỉnh Nguyên nhớ lại.

« Có nhớ rõ tình huống vài lần vận công trước không? » Hàn Lượng lại hỏi.

« Nhiệt khí vào đan điền đều bị ngăn chặn, tắc nghẽn lạnh lẽo, không bao lâu liền phun ra máu. »

« Thì ra là vậy, » Hàn Lượng ôm hai má Lục Đỉnh Nguyên cười khê: « Chúc mừng người. »

« người là nói? » Lục Đỉnh Nguyên trợn to mắt, vẻ vui mừng nhiễm lên cả đuôi lông mày.

« Còn không xác định, người kêu Tiểu Hà Tử đến xem. » Hàn Lượng vỗ vỗ lưng y an ủi, không dám cho y đáp án khẳng định, sợ vạn nhất không như những gì hắn nghĩ, như vậy sẽ chỉ làm cho y càng đau lòng.

« Hảo. » Lục Đỉnh Nguyên kích động chuẩn bị chạy ra ngoài.

Hàn Lượng nhíu mày, khê quát một tiếng: « Đem quần áo mặc vào cho ta. »

Lục Đỉnh Nguyên sững sốt, hai bên khóe môi chậm rãi hướng về phía trước cong lên, ngoan ngoãn đi trở về trước giường mặc quần áo.

32. Chương 31

Tiểu Hà Tử vì gần đây hầu hạ Lục Đỉnh Nguyên sẽ ngụ ở trong viện của Lục Đỉnh Nguyên, cho nên bọn họ tìm người vào giờ Tý không có kinh động bất luận kẻ nào.

“Chủ tử?” Nhìn đến Lục Đỉnh Nguyên tìm mình, Tiểu Hà Tử có thể nói là thụ sủng nhược kinh.

“Giúp y nhìn xem.” Nói chuyện là Hàn Lượng, Lục Đỉnh Nguyên phối hợp vén ống tay áo, lộ ra cổ tay.

Tiểu Hà Tử sững sốt, lập tức tiến lên xem chẩn.

“Đa?” Tiểu Hà Tử sợ hãi kêu lên.

“Sao vậy?” Lục Đỉnh Nguyên cùng Hàn Lượng trầm miệng một lời.

“Lãnh Ngưng Hương bị khóa ở?”

“Là sao?”

“Lãnh Ngưng Hương đã muốn không thể ẩn nấp, hơn nữa độc tính có chút yếu bớt.”

“Không có hoàn toàn giải sao?” Hàn Lượng hơi nâng mày.

“Tạm thời vẫn chưa,” Tiểu Hà tử lắc đầu, “Người cho chủ tử dùng được gì?”

“Sao vậy?” Hàn Lượng hỏi lại.

“Nếu cứ như vậy, tiếp tục dùng được ba ngày, có thể cởi bỏ Lãnh Ngưng Hương.” Tiểu Hà Tử nói.

“...” Hàn Lượng giặt mình.

“Chuẩn bị đồ ăn sáng đi!” Hàn Lượng tâm tình tốt, kéo Lục Đình Nguyên đi.

Tiểu Hà Tử ghen hòng nhìn trần trời. Chuẩn bị đồ ăn sáng? Giờ mọ còn chưa tới a.

Chờ về đến trong phòng, Lục Đình Nguyên mở miệng hỏi: “Được gì vậy? Ta ném qua được gì sao?”

Đổi lấy là Hàn Lượng tà nịnh cười, “Đêm qua ngươi ném cái gì cũng không biết sao?”

“Ta... A!” Đột nhiên nhớ tới, Lục Đình Nguyên lập tức thiêu đỏ mặt, “Sao lại như vậy?”

“Ta cũng không nghĩ tới.” Hàn Lượng nhéo nhéo khuôn mặt của y, “Nhớ đêm qua ta cho Phi Ảnh ăn gì không?”

Lục Đình Nguyên đỏ mặt gật gật đầu.

“Chính là ta không nghĩ tới sẽ là dịch thể, Bất quá cũng đúng, tục ngữ nói một giọt *** bằng mười giọt máu đầy thôi!” Hàn Lượng tự tiện nói.

Lục Đình Nguyên căn bản không hiểu lời nói của hắn, chỉ phải tìm chỗ mình hiểu được mà hỏi: “Ngươi sao có thể nghĩ đến dùng... cái loại này nọ tiên dược?”

Hàn Lượng vươn tay bắt lấy tiểu Lục Đình Nguyên, “Ngươi nói cái này gọi là gì?”

“A...” Lục Đình Nguyên hít một hơi, căn bản không hiểu được ý của Hàn Lượng là gì, chỉ có thể lắc đầu.

“Cái này không phải gọi phân thân sao? Hoặc là nói phân thân.” Hàn Lượng trên tay ra sức, “Bảo vật chí dương đệ nhất thiên hạ.”

Lục Đình Nguyên trừng lớn mắt, nhớ rõ lúc trước y cùng Tiểu Hà Tử thảo luận nửa ngày lại không hề nghĩ tới này đó.

“Các ngươi một cái không hiểu đời, một cái khổ hạ không có gì, không nghĩ được cũng không có gì kỳ quái.” Hàn Lượng trả lời. Nguyên lai là vậy, Lục Đình Nguyên không khỏi than thở ra.

“Chủ tử.” Hàn Lượng nghe được thanh âm của Phi Ảnh, lặng lẽ buông ra bàn tay đang giương oai trên người Lục Đình Nguyên.

“Phi Ảnh trở về phục mệnh.” Phi Ảnh quỳ gối ở cửa phòng của Lục Đình Nguyên.

“Vào đi.” Lục Đình Nguyên tự nhiên trả lời, lại đổi lấy Hàn Lượng nhú mày.

“Cùng dùng cơm đi.” Lục Đình Nguyên cảm động nhớ đến Phi Ảnh giúp y thử thuốc, “Đêm qua ủy khuất ngươi.”

Phi Ảnh lắc đầu, còn chưa kịp nói gì, Tiểu Hà Tử liền đem thực hạp tiến vào. “Da? Thu Ảnh đã ở a?”

“Đem thêm hai phần bát đĩa, chúng ta cùng ăn.” Độc vương nhiều ngày có hi vọng cởi đi, Lục Đình Nguyên tự nhiên là cao hứng.

“Hảo!” Tiểu Hà Tử so với Lục Đình Nguyên cao hứng thì khóe miệng đều nhang rộng đến bên tai đi.

Giữa bữa, Tiểu Hà Tử cuối cùng nhận không được đối với Phi Ảnh vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc như cũ nói: “Sao không thấy ngươi cao hứng?”

“Có chuyện gì đáng giá cao hứng sao?” Phi Ảnh đối với câu hỏi của Tiểu Hà Tử có chút kỳ quái.

“...” Tiểu Hà Tử mở lớn miệng, “Độc của chủ tử giải được còn không đáng giá để ngươi cao hứng?”

“Cái gì?” Phi Ảnh đột ngột đứng lên, khiến Tiểu Hà Tử sợ tới mức chút nữa đã đem đĩa ném. “Nguyên lai ngươi vẫn chưa biết a?”

Phi Ảnh chậm rãi ngồi xuống, nhìn xem Lục Đình Nguyên, lại nhìn xem Hàn Lượng, chung quy là cái gì cũng chưa nói.

“Đúng rồi Hàn Lương, ngươi dùng phương pháp gì cũng nên nói với chúng ta một chút đi!” Tiểu Hà Tử cắn đũa, hai mắt phát sáng nhìn Hàn Lương, ngay cả Lục Đỉnh Nguyên lặng yên đỏ hai vành tai cũng chưa phát hiện. Nhưng Phi Ảnh ngồi yên ở một bên đều nhìn vào trong mắt, không khỏi quay đầu nhìn về phía Hàn Lương.

“Ăn cơm!” Hàn Lương ném ra hai chữ, không hề quan tâm mọi người.

Tiểu Hà Tử bĩu môi, đành phải ngoan ngoãn ăn cơm.

Lục Đỉnh Nguyên thở ra một hơi, cảm kích nhìn về phía Hàn Lương, đổi lấy Hàn Lương gấp một đũa lớn đồ ăn bỏ trước mặt. “Ăn xong.”

Nhìn thức ăn chất đống như núi nhỏ trước mặt, Lục Đỉnh Nguyên nhú mồm, lại ở dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Hàn Lương mà ngoan ngoãn đều ăn vào.

Sau bữa cơm, Lục Đỉnh Nguyên vô cùng cao hứng kéo Hàn Lương đi mật thất luyện công. Bất quá Hàn Lương dù sao đối với loại chuyện này cũng không quá hứng thú, cho nên hai người thường xuyên luyện đến luyện đi liên tục đến trên giường, hơn nữa hai người đã biết phương pháp giải Lãnh Ngưng Hương, liền cũng có lý do quần quýt cùng một chỗ. Thế là hai người ban ngày ở mật thất dây dưa, buổi chiều ôm nhau mà ngủ như thế qua ba ngày.

Đến sáng ngày thứ tư, mọi người tụ lại cùng một chỗ, chờ kết quả.

“Giải.” Sau khi Tiểu Hà Tử chần mạch, cao hứng hô lên, lúi vào trong ngực Lục Đỉnh Nguyên cười toe toét.

“Người đi ra cho ta.”

« Người đi ra cho ta. » Trừ bỏ tiếng nói âm lãnh của Hàn Lương, cư nhiên còn có một thanh âm phần nộ đồng thời vang lên.

« Hạ? » Mọi người giật mình, vừa rồi quá mức tập trung, không chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Hạ một tay ôm sổ sách, một tay đẩy cửa vào. Chuyện đầu tiên hắn làm sau khi tiến vào không phải hướng Lục Đỉnh Nguyên thỉnh an, cũng không phải hỏi Phi Ảnh vì sao hiện thân, càng không có hỏi vì sao Hàn Lương ở đây lúc này, mà là đi thẳng đến chỗ Tiểu Hà Tử, đem hắn từ trong lòng Lục Đỉnh Nguyên kéo đi ra.

33. Chương 32

“Sao ngươi lại đến đây?” Lục Đỉnh Nguyên cảm thấy kỳ quái, hôm nay cũng không phải ngày báo cáo của “Hạ” viện.

“Báo cáo chỉ là thuận tiện,” Hạ Thiên đem những thứ trong tay ném cho Lục Đỉnh Nguyên, “Chủ yếu là Lục thúc muốn ngươi xuất trưởng, hỏi xem ngươi có rảnh không?”

“Thực khó giải quyết sao?” Lục Đỉnh Nguyên không khỏi nhú mồm.

“Chết mấy huynh đệ.” Hạ Thiên vừa trả lời vừa ngăn cản Tiểu Hà Tử ba chân bốn cẳng giãy dụa lung tung. “Nếu như ngươi không đi, thì ta đi, không sao cả. Chính là lần này người mua muốn gấp lão bản sau màn, Lục thúc nói kinh thương phải ưu tiên chữ tín, cho nên kêu ta đến hỏi ngươi một chút.”

“Khách hàng lâu năm sao?” Lục Đỉnh Nguyên không khỏi kỳ quái.

Hạ Thiên lắc đầu, “Tình huống cụ thể ta cũng không quá rõ ràng.”

Lục Đỉnh Nguyên suy nghĩ một chút, nắm tay Hàn Lương hỏi: “Người muốn đi ra ngoài một chút không?”

Ánh mắt Hàn Lương sáng lên, đi vào cổ đại cũng đã nhiều ngày, trừ bỏ Nghiễm Hàn cung này hắn còn chưa có đi đến nơi khác, càng đừng nói đến cả Nghiễm Hàn cung hắn còn chưa đi hết, làm sao hắn không muốn đi ra ngoài xem cơ chứ?

Dù vậy, Hàn Lương vẫn không lên tiếng, chỉ mỉm cười. Lúc này Lục Đỉnh Nguyên đang thảo luận công vụ, ở loại thời điểm này hẳn không thể nói chen vào, vô luận phía sau làm như thế nào thì trước mặt người khác hẳn vẫn sẽ giữ thể diện cho y.

Lục Đỉnh Nguyên nhìn Hàn Lương một lúc lâu, nói: “Ta hiểu.” Quay đầu hướng Hạ Thiên, “Nói cho Lục thúc, nói ta sẽ chuẩn bị, ngày mai ra cung, đại khái buổi trưa sẽ đến.”

“Hảo! ta đây đi trước.” Hạ Thiên tóm lấy tay Tiểu Hà Tử, “Tiểu Hà Tử cho ta mượn.” Nói xong cũng không chờ xem Lục Đỉnh Nguyên có đáp ứng hay không liền đã kéo Tiểu Hà Tử ra ngoài.

“Chủ tử, cứu ta, chủ tử...” Tiểu Hà Tử vừa giãy dụa vừa ngoái đầu lại, một bộ biểu tình như sắp đến quỷ môn quan.

Lục Đỉnh Nguyên lắc đầu cười khẽ, cái gì cũng không nói. Nếu trước kia y không hiểu, ít nhất sau khi có quan hệ cùng Hàn Lương, y đã có thể hiểu, loại tình cảm mà Hạ Thiên dành cho Tiểu Hà Tử. Chính là, tại sao Hạ Thiên lại coi trọng Tiểu Hà Tử? Cũng may Lục Đỉnh Nguyên không phải người quan tâm quá mức, chỉ bất động xem biến mà lười truy cứu.

Ngày thứ hai, Lục Đỉnh Nguyên mang Hàn Lương, Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử đi ra cung.

Ra khỏi cung, Hàn Lương mới phát hiện, nguyên lai bốn phía Nghiễm Hàn cung đều là núi, đúng là tọa lạc bên trong một sơn cốc. Cũng mới hiểu được, vì sao Tiểu Hà Tử đem một ngoại bào của Lục Đỉnh Nguyên đưa cho hắn dẫn hắn mang theo, nguyên lai bên ngoài sơn cốc thời tiết đã là mùa đông, bên trong sơn cốc kia đúng là bốn mùa như xuân.

Ba người một đường chậm rãi đi tới, giống như du sơn ngoạn thủy bình thường, sắp trưa vẫn còn chưa ra khỏi núi.

“Chủ tử, đã gần đến ngo, sợ Lục tổng quản đã chờ đến nóng nãy.” Lục thúc chính là đại tổng quản của Lục gia trang, trừ Hạ Thiên, Tiểu Hà Tử không lớn không nhỏ cùng Lục Đỉnh Nguyên gọi hắn là Lục thúc, những người khác đều gọi hắn là Lục tổng quản.

“Ấn.” Lục Đỉnh Nguyên gật gật đầu, phía trước đi dạo thật ra là vì bồi Hàn Lương, nhìn hắn hưng trí bừng bừng, làm cho y cũng vô cùng vui vẻ. Mà thời gian lại bức bách, quả thật không thể làm cho Lục thúc đợi lâu, nếu cứ như vậy mà đi, chỉ sợ đến tối cũng không thể đến được Lục gia trang. Thế là ôm lấy thắt lưng Hàn Lương, khẽ quát một tiếng “Chúng ta đi”, liền tung người phi thân mà đi.

Phi Ảnh cùng Tiểu Hà Tử cũng không nói nhiều, phi thân đuổi theo sau.

Không đến nửa canh giờ, ba người đã đến bên ngoài Lục gia trang. Chậm lại bước chân, mọi người nhìn thấy Hạ Thiên đã đứng chờ ở cửa.

Hàn Lương thẳng đến khi Lục Đỉnh Nguyên buông hắn ra vẫn lâng lâng như cũ. Nguyên lai, đây là cảm giác bay lên! Công phu của Trung Quốc cổ đại quả nhiên thần kỳ! Hàn Lương không khỏi âm thầm tán thán.

“Các người đã đến a!” Hạ Thiên chào đón, nhìn đến Hàn Lương hơi có chút sừng sốt.

“Lục thúc đâu?” Lục Đỉnh Nguyên hỏi.

“Đang chuẩn bị cơm bên trong! Chờ các người đến khiến ta đói muốn chết.” Công phu kêu gào của Hạ Thiên không hề thua kém Tiểu Hà Tử.

Lục Đỉnh Nguyên ngăn người, hỏi: “Gia tịch yện hội?”

“Gia tịch! Biết Phi Ảnh nhất định sẽ theo người tới.” Nhìn trái phải xung quanh một chút, Hạ Thiên vẫn không thấy được bóng dáng của Phi Ảnh.

Vừa tiến vào trong phạm vi tầm mắt của mọi người, Phi Ảnh liền không đi theo phía sau Lục Đỉnh Nguyên nữa, mà là ẩn thân đi.

“Vậy là tốt rồi.” Có người ngoài ở, Phi Ảnh vì không muốn bại lộ cũng không hiện thân, tổng cũng không thể nhịn đói, nhìn bọn họ ăn thịt cá, hẳn lại một mình ở trong góc cắn bánh bao.

34. Chương 33

Trong sự đánh giá cùng nghi hoặc của Hạ Thiên, Hàn Lượng có vẻ trấn định hơn, đêm qua Lục Đỉnh Nguyên đã nói đại khái tình huống cho hắn. Nghiễm Hàn cung chia làm tứ cung ngũ viện nhị đường., tứ cung gồm bốn cung Xuân Hạ Thu Đông do bốn tứ hộ pháp chưởng quản Ngũ viện nhị đường là phân bố trong tổng đà của Nghiễm Hàn cung, ngũ viện gồm bốn viện Xuân Hạ Thu Đông cùng chủ viện do Lục Đỉnh Nguyên trụ, hai đường là Võ đường dùng để luyện võ cùng Tụ Sự đường dành cho các dịp tụ hội. Hàn Lượng từng ở qua Xuân viện, bất quá là nơi để cho cung nhân tìm hoan, người của Xuân viện trái với người của Đông viện, Đông cung quản lý nội vụ, nói cách khác, từ đầu bếp đến tỷ nữ thị vệ trong cung, vô luận là người của viện nào đường nào đều thuộc trong vùng quản hạt của Tiểu Hà Tử. Mà Thu viện cùng Đông viện quả thật là dành cho ảnh vệ Thu cung cùng sát thủ Đông cung trụ, chẳng qua Nghiễm Hàn cung có hơn mười phân đường trên cả nước, phần lớn người của Thu, Đông cung đều đến các phân đường thu thập tình báo cùng tiếp nhận chức vụ giải quyết việc chung, chỉ có số ít *** nhue ở lại trong hai viện Thu Đông ở tổng đà mà thôi. Đặc biệt nhất có thể nói là Hạ viện, bởi vì nó cơ hồ không có người, người Hạ cung chẳng những giỏi võ công, hơn nữa đều là những thương gia xuất sắc chuyên kinh doanh ngọc khí nguyên thạch của hành gia, bọn họ chỉ trở về khi bị thương, không có người ở tại Hạ viện, mà là vào ở Lục gia trang trà trộn vào hạ nhân của Lục gia trang. Cho nên chủ sự của Hạ cung — Hạ Thiên, xuất hiện ở Lục gia trang để nghênh đón, Hàn Lượng một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Mọi người đi vào bên trong, Tiểu Hà Tử tránh phía sau Hàn Lượng, cách Hạ Thiên càng xa càng tốt. Hạ Thiên tự nhiên là phát hiện được, hắn chỉ liếc mắt một cái, cũng không khó xử. Hàn Lượng đã sớm phát hiện Tiểu Hà Tử cùng Hạ Thiên không tầm thường, không khỏi chế nhạo Tiểu Hà Tử: “Hôm nay đầu lười người bị ăn mất rồi sao? Sao lại không thấy người oa tảo?”

“Ai oa tảo? Ta oa tảo khi nào? Ta... ta...ta...” Cùng Hàn Lượng tranh luận đến một nửa, nhìn đến Hạ Thiên, Tiểu Hà Tử lại câm nín, nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng giống như ngọc trai đóng miệng lại, không hề hé răng nữa.

Hàn Lượng cười một hồi lâu, Lục Đỉnh Nguyên đối với loại hành vi này của Hàn Lượng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, lại không hề biểu hiện gì ra ngoài.

Mọi người đi vào trang, đến tiền thính, chờ tất cả mọi người nghênh đón đã ta đi, Lục Đỉnh Nguyên mới hỏi: “Sao không thấy Lục thúc?”

“Đã nói là gia tịch,” Mọi người lại đem mọi người đi theo một hướng khác, “tự nhiên là diễn ra ở viện của người.”

Lục Đỉnh Nguyên gật đầu, không nói gì.

Đợi cho Lục Đỉnh Nguyên đến trước sân, Hàn Lượng vừa ngẩng đầu nhìn tám biển liên không nhận được mà “Phốc” một tiếng, bật cười ra tiếng. “Tìm lộc yển” — sân tuần lộc, vậy có ông già Noel không a? Lại nhớ đến Nghiễm Hàn cung của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng càng không nhận được, cười đến cong cả người. Nghiễm Hàn cung, vậy con thỏ cùng Hằng Nga ở đâu?

“Người xảy ra chuyện gì?” Lục Đỉnh Nguyên không khỏi đặt câu hỏi, này không giống tính cách thường ngày của Hàn Lượng.

“Không có việc gì,” Hàn Lượng lắc đầu, cuối cùng cũng ngưng cười, “Hôm nay ta thật vui vẻ.”

Xem Hàn Lượng tặ hồ là thật sự vui vẻ, ngay cả trong mắt đều mang ý cười, Lục Đỉnh Nguyên liền không nói gì nữa.

“Thiếu chủ.” Lúc này nghe được động tĩnh Lục thúc từ bên trong đi ra đón, nhìn đến Hàn Lượng cũng thật sửng sốt. Hắn đã từng thấy người này ở yến hội, bộ dáng phóng đảng không kiềm chế được kia mặc dù làm cho hắn khắc sâu ấn tượng, nhưng lại không có chút hảo cảm. Dù sao ở trường hợp công khai như vậy lại làm ra loại chuyện kia, muốn làm cho người ta có hảo cảm cũng rất khó.

“Lục thúc.” Lục Đỉnh Nguyên mỉm cười, đối với gia phó do phụ bối lưu lại đều có tôn trọng nhất định, huống chi Lục tổng quản là nhìn y lớn lên, nhiều chuyện trong phủ đều dựa vào hắn.

Mọi người đi vào trong viện, cho lui gia phó, lúc này Phi Ảnh mới hiện thân, “Lục tổng quản” Đi ra liền hướng Lục tổng quản chào hỏi trước.

“Ngồi đi.” Tiếp đón cho mọi người ngồi xuống, Lục tổng quản cùng Tiểu Hà Tử tự mình dọn cơm cho mọi người, lại thiếu phần của Hàn Lượng nên Tiểu Hà Tử lại đi lấy thêm bát đũa.

Tịch gian trừ bỏ tốc độ ăn cơm của Hàn Lượng làm cho mọi người ghen hòng nhìn trân trối thì bữa cơm thật sự rất im lặng. Sau bữa cơm, Lục tổng quản cùng Lục Đình Nguyên đến thư phòng mật đàm, Phi Ảnh tự nhiên là đi theo, Tiểu Hà Tử vì trốn Hạ Thiên liền tích cực chủ động muốn dẫn Hàn Lượng đi tham quan, Hạ Thiên lo lắng, cũng liền đi theo.

Một vòng tham quan làm cho Hàn Lượng mở rộng tầm mắt. Nguyên lai Lục gia trang phân thành hai bộ phận trước sau, nhóm chủ tử ở trong sân, ở sân sau nơi để tượng Ngọc thạch cũng là chỗ để cho nhóm công tác nghỉ ngơi. Từng khối Ngọc thạch Nguyên thạch to lớn tùy ý đều có thể thấy được, tùy tiện quơ tay cũng có được Ngọc khí vô giá. Lục Đình Nguyên này, quả nhiên phú khả địch quốc a!

“Sao người lại dẫn hần đến nơi đây để tham quan?” Hạ Thiên bắt măn. Tuy đối với yêu cầu của Tiểu Hà Tử, hần có rất ít khi không đáp ứng, nhưng trong này là địa phương do hần phụ trách, Tiểu Hà Tử mang một người ngoài đi vào, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, vị Hàn Lượng này lại có quan hệ không rõ ràng với chủ tử, kêu hần xử lý làm sao a?

“Tại sao không thể?” Tiểu Hà Tử lại là một bộ đúng lý hợp tình, đối với chuyện của Hàn Lượng cùng chủ tử, dù hần không biết được toàn bộ, nhưng vẫn nhiều hơn bất cứ kẻ nào, “Ngay cả mật thất trong cung Hàn công tử đều đã đi cùng với chủ tử, vậy tại sao không thể đến chỗ này?” Trong lòng Tiểu Hà Tử căn bản đã đem Hàn Lượng trở thành nửa chủ tử của hần.

“...” Hạ Thiên mở to mắt, nửa ngày không biết nói cái gì cho tốt.

“Công tử, theo Tiểu Hà Tử qua bên này đi.” Cũng không để ý đến Hạ Thiên, Tiểu Hà Tử kéo Hàn Lượng đến một nơi ẩn khuất.

35. Chương 34

Chỗ đến cư nhiên là một cái kho hàng, một cánh cửa làm bằng đá thật lớn được khóa lại bằng bảy tám ổ khóa thật lớn.

“Người dẫn ta vào thích hợp sao?” Sau khi vào cửa, nhìn thấy bên trong tràn ngập các loại ngọc khí cùng đồ chơi quý giá, cả những thứ chưa từng nghe tên chưa từng được gặp cũng được chất thành cả tòa núi, Hàn Lượng không khỏi đặt câu hỏi.

“Sợ cái gì, đây bất quá chỉ là một trong những cái kho của quý phủ, đều là chút ngoạn ý dùng để thưởng cho hạ nhân.” Tiểu Hà Tử lại hạ giọng nói: “Hôm nào đó khi chủ tử rảnh, ngài nói với ngài ấy mang ngài đi Lục gia khổ nhìn một cái đi, lại chọn thêm vài món tốt hơn.

Hàn Lượng nhìn một chút, lại nói cùng Tiểu Hà Tử: “Này người cũng dám nói cho ta biết, không sợ chủ tử của người xử phạt người?”

“Mới sẽ không đâu, chủ tử rất thương ta.” Tiểu Hà Tử không cho là đúng, “Hơn nữa Tiểu Hà Tử cũng không phải là kẻ không có mắt, chủ tử đối ngài là cái dạng gì? Tiểu Hà Tử chẳng lẽ còn không rõ sao? Mật thất kia ngài nghĩ là ai cũng có thể vào sao?”

“Này nhưng ta có biết đến, nghe nói chỉ có giáo chủ mới có thể đi vào.” Hàn Lượng đi đến trước một đồng vật phẩm trang sức để trên chiếc bàn làm bằng bạc, nhìn đến bên trong có đôi khuyên tai bạch ngọc sáng trong lóa mắt liền cầm lên nhìn xem.

“Đúng vậy.” Tiểu Hà Tử nhìn đến Hàn Lượng cầm lấy gì đó, không khỏi mở miệng khen: “Ánh mắt công tử thật tốt, đây là tuyết ngọc.”

“Tuyết ngọc? Ngọc còn có thể làm thành loại hình dạng này?” Hàn Lượng nhìn đôi khuyên tai không khỏi đặt câu hỏi. Đặt ở hiện đại, đó bất quá chỉ là một hình thức đơn giản, một cái vòng tròn vô cùng đơn giản

mà tiệm trang sức nào cũng có, cái gì bạc cái gì vàng cũng không hề hiếm lạ, nhưng vòng tai bằng ngọc thì Hàn Lượng chưa từng thấy qua.

“Tuyệt ngọc nguyên là một loại bạch ngọc cực kỳ trân quý, gần như trong suốt, không chút tỳ vết, loại này tìm được rất ít, chủ yếu là dùng để chạm thành bạch long đưa vào trong cung, số lượng lưu lại cũng chỉ đủ để làm vài loại ngoạn ý vụn vặt, lại là làm cái loại hình thức đơn giản ít người thích này, cho nên mới để ở chỗ này, bằng không với giá trị của tuyệt ngọc cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này.” Giải thích là Hạ Thiên, lại đổi lấy một cái xem thường của Tiểu Hà Tử, làm cho Hạ Thiên nguyên bản là muốn lấy lòng Tiểu Hà Tử lại không biết mình đã làm sai chỗ nào.

“Ta lấy đi không thành vấn đề sao?” Hàn Lượng thưởng thức thứ trong tay rồi hỏi.

“Công tử cứ việc lấy đi. Chính là chỉ loại tiểu ngoạn ý như vậy không thấy quá đơn giản sao? Còn không bằng chờ chủ tử đưa ngài đi chỗ chọn vài thứ tốt hơn.” Nguyên bản người làm chủ kho hàng vốn nên là Hạ Thiên, Tiểu Hà Tử lại đương nhiên nói, lại còn ban cho Hạ Thiên vừa muốn mở miệng một cước, làm cho Hạ Thiên chỉ có thể gật đầu, không dám tùy tiện lên tiếng. Dù sao mười câu Tiểu Hà Tử nói đã có tới tám chín phần là thánh chỉ đối với Hạ Thiên, một đôi tiểu ngoạn ý cũng không có vấn đề về nguyên tắc, muốn lấy liền lấy.

“Nam nhân đơn giản rất tốt, mang những thứ phức tạp không sợ bị chê cười sao?” Hàn Lượng trực tiếp cầm trong đó một cái mang lên tai phải của mình. Nhớ ngày đó việc đeo khuyên tai này là người bạn gái đầu tiên của hắn nói cho hắn, nói cái gì mỗi người một cái thì sẽ thiên trường địa cửu, còn chạy đi mua một đôi khuyên tai cho mỗi người mang một cái, cuối cùng lại bởi vì hắn xé kiện đồ hiệu Chanel của nàng thì nàng liền tát hắn một bạt tay rồi chạy đi.

“Gì chứ, công tử mang thật sự rất đẹp.” Tuyệt ngọc trong suốt thuần túy cùng khí chất đậm mạc lạnh lùng của Hàn Lượng hòa trộn cùng nhau làm nổi bật đối phương, hình thành một vẻ đẹp xa cách, giống như mây nơi cuối chân trời, làm cho người ta không thể nắm bắt được chỉ có thể nhìn lên mà thở dài.

Hàn Lượng không trả lời, kéo kéo khoe miệng thưởng cho Tiểu Hà Tử một nụ cười nhẹ, đem một cái vòng tai khác cất vào trong lòng.

“Công tử còn muốn chọn gì khác không?” Tiểu Hà Tử lại hỏi, tổng cảm thấy Hàn Lượng chỉ lấy một đôi khuyên tai quả thật quá ít, giống như đang bạc đãi hắn.

Hàn Lượng ngẩng đầu nhìn quanh, nơi nơi đều là những thứ dùng để bài trí hy những thứ như vòng tay linh ***, thật sự không có gì đặc biệt, thế là lắc đầu. “Đi thôi, không có gì có thể chọn.” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Ba người một đường trở về, đi qua nơi nhóm công tượng đang tạo hình cho ngọc thạch, Hàn Lượng liền tò mò bước lại nhìn xem.

“Công tử thích hình thức nguyên thạch? Cũng có thể nói cho nhóm công tượng làm.” Tiểu Hà Tử vỗ vỗ máy khối ngọc thạch tốt nhất trước mặt, một mặt hướng Hàn Lượng đề cử.

Trong mắt Hàn Lượng hiện lên một đạo *** quang, “Hiện tại không cần, ta là muốn học làm sao để tạo hình cho ngọc thạch.”

“Học cái này làm cái gì? Bất quá chỉ là việc của hạ nhân mà thôi.” Tiểu Hà Tử kỳ quái.

“Người ít quản đi.” Tiểu Hà Tử vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Hà Tử. “Công tử muốn dạng gì, ta sẽ tìm cho người.”

Hàn Lượng nhìn ánh mắt của Hạ Thiên, không khỏi nhẹ nhàng cười, “Tốt nhất là ôn ngọc, hàn ngọc cũng tốt.”

“Ngài đi theo ta.” Hạ Thiên dẫn Hàn Lượng đi đến một hướng khác.

“Các người đợi ta.” Tiểu Hà Tử sau khi đứng sững một lúc lâu, không rõ hai người sao đột nhiên trở nên tốt như vậy, vội vàng chạy theo.

Hạ Thiên đem Hàn Lượng mang đến chỗ chứa nguyên thạch, ngoài phòng là một mảnh thạch trảng, nơi nơi phân tán những khối nguyên thạch, ngay trước chỗ phòng còn có hai khối thật lớn, phía bên trong cũng là

ngọc thạch nguyên chất, bất quá so với bên ngoài càng thêm hiếm lạ.

“Công tử muốn bao nhiêu?” Hạ Thiên cũng theo Tiểu Hà Tử kêu Hàn Lượng là công tử.

Hàn Lượng lộ ra mặt cười tà, lấy tay so so, “Gần một thước là được.”

Hạ Thiên nghĩ nghĩ, lấy ra một khối noãn ngọc thượng đẳng: “Tám tắc đủ không?”

Hàn Lượng tiếp nhận nhìn nhìn, “Chấp nhận được.”

“Nhìn thêm cái khác?” Hạ Thiên hỏi.

“Hảo.”

Tiểu Hà Tử ghen hòng trợn trối nhìn Hàn Lượng cùng Hạ Thiên ở trong thạch khố chọn lựa, không roa vì sao ngọc khí đã tạo hình tốt không chọn, một đồng nguyên thạch không khuông không dạng này lại có cái gì có thể chọn a?

Cuối cùng, Hàn Lượng trừ bỏ noãn ngọc ban đầu, còn chọn một khối hàn ngọc, một khối dương chi bạch ngọc cùng một khối phỉ ngọc màu đỏ.

Hạ Thiên cười khê: “Công tử quả thật biết chọn”

Hàn Lượng lắc đầu, “Ta đối thứ này không biết gì cả.” Dem đồ chọn tốt đưa cho Tiểu Hà Tử, “Nhớ mang về giúp ta.”

Tiểu Hà Tử ngây ngốc tiếp nhận, không nghĩ tới Hàn Lượng thật đúng là muốn lấy mấy thứ này. “Công tử thật muốn học điêu khắc ngọc khí?”

“Tự nhiên là thật.” Hàn Lượng gật đầu.

“Ta đi an bài, nhất định chọn sư phó tốt nhất cho ngài.” Hạ Thiên nói.

“Không cần phiền hà, ta cũng chỉ học một ít thôi.” Hàn Lượng nói, “Đừng chậm trễ chính sự của các người.”

“Không sao.” Hạ Thiên cười, “Nói không chừng ta còn có thể học cùng ngài a.”

Hai người đối diện, nở nụ cười thâm ý, Tiểu Hà Tử không hiểu ra sao càng khiến tiểu tâm can loạn chiến. Tổng cảm thấy tươi cười của bọn họ không có hảo ý, không biết là ai không hay ho, không phải chính mình là được!

Đi dạo một buổi chiều, sắc trời cũng muộn, ba người quay lại Tầm Lộc Uyển, Lục Đỉnh Nguyên sớm đã nói xong chính sự, đang chờ trong viện cùng Phi Ảnh, Lục thúc đã đi chuẩn bị cơm chiều, Tiểu Hà Tử chạy nhanh đi hỗ trợ.

“Tham quan vui vẻ sao?” Lục Đỉnh Nguyên hỏi, tự nhiên biết buổi chiều Hàn Lượng đi đâu.

“Ân. Còn người?” Hàn Lượng hỏi lại, không khỏi nâng tay nhẹ chạm vào vùng lông mày hơi gồ lên của Lục Đỉnh Nguyên.

“Ta sợ là phải đi một chuyến.” Lục Đỉnh Nguyên thở dài.

36. Chương 35

Vừa nói xong, cơm chiều đã được mang lên, Tiểu Hà Tử tiếp đón mọi người ăn cơm.

Ăn xong cơm chiều, mọi người đều tự lui đi, Lục Đỉnh Nguyên lại đem Phi Ảnh triệt. Nguyên bản Phi Ảnh do dự, nói: “Nơi đây không thể so với trong cung”, lại phải ở dưới yêu cầu lần nữa của Lục Đỉnh Nguyên mà rời đi.

Nhìn bộ dáng đầy tâm sự của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng đem y kéo vào trong lòng: “Thực nghiêm trọng sao?”

“Mười mấy huynh đệ, không rõ sống chết.” Thanh âm Lục Đỉnh Nguyên rất nhỏ, cũng rất trầm.

“Có chỗ cần ta hỗ trợ không?” Hàn Lượng một tay ôm y, một tay xoa nhẹ bờ vai của y.

Lục Đình Nguyên lắc đầu, đem mặt vùi vào hõm vai của Hàn Lượng, “Người không cần lo lắng. Ta đem Phi Ảnh lưu cho người, mấy ngày này người cứ hảo hảo ngoạn, Nếu trong cung trong phủ đều ngoạn chán, kêu Phi Ảnh đem người đi đây đó một chút, cảnh sắc ở phụ cận nơi này cũng không tệ lắm. Ta qua một tháng cũng sẽ trở lại.”

“Không cần lo cho ta, Phi Ảnh, Tiểu Hà Tử đều là người bên cạnh người, mang theo càng thêm tiện lợi một chút.”

Lục Đình Nguyên lại lắc đầu, “Người không có võ công, lưu một người cho người khiến ta yên tâm hơn.”

Hàn Lượng ở trong lòng cười thầm, thầm nghĩ: Chính là không có võ công lại lưu lại Phi Ảnh mới nguy hiểm, người không sợ hấn nhất thời kích động đem ta giết chết?

Bất quá Hàn Lượng cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Khi nào đi?”

“Ngày mai.” Thở dài trả lời, mang nồng đậm lưu luyến không rời.

Hàn Lượng ôm Lục Đình Nguyên đến trước ánh nến trên bàn, dời đi lực chú ý của y, “Ta có cái lễ vật cho người.”

“Cho ta?” Lục Đình Nguyên ngạc nhiên.

Hàn Lượng cười khê, cởi hết áo của Lục Đình Nguyên, ấn người ngã lên bàn.

“Lễ vật gì vậy?” Lục Đình Nguyên không hiểu ra sao, không khỏi lại đặt câu hỏi lần nữa.

“Hu!” Hàn Lượng dùng ngón trỏ đè lại môi của Lục Đình Nguyên, ý bảo y chớ có lên tiếng, rồi mới nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, nhẫn nhẫn liền trôi qua.” Nói, cúi đầu, bắt đầu cắn cắn nhũ thủ của Lục Đình Nguyên.

Lục Đình Nguyên bắt đầu run rẩy, khi y nghe được Hàn Lượng nói làm cho y nhẫn nhẫn, chỉ biết không phải là chuyện tốt gì, bằng không Hàn Lượng sẽ không nói như vậy. Lần trước lúc Hàn Lượng nói nhẫn nhẫn chính là đem y lăn qua lăn lại đến khóc không thành tiếng, lần này lại sẽ là chuyện gì?

Hàn Lượng đem nhũ thủ của Lục Đình Nguyên cắn đến sưng đỏ, nhũ thủ chết lặng, mới ngẩng đầu. Từ trong ngực lấy ra ngân châm, thừa lúc Lục Đình Nguyên còn đang thất thần Hàn Lượng đem ngân châm để trên ngọn nến cho nóng lên sau đó trực tiếp một châm xuyên qua tả nhũ của Lục Đình Nguyên.

Cơn đau xót đột ngột khiến Lục Đình Nguyên sợ hãi kêu “A” một tiếng. Hàn Lượng rút châm ra liền cúi đầu liếm dụi lên, đem giọt máu vừa tràn ra rơi vào trong miệng.

Nơi ngực bị hút đem đến cảm giác khác thường, Lục Đình Nguyên càng thêm run rẩy, nơi khó hạ cũng hùng dũng oai vệ đứng lên đầy khí phách.

“Cáp...Cáp...” Lục Đình Nguyên ôm đầu Hàn Lượng, không ngừng thở dốc. Đó là nơi cách tim gần nhất, tùy theo Hàn Lượng không ngừng dụi hôn làm cho y có ảo giác như tâm cũng đều bị hút đi ra, liền cứ như vậy mà “đột, đột” nhảy lên, bị Hàn Lượng áp lại.

Thẳng đến cảm thấy vừa lòng Hàn Lượng mới ngẩng đầu lên, từ trong ngực lấy ra vòng tai đã chọn hôm nay hướng tới kẻ hở vừa tạo trên tả nhũ của Lục Đình Nguyên, mang lên.

Lục Đình Nguyên chợt cảm thấy ngực trái lạnh lẽo, cúi đầu nhìn lại, dưới ánh sáng của nến, một luồng sáng nho nhỏ chớp lên. “Này...” Lục Đình Nguyên ngẩng đầu nhìn Hàn Lượng, đã thấy Hàn Lượng đưa tay búng nhẹ nơi tai phải của hắn, vang lên một tiếng “Đinh” thanh thúy.

“Một đôi.” Tươi cười của Hàn Lượng cùng luồng sáng nho nhỏ chớp lên làm cho Lục Đình Nguyên hoảng đến không khỏi nước mắt lã chã.

“Lượng...” Lại ôm lấy cổ Hàn Lượng, Lục Đình Nguyên đem lệ thấm vào áo của Hàn Lượng.

Hàn Lượng ôm chặt Lục Đình Nguyên, không ngừng cắn hôn. Nhiệt hỏa của Lục Đình Nguyên cũng bốc lên, ở trong lòng Hàn Lượng không ngừng cọ xát thân mình.

Hàn Lượng thối tất đèn, mang Lục Đỉnh Nguyên lẫn lên giường, hôn càng thêm kích tình, thẳng đến Lục Đỉnh Nguyên chịu không nổi đem chân khoác lên thắt lưng của hắn: “Cho ta... Mau cho ta...”

“Ngoan... Đêm nay... không được, ngày mai...còn phải xuất môn.” Hàn Lượng cũng là thở hồng hộc.

“Cho ta... cho ta...” Lục Đỉnh Nguyên sớm đã không còn lý trí, sao còn quản được nhiều.

“Ngoan... nhẫn nhẫn... ngoan...” Hàn Lượng cũng sẽ không thể không để ý đến thân thể của y, đưa tay đem hai tiểu đệ gom cùng một chỗ, bắt đầu dùng sức động, cũng không quản chính mình đau hay không đau, thậm chí làm cho Lục Đỉnh Nguyên mau mau giải thoát cho rồi.

“Cáp...cáp...hừ...” Lục Đỉnh Nguyên theo động tác của Hàn Lượng không ngừng vận vẹo thân mình, miệng hừ kêu càng lúc càng lớn.

Phi Ảnh nói có chút đúng, nơi này không thể so với trong cung, nơi này cũng không phải mật thất, tuy rằng Hàn Lượng thích nghe Lục Đỉnh Nguyên lẳng kêu lúc động tình, cũng không đại biểu hắn nguyện ý đem loại thanh âm này chia sẻ với người khác. Cho nên ở thời điểm thanh âm của Lục Đỉnh Nguyên càng lúc càng lớn, Hàn Lượng liền cắn lấy môi của y, đem tất cả tiếng quát to của y đều hàm vào trong miệng.

Không biết là lễ vật của Hàn Lượng làm cho Lục Đỉnh Nguyên kích động, vẫn là lần đầu tiên huynh đệ tương thiếp thực hiện làm cho y rất kích tình, tóm lại cuối cùng Lục Đỉnh Nguyên ngay trong cái kích hôn của Hàn Lượng, mà đạt tới cao trào rồi mê man đi, bỏ lại Hàn Lượng tự mình đối mặt với huynh đệ vẫn còn sưng đau.

“Ai, người nha!” Hàn Lượng hôn hôn Lục Đỉnh Nguyên đang ngủ say sưa trong ngực mình, cuối cùng quyết định bỏ qua nhu cầu của huynh đệ đang sưng đỏ của mình, ngủ đi.

Nửa đêm, Lục Đỉnh Nguyên đứng lên, hôn hôn Hàn Lượng vẫn đang ngủ say, thừa lúc trăng sáng mà lên đường. Đồng hành, còn có mười cung nhân Thu cung Nghiễm Hàn cung hóa trang thành thị vệ bình thường, cùng mười cao thủ của Hạ cung. Còn có Tiểu Hà Tử, một hàng hai mươi người, đi trên quan đạo, thừa thêm một chiếc xe ngựa, chậm rãi tiến lên giống như một đoàn thương nhân bình thường.

Sáng sớm, Hàn Lượng là bị thanh âm Phi Ảnh thỉnh an làm bừng tỉnh. Vươn tay ra, bên người không còn ai. Lại sờ soạng, giường lạnh lẽo, hiển nhiên đã đi lâu.

“...” Hàn Lượng vẫn còn đang mờ mịt, thanh âm của Phi Ảnh lại vang lên: “Chủ tử, Phi Ảnh phục chức.”

“Tiến vào.”

Hàn Lượng vừa dứt lời, Phi Ảnh đã lách mình xuất hiện trước mặt hắn. “Chủ tử đâu?” Phi Ảnh nhìn trái nhìn phải, lại không nhìn thấy thân ảnh của Lục Đỉnh Nguyên.

“Ta cũng muốn biết!” Hàn Lượng đứng dậy, so với Phi Ảnh trước một bước phát hiện tờ giấy để trên bàn. Cầm lấy xem đến hai lần, xoay người ném cho Phi Ảnh.

Phi Ảnh tiếp nhận nhìn một lần lại một lần, nhìn đến cả người phát run, lại không nói một câu.

Giấy có hai tờ, một viết cho Hàn Lượng, viết rất đơn giản: lượng, ta đi lần này hơn tháng sẽ quay về, đã nói cho Lục Thúc mang người đi dạo khổ phòng ở Lục gia, cứ tùy ý chọn lựa. Có thể an bài Phi Ảnh mang người đi dạo chung quanh, an toàn là trên hết. Chớ niệm.

Mà một tờ khác, là viết cho Phi Ảnh, nội dung cũng cực kỳ đơn giản: Ảnh, bốn tọa đem Hàn Lượng giao người chiếu cố, hết thấy nghe an bài của hắn, nếu có chuyện gì, sẽ hỏi người!

“Nhìn hiểu được?” Hàn Lượng lau mặt lau tay, uống chút rượu đã thấy Phi Ảnh vẫn còn đối hai tờ giấy kia ngẩn người.

“...” Phi Ảnh cắn răng, nhìn chằm chằm Hàn Lượng.

“Xem hiểu được là tốt rồi,” Hàn Lượng gật đầu, “Hiện tại ra muốn đi tìm Hạ Thiên, người muốn đi theo hay không cũng được.” Nói, người đã đi ra ngoài.

Phi Ảnh tức giận đến thở dốc liên tục, lại vẫn trân trọng xếp lại hai tờ giấy cất vào trong ngực. Hắn rất quen thuộc chữ viết của Lục Đỉnh Nguyên, bất quá, đều là phê bình chú giải viết trên các loại sổ sách, loại

thư tư nhân như thế này ít lại càng ít, đặc biệt viết cho một mình Phi Ảnh hân, lại chỉ có một phong này, hân làm sao nhần tâm vứt bỏ? Cho dù nội dung viết trên kia làm cho hân rất phần hận.

Lúc Hàn Lượng gõ cửa phòng Hạ Thiên, thì Hạ Thiên xuất hiện với hai vành mắt đen thui lại ngáp dài liên tục oán hận: “Gì chứ, sớm như vậy? Ta nhưng là giờ Dần mới ngủ.”

“Bọn họ đi vào giờ Dần?” Lực phản ứng của Hàn Lượng tất nhiên không tầm thường.

Hạ Thiên ngẩn người, sau hiểu được, “Đúng vậy, không biết làm gì phải thần thần bí bí như vậy, xuất phát lúc nửa đêm, lại còn giấu Phi Ảnh.”

“Ta chỉ là không rõ, y làm sao thông tri cho các người, từ sau cơm chiều hôm qua y rõ ràng đều ở cùng một chỗ với ta.” Hàn Lượng đưa một tay gãi cằm, không thể tưởng tượng nói.

“Nột,” Hạ Thiên vào phóng lấy ra tờ giấy nhỏ, “Y thác Lục thúc đem chỉ lệnh cho chúng ta.”

Hàn Lượng cầm lấy, mặt trên rậm rạp những chữ cực nhỏ, viết thời gian xuất phát, vật phẩm cùng nhân viên mang theo, hết thấy công việc đều giao cho Tiểu Hà Tử.

“Ta cùng Tiểu Hà Tử thật nhiều việc! A ” Hạ Thiên nói, lại ngáp một cái.

“Đi, vậy người tiếp tục ngủ đi.” Hàn Lượng trả lại tờ giấy cho Hạ Thiên, “Ta sẽ nhờ Lục thúc mang đến chỗ công tượng.”

Hạ Thiên ngẩn ra, “Sớm như vậy?” Hân tự nhiên hiểu được Hàn Lượng tìm công tượng để làm gì.

“Sớm? Vậy khi nào là không sớm? Chẳng lẽ người muốn đợi đến lúc bọn họ trở về không thể học nữa?” Hàn Lượng cười nhạt.

“Đúng, đúng.” Tinh thần Hạ Thiên rõ ràng rung lên. “Người đợi đợi.”

Hạ Thiên nhanh chóng chỉnh chu lại, sau đó đi ra kéo Hàn Lượng: “Đi, ta trước mang người đi ăn điểm tâm, có khí lực mới làm việc tốt được.”

Sáng sớm, hai người bắt đầu làm việc cùng với công tượng, đến thạch trảng tìm người có tay nghề *** xảo cẩn thận, lại tìm mấy khối nguyên thạch bình thường, bắt đầu luyện tập tạo hình. Hai người luyện được cũng không có gì hiếm lạ, bất quá chỉ là loại ngọc bát phẩm bình thường. Cho nên mặc dù bọn họ làm cho bọn công tượng cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng cũng không nói gì.

Hạ Thiên làm chuông sự Hạ cung, lại là người tọa trấn trong cung khi Lục Đỉnh Nguyên đi vắng, tự nhiên vô cùng bận rộn, cho nên mới làm không bao lâu đã có người đến tìm, để lại một mình Hàn Lượng. Hàn Lượng cũng không để ý, cứ theo công tượng học cách sử dụng các loại công cụ, học cách tạo độ cong, học điều khắc góc cạnh, học đánh bóng, một ngày rất nhanh liền trôi qua.

Hàn Lượng thực thông minh, tay lại khéo léo. Ngày đầu tiên, hân học xong ngọc bát Ngày hôm sau, hân học xong cách làm ngọc xử Ngày thứ ba, hân học xong cách làm đĩa ngọc. Tuy rằng không quá *** xảo, nhưng cũng có hình có dạng khiến cho Hạ Thiên tức giận đến oa oa kêu to, hân ngay cả cái bát cũng chưa làm ra được!

Hàn Lượng nơi đây quá thần nhiên tự đắc, Lục Đỉnh Nguyên bên kia lại không hề nhẹ nhàng.

Mới rời đi ngày đầu tiên, Lục Đỉnh Nguyên liền phát hiện vấn đề. Y tuy rằng vào ban ngày có thể khắc chế chính mình không nhớ đến Hàn Lượng, lại đến ban đêm thì làm cách nào cũng không ngủ được. Ngày thứ nhất trôi qua hảo, y ngồi xuống nhần nại. Ngày thứ hai vấn đề đã đến, tính luôn cả đêm rời đi đó, y đã có hơn hai ngày không có nghỉ ngơi, khả y mệt mỏi suốt ba đêm, lại như cũ ngủ không được. Bất buộc chính mình nằm xuống, trong đầu lại tràn ngập ôm áp cùng đụng chạm của Hàn Lượng, làm cho trong thân thể y dần sinh ra một loại xôn xao. Cái loại xôn xao này y rất quen thuộc, hiện tại càng thêm rõ ràng, kêu là muốn tìm bất mãn. Không thể, chỉ có thể tiếp tục nhịn xuống. Đến ngày thứ ba, Lục Đỉnh Nguyên có điểm chống đỡ không được, y cư nhiên ngay tại ban ngày liền không thể khắc chế mà tưởng niệm Hàn Lượng, xôn xao trong thân thể dần biến thành xao động, làm cho tính tình y càng lúc càng khó mà khắc chế. Y biết đây không phải hiện tượng tốt, y dần dần muốn biến trở về Lục Đỉnh Nguyên tính tình hỉ giận vô thường kia. Mà nguyên nhân, y chưa bao giờ rõ ràng như lúc này, chính là — thân thể y tạo phản.

Ngày thứ ba trời tối nhanh, Lục Đinh Nguyên khiến Tiểu Hà Tử tìm chỗ nghỉ trọ. Một tiểu khách sạn hai tầng nơi hoang dã. Lục Đinh Nguyên ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn liền lên lầu nghỉ ngơi. Nằm trên giường gỗ, cuộn cuộn sóng nhiệt không thể ngăn cản được nữa cứ thiêu đốt lên. Lục Đinh Nguyên thở dốc, nhớ lại thủ pháp của Hàn Lượng muốn giải quyết sự cần thiết của chính mình lúc này. Sau khi vỗ về chơi đùa ở phía trước một lúc lâu, thẳng đến bản thân cảm thấy đau lại vẫn không phản ứng, không thể, Lục Đinh Nguyên cắn chặt răng, lại đi nhu lỏng hậu huyết, thẳng đến khi *** thủy chảy đầy tay, dục hỏa đem y đốt cháy thành một cái sâu thịt, phía trước vẫn là một mảnh mềm mại, một chút cũng không có ý thành toàn cho y.

37. Chương 36

Nửa đêm, Lục Đinh Nguyên đứng lên, hôn hôn Hàn Lượng vẫn đang ngủ say, thừa lúc trăng sáng mà lên đường. Đồng hành, còn có mười cung nhân Thu cung Nghiễm Hàn cung hóa trang thành thị vệ bình thường, cùng mười cao thủ của Hạ cung. Còn có Tiểu Hà Tử, một hàng hai mươi người, đi trên quan đạo, thừa thêm một chiếc xe ngựa, chậm rãi tiến lên giống như một đoàn thương nhân bình thường.

Sáng sớm, Hàn Lượng là bị thanh âm Phi Ảnh thỉnh an làm bừng tỉnh. Vươn tay ra, bên người không còn ai. Lại sờ soạng, giường lạnh lẽo, hiển nhiên đã đi lâu.

“...” Hàn Lượng vẫn còn đang mờ mịt, thanh âm của Phi Ảnh lại vang lên: “Chủ tử, Phi Ảnh phục chức.”

“Tiến vào.”

Hàn Lượng vừa dứt lời, Phi Ảnh đã lách mình xuất hiện trước mặt hắn. “Chủ tử đâu?” Phi Ảnh nhìn trái nhìn phải, lại không nhìn thấy thân ảnh của Lục Đinh Nguyên.

“Ta cũng muốn biết!” Hàn Lượng đứng dậy, so với Phi Ảnh trước một bước phát hiện tờ giấy để trên bàn. Cầm lấy xem đến hai lần, xoay người ném cho Phi Ảnh.

Phi Ảnh tiếp nhận nhìn một lần lại một lần, nhìn đến cả người phát run, lại không nói một câu.

Giấy có hai tờ, một viết cho Hàn Lượng, viết rất đơn giản: lượng, ta đi lần này hơn tháng sẽ quay về, đã nói cho Lục Thúc mang người đi dạo khổ phòng ở Lục gia, cứ tùy ý chọn lựa. Có thể an bài Phi Ảnh mang người đi dạo chung quanh, an toàn là trên hết. Chớ niệm.

Mà một tờ khác, là viết cho Phi Ảnh, nội dung cũng cực kỳ đơn giản: Ảnh, bốn tọa đem Hàn Lượng giao người chiếu cố, hết thấy nghe an bài của hắn, nếu có chuyện gì, sẽ hỏi người!

“Nhìn hiểu được?” Hàn Lượng lau mặt lau tay, uống chút rượu đã thấy Phi Ảnh vẫn còn đối hai tờ giấy kia ngẩn người.

“...” Phi Ảnh cắn răng, nhìn chằm chằm Hàn Lượng.

“Xem hiểu được là tốt rồi,” Hàn Lượng gật đầu, “Hiện tại ra muốn đi tìm Hạ Thiên, người muốn đi theo hay không cũng được.” Nói, người đã đi ra ngoài.

Phi Ảnh tức giận đến thở dốc liên tục, lại vẫn trân trọng xếp lại hai tờ giấy cất vào trong ngực. Hắn rất quen thuộc chữ viết của Lục Đinh Nguyên, bất quá, đều là phê bình chú giải viết trên các loại sổ sách, loại thư tư nhân như thế này ít lại càng ít, đặc biệt viết cho một mình Phi Ảnh hắn, lại chỉ có một phong này, hắn làm sao nhẫn tâm vứt bỏ? Cho dù nội dung viết trên kia làm cho hắn rất phẫn hận.

Lúc Hàn Lượng gõ cửa phòng Hạ Thiên, thì Hạ Thiên xuất hiện với hai vành mắt đen thui lại ngáp dài liên tục oán hận: “Gì chứ, sớm như vậy? Ta nhưng là giờ Dần mới ngủ.”

“Bọn họ đi vào giờ Dần?” Lục phản ứng của Hàn Lượng tất nhiên không tầm thường.

Hạ Thiên ngẩn người, sau hiểu được, “Đúng vậy, không biết làm gì phải thần thần bí bí như vậy, xuất phát lúc nửa đêm, lại còn giấu Phi Ảnh.”

“Ta chỉ là không rõ, y làm sao thông tri cho các người, từ sau cơm chiều hôm qua y rõ ràng đều ở cùng một chỗ với ta.” Hàn Lượng đưa một tay gãi cằm, không thể tưởng tượng nói.

“Nột,” Hạ Thiên vào phóng lấy ra tờ giấy nhỏ, “Y thác Lục thúc đem chỉ lệnh cho chúng ta.”

Hàn Lượng cầm lấy, mặt trên rậm rạp những chữ cực nhỏ, viết thời gian xuất phát, vật phẩm cùng nhân viên mang theo, hết thấy công việc đều giao cho Tiểu Hà Tử.

“Ta cùng Tiểu Hà Tử thật nhiều việc! A ” Hạ Thiên nói, lại ngáp một cái.

“Đi, vậy ngươi tiếp tục ngủ đi.” Hàn Lượng trả lại tờ giấy cho Hạ Thiên, “Ta sẽ nhờ Lục thúc mang đến chỗ công tượng.”

Hạ Thiên ngẩn ra, “Sớm như vậy?” Hắn tự nhiên hiểu được Hàn Lượng tìm công tượng để làm gì.

“Sớm? Vậy khi nào là không sớm? Chẳng lẽ ngươi muốn đợi đến lúc bọn họ trở về không thể học nữa?” Hàn Lượng cười nhạt.

“Đúng, đúng.” Tinh thần Hạ Thiên rõ ràng rung lên. “Ngươi đợi đợi.”

Hạ Thiên nhanh chóng chỉnh chu lại, sau đó đi ra kéo Hàn Lượng: “Đi, ta trước mang ngươi đi ăn điểm tâm, có khí lực mới làm việc tốt được.”

Sáng sớm, hai người bắt đầu làm việc cùng với công tượng, đến thạch tràng tìm người có tay nghề *** xảo cẩn thận, lại tìm mấy khối nguyên thạch bình thường, bắt đầu luyện tập tạo hình. Hai người luyện được cũng không có gì hiếm lạ, bất quá chỉ là loại ngọc bát phẩm bình thường. Cho nên mặc dù bọn họ làm cho bọn công tượng cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng cũng không nói gì.

Hạ Thiên làm chứng sự Hạ cung, lại là người tọa trấn trong cung khi Lục Đỉnh Nguyên đi vắng, tự nhiên vô cùng bận rộn, cho nên mới làm không bao lâu đã có người đến tìm, để lại một mình Hàn Lượng. Hàn Lượng cũng không để ý, cứ theo công tượng học cách sử dụng các loại công cụ, học cách tạo độ cong, học điêu khắc góc cạnh, học đánh bóng, một ngày rất nhanh liền trôi qua.

Hàn Lượng thực thông minh, tay lại khéo léo. Ngày đầu tiên, hắn học xong ngọc bát Ngày hôm sau, hắn học xong cách làm ngọc xử Ngày thứ ba, hắn học xong cách làm đĩa ngọc. Tuy rằng không quá *** xảo, nhưng cũng có hình có dạng khiến cho Hạ Thiên tức giận đến oa oa kêu to, hắn ngay cả cái bát cũng chưa làm ra được!

Hàn Lượng nơi đây quá thần nhiên tự đắc, Lục Đỉnh Nguyên bên kia lại không hề nhẹ nhàng.

Mới rời đi ngày đầu tiên, Lục Đỉnh Nguyên liền phát hiện vấn đề. Y tuy rằng vào ban ngày có thể khắc chế chính mình không nhớ đến Hàn Lượng, lại đến ban đêm thì làm cách nào cũng không ngủ được. Ngày thứ nhất trôi qua hảo, y ngồi xuống nhẩn nại. Ngày thứ hai vấn đề đã đến, tính luôn cả đêm rời đi đó, y đã có hơn hai ngày không có nghỉ ngơi, khả y mệt mỏi suốt ba đêm, lại như cũ ngủ không được. Bắt buộc chính mình nằm xuống, trong đầu lại tràn ngập ôm áp cùng đụng chạm của Hàn Lượng, làm cho trong thân thể y dần sinh ra một loại xôn xao. Cái loại xôn xao này y rất quen thuộc, hiện tại càng thêm rõ ràng, kêu là muốn tìm bất mãn. Không thể, chỉ có thể tiếp tục nhịn xuống. Đến ngày thứ ba, Lục Đỉnh Nguyên có điểm chống đỡ không được, y cứ nhiên ngay tại ban ngày liền không thể khắc chế mà tưởng niệm Hàn Lượng, xôn xao trong thân thể dần biến thành xao động, làm cho tính tình y càng lúc càng khó mà khắc chế. Y biết đây không phải hiện tượng tốt, y dần dần muốn biến trở về Lục Đỉnh Nguyên tính tình hỉ giận vô thường kia. Mà nguyên nhân, y chưa bao giờ rõ ràng như lúc này, chính là — thân thể y tạo phản.

Ngày thứ ba trời tối nhanh, Lục Đỉnh Nguyên khiến Tiểu Hà Tử tìm chỗ nghỉ trọ. Một tiểu khách sạn hai tầng nơi hoang dã. Lục Đỉnh Nguyên ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn liền lên lầu nghỉ ngơi. Nằm trên giường gỗ, cuộn cuộn sóng nhiệt không thể ngăn cản được nữa cứ thiêu đốt lên. Lục Đỉnh Nguyên thở dốc, nhớ lại thủ pháp của Hàn Lượng muốn giải quyết sự cần thiết của chính mình lúc này. Sau khi vỗ về chơi đùa ở phía trước một lúc lâu, thẳng đến bản thân cảm thấy đau lại vẫn không phản ứng, không thể, Lục Đỉnh Nguyên cắn chặt răng, lại đi nhu lỏng hậu huyệt, thẳng đến khi *** thủy chảy đầy tay, dục hỏa đem y đốt cháy thành một cái sâu thịt, phía trước vẫn là một mảnh mềm mại, một chút cũng không có ý thành toàn cho y.

38. Chương 37

Lục Đỉnh Nguyên miễn cưỡng đứng dậy, nghĩ muốn ngồi xuống đem dục hỏa áo chế xuống, thế nhưng toàn thân lại run run, mỗi tắc da tắc thịt từ trong ra ngoài dường như đều cùng la một cái tên — Hàn Lượng, làm cho y căn bản không thể vận công.

Lục Đỉnh Nguyên lui thành một đoàn trên giường, ôm đầu không tiếng động hò hét, loại cảm giác này cơ hồ muốn bức điên y. Y làm sao cũng không nghĩ tới, mới ở chung với Hàn Lượng mới ngắn ngủn mấy tháng, y đã sắp ngày ngày không thể rời khỏi hắn.

Lục Đỉnh Nguyên nằm bất động trên giường, hai tay vây trụ chính mình, không ngừng nói cho chính mình: Không được, y phải tỉnh táo lại, y không thể ỷ lại bất luận kẻ nào, loại cảm giác không thể tách rời này thật đáng sợ. Nhưng ở đáy lòng y lại có một thanh âm khác cứ đơn giản lặp lại hai chữ: Hàn Lượng... Hàn Lượng... Hơn nữa thanh âm dưới đáy lòng đó lại càng lúc càng lớn, thân thể y càng lúc càng run rẩy lợi hại.

Cuối cùng, Lục Đỉnh Nguyên vén màn vọt ra. Lúc này y đã muốn đầy mặt ửng hồng, thở hồng hộc. Sửa sang lại quần áo hỗn độn cùng tóc, Lục Đỉnh Nguyên thở sâu nỗ lực ổn định chính mình, lại đem hai bàn tay làm thế nào cũng không thể ngừng run rẩy cất giấu dưới ống tay áo rồi mới đẩy cửa đi về phía phòng của Tiểu Hà Tử.

“Ai a?” Tiểu Hà Tử nghe được tiếng đập cửa liền không kiên nhẫn mà mở cửa, ai ở thời gian ăn cơm còn quấy rầy hắn a?

“Chủ tử?” Đẩy cửa phòng ra nhìn đến là Lục Đỉnh Nguyên không khỏi nhảy dựng.

“Ngày mai người cứ theo lẽ thường mang đội ngũ đi trước, ta nhiều nhất hai ngày sau sẽ trở về.” Nói xong, Lục Đỉnh Nguyên liền như một cơn gió không thấy bóng dáng.

“Chủ tử? Chủ tử?” Tiểu Hà Tử thật khó xử, hắn vẫn là đuổi theo hay không a? Lời nói chưa rõ ràng thì người đã đi, lưu lại một đống lớn cho hắn vác. Không đuổi theo thật sự rất lo lắng a!

Vì do dự trong chốc lát này, Lục Đỉnh Nguyên đã sớm không còn thân ảnh, muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa. “A!” Tiểu Hà Tử dậm chân một cái, thật sự không thể làm gì chỉ có thể làm theo lời chủ tử dặn.

Lần xuất hành này Lục Đỉnh Nguyên giống như đoàn xe thương lữ bình thường mà chậm chậm di chuyển, mặc dù đi ra ngoài ba ngày, nhưng nếu dùng khoái mã phi nước đại thì lộ trình chưa đến nửa ngày. Chỉ là Lục Đỉnh Nguyên lần này xuất hành không có cưỡi Xuy Phong bảo mã của mình, vùng hoang vu dã ngoại cũng không thể kiếm được ngựa tốt, nếu đi theo lộ trình bình thường thì quá chậm, thế là hoàn toàn dựa vào đôi chân mà đi.

Trong mắt Lục Đỉnh Nguyên chỉ có một mục tiêu — Lục gia trang, trong lòng chỉ có một mục đích — Hàn Lượng. Trong lòng cứ không ngừng gào thét tên của Hàn Lượng, liền dùng chưa đến sáng đã chạy trở về.

Khinh công của Lục Đỉnh Nguyên tất nhiên rất cao, sử toàn lực so với Xuy Phong cũng không chậm hơn bao nhiêu, nhưng y chung quy là người không phải ngựa, ba ngày bốn đêm không chợp mắt, hơn nữa lại một đường chạy như điên, khi y tiến vào đại môn Lục gia, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, môi không còn chút máu. Cổ họng tanh nồng, dâng lên luồng khí huyết, Lục Đỉnh Nguyên tùy ý ới ra, biết nội tức chính mình đã muốn có chút bị hao tổn. Hoãn hai khẩu khí, điều tức một lượt, liền cẩn thận ẩn thân vào Lục gia trang, vượt qua đám thị vệ tuần tra, đi hướng nơi ở của mình.

Từ lúc Lục Đỉnh Nguyên rời đi Hàn Lượng vẫn luôn ngủ trong phòng của Lục Đỉnh Nguyên, Lục quản gia cũng không đuổi người, cho nên Lục Đỉnh Nguyên dễ dàng tìm thấy hắn.

Lúc Lục Đỉnh Nguyên vào cửa, Hàn Lượng đang thưởng thức mấy viên dạ minh châu to nhỏ cỡ trứng bồ câu, đó là thứ ngày hôm qua chọn được khi Lục quản gia dẫn hắn đi Lục gia khổ.

Nguyên bản Lục quản gia được Lục Đỉnh Nguyên phân phó, liền tùy tiện nói mấy câu, nhưng hắn không nghĩ tới Hàn Lượng thật sự đồng ý, chẳng những đồng ý đi, lại còn thật sự chọn lấy này nọ.

Kỳ thật Hàn Lượng căn bản không muốn gì, đồng ý đi xuống khổ xem chỉ là muốn mở rộng tầm mắt, xem xét kì trân dị bảo của cổ đại có bộ dáng gì. Không nghĩ tới Lục gia khổ này đúng là đặc biệt, mật thất

ở Nghiễm Hàn cung so với nơi này quả nhiên kém xa. Ở Lục gia khổ có khảm bốn viên dạ minh châu to dùng đem quý giá bảo khí chiếu đến phát ra hào quang. Hữu nhân vô tâm đi dạo một vòng, mặc dù có rất nhiều thứ quý giá nhưng không có thứ gì là Hàn Lượng muốn. Đang định đi ra ngoài, lại phát hiện ở một góc sáng lộ ra một chiếc hộp, do trước đó ánh sáng từ bốn viên dạ minh châu hơi nhàn nhạt cho nên không phát hiện, đợi đến lúc thích ứng ánh sáng của nơi này mới phát hiện nó bất đồng. Mở ra liền thấy, đúng là tràn đầy các loại dạ minh châu lớn có nhỏ có. Hàn Lượng lấy năm sáu viên lớn nhỏ như trứng bồ câu, quay đầu nhìn đến một bộ tràn đầy hắc tuyến của Lục gia liền vui vẻ. Biết vài cái này mặc dù không có giá trị lớn, nhưng giá trị cũng sẽ không nhỏ, chẳng qua những thứ tiền tài linh ***, đối Hàn Lượng lúc này, thật sự chỉ là vật ngoài thân.

Trở lại phòng thì trời đã tối, Hàn Lượng bắt đầu thưởng thức mấy viên dạ minh châu, phát hiện chạm đến cực kì mượt mà bóng loáng, đang vui mừng thì Lục Đình Nguyên xuất hiện.

“Sao ngươi đã trở lại? Không phải...” Hàn Lượng nói chưa xong đã bị Lục Đình Nguyên đánh gãy.

“Mau đi cùng ta.” Lục Đình Nguyên dè thấp âm lượng, không muốn quấy nhiễu đến những người khác trong phủ. Dù sao y là đi ra cửa làm chính sự, đột nhiên vội vàng trở về chỉ vì mang đi một cái nam nhân, này nói ra thể diện sẽ không còn chút gì.

Hàn Lượng không nói gì, thuận theo để Lục Đình Nguyên đưa hắc đi, Thắt chuyển bát chuyển đi đến chuồng ngựa, Lục Đình Nguyên buông hắc, dẫn ra một con ngựa đen cao to. Con ngựa này ngay lúc Lục Đình Nguyên vừa vào chuồng ngựa đã tỉnh, phát ra tiếng phì phì trong mũi, một bộ dáng thật hưng phấn. Lục Đình Nguyên đối nó làm động tác chó có lên tiếng, nó cư nhiên ngoan ngoãn im lặng xuống, theo Lục Đình Nguyên đi ra, vô thanh vô tức một đường đến cửa sau. Vừa ra cửa Lục Đình Nguyên liền xoay người lên ngựa, lại duỗi tay hướng Hàn Lượng, một tay nhắc hắc ngồi phía sau mình, nói nhỏ một tiếng “ôm chặt”, liền đánh ngựa phi nhanh mà đi.

Hàn Lượng ngồi phía sau Lục Đình Nguyên, hai tay ôm lấy thắt lưng gầy gò, không khỏi nhú mào. Một khắc Lục Đình Nguyên vào nhà kia, hắc liền phát hiện sắc mặt y không tốt, lúc này ngồi phía sau y, càng dễ dàng phát hiện hơi thở của y rất không xong.

Hàn Lượng đem hai tay Lục Đình Nguyên nắm thật chặt, nhưng hắc lại phát hiện Lục Đình Nguyên theo động tác của hắc mà run lên.

Hai người cùng ngồi trên lưng ngựa, không gian chật hẹp, thân mình cơ hồ dính cùng một chỗ, lại tùy theo động tác di chuyển trên đường của ngựa mà không ngừng ma sát va chạm, Lục Đình Nguyên phát hiện với khoảng cách gần thế này y không thể ngăn cản cơ thể bắt đầu nóng lên, dù ở trong gió mạnh, vẫn là có mồ hôi nhỏ giọt xuống.

Nhiệt độ cơ thể của Lục Đình Nguyên lên cao, hô hấp nặng nề, Hàn Lượng dính sát vào y sao có thể không cảm nhận được. Hàn Lượng âm thầm cong khóe môi, cuối cùng hắc đã biết Lục Đình Nguyên vì cái gì trở lại, thân thể bị hắc dạy dỗ mấy ngày này, đã muốn biết nếm mùi ngon, không thể lý khai hắc.

Nghĩ như vậy, Hàn Lượng bắt đầu vươn tay cách một lớp áo vải về chơi đùa thân thể Lục Đình Nguyên. Một tay đưa hướng dò xét nơi vừa được đeo ngọc hoàn mấy ngày trước, một tay lại ra sức xoa nắn vật nơi khó hạ của Lục Đình Nguyên.

“Uống...” Lục Đình Nguyên thở hắt vì kinh ngạc, run rẩy càng thêm lợi hại, miệng lại quát lên: “Đừng... đừng nháo.” Chính là ngữ khí mềm mại, không hề có chút lực uy hiếp.

“Ngươi thật sự không muốn?” Hàn Lượng nói, đơn giản đưa tay vói vào trong đũng quần của Lục Đình Nguyên, vì y không thành thực, liền hung hăng xoa nắn huynh đệ y hai cái.

“A...” Lục Đình Nguyên nhắm mắt nhắm mũi xuống, cơ hồ không thể nắm được dây cương, “Đừng... sẽ... sẽ ngã xuống.” Thân mình nhắm, nhưng huynh đệ mấy ngày nay không chịu thua kém lại cứng rắn lên.

“Sao lại được?” Hàn Lượng vươn tay ra trước, thay Lục Đình Nguyên tiếp nhận dây cương khổng lồ chế ngựa. Hàn Lượng ở hiện đại cũng không có ham mê gì, cưỡi ngựa cũng chỉ là lúc rảnh rỗi đi một chút, kỹ thuật cưỡi ngựa của hắc cũng có thể nói là nhất lưu, ngay cả huấn luyện viên của hắc đều nói, nếu hắc không làm bác sĩ, đi làm nài ngựa chuyên nghiệp cũng không vấn đề.

“Cáp... Đứng...” Hàn Lượng tiếp quản dây cương liền càng thêm mạnh tay, chẳng những xoa nắn vật trong tay càng nhanh, móng tay còn không ngừng va chạm linh khẩu của Lục Đỉnh Nguyên, thậm chí ngay cả thân mình cũng áp sát lại, đem Lục Đỉnh Nguyên cùng chính mình dính lại, tùy theo tiết tấu rong ruổi của ngựa từng chút va chạm hậu huyết của y. Tuy rằng còn cách lớp áo, Lục Đỉnh Nguyên lại sao có thể chịu được, dù sao y đã ấn nhấn nhiều ngày như vậy.

39. Chương 38

Lục Đỉnh Nguyên hai mắt sương mù, toàn bộ thân thể mềm nhũn trên lưng ngựa, mông trong vô thức cao cao nhếch lên, hai tay nắm chặt bờm ngựa.

Hàn Lượng thấy Lục Đỉnh Nguyên như thế, cũng dần dăng lên dục hỏa, dù sao hắn cũng là một nam nhân bình thường, mấy ngày chưa sinh hoạt vợ chồng, hắn cũng có chút nhớ nhung. Rút ra tay đang tàn sát bờm trước người của Lục Đỉnh Nguyên, một phen vén lên phần y phục phía sau, vươn tay tìm kiếm, nơi chạm vào đã một mảnh ẩm ướt, *** thủy đã sớm tán loạn tuôn ra, lại xâm nhập vào hậu huyết, thế nhưng lại dễ dàng nuốt vào ba ngón tay.

“Hảo người cái gia hỏa, mới có mấy ngày đã *** dâng thành như vậy?” Hàn Lượng rút tay ra, cười mắng lại vỗ hai cái không tính nhẹ lên mông Lục Đỉnh Nguyên.

“A...Ấn...” Lúc tay của Hàn Lượng xâm nhập vào hậu đình, Lục Đỉnh Nguyên liền nhịn không được mà rên rỉ. “Đứng...” Đến lúc Hàn Lượng rút ra, y vô thức buộc chặt hậu huyết muốn ngăn cản hắn rời đi. “Ồ...Cáp...” Mà khi bàn tay Hàn Lượng đánh xuống, y lại không nhịn được mà kêu lên.

Hàn Lượng mở ra đai lưng của mình, kéo quần Lục Đỉnh Nguyên xuống, đem hung khí đang hưng phấn bùng bùng của mình tiến vào.

“Aha...” Xâm nhập mang theo chút đau đớn gây cho Lục Đỉnh Nguyên một trận thỏa mãn mãnh liệt, hung hăng run rẩy một trận, nhưng lại cứ như vậy mà bắn ra.

“Không thể nào... người?” Tay Hàn Lượng vừa đưa ra phía trước đã bị văng lên một mảnh nóng rực, cơ hồ khó có thể tin tốc độ của Lục Đỉnh Nguyên, có thể thấy y đã nhịn nhịn rất nhiều ngày.

Hàn Lượng dùng thứ trong tay thuận thể loạn xoa nắn huỳnh đệ đã muốn nhuyển xuống của Lục Đỉnh Nguyên, một bên xoa bóp, một bên bộ lộng, chỉ trong chốc lát, vật nhỏ sắp nhuyển đi kia lại bắt đầu đứng thẳng lên. “A...Cáp...” Cùng với, còn có thanh âm rên rỉ không dứt của Lục Đỉnh Nguyên.

Ngựa của Lục Đỉnh Nguyên thật sự có linh tính, lúc tay Lục Đỉnh Nguyên nắm lấy bờm ngựa nó cũng đi chậm lại. Lúc này bảo bối của Hàn Lượng cắm ở trong hậu huyết của Lục Đỉnh Nguyên, tùy theo sự xóc nảy của ngựa mà ra vào có tiết tấu, Hàn Lượng muốn dùng lực, lại phát hiện ở trên lưng ngựa không dễ dàng lắm. Ngẫm nghĩ một chút, lại có chủ ý.

Hàn Lượng ôm chặt Lục Đỉnh Nguyên, dưới chân dùng sức, thúc mạnh hai cái vào bụng ngựa, tuần mã nổi giận bắt đầu chạy như điên.

“A...” Tùy theo gia tốc của ngựa, hung khí nơi hậu huyết của Lục Đỉnh Nguyên lại mãnh liệt ra vào, dọa Lục Đỉnh Nguyên thét một tiếng chói tai, thanh âm lại tan vào trong gió, như có như không.

“A...Ồ...Chịu...Chịu không nổi...Lượng...Ngô...” Lục Đỉnh Nguyên xụi lơ trên lưng ngựa nhưng lại không ngừng run rẩy, y muốn cao trào, lại bởi vì không theo kịp tốc độ ra vào trên lưng ngựa của Hàn Lượng nên làm sao cũng không bắn được, không thể không nức nở cầu xin tha thứ.

Trong cơn gió mạnh mẽ rít gào, Hàn Lượng làm sao nghe được lời cầu xin tha thứ của y? “Giá...” Theo một tiếng quát của Hàn Lượng, dưới chân lại dùng lực, Hàn Lượng thúc giục ngựa dưới thân nhanh thêm vài phần, đem tốc độ tăng đến cực hạn.

“A...A...Không...A...” Lục Đỉnh Nguyên điên cuồng lắc đầu quát to, y sao cũng không nghĩ tới lại có khoảnh khắc điên cuồng còn hơn cả lúc cao trào, cơn khoái cảm ngập đầu kia làm cho y sớm đã không còn thần trí, y nghĩ đến chính mình phải chết rồi biến mất. Nước mắt bay tứ tung, trừ bỏ thân thể chìm đắm trong đại dương khoái cảm mê mông, y đã muốn cái gì cũng không biết.

Chạy nhanh tới một lối rẽ, Hàn Lượng căng thẳng dây cương, “Ách...” Thân thể tuần mã lập tức dựng lên, vung văng ngừng lại.

“...” Tùy theo ngựa đứng thẳng, Lục Đỉnh Nguyên mở lớn miệng, lại sớm không kêu ra tiếng, một trận run rẩy, cuối cùng đem những thứ tồn trữ trong cơ thể phun ra, rồi sau đó té xỉu trong lòng Hàn Lượng.

Lục Đỉnh Nguyên tỉnh lại lần nữa, lại phát hiện mình đang dựa vào thân cây, hai chân cao cao vắt trên vai Hàn Lượng, mà một phần cơ thể Hàn Lượng đang không ngừng va chạm trong thân thể của chính mình. “Ngô...Ân...” Vừa tỉnh lại liền ở loại trường hợp này, Lục Đỉnh Nguyên còn chưa kịp mở mắt đã bị Hàn Lượng đỉnh đến rên rỉ ra tiếng.

“Người tỉnh? Hộc...Ta nghĩ đến người còn muốn ngắt thêm một lúc lâu!” hàn Lượng cười, một hàng răng trắng dưới ánh trăng có vẻ càng thêm tà ác.

“Ngô...Ân...” Lục Đỉnh Nguyên vươn tay ôm lấy cổ Hàn Lượng, đem mặt vùi vào hõm vai của hắn. Lục Đỉnh Nguyên chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mình sẽ cùng người đã hợp nơi hoang vu, vừa rồi ở trên ngựa, dù sao ngựa cũng là của mình, tổng cảm thấy vẫn thuộc địa bàn của mình, hơn nữa ngựa chạy gây gió lốc cũng không lo sẽ có ai nghe hay nhìn thấy. Nhưng hôm nay tại giữa rừng cây nơi quan đạo, bọn họ đang làm gì vừa nhìn sẽ hiểu ngay, cái này gọi là không biết xấu hổ.

Lục Đỉnh Nguyên càng lo lắng lại phát hiện thân thể mình càng miễn cưỡng, có thể cảm nhận rõ ràng từng động tác Hàn Lượng gây ra bên trong cơ thể mình, kích thích y run rẩy từng trận lại từng trận, rất nhanh lại mất đi thần trí.

Hàn Lượng từng chút hưng hăng đánh vào nhị hoa cúc của Lục Đỉnh Nguyên, thẳng đến khi y nước mắt giàn giụa, mới bắn ra lần đầu tiên trong hôm nay. Lục Đỉnh Nguyên ngay lúc Hàn Lượng bắn một trận nóng rực lên tràn vạch của y liền run run bắn thêm một lần.

Chờ đến khi Lục Đỉnh Nguyên hoàn hồn lại, Hàn Lượng đã dùng khăn tay làm sạch cho hai người.

Lục Đỉnh Nguyên nắm lấy tay Hàn Lượng, tận lực ổn định thân hình lung lay sắp đổ của mình, miệng nói: “Chúng ta chạy đi đi!”

40. Chương 39

Hàn Lượng nhúu mày, vươn tay vuốt nhẹ vành mắt đen rõ ràng của Lục Đỉnh Nguyên, “Người đã bao lâu không hảo hảo nghỉ ngơi?”

Lục Đỉnh Nguyên cười khổ, khó mà nói chính mình từ sau khi rời hắn đi liền ngủ không được đi? “Không sao, chờ đến lúc chúng ta đuổi kịp bọn người Tiểu Hà tử thì nghỉ ngơi cũng không muộn.” Lục Đỉnh Nguyên nói, buông tay Hàn Lượng, muốn đi dẫn ngựa, ai ngờ vừa bước được nửa bước thì chân lại nhuyễn đến mức thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hàn Lượng vươn một tay đem người ôm vào trong lòng, miệng trách mắng: “Ồ nháo!” Rồi mới đem áo khoác của chính mình trải trên mặt đất, ôm Lục Đỉnh Nguyên nằm lên, “Trước ngủ một lát, chờ trời sáng ta sẽ gọi người.”

“Ta...” Lục Đỉnh Nguyên còn có chút do dự đã bị Hàn Lượng kiên nhẫn đánh gãy: “Câm miệng, ngủ!” Nói xong, ấn đầu Lục Đỉnh Nguyên dựa sát vào ngực mình, tỏ vẻ việc này đã quyết định.

Lục Đỉnh Nguyên không thể cãi lại đành thuận theo nhắm mắt lại, chưa được một lát thì đã nặng nề ngủ say.

Đêm dài đường vắng, hai người đi ra vội vàng lại không mang theo áo choàng hay vật chống lạnh linh ***, Hàn Lượng chỉ có thể đem người trong lòng ôm thật chặt, sưởi ấm lẫn nhau. Cũng may ngựa của Lục Đỉnh Nguyên thật có linh tính, thấy hay người ngủ liền đi đến nơi đầu gió đứng thẳng ngủ, vì hai người che chắn không ít gió.

Lúc trời tờ mờ sáng, Hàn Lượng nhẹ nhàng lay tỉnh người trong lòng, “Chúng ta đi thôi!” Muộn thêm chút, trên quan đạo sẽ có người đi qua, hai người ngủ chỗ này nhìn cũng không tốt lắm.

Lục Đình Nguyên ở trong lòng Hàn Lương ngủ rất sâu, sau khi tỉnh lại lần đầu tiên bày ra đôi mắt sương mù không biết đang ở nơi nào, Hàn Lương buồn cười đem người kéo đến, chờ đến lúc Lục Đình Nguyên tỉnh táo lại thì Hàn Lương đã chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị xuất phát.

“Tỉnh?” Hàn Lương xoay người lên ngựa, lại đem Lục Đình Nguyên kéo lên ngồi trước người mình.

“Ân.” Lục Đình Nguyên ngồi vững, vung roi đánh ngựa chạy đi, miệng còn thầm nói: “Sớm biết người biết cưỡi ngựa thì ta đã mang hai con.”

“Ha ha ha, hiện tại biết cũng không chậm a!” Hàn Lương nghe xong liền giương giọng cười to, tuyệt không ngoài ý muốn nhìn đến lỗ tai đỏ ửng của Lục Đình Nguyên.

Phóng ngựa chạy như bay, thân thể cố gắng áp sát thân ngựa hết mức, phần mông tự nhiên cao cao nhếch lên, Lục Đình Nguyên chưa từng cảm thấy tư thế này có gì không đúng giờ đây lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tư thế của Hàn Lương vẫn giống như hôm qua, cùng ngồi trên một cái yên, tự nhiên là kề sát lưng y, theo sự xóc nảy của ngựa mà thân thể hai người không thể tránh khỏi cọ xát. Bất đồng là, hôm nay Hàn Lương tựa hồ chỉ một mực an tâm chạy đi, không có đối y cao thấp quấy phá, khi mông y không cẩn thận cọ xát hạ thân y, nơi đó vẫn vững vàng không chút phản ứng, làm cho người ta không thể không bội phục định lực của hắn.

Không giống như Hàn Lương, Lục Đình Nguyên là vô cùng vất vả. Cơ thể vừa trải qua tình sự liền trở nên cực kỳ mỏi mệt, mà tại đây ký ức tận tình trên lưng ngựa hôm qua lại cuộn cuộn kéo đến, hơn nữa trên lưng lại có hơi thở của Hàn Lương, nhiệt độ cơ thể của Hàn Lương, cùng việc không ngừng ma sát với cơ thể của Hàn Lương, hậu huyệt của Lục Đình Nguyên không thể ngăn chặn mà tuôn ra một mảnh ẩm ướt. Chính là không nghĩ làm cho Hàn Lương về mặt lạnh nhạt chê cười, Lục Đình Nguyên thủy chung cắn răng nhẫn nại cầu của mình khiến thân thể một trận run rẩy.

Hàn Lương không phải không phát hiện được sự dị thường của Lục Đình Nguyên, mà là vừa muốn chạy đi, Lục Đình Nguyên lại có nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, nhìn sắc mặt y thật sự là không thể chịu nổi sự ép buộc của mình. Hàn Lương liền đơn giản làm bộ như cái gì cũng không biết.

Hai người giục ngựa chạy như điên, cơm trưa cũng là ở trên lưng ngựa dùng bánh bao mua ở quán ven đường, cuối cùng đến hết buổi trưa không lâu liền vượt qua đi trước đám người của Tiểu Hà Tử.

“Chủ tử?” Tiểu Hà Tử từ xa xa nhìn đến Lục Đình Nguyên đuổi đến không khỏi vui mừng, không nghĩ tới mới một ngày chủ tử đã chạy về, lại nhìn đến mặt sau thấy Hàn Lương liền sững sờ.

Lục Đình Nguyên giữ cương ngựa dừng bên xe, chờ sau khi Hàn Lương xuống ngựa liền nói với Tiểu Hà Tử, “Ta giao Lương cho người chiếu cố, ta đi phía trước nhìn xem.” Nghĩ nghĩ lại hỏi một câu: “Hai ngày nay không có chuyện gì chứ?”

“Chủ tử yên tâm, không có chuyện gì. Ta nhất định sẽ chiếu cố tốt công tử.” Tiểu Hà Tử xóc lên cửa xe, đón Hàn Lương vào.

Lục Đình Nguyên thế này mới đánh ngựa đi về phía trước, đi cách đội ngũ một đoạn. Không phải y không nghĩ đến ngồi trong xe nghỉ ngơi, cũng không phải y không muốn tra hỏi tình huống hai ngày y rời đi, mà là do hai chân y xụi lơ, hậu đình ướt át đã thấm đến cả quần, nếu không có ngoại sam che chắn phía sau, sợ là đã sớm bị nhìn không còn sót gì, hai tay ở trong ống tay áo run rẩy lợi hại, cho dù y đem móng tay cắm vào trong thịt cũng không ngừng lại được. Nên may mắn là, hiện tại đã là thời tiết đầu đông, quần áo nặng nề chắn đi cho y không ít xấu hổ, bằng không tình trạng quần bách của mình sớm đã bày ra trước mắt mọi người.

Hàn Lương xóc lên màn xe, theo cửa xe nhìn về phía Lục Đình Nguyên đi đầu, không khỏi nhú chặt đôi mày. Không ai rõ ràng tình trạng của Lục Đình Nguyên hơn hắn, vừa mới đi không lâu, Lục Đình Nguyên cũng đã động tình, một đường ẩn nhẫn chạy đi, hơn nữa mấy ngày trước lại không hề nghỉ ngơi tốt, chỉ sợ lúc này đã là lưng lay sắp đổ, lại còn bước bình kiên trì mang đội.

“Đi kêu chủ tử nhà ngươi đến.” Hàn Lương đưa chân đá Tiểu Hà Tử đang thảnh thơi xem sách y.

“...” Tiểu Hà Tử vốn muốn hỏi vì cái gì, nhưng nhìn đến sắc mặt ngưng trọng của Hàn Lương liền ngậm miệng, mở cửa xe hướng phía đầu đội ngũ mà phi thân đi.

Đoàn xe đi không tính nhanh, cho nên Tiểu Hà Tử dễ dàng vượt qua, bằng không với khinh công của hắn làm sao cũng không thể đuổi kịp và vượt qua ngựa.

“Chủ tử.”

“Chuyện gì?” Lục Đình Nguyên nhìn thấy Tiểu Hà Tử đi đến, liền kéo cương dừng ngựa, ý bảo đội ngũ tiếp tục đi về phía trước mới hỏi.

“Hàn công tử kêu ngài đi qua một chuyến, ta cũng không biết là có chuyện gì.” Tiểu Hà Tử chĩa chĩa về hướng xe ngựa ở phía đuôi của đội.

Một hàng hai mươi con ngựa đều đi phía trước mở đường, xe ngựa của Lục Đình Nguyên đi tại cuối cùng.

Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử đứng yên tại chỗ, chờ xe ngựa đi tới trước mắt, Lục Đình Nguyên cách cửa sổ hướng Hàn Lượng hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

Hàn Lượng mở cửa xe đi ra, hướng Tiểu Hà Tử nói: “Đổi người tới đánh xe.”

“Ta?” Tiểu Hà Tử chỉ vào mũi mình sưng sốt một lúc lâu, lại ở dưới cái nhìn chăm chăm của Hàn Lượng mà ngoan ngoãn ngồi vào vị trí đánh xe, thay cho ảnh vệ ngự trang thành xa phu phía trước, ảnh vệ tự động đi về phía trước cùng đồng bọn cười cùng một con.

Hàn Lượng đợi ảnh vệ rời đi, mới vươn tay ra trước, dùng một tay kéo Lục Đình Nguyên từ trên lưng ngựa tiến vào trong lòng mình, rồi mới lắc người đi vào trong xe, đem cửa xe đóng kín lại, làm cho người ta không có cách nào nhìn vào bên trong, cũng ngay lúc tiến vào trong xe đã chú ý đến chút lóe sáng trên yên ngựa.

Lúc Lục Đình Nguyên bị kéo vào trong lòng Hàn Lượng, cho dù đã cắn chặt hàm răng vẫn không nhịn được cúi đầu khẽ rên một tiếng. Lại đến khi vào trong xe, phát hiện Hàn Lượng đã sớm đem chăn bông trải thành từng tầng, cũng trực tiếp đem y đè ép lên. Lục Đình Nguyên rốt cuộc không thể áp chế tiếng thở dốc của chính mình, không ngừng vịn vịn cạo sát trong lòng Hàn Lượng.

41. Chương 40

“Sao vậy? Chân nhuyển đến mức không thể tự mình xuống ngựa được?” Hàn Lượng khẽ sát lỗ tai Lục Đình Nguyên, dùng thanh âm chỉ có y nghe được mà nói nhỏ.

“...” Nhiệt khí phả vào vị trí mẫn cảm, trong nháy mắt Lục Đình Nguyên sượng mù hai mắt, con người ngập nước thoát nhìn vô hạn ỳ khuất, trừ bỏ thở dốc, y đúng là một câu cũng không thể phun ra.

Hàn Lượng cười khẽ, vươn tay hướng hạ thân của Lục Đình Nguyên sờ soạng, quả nhiên, đũng quần là một mảnh ướt át, thậm chí vải dẹt kia cũng đã muốn sưng nước. Thứ lóe sáng nơi yên ngựa kia quả nhiên là *** thủy!

“Cáp...” Hàn Lượng vỗ về chơi đùa đôi lấy một tiếng than nhẹ của Lục Đình Nguyên.

Hàn Lượng chọn mi, kéo xuống đai lưng của mình nhét vào trong miệng Lục Đình Nguyên, lại túm lấy khăn cột tóc của Lục Đình Nguyên đem miệng y bịt kín.

“Người cũng không hi vọng thanh âm của người bị cấp dưới nghe thấy đi?” Hàn Lượng như trước dán sát lỗ tai của Lục Đình Nguyên mà thì thầm, đôi lấy một trận run rẩy của Lục Đình Nguyên.

Hàn Lượng thực vừa lòng phản ứng của Lục Đình Nguyên, thưởng cho Lục Đình Nguyên hai cái đánh lên tiểu thí thí.

Hàn Lượng lại kéo quần của Lục Đình Nguyên xuống, nhìn đến nơi dính phân thân của y tràn ra nhiều điểm bạch trọc, chắc chắn thở dài: “Này không thể được a, mau bắn như vậy, phía sau sẽ không thể chơi đùa đủ a.”

Hàn Lượng bởi vì tóc ngắn không có dây buộc tóc, đai lưng lại quá dài, tìm tìm, từ trong ngực xuất ra một cái khăn tay, đem cột tại gốc phân thân của Lục Đình Nguyên. Nghĩ nghĩ, sợ Lục Đình Nguyên kéo xuống, lại dùng đai lưng của Lục Đình Nguyên trói hai tay y ra sau.

“Ngô...” Lục Đình Nguyên lắc đầu, biết lúc này không thể thoát được, đối cái loại cảm giác mãnh liệt sắp đến này vừa sợ vừa yêu, ở trong lòng lại bảo trì ý thức không phản kháng Hàn Lương.

Hàn Lương đưa ngón tay tham nhập hậu huyết của Lục Đình Nguyên, lại làm sao còn cần hắn giúp? Nơi đó đã muốn là một mảnh mềm mại, cộng thêm *** thủy tràn ra mà thoải mái nuốt lấy bốn ngón tay của hắn thậm chí còn không hoàn toàn lấp đầy.

Nói Hàn Lương không nghĩ, đó là giả. Bị người như có như không ma sát huynh đệ vài canh giờ, nếu một chút phản ứng cũng không có trừ khi hắn là thái giám, vất vả áp chế bất quá là vì suy nghĩ cho Lục Đình Nguyên. Hiện tại đã muốn như thế này, tự nhiên không cần nhịn nữa, đề thương thượng đồi, một phát thăng tiến.

“Ngô ngô...” Lục Đình Nguyên ở thời điểm Hàn Lương vọt vào liền vô cùng kích động, cái loại cảm giác thoải mái cùng thoải mái này, nếu không có cái khăn chặn kia, y nhất định liền văn chương trôi chảy. Cho dù như vậy, y vẫn gắt gao cong lưng, móng tay lại cắm vào trong da thịt. Trong cổ họng nhét đầy vải, làm cho y không thể cao giọng quát to, ngay cả ngón chân cũng co quắp lại, móng lại thừa nhận từng đợt công kích, nước mắt thuận theo khóe mắt chảy xuống, không biết là vì vui sướng hay thống khổ.

Hàn Lương ngắm nhìn bộ dáng Lục Đình Nguyên, lại vẫn không ngoạn đủ như cũ, một tay khê động ngọc hoàn trước ngực Lục Đình Nguyên, một tay hung hăng vuốt ve mông y, một bên lại cắn cắn lỗ tai y, còn không ngừng thì thầm: “Sao vậy? Như vậy liền chịu không nổi? Thoải mái như vậy sao?”

“Ngô...Ngô...” Lục Đình Nguyên vặn vẹo thất lưng, không ngừng truy đuổi thân thể Hàn Lương. Một bên hông anh đã bị ngoạn đau đến tê dại, mà bên kia lại không được ai để ý, trong thân thể ngứa ngáy khó nhịn, hắn rõ ràng ngay tại bên trong y lại không chút động đậy giảm bớt không kiên nhẫn của y, trước người lại tưởng đau giống như sắp nổ tung, lại vẫn bị đè ép một cách vô tình, từng đợt xoa nắn nơi mông đều khiến y hung hăng run rẩy một trận... Lý trí lại bay xa khỏi thân thể, Lục Đình Nguyên không ngừng cử động phần eo, mỗi một lần ma sát nho nhỏ đều đối lấy thanh âm rên rỉ khóc nhẹ của y.

Hàn Lương xem Lục Đình Nguyên thật sự chịu không nổi, trong mắt trừ bỏ nước mắt trong suốt đã không còn thần trí, thế là hắn không đùa y nữa, tách hai chân y rộng ra, hung hăng va chạm, mỗi một lần đều thật sâu, tần suất tùy theo sự xóc nảy của xe ngựa lại chính xác đánh vào tuyến tiền liệt của y.

“Ngô...Ngô ân...” Lục Đình Nguyên dưới thân Hàn Lương co rút từng trận, phía trước tuy rằng không thể phun ra, lại không ngừng chảy ra từng giọt lệ *** té trong suốt, khiến nơi giao nhau giữa thất lưng cùng bụng dưới của hai người là một mảnh ẩm thấp.

42. Chương 41

Hàn Lương sợ đem Lục Đình Nguyên nghiền đến có vấn đề, vươn tay mở ra trói buộc dưới hạ thân cho y, Gần như đồng thời với lúc hắn mở ra trói buộc, Lục Đình Nguyên liền cong thất lưng như muốn bẻ gãy mà bắn ra.

Theo sự co rút của Lục Đình Nguyên, nơi hậu huyết cũng là một trận co rút nhanh, như muốn nuốt vào càng nhiều làm cho Hàn Lương một trận sáng khoái, cũng cùng bắn ra. Luồng nhiệt nóng rực va chạm lên vách tường của Lục Đình Nguyên làm cho y gần như muốn bắn thêm lần nữa, nhưng y chỉ có thể run run bày ra vài giọt bạch trọc.

Mãi cho đến khi Hàn Lương thu thập sạch sẽ cho cả hai, Lục Đình Nguyên vẫn chưa hoàn hồn, hai mắt trong suốt như thủy *** giống một đứa bé mới sinh, dường như chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ nát. Hàn Lương chưa từng gặp qua y ở dạng này, không khỏi nhẹ nhàng vỗ về, không nghĩ tới Lục Đình Nguyên lại ở tại trong vỗ về của hắn mà ngủ thật bình yên. Trong lòng Hàn Lương biết sợ là đã thực sự khi dễ y, dù sao dư độc của Lục Đình Nguyên vừa mới thanh trừ, lại vất vả mấy ngày nay, còn không ngừng mỗi ngày cùng hắn dây dưa, không khỏi có chút lo lắng.

“Tiểu Hà Tử.” Hàn Lương nhẹ chân nhẹ tay mở cửa xe, “Tiến vào nhìn xem.”

“À?” Tiểu Hà Tử ngồi bên ngoài đánh xe, tuy rằng võ công không lợi hại như ảnh vệ, nhưng vẫn mơ hồ biết được bên trong là đang làm gì. Không nghĩ tới việc mới làm xong một chút đã cho hắn đi vào. Hàn Lượng này sẽ không đem chủ tử nhà hắn làm cho sắp chết đi?

“Phát gốc gì? Nhanh lên.” Hàn Lượng nhìn đến Tiểu Hà Tử còn đang ngẩn người, không khỏi thúc giục.

“Nga, nga.” Tiểu Hà Tử phát tín hiệu, làm cho ảnh vệ đằng trước trở về tiếp quản chuyện lái xe, mới đi theo Hàn Lượng vào trong.

Vừa mở cửa xe, một cỗ mùi ái muội liền đập thẳng vào mặt, nếu người khác khi này còn mơ hồ không biết hai người đang làm gì thì đến lúc này cũng đã hoàn toàn hiểu được. Mặt Tiểu Hà Tử “Đềng” một cái đỏ lên.

“Với chút định lực ấy mà muốn tiến cung làm đại tổng quản?” Hàn Lượng nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Hà Tử liền nhẹ giọng cười nhạo.

“Người...Người...” Tiểu Hà Tử lắp bắp kêu lên.

“Hừ...” Hàn Lượng làm động tác chó có lên tiếng, lại chỉ chỉ vào Lục Đỉnh Nguyên đang ngủ say.

Tiểu Hà Tử dậm chân một cái, biết Hàn Lượng là đang chọc hắn, cũng không thật sự tức giận. đành phải ngoan ngoãn cúi người xuống bắt mạch cho chủ tử đang ngủ.

Hàn Lượng cũng không quấy rầy, lặng lẽ mở cửa sổ ra, đem hương vị bên trong xe tán đi bớt.

Theo Tiểu Hà Tử mày càng ngày càng nhấn chặt, sắc mặt của Hàn Lượng cũng dần trở nên ngưng trọng.

“Rốt cuộc thế nào?” Chờ Tiểu Hà Tử buông tay Lục Đỉnh Nguyên ra, Hàn Lượng liền vội vàng hỏi.

“Chủ tử bị nội thương.” Tiểu Hà Tử thì thào lẩm bẩm, “Chuyện khi nào? Tại sao lại bị thương?” Vừa nói liền muốn cởi y phục của Lục Đỉnh Nguyên nhưng đã bị Hàn Lượng ngăn lại. “Trên người y không có vết thương.” Nói giỡn, một thân xanh tím đầy dấu ô mai kia hắn không thể nào cho Tiểu Hà Tử thấy, cho dù là thái giám cũng vậy.

43. Chương 42

Tiểu Hà Tử chớp chớp mắt, không hiểu ra sao. Trên người chủ tử hắn còn chỗ nào không thấy qua à? Bình thường hầu hạ không cần phải nói, bị thương đôi được, tắm rửa lúc nào cũng chẳng phải do hắn? Sao lúc này không cho nhìn?

Hàn Lượng không giải thích, chỉ hỏi: “Nghiêm trọng không?”

“Cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là lúc mới bắt đầu bị thương không có vận công trị liệu đúng lúc khiến cho thương nặng thêm, muốn chữa khỏi hoàn toàn thì phải cần chút thảo dược phụ trợ mới được.” Tiểu Hà Tử khó có được nhẹ giọng nói chuyện, chỉ sợ làm ồn chủ tử nhà mình. “Hơn nữa theo mạch tượng đến xem, chủ tử vất vả quá mức, cần phải hảo hảo điều dưỡng.” Tiểu Hà Tử vừa nói xong liền nhúc nhích, chủ tử một đường đi suốt ba ngày đều ngồi trong xe ngựa, sao lại mệt nhọc quá mức kia chứ? Thật sự là khiến cho mình càng thêm hồ đồ.

Cũng may mỗi lần bọn họ xuất môn đều dùng xe này, trong xe có đầy đủ dụng cụ cùng dược liệu. Không có biện pháp, ai kêu chủ tử nhà hắn mỗi lần xuất môn đều mang một thân đầy vết thương không nhẹ về làm chi!

Tiểu Hà Tử lấy ra một lò thuốc nhỏ, lại lấy mấy vị dược, ngồi xổm ở cửa xe nấu lên.

Về mặt Hàn Lượng hắc tuyến, “Người không có biện pháp đơn giản hơn à?”

“Đan dược cũng có, bắt quá chủ yếu dùng cho nội thương nghiêm trọng, chút tổn thương ấy của chủ tử không hề gì, dù sao số lượng cũng có hạn, xuất môn bên ngoài vẫn nên phòng vạn nhất, Hơn nữa thuốc này ta bổ thêm dược an thần tĩnh khí, càng giúp cho nhiều hơn cho việc nghỉ ngơi của chủ tử.” Tiểu Hà Tử lại bắt đầu nói liên miên cẩn thận.

Hàn Lượng lườm hắt một cái, quyết định không đáp lời. Trong lúc nhất thời, trong thùng xe chỉ còn mùi hương thảo được nồng đậm cùng tiếng hít thở vững vàng của Lục Đỉnh Nguyên nhợt nhạt quanh trong không khí.

Lục Đỉnh Nguyên ngủ một giấc thẳng đến canh năm hôm sau, trong lúc mơ mơ màng màng bị Tiểu Hà Tử dày dạn kinh nghiệm uy bát được, ngay cả cơm chiều cũng không ăn. Đám người Tiểu Hà Tử vì tiện cho hành động — không tốt chút nào khi ôm một đại nam nhân vào nhà trọ, cũng không tìm nơi ở nhờ, đoàn người cứ thế mà ngủ đã ngoại.

Ngày hôm sau cứ theo lẽ thường mà chạy đi, lại bởi vì trong xe có hơn một Tiểu Hà Tử, Lục Đỉnh Nguyên tự nhiên không thể bỏ mặc thân phận mà thân cận cùng Hàn Lượng. Hàn Lượng cũng không phải loại người nói nhiều hay tò mò, mặc dù nơi cổ đại này có nhiều vùng đất mới lạ nhưng cảnh sắc ngoài cửa sổ nhìn lâu cũng chán, huống chi hắt còn là người đến từ hiện đại, có cảnh đẹp nào chưa thấy qua? Quan đạo cũ kỹ này quả thật không hấp dẫn hắt quá nhiều. Thế là giống như Tiểu Hà Tử, hai người một trái một phải cầm sách y thuật lật xem, đem Lục đại giáo chủ trở thành không khí.

Lục Đỉnh Nguyên muốn luyện công cũng luyện không được, muốn nói chuyện cũng không tìm được lý do, chỉ đành nhắm mắt ngủ đi.

Một ngày liền trầm buồn trôi qua, đến tối, nhân sự cực lực đề cử của tiểu nhị cùng sự linh quang của Tiểu Hà Tử, đã đem Hàn Lượng cùng Lục Đỉnh Nguyên phân đến hai gian phòng thượng hạng khác nhau, Lục Đỉnh Nguyên lo lắng lại không nói được gì, cái này gọi là ghen khuất!

Dùng xong cơm chiều, Lục Đỉnh Nguyên giống như con quay di chuyển trong phòng, đến khi vòng vo đến mấy trăm vòng, cuối cùng nhện không được liền nhẹ chân nhẹ tay đi ra khỏi phòng.

Đi đến ngoài cửa phòng Hàn Lượng, đã thấy cửa phòng Hàn Lượng mở ra, tiểu nhị đang nâng bồn nước vào.

“Người muốn tắm rửa sao? Ta sẽ đem nhiều thêm.” Lúc này Lục Đỉnh Nguyên mới nhớ tới Hàn ượng có thói quen mỗi ngày đều tắm rửa.

Hàn Lượng nhìn đến Lục Đỉnh Nguyên, mặt biến sắc âm trầm, tất nhiên biết lý do y đến. “Không sao, vào đi!” Quay đầu nói với tiểu nhị, “Chúng ta có việc cần trao đổi, người cứ để nước ấm bên ngoài, lát sau ta tự mình lấy.” Nghĩ nghĩ, bỏ thêm câu, “Đêm nay người không cần đến lấy nước, sáng mai thu thập là được.”

“Vâng vâng, vậy nhị vị chậm rãi tán gẫu, tiểu nhân cáo lui.” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng lui xuống.

44. Chương 43

Hàn Lượng nhìn Lục Đỉnh Nguyên biết rõ còn cố hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

Lục Đỉnh Nguyên vừa nghe, mặt liền “đăng” thiêu cháy lên. Điều này sao y có thể nói ra? Chẳng lẽ nói chính mình không thấy hắt liền không thể ngủ sao?

Hàn Lượng cười thầm, đi hướng về phía sau bình phong, “Cùng đến đây đi.”

Lục Đỉnh Nguyên biết chính mình bị trêu đùa, nhưng cũng không dám nói cái gì, yên lặng đi theo sau Lục Đỉnh Nguyên đến mặt sau của bình phong.

Phía sau bình phong là một cái đục dưng lớn, một người nam nhân tắm coi như rộng rãi, nhưng nếu chứa đựng hai người nam nhân sẽ không còn bình thường. Hàn Lượng đã thử qua nhiệt độ, thuần thực cởi hết đồ của mình, nhìn thấy Lục Đỉnh Nguyên còn đang ở một bên lẳng lẳng nhìn mình, trêu tức hỏi: “Sao vậy? Lại không cần bộ quần áo này nữa?”

Lục Đỉnh Nguyên tự nhiên biết Hàn Lượng có thói quen xé quần áo, không tiếp tục ngăn người, vội vàng thoát quần áo của chính mình.

Hàn Lượng vào đục dưng, lại đem Lục Đỉnh Nguyên đã cởi sạch sẽ túm vào, lập tức nước tràn ra không ít. Trừ bỏ lúc làm chuyện đó, Lục Đỉnh Nguyên chưa từng ở gần Hàn Lượng như vậy, trong lúc nhất thời lỗ tai lại đỏ lên.

Hàn Lượng lại giống như không chút nào để ý, chuyên tâm đem chính mình tắm rửa sạch sẽ, lại đem Lục Đình Nguyên giặt sạch từ trong ra ngoài, lại ở lúc tẩy rửa trảng vách cho Lục Đình Nguyên, cố ý tránh khỏi điểm mẫn cảm của y.

Lục Đình Nguyên liền một lòng chờ đợi, thẳng đến lúc hai người tắt đèn lên giường, Hàn Lượng ôm chầm y nói: “Ngủ.”

Lục Đình Nguyên cắn môi dưới của mình, vô cùng ủy khuất. Vừa rồi lúc Hàn Lượng tẩy trừ cho y liền cố ý tránh đi những điểm mẫn cảm của y, lại tùy ý chạy loạn trên người y, làm cho y muốn lại muốn không được. Hiện tại mặt sau hư không khó nhịn, phía trước lại vì không chiếm được đủ kích thích mà mềm nhũn, như vậy làm sao y có thể ngủ được? thế nhưng Lục Đình Nguyên vẫn là ngoan ngoãn tiến vào trong lòng Hàn Lượng, nhắm mắt lại.

Thẳng đến nửa đêm, Hàn Lượng vẫn còn nghe được hô hấp bất ổn của Lục Đình Nguyên, thở dài: “Không ngủ được?”

“...Không.” Lục Đình Nguyên hơi do dự, nhưng vẫn trả lời. Kỳ thật y dính trên người Hàn Lượng, chỉ hận không thể cạo xát một phen, nhưng mà bởi vì một câu “ngủ” của Hàn Lượng mà không dám lộn xộn.

“Trận này người hư tổn quá mức,” Hàn Lượng vươn tay vuốt nhẹ mái tóc dài của Lục Đình Nguyên, nhẹ nhàng nói, “Tiếp tục như vậy, thân thể sẽ cạn kiệt.”

Lục Đình Nguyên nghe như vậy thiếu chút nữa đã tìm cái lỗ chui xuống, nói như vậy không phải là nói y *** đang sao?

Hàn Lượng nói xong, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, đột ngột đứng dậy đi ra ngoài.

“Lượng?” Lục Đình Nguyên cả kinh, nghĩ đến Hàn Lượng ghét bỏ y, bật dậy vươn tay, nắm lấy cổ tay Hàn Lượng.

Cổ tay Hàn Lượng tê rần, quay đầu nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ cùng khuôn mặt tái nhợt của Lục Đình Nguyên liền biết y hiểu lầm cái gì, liền cười cười vỗ vỗ mặt y, “Ngoan, ta đi lấy một thứ rồi quay lại ngay.”

Hàn Lượng đi ra sau bình phong, lục lọi trong đồng quần áo mình mới cởi ra, cầm lấy một túi gấm đi ra. Trở lại trên giường, ở trước mặt Lục Đình Nguyên, đem những thứ bên trong ra. Nhất thời trên giường một mảnh sáng rực, so với ánh trăng ngoài cửa sổ càng sáng hơn, mấy khóa dạ minh châu kia là làm gì?

“Nếu người thích, sao không chọn mấy khóa lớn hơn?” Lục gia khổ có gì đó trong lòng Lục Đình Nguyên vẫn có biết, nhìn thấy thứ trong tay Hàn Lượng cũng biết là đến từ đâu.

“Người xác định là nên chọn lớn một chút sao?” Hàn Lượng cong môi cười tà, một phen nâng lên chân Lục Đình Nguyên, đem khóa minh châu trong tay hướng hậu huyệt y tìm kiếm.

“Lượng, đừng ” Đột nhiên hiểu được Hàn Lượng muốn làm gì, thanh âm của Lục Đình Nguyên đều căng lên.

“Tất nhiên không có cách nào ăn bữa chính, trước hết ăn món điểm tâm ngọt này làm nóng người đi!” Hàn Lượng từng bước từng bước đem tất cả các khóa minh châu lớn nhỏ thông thả kiên định nhét vào trong hậu huyệt của Lục Đình Nguyên.

45. Chương 44

“Tất nhiên không có cách nào ăn bữa chính, trước hết ăn món điểm tâm ngọt này làm nóng người đi!” Hàn Lượng từng bước từng bước đem tất cả các khóa minh châu lớn nhỏ thông thả kiên định nhét vào trong hậu huyệt của Lục Đình Nguyên. Cuối cùng, còn vỗ vỗ cái mông rắn chắc của Lục Đình Nguyên, “Khó trách có cách nói lấy gùi bỏ ngọc.”

Tuy rằng Lục Đình Nguyên không quá hiểu những gì Hàn Lượng nói, nhưng mặt sau có thể hiểu được. Hàn Lượng thế nhưng nói ý là trang châu tráp? Hơn nữa hạt châu trong cơ thể lại mượt mà bóng loáng, theo từng động tác của thân thể mà lăn lộn, kích thích khiến Lục Đình Nguyên liên tục lắc đầu, “Lấy...lấy ra đi.”

Hàn Lượng nằm tốt, ôm chầm lấy Lục Đỉnh Nguyên, lại đánh hai cái vào hông y, “Ngoan ngoãn ngủ, sáng mai liền lấy ra, nếu không, người liền mang theo chúng mà đi lại.”

Lục Đỉnh Nguyên oa ở trong lòng Hàn Lượng run rẩy một trận, cuối cùng chậm rãi thích ứng những thứ tồn tại trong cơ thể. Chỉ cần y không di chuyển mạnh, những thứ kia sẽ không khiến y khó chịu. Lục Đỉnh Nguyên chậm rãi thả lỏng bản thân, nghĩ đến đêm nay khẳng định không ngủ được, ai ngờ sau khi bình tĩnh lại không được bao lâu liền trầm trầm ngủ.

Hàn Lượng nghe được tiếng hô hấp vững vàng của Lục Đỉnh Nguyên liền nhẹ nhàng xả ra một chút cười, cũng chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Cứ như vậy qua vài ngày ban ngày chạy ban đêm mang châu, thẳng đến khi Hàn Lượng nhìn thấy hai vành đen rõ ràng dưới mắt Lục Đỉnh Nguyên mới cho Lục Đỉnh Nguyên thoát khỏi cuộc sống nửa vời này.

Tối hôm nay, vẫn là sau cơm chiều như cũ, Lục Đỉnh Nguyên đã quen vào lúc này sẽ đến tìm Hàn Lượng. Tựa như cũng dự định tốt lắm, Hàn Lượng cũng sẽ ở sau bình phong đồ sơn nước chờ y trong phòng.

“Lượng ” Lúc đầu ngón tay Hàn Lượng hung hăng cào qua điểm hồng nộn nơi ngược của Lục Đỉnh Nguyên, Lục Đỉnh Nguyên liền kinh suyền hô lên, lại bởi vì không gian của dục đũng có hạn, cơ hồ không có đường sống cho y giãy dụa.

Hàn Lượng không có theo khuôn pháp cũ như mấy ngày qua, không đụng chạm đến điểm mẫn cảm nào của Lục Đỉnh Nguyên, mà là chà đạp hoàn toàn. Lục Đỉnh Nguyên chưa từng làm trong nước, hơn nữa còn là dục đũng nhỏ hẹp, cho nên khi y khóa ngồi trong lòng Hàn Lượng, bị Hàn Lượng từ dưới nước xô xuyên qua liền cảm thấy như cả thế giới chỉ còn lại hai người, tiến tới kích động tột đỉnh. May mắn Hàn Lượng có dự kiến trước đã chặn lại miệng của Lục Đỉnh Nguyên, chỉ còn chút thanh âm “Ân ngô ngô” vỡ vụn chảy ra.

Theo tiết tấu đỉnh lộng của Hàn Lượng, từng đợt nước ồ ồ bị mang tiến vào, lại ồ ồ bị mang ra ngoài. Lục Đỉnh Nguyên ở trong lòng Hàn Lượng có rút run rẩy, rất nhanh liền cao trào. Hàn Lượng lại không đơn giản bỏ qua cho y như vậy, kéo lấy khăn tắm bao lấy hai người, lại chuyển chiến trường đến trên giường.

Đến trên giường, nhìn bộ dáng si mê của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng đột nhiên nổi lên hứng thú muốn đùa giỡn y. Nhớ đến lúc ở hiện đại, ngẫu nhiên cũng có xem GV, bên trong ngoạn sm, tiểu M tựa hồ kêu quản S “Chủ nhân”. Thế là tâm huyết dâng trào, đối Lục Đỉnh Nguyên trêu đùa: “Đến, kêu “Chủ nhân” nghe một chút.”

Kỳ thật Hàn Lượng chỉ là muốn chơi đùa, cho rằng chỉ là giải trí trong lúc quan hệ, nhưng nghe vào trong tay Lục Đỉnh Nguyên lại không chỉ đơn giản như vậy. Nghe xong lời của Hàn Lượng, Lục Đỉnh Nguyên đang trầm mê trong tình sự nháy mắt thanh tỉnh. Ở thời đại của y, một khi kêu ra tiếng “Chủ nhân”, liền ý tức xác nhận quan hệ phụ thuộc. Ở trong đầu y, không có cái gì gọi là sắm vai nhân vật, chỉ có cấp dưới đối chủ thượng tuyệt đối phục tùng cùng trung thành. Một khi lời “Chủ nhân” này xuất ra miệng, liền có ý tứ y phủ phục dưới chân nam nhân này nghe lệnh sai sử. Y là một kẻ trên cao, là một người kiêu ngạo, đời này trừ bỏ quỳ xuống đất lạy cha mẹ, ngay cả Hoàng đế lão tử cũng chưa quỳ, làm cho y quỳ gối dưới chân một nam nhân chỉ vì cầu ân sủng, y làm không được. Cho nên Lục Đỉnh Nguyên ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

46. Chương 45

Kỳ thật Lục Đỉnh Nguyên thật thuận theo lời Hàn Lượng kêu lúc này, Hàn Lượng cũng sẽ không nghĩ gì, nghe xong liền cho qua. Nhưng cố tình Lục Đỉnh Nguyên không có. Trước đó Lục Đỉnh Nguyên từng có một lần không nghe lời, đã bị mình dạy dỗ khóc một trận thê thảm, Hàn Lượng không nghĩ tới Lục Đỉnh Nguyên còn dám phản kháng.

Hàn Lượng nheo mắt lại, ngữ khí rất nhẹ, nhưng hương vị mười phần uy hiếp, “Người không kêu?”

Lục Đỉnh Nguyên quay đầu sang chỗ khác, không nhìn hấn. Lục Đỉnh Nguyên vẫn luôn tin tưởng Hàn Lượng, quá mức tin tưởng. Nhưng lần này, y không biết Hàn Lượng muốn cái gì. Ngay cả Lục gia khó y cũng đã cho người dẫn hấn đi, vẫn không có gì cho hấn xem trọng. Chẳng lẽ hấn muốn hơn nữa? Là toàn

bộ Lục gia trang? Vẫn là toàn bộ Nghiễm Hàn cung? Y không muốn hoài nghi hẳn, lại càng không muốn hận hẳn!

Nhưng Hàn Lượng không có nghe đến khẩn cầu trong lòng Lục Đình Nguyên, chỉ nói: “Thật sự không kêu sao?” Thấy Lục Đình Nguyên vẫn không phản ứng, Hàn Lượng khẽ cười nói, “Hảo, tốt lắm.”

Hàn Lượng lấy ra dạ minh châu, Lục Đình Nguyên nghĩ đến Hàn Lượng sẽ dùng biện pháp như ba ngày trước, không chạm y, dùng phương pháp này sửa trị y. Nhưng y đã xem nhẹ thủ đoạn của Hàn Lượng.

Hàn Lượng nâng lên một chân của Lục Đình Nguyên, hỏi y một lần cuối cùng: “Người đã nghĩ kĩ?” Trả lời Hàn Lượng, là Lục Đình Nguyên nhắm mắt lại.

Hàn Lượng hừ lạnh một tiếng, đem hạt châu thứ nhất thả vào, nhưng thứ tiếp theo, không phải hạt thứ hai hay hạt thứ ba, mà là hung khí thật lớn của Hàn Lượng.

Lục Đình Nguyên mở lớn miệng, lại hung hăng cắn gỏi đầu dê ép tiếng gào xuống. Phải biết rằng, khách *** này trụ hai mươi cao thủ của Nghiễm Hàn cung, tiếng hét này của y mà thoát ra, liền là một cơn bão loạn.

Vừa rồi Lục Đình Nguyên bởi vì nghẹn vài ngày nên rất nhanh đã bắn ra, Hàn Lượng vẫn là đạn trong ống chưa phát. Cho nên trực tiếp đề thương ra trận, không chút nào miễn cưỡng.

Lục Đình Nguyên thật thảm, bị Hàn Lượng cho mang châu vài ngày, thân mình bị điều đến cơ khát không chịu nổi, vừa rồi lại bắn qua một lần, miễn cảm phi thường, toàn thân giống như đều trở nên miễn cảm, chỉ cần chạm nhẹ một cái đã khiến y run lên, hoảng chi kích thích mãnh liệt như vậy.

Gia hỏa kia của Hàn Lượng vốn không nhỏ, hơn nữa đằng trước còn có một viên dạ minh châu, bị đỉnh mà xâm nhập sâu vào trong, theo mỗi lần di chuyển của Hàn Lượng mà lăn lộn.

Lục Đình Nguyên cảm thấy chính mình quả thực muốn điên rồi, trừ bỏ không ngừng lắc đầu, đã nhanh không biết mình là ai.

Nhưng Hàn Lượng không có buông tha y, ngay sau khi Lục Đình Nguyên vừa bắn ra đang không ngừng suyễn khí hô hấp, lại hỏi một lần: “Kêu hay không?”

Lục Đình Nguyên sững sốt, lại cắn răng lắc đầu.

Hàn Lượng cười lạnh, rút hung khí của bản thân ra, lại thả hạt châu thứ hai vào, sau đó lại đem hung khí của chính mình nhập vào bí huyết mềm mại nóng rực kia.

Lần này Lục Đình Nguyên hung hăng xả lạn sàng đạn dưới tay, trước khi mất đi ý thức, thanh âm lạnh lẽo của Hàn Lượng lại truyền vào tai: “Khi nào muốn kêu, ta đều có thể chờ.” Ý tứ chính là nếu chịu không nổi, chỉ cần gọi hẳn sẽ dừng tay. Nhưng đầu óc Lục Đình Nguyên đã trở nên hỗn loạn không kịp lý giải ý tứ của hẳn.

47. Chương 46

Sau khi hạt châu thứ ba tiến vào, Hàn Lượng bắn một lần. Tiếp theo là hạt thứ bốn, hạt thứ năm...Thẳng đến khi cả sáu hạt châu đều tiến nhập vào trong cơ thể của Lục Đình Nguyên. Thả một viên, Hàn Lượng đều hỏi Lục Đình Nguyên một lần, nhưng đáp án có được đều là giống nhau.

Kỳ thật Lục Đình Nguyên đã sớm chịu không nổi, ở thời điểm hạt châu thứ bốn được bỏ vào, y còn biết mình ở trong dục đũng mình đã bắn bảy lần, sau đó không biết gì nữa. Ý thức hỗn loạn mông lung, toàn thân đều co rút, trong ngoài đều ướt đầm, giống như vừa đi ra từ thủy lao, môi đã sớm bị cắn huyết nhục mơ hồ. Nay sao còn là làm tình? Căn bản chính là tra tấn. Lục Đình Nguyên cảm thấy nơ nơ trong bụng đều là hạt châu không ngừng lăn lộn kia, theo mỗi lần va chạm hung ác của Hàn Lượng, giống như muốn bay lên miệng để thoát ra. Nhưng đáng buồn là, cho dù loảng đến gần như trong suốt, cho dù nơi kia đau đớn như muốn gãy, y vẫn nhìn không được mà cao trào. Rõ ràng đã không bắn ra được gì nữa, nhưng vẫn sẽ run rẩy thoát gì đó ra ngoài.

Lục Đình Nguyên cảm thấy chính mình sắp chết, thật sự sắp chết. Y chưa từng cảm thấy mình cách tử vong gần đến vậy, cho dù thân bị thương nặng cũng không có. Y muốn hét chói tai, muốn cầu xin tha thứ, lại dựa vào tia kiêu ngạo cuối cùng mà nhin xuống. Y không làm nô lệ của người khác, tuyệt không!

Trên thực tế lúc này Lục Đình Nguyên cho dù muốn kêu cũng kêu không được. Toàn thân y không còn chút sức lực, lại vẫn bướng bỉnh không chịu thỏa hiệp.

Hàn Lượng đã muốn bị lửa giận thiêu đốt mất. Rõ ràng chỉ là một việc rất đơn giản, sao lại muốn làm đến trình độ này? Mặc dù hấn đau lòng Lục Đình Nguyên, nhưng đã muốn đến nước này, hấn cũng tuyệt không có lý do để buông tha. Vậy xem ai có thể chịu đến cuối cùng đi!

Ở thời điểm Hàn Lượng nghênh đón lần cao trào thứ ba của mình, một chuyện mà hai người không nghĩ tới đã xảy ra — Lục Đình Nguyên, mất khống chế!

Cùng với cổ hơi thở tanh tưởi, Lục Đình Nguyên giống như hồng mắt, nước mắt xoát xoát rơi xuống, lại khóc lặng yên không một tiếng động.

Hàn Lượng bị dọa đến, hấn chưa từng thấy Lục Đình Nguyên khóc như vậy, ánh mắt tan rã không có tiêu cự, rơi lệ giống như không có van khóa.

Hàn Lượng dùng một tay ôm Lục Đình Nguyên vào lòng, lung tung chà lau chất lỏng trên người y, mồ hôi, lệ dịch, dịch thể, nước tiểu dịch, xen lẫn một đoàn, sớm phân không rõ cái gì là cái gì. Nếu đổi lại là người khác, với kẻ có tính khiếp phích nhỏ như Hàn Lượng chỉ e chạy trốn còn không kịp, nhưng khi ôm Lục Đình Nguyên vào ngực hấn lại tuyệt không cảm thấy bẩn, thậm chí không có công phu đi tắm rửa cho cả hai, vẫn cứ ôm, vỗ về, an ủi.

Hàn Lượng hối hận, lại không biết có thể nói cái gì, chỉ có thể cầu Lục Đình Nguyên ngừng rơi nước mắt.

Đợi cho đến khi Lục Đình Nguyên cuối cùng cũng ngừng khóc, nhẹ nhàng, dùng tiếng nói khàn khàn gần như không thể nghe thấy kêu “chủ nhân” rồi mới ngắt đi. Nghe một tiếng kêu như vậy, Hàn Lượng biết bọn họ đã xảy ra biến hóa, nhưng cụ thể là biến hóa cái gì, hấn vẫn không nói được. Không phải chỉ là một lời nói trong lúc tán tỉnh sao? Sao lại biến thành phức tạp như vậy?

Hàn Lượng không biết, Lục Đình Nguyên là thật hồng mắt. Sự kiện súc ruột lúc trước ở mật thất, Lục Đình Nguyên còn có thể ít nhiều tìm cái lý do cho mình, dù sao dòng nước nóng lạnh luân phiên nhau giống như tiêu chảy, đổi làm ai cũng khó nhẫn nại, chỉ có thể tạm thời miễn cưỡng đối kháng. Hơn nữa sau đó Hàn Lượng lại an ủi, nói chỉ là tắm rửa bình thường, ai cũng phải trải qua chuyện như vậy, hơn nữa làm vậy cũng là vì tốt cho thân thể, thoải mái lại sạch sẽ. Cho nên Lục Đình Nguyên cũng chậm rãi tiêu tán. Nhưng lần này không giống vậy, Lục Đình Nguyên cảm thấy y có thể khống chế, lại không khống chế được. Không thể khống chế, trở thành bị người khống chế. Ở trước mặt Hàn Lượng giống hệt như một đứa nhỏ yếu đuối, phơi bày tất cả, cái gì tôn nghiêm cũng không có, còn nói cái gì tự tôn? Cái gì kiêu ngạo? Còn ... nói cái gì thân phận.

48. Chương 47

Cho nên Lục Đình Nguyên kêu, kêu ra hai chữ mà y từng nghĩ đến chết cũng không nói ra khỏi miệng — “Chủ nhân.” Chủ tử cùng chủ nhân khác nhau tại đây, cấp dưới một cái là phó một cái là nô. Hàn Lượng làm sao cũng không biết trong lời này hàm chứa bao nhiêu khuất nhục cùng không cam lòng? Cho nên sau khi y gọi ra, người cũng ngắt đi. Là một nhọc trên thân thể, cũng là gánh nặng trên tâm lý.

Hàn Lượng thấy Lục Đình Nguyên ngắt đi liền tự mình đi đến phòng bếp nấu nước ấm, người trong nhà bếp của khách sạn đều đã ngủ. Dem hai người tắm rửa sạch sẽ, lại dem sàng đan dọn dẹp, nhưng mùi vị tanh nồng trong phòng vẫn rất nặng. Hàn Lượng sợ khi Lục Đình Nguyên tỉnh lại sẽ bị kích thích, thế là quyết định đổi phòng, liền ôm Lục Đình Nguyên đến phòng của hấn.

Kỳ thật lo lắng của Hàn Lượng là dư thừa, lần ngủ này của Lục Đình Nguyên là ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau, Vẫn là Tiểu Hà Tử đến gõ cửa kêu, Lục Đình Nguyên mới tỉnh lại.

Hàn Lượng một đêm không ngủ, vẫn nhìn Lục Đỉnh Nguyên, trừ bỏ lần nấu nước đó còn bao nhiêu thời gian đều không đi, chỉ sợ Lục Đỉnh Nguyên tỉnh lại liền khóc, hắn lại không biết nói làm sao.

Nghe được tiếng kêu của Tiểu Hà Tử, Hàn Lượng lên tiếng đuổi đi. Quay đầu chuyên tâm ứng đối Lục Đỉnh Nguyên đang từ từ chuyển tỉnh.

“Sao vậy? Có khá hơn chút nào không?” Hàn Lượng đỡ Lục Đỉnh Nguyên ngồi dậy, để cho y dựa vào trong lòng mình.

Lục Đỉnh Nguyên buông xuống mí mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu. Kỳ thật y không hề tốt chút nào, cả người giống như vừa bị ngã mà phanh thân qua, không có chỗ nào không đau, động một ngón tay cũng lao lực. Nhưng y sẽ không nói, khi y đem hai chữ kia xuất ra khỏi miệng, y sẽ không còn tư cách làm nũng. Tuy rằng đêm qua hôn mê đi, nhưng y vẫn nhớ rõ trước khi ngất đi mình đã kêu cái gì, về sau, liền hắn là chủ y là nô, điểm ấy so ai khác y đều rõ ràng.

Hàn Lượng nhíu mày. Không, y không tốt, một chút cũng không tốt. Hắn so với ai khác càng thêm rõ ràng tình trạng hiện tại của Lục Đỉnh Nguyên, gương mặt trắng bệch, thần sắc tái nhợt, ngay cả cặp mắt sáng sủa kia cũng mất đi thần sắc vốn có. Nhưng hắn không biết nơi nào đã xảy ra vấn đề. Trước kia cho dù hắn khi dễ Lục Đỉnh Nguyên, y sẽ khóc, sẽ tức giận, sẽ thẹn thùng, nhưng trên thực tế làm nũng là chiếm đa số, y chưa từng thực sự tức giận với hắn. Mà lần này, không biết đã sai ở đâu, hắn biết Lục Đỉnh Nguyên đã trở nên khác biệt, vô cùng khác biệt. Nhưng thật sự, hắn vẫn chưa nói được là khác ở chỗ nào.

Chuyện cần nói phải nói, không thể cứ để như vậy.

Hàn Lượng an ủi vỗ vỗ bờ vai Lục Đỉnh Nguyên, nói một câu làm cho Lục Đỉnh Nguyên nháy mắt muốn chết đi: “Tự mình đẩy ra đi.”

Đối mặt hai mắt sương mù của Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng nghĩ đến Lục Đỉnh Nguyên không hiểu được, thế là giải thích nói: “Đêm qua hạt châu bị dính vào quá sâu, ngón tay của ta với không tới, nơi đó của người lại không thể chưa được cánh tay của ta, chỉ có thể do người tự mình đẩy ra.”

Lục Đỉnh Nguyên gắt gao cắn môi, vẫn không nhìn được mà run run. Hắn rất cực muốn làm nhục y đến mức nào mới có thể bỏ qua? Những lời này giống như tảng đá chặn lại cổ họng Lục Đỉnh Nguyên, nuốt không xuống, phun không ra.

49. Chương 48

Nhưng cuối cùng, y vẫn là làm theo lời Hàn Lượng nói. Nô chính là nô, không thể vi phạm lời nói của chủ nhân, điều ấy y so với ai đều rõ ràng hơn. Tựa như khi y phát ra mệnh lệnh, bọn người Phi Ảnh Tiểu Hà Tử cho dù có dị nghị cũng phải chấp hành. Chẳng qua bọn họ là phò, có tự do thân, vậy y thì sao? Y rốt cuộc tính cái gì?

Lục Đỉnh Nguyên rời khỏi ôm ấp của Hàn Lượng, muốn đứng dậy phải dùng sức, nhưng vừa đặt chân xuống thì người liền ngã nhào. Mất thấy cái mũi của mình cách ván giường ngày càng gần, thất lực cùng chân lại cần bản không có chút khí lực, ngay cả cánh tay cũng không thể nâng dậy. Hạt châu trong thân thể bởi vì động tác này mà đè ép lẫn nhau, khiến cho Lục Đỉnh Nguyên bị một trận đau bụng khó nhịn, mồ hôi to như hạt đậu thuận theo hai má chảy xuống.

Hàn Lượng dùng một tay kéo người ôm vào lòng, làm cho y nằm úp sấp trên người mình, một tay khẽ vuốt lưng Lục Đỉnh Nguyên không tiếng động an ủi, một tay chậm rãi ấn xoa bụng Lục Đỉnh Nguyên, nhẹ giọng nói: “Không vội, từ từ là được, từng bước từng bước, đừng thương đến chính mình.”

Đối mặt với sự ôn nhu của Hàn Lượng, Lục Đỉnh Nguyên phát hiện chính mình không có tiền đề muốn khóc, cư nhiên không nghĩ cũng không có dũng khí đẩy ra ôm ấp ấm áp này. Vì sao hắn vẫn dỗi dành y? Chẳng phải đều hắn muốn đã đạt đến sao? Y đã là nô của y không phải sao?

“Ngaoan, thở sâu, chậm rãi dùng lực, đến, đừng sợ, có ta ở đây.” Thanh âm ôn nhu của Hàn Lượng dán tại bên tai của Lục Đỉnh Nguyên, coi như ác nhân tối hôm qua không phải là hắn.

Lục Đình Nguyên đem đầu chôn ở hõm vai của Hàn Lượng,, thật sự không có mặt mũi đối mặt với hết thảy những điều này. Lại vẫn run run thân mình, ngoan ngoãn theo sự ẩn xoa của Hàn Lượng chậm rãi dùng lực.

Dạ mình châu không lớn, lại cứng rắn khéo dịch chuyển, muốn lấy ra từ sâu trong thân thể lấy ra nói dễ hơn làm. Cái đó và lần trước ở mặt thất Hàn Lượng bắt buộc y đi ngoài hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng lần đó cũng là xấu hổ và giận dữ muốn chết, lại cơ hồ là nháy mắt liền xong việc. Nhưng lúc này đây, lâu lắc làm cho Lục Đình Nguyên nghĩ đến sao lại dài đằng đẳng như vậy.

Khi viên hạt châu đầu tiên gian nan từ hậu huyết Lục Đình Nguyên bị bài trừ ra, Lục Đình Nguyên đã ướt đầm mồ hôi như vừa từ thủy lao đi ra, run rẩy đến mức khiến Hàn Lượng nhìn không được mà lo lắng, y có thể cứ như vậy mà run rẩy đến tan mất hay không.

“Mệt mỏi liền nghỉ một lát, không vội.” Hàn Lượng vuốt ve mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi của Lục Đình Nguyên, khẽ hôn thái dương y để an ủi. Lục Đình Nguyên vẫn như cũ không có ngẩng đầu, như cũ không rên một tiếng.

Sau khi viên thứ nhất đi ra, mặt sau giống như liền dễ dàng hơn, không biết là do Lục Đình Nguyên tìm ra bí quyết vẫn là không còn bế tắc như trước, những viên châu ở mặt sau cứ nhiên càng lúc ra càng nhanh, khi đến viên cuối cùng, cơ hồ lập tức liền đi ra.

“Vất vả.” Hàn Lượng xoay Lục Đình Nguyên lại, mới phát hiện y cứ nhiên đem môi của mình cắn đến một mảnh máu tươi đầm đìa, nhìn xuống chút nữa, phát hiện huynh đệ y cứ nhiên nửa đứng thẳng. “Người...”

“Lục Đình Nguyên suy yếu giống mất. Trải qua thống khổ quá mức, làm cho y xem nhẹ biến hóa của bản thân. Thẳng đến khi Hàn Lượng cau mày lại, thuận theo ánh mắt nhìn lại, mới giật mình thấy ngay cả loại thời điểm này y cứ nhiên đều có thể cương? Lục Đình Nguyên thật sâu lâm vào đối mình phỉ nhổ cùng chán ghét. Thân thể y sao lại *** đáng như vậy? Hàn Lượng sẽ khinh thường y, khinh thị thậm chí đùa cợt y đi?

Đều đã đến loại thời điểm này, Lục Đình Nguyên vẫn là không có thuốc chữa để ý đến phản ứng của Hàn Lượng.

50. Chương 49

Hàn Lượng vẫn không nói gì, đưa tay chộp lên, chậm rãi ôn nhu xoa bóp.

“Ngô...” Lục Đình Nguyên hừ nhẹ một tiếng, dục vọng cũng từng chút phai nhạt đi xuống.

Nhìn đến tiểu gia khỏa dưới tay mình chậm rãi nhuyển xuống, Hàn Lượng vừa lòng thu hồi tay. Hắn vô cùng rõ ràng, người có thể chịu ngược, người càng ôn nhu y ngược lại càng hưng phấn không nổi. Không phải hắn không muốn thỏa mãn nhu cầu của Lục Đình Nguyên, mà là thân mình của Lục Đình Nguyên hiện tại tuyệt đối không thừa nhận được.

“Ng ngoan nằm một lát.” Hàn Lượng đem Lục Đình Nguyên buông ra, kéo màn che kín, rồi mới ra cửa làm cho Tiểu Hà Tử chuẩn bị nước.

Tiểu Hà Tử tự mình đem nước vào, thấy trong màn không có động tĩnh gì, không khỏi nhỏ giọng nói với Hàn Lượng: “Người sẽ không đem chủ tử nhà chúng ta muốn đến chết đi?”

Hàn Lượng hung hăng đánh vào sau đầu hắn một cái tát, “Người đồ quỷ *** ranh, cẩn thận chủ tử nhà người nghe thấy liền lột da người ra.”

Tiểu Hà Tử rụt lui cổ, vụng trộm nhìn đông nhìn tây, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Hàn Lượng giúp Lục Đình Nguyên tắm rửa, lại bưng cơm lên, tự mình đút cho Lục Đình Nguyên. Chờ đến khi thu thập sẵn sàng xuất phát, đã qua buổi trưa.

Tiểu Hà Tử thấy Lục Đình Nguyên hư nhược quá mức, cứ nhiên bị Hàn Lượng dìu ra, vốn muốn hỏi, mới hé miệng còn chưa ra tiếng, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Đình Nguyên dọa rớt đầu lưỡi, không dám mở miệng nữa. Thậm chí tự động ngồi cạnh người đánh xe, không dám tiến vào trong xe tìm xui.

Lục Đình Nguyên thẳng đến được Hàn Lượng an bài ngủ trong xe, trong lòng vẫn tràn đầy mờ mịt như cũ.

Vì sao còn đối tốt với y như vậy? Sao còn đối y tốt như vậy? Nếu là trước ngày hôm qua, Hàn Lượng đối tốt với y thì y tuyệt không cảm thấy kỳ quái, nhưng ngày hôm qua đã... Vì sao hắn vẫn tốt như trước? Nếu không phải trên người còn đau, Lục Đình Nguyên quả thực muốn nghĩ đến ác hình ác trạng hôm qua của Hàn Lượng chẳng qua là một giấc mơ của y.

Hàn Lượng vẫn giống như mấy ngày hôm trước, ngồi ở cửa đọc sách. Tuy rằng người Lục Đình Nguyên vừa mệt vừa đau, nhưng vẫn không thể nào ngủ được, lại không biết làm sao đối mặt Hàn Lượng, liền nhắm mắt lại.

Đợi đến buổi tối, bởi vì ban ngày xuất phát muộn, lại muốn đi nhanh nên mọi người lại ở dã ngoại một đêm. Làm cho người ta không nghĩ tới là, không biết là do lạnh hay cái gì, sáng sớm hôm sau Lục Đình Nguyên lại có chút dấu hiệu cảm mạo, chờ đến buổi trưa, lại bắt đầu nóng lên.

“Sao...sao lại như vậy? Ngày thường chủ tử trừ bỏ ngoại thương, cơ hồ chưa từng mắc bệnh.” Tiểu Hà Tử sợ đến mức cả lạnh.

Hàn Lượng không nói gì, chỉ là cùng Tiểu Hà tử càng thêm cẩn thận hầu hạ Lục Đình Nguyên, tận lực đem y hầu hạ thư thư phục phục, không đến nỗi làm cho y đang bệnh lại càng thêm không khỏe.

Lục Đình Nguyên mơ màng qua năm sáu ngày, cuối cùng cũng thanh tỉnh, mới phát hiện sự tình không quá thích hợp.

“Tiểu Hà Tử, những người đó là chuyện gì?” Từ xa Lục Đình Nguyên đã nghe thấy tiếng đánh nhau.

Tiểu Hà Tử thấy thần sắc của Lục Đình Nguyên tốt hơn, mới yên tâm nói ra, “Bắt đầu từ hai ngày trước có chút người lục tục tìm tới gây sự.”

“Mấy nhóm người?” Lục Đình Nguyên nhíu mày, xem ra lần này bệnh đủ nặng, cư nhiên làm cho người ta đánh tới trước mặt cũng chưa phát giác.

“Tính ra lần này là nhóm thứ năm.” Tiểu Hà Tử không cần tính, gật đầu khẳng định nói.

51. Chương 50

“Biết là ai không?” Lục Đình Nguyên xốc lên màn xe, kiểm kê nhân thủ phái trước, cho hai ảnh vệ đi để ý.

“Không rõ ràng lắm. Nguyên bản đối phương là đi theo từ khá xa, chúng ta theo lời phân phó của chủ tử tận lực không bại lộ thực lực, không để ý đến họ. Kết quả tối hôm trước bọn họ đầu độc vào trong thức ăn của chúng ta, ban đêm còn có thích khách ẩn vào, thế này nhóm ảnh vệ mới động thủ.” Tiểu Hà Tử nhất nhất giải thích. “Người tới mấy lần sau, sờ phiền chủ tử, liền giải quyết từ đằng xa.”

Lục Đình Nguyên gật gật đầu, “Các người làm tốt lắm. Có người sống không?”

“Không có, ngày hôm qua bắt được một tên, mới rơi vào trong tay chúng ta liền cắn thuốc độc tự sát.” Tiểu Hà Tử bắt đầu kể.

“Tàng độc trong răng, đủ ngoan đủ tuyệt.” Lục Đình Nguyên hừ lạnh, kỹ xảo giang hồ này đó y đều rất rõ ràng, chỉ sợ đối phương dùng là độc cấp tính, bằng không Tiểu Hà Tử cũng sẽ không cứu được.

Hàn Lượng chỉ đứng nghe, này đó hắn không biết cũng không muốn biết, cho nên cũng không chen vào.

“Chủ tử, năm ngày nữa liền đi ra địa giới.” Tiểu Hà Tử báo cáo.

“Gia tăng tốc độ, tranh thủ trong ba ngày đến nơi.” Lục Đình Nguyên thần nhiên hạ chỉ lệnh rồi mới nhắm mắt dưỡng thần, cho thấy việc này đến đây kết thúc.

Ba ngày sau, mọi người tới một đại trạch. Tòa nhà này nằm trong một thành trấn khá phồn hoa, môn quy của tòa nhà này có thể sơ với tiền viện của Lục gia trang.

“Đây là nhà cũ của Lục gia sao? Ta vẫn là lần đầu tiên đến a!” Tiểu Hà Tử cảm thán.

Nguyên lai nơi này đúng là Lục gia tổ trạch nơi mà phụ thân Lục Đình Nguyên quen biết mẫu thân y.

Người Hạ cung đi gõ cửa, đi ra nghênh đón dĩ nhiên là một đôi song sinh. “Thiếu gia.” Hai người nhất tề hành lễ.

“Hai người con của Lục thúc — Lục Trung, Lục Nghĩa,” Lục Đỉnh Nguyên chỉ vào đôi song sinh, “Đồng cung hộ pháp,” Lại chỉ về Tiểu Hà Tử ở phía sau, “...” Lúc đến phiên Hàn Lượng, Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên không biết làm sao giới thiệu hẳn.

“Tại hạ Hàn Lượng, tự Tử Hành.” Ở cổ đại lâu như vậy, vẫn sẽ biết tự giới thiệu. Hàn Lượng nhìn ra Lục Đỉnh Nguyên xấu hổ, chủ động nói.

Lục Đỉnh Nguyên ngăn ra, sau đó nhanh chóng hoàn hồn, “Vào đi thôi.” Nóng xong liền dẫn đầu đi vào đại trạch Lục gia.

Chờ hết thấy đã an bài sẵn sàng, Lục Đỉnh Nguyên kêu Trung Nghĩa song Lục tới hỏi chuyện, mới biết được chuyện so với y đoán lúc trước càng thêm nghiêm trọng. Mỏ đá Lục gia cách đây nửa ngày lộ trình nửa tháng trước bị đình công, các nhà khai thác đá ở thượng du cùng hạ du cự tuyệt bán nguyên liệu cho bọn họ, người mua từ mười ngày trước đã bắt đầu thúc giục.

“Sao lại trùng hợp như vậy? Hai bên có liên hệ không?” Lục Đỉnh Nguyên nhíu mày.

“Không rõ ràng lắm. Đến chỗ khai thác đá gây chuyện quấy rối đều là một ít lưu manh ở bản địa, trước kia đều không dám tìm Lục gia gây phiền toái, hiện tại cư nhiên đánh chết người, hẳn là có người sai sử, xuất động các huynh đệ đi điều tra, cư nhiên đều có đi không về, các hộ dân bên kia cũng không hỏi ra cái gì, miệng thần kỳ nghiêm mật, đến nỗi người mua, là đến từ bên ngoài, nói nếu không thể giao hàng đúng hạn, nhất định phải gặp người chủ sự.” Lục Trung trả lời.

“Khách hàng cũ sao?” Lục Đỉnh Nguyên nhắc lại, chẳng qua là hỏi người khác nhau.

“Không tính là đi, từng cùng chúng ta hợp tác hai, ba lần, nhưng cũng không tính xa lạ, đi lại rất thoải mái.” Lục Nghĩa nói.

Lục Đỉnh Nguyên trầm ngâm, “Ngày mai ta đi mỏ đá nhìn xem, các người giúp ta liên lạc người mua, tốt nhất là trong ngày.” Lục Đỉnh Nguyên nhớ tới những người gây sự hôm qua, không biết hai chuyện này có quan hệ hay không, quyết định sớm giải quyết từng chuyện.

“Vâng.” Hai người lĩnh mệnh, chia nhau đi làm việc.

52. Chương 51

Lục Đỉnh Nguyên ở cũng không phải nhà chính mình, ngay cả khi Lục lão gia đi rồi vẫn ở lại chủ viện. Gia nhân Lục gia đối Tiểu Hà Tử cũng có nghe qua, biết là thuộc hạ bên người của Lục Đỉnh Nguyên, cũng liền an bài vào một cái sân với Lục Đỉnh Nguyên. Nhưng Hàn Lượng tới chậm, gia nhân cũng không biết được, liền bị an bài vào khách viện. Tiểu Hà Tử tự nhiên hiểu được, nhưng đến nơi này hẳn cũng là khách, không tốt thu xếp cái gì, hơn nữa chủ tử không lên tiếng, cũng liền không mở miệng.

Lục Đỉnh Nguyên mặc dù không nói chuyện, trong lòng lại bất ổn, nói, không biết giải thích thân phận Hàn Lượng như thế nào, không nói, lại sợ Hàn Lượng bị an bài vào khách viện mà mất hứng. Lúc này sự tình an bài tốt rồi, vốn nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, để hóa giải này mấy ngày liền đi đường vất vả, nhưng Lục Đỉnh Nguyên lại ở trong sân đi vòng vòng.

Có nên đi khách viện tìm Hàn Lượng hay không? Muốn đi lại không dám đi. Là không biết như thế nào đối mặt hẳn, cũng là sợ hẳn sinh khí.

“Chủ tử, nghỉ ngơi một chút đi!” Tiểu Hà Tử từ nhà bên cạnh đi ra, gặp bộ dáng chủ tử nhà mình không khỏi đau lòng. A, đều gây cả đi!

“Ngủ không được.” Buổi trưa vừa qua khỏi, đúng là thời điểm nghỉ trưa, hơn nữa những ngày gần đây thân mình không khỏe, Lục Đỉnh Nguyên sớm thăm mệt, nhưng vẫn là khó có thể tĩnh tâm nghỉ ngơi.

“Ta biết việc này khiến chủ tử phiền lòng, nếu không, ta gọi Hàn công tử lại đây.....” Tiểu Hà Tử dưới cái tròng mắt của Lục Đỉnh Nguyên, ngưỡng ngưỡng ngậm miệng, đem câu nói kế tiếp nuốt đi xuống.

Tiểu Hà Tử nghĩ rằng Lục Đỉnh Nguyên phiền là chuyện thạch trảng bên kia, nào biết đâu rằng chính Hàn Lượng khiến chủ tử hấn do dự không ngừng!

Lục Đỉnh Nguyên hừ lạnh một tiếng, xoay người phát tay áo quay về phòng.

Tiểu Hà Tử sờ sờ cái mũi, có chút nhớ tới nửa năm trước. Chủ tử như thế nào tính tình lại trở nên âm tình bất định? Bất quá hấn hầu hạ Lục Đỉnh Nguyên nhiều năm như vậy, sớm thành thói quen, cũng không để ý đến.

Lục Đỉnh Nguyên tuy là trở về phòng, lại là phiền não, làm sao nghỉ ngơi được. Ngồi ở bên cạnh bàn vẫn có một chút hờn dỗi, thiếu chút nữa không để ý đem chén trà nghiền thành phần. Kỳ thật y cũng không biết chính mình tức cái gì, nhưng như thế nào cũng không khắc chế được cơn tức càng ngày càng cao.

Đúng lúc này, một thanh âm làm cho y nháy mắt căng thẳng thân thể, ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại.

“Tiểu Hà Tử, chủ tử người có nghỉ ngơi không?”

“Nha, Hàn công tử! Không đâu, chủ tử mới về phòng.” Tiểu Hà Tử vừa muốn trở về phòng, chỉ thấy Hàn Lượng công khai mà tiêu sái tiến vào viện môn. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a!

“Người hôm nay có bắt mạch cho hấn không? Còn có việc gì không?” Hàn Lượng quan tâm là Lục Đỉnh Nguyên thân mình không tốt. Hấn biết mình ngày đó đem y ép buộc thăm, lại sinh một loạt tiểu bệnh, dù đã nhiều ngày nhưng vẫn lưu ý việc này.

Tiểu Hà Tử mặt nháy mắt suy sụp, “Còn không có.”

“Cùng đi đi!” Hàn Lượng cùng với Tiểu Hà Tử, thẳng hướng chủ phòng mà đi.

Không cần!!! Tiểu Hà Tử ở trong lòng khóc thét. Hấn mới vừa bị ai bị chủ tử xem thường, không muốn lại bị mắng nha!

Lục Đỉnh Nguyên từ thời điểm Hàn Lượng tiến vào viện đã biết, nghe được hấn cùng Tiểu Hà Tử muốn cùng nhau tiến vào, trong lòng bàn tay ứa mồ hôi, cũng không biết chính mình đang khẩn trương cái gì. Nhưng nhìn đến một chốc Hàn Lượng vào cửa kia, tâm nháy mắt liền nhuyến, chăm chú nhìn hấn, cái gì cũng không suy nghĩ, tâm tình nhớ thương giống như đã bao nhiêu lâu không gặp nhau, trời biết bọn họ tách ra kỳ thật còn không đến một canh giờ.

53. Chương 52

“Trên người còn khó chịu sao?” Hàn Lượng tiến đến, trực tiếp vươn tay đặt trên trán Lục Đỉnh Nguyên để thử độ ẩm. Hoàn hảo, không nóng, đã gần một ngày không sốt, xem ra đã hoàn toàn khỏi bệnh.

“.....” Lục Đỉnh Nguyên muốn mở miệng, lại cảm thấy yết hầu giống như bị cái gì ngăn chặn không phát ra thanh âm, chỉ có thể lắc đầu.

“Tiểu Hà Tử,” Hàn Lượng trở lại tiếp đón Tiểu Hà Tử mới vào cửa, “Lại đây bắt mạch cho chủ tử người.”

“Phải rồi phải rồi.” Tiểu Hà Tử chạy nhanh nhanh hai bước tiến vào. Thật là, nếu sớm biết rằng chủ tử đối với Hàn công tử sẽ không nổi nóng, hấn còn lo lắng cái gì mà quan sát a.

“Tốt không sai biệt lắm, lại ăn một ngày được là ổn định rồi. Nhưng chủ tử mấy ngày nay có chút mệt mỏi, còn phải nghỉ ngơi nhiều, đừng lại bệnh mới tốt.” Tiểu Hà Tử nghĩ, vẫn là nói, “Chủ tử, ngày mai chuyển đi thạch trảng nhất định phải đi sao? Bên cạnh hồ nước tuy là địa giới tốt, nhưng hôm nay trời có chút lạnh, thân mình ngài hiện tại”

Lục Đỉnh Nguyên lạnh lùng thoáng nhìn Tiểu Hà Tử. Y biết Tiểu Hà Tử muốn nói gì, đơn giản là dưới núi gió lớn, nước lạnh linh *** này nọ. Nhưng y không phải là bị bệnh nhỏ sao, cũng không phải đồ bỏ đi? Ngay cả gió lạnh thổi đều ngại sao?

Hàn Lượng nhìn Lục Đỉnh Nguyên kiên trì, lại nhìn nhìn Tiểu Hà Tử khổ não, vỗ vỗ tay Lục Đỉnh Nguyên, nói với Tiểu Hà Tử: “Ngày mai hai người chúng ta cùng chủ tử nhà người đi, chắc sẽ không để cho hấn lạnh.”

Chủ tử nhà ta còn chưa có nói, người có thể làm chủ thay chủ tử nhà ta sao? Tiểu Hà Tử nhìn cách nói kết luận của Hàn Lượng, ở trong lòng không khỏi oán thầm.

Lục Đỉnh Nguyên vốn không có ý định đồng ý, dù sao thạch trảng bên kia trước cũng không rõ tình huống cụ thể như thế nào, nói không chừng sẽ có nguy hiểm gì. Nhưng y không biết mình có thể phản bác Hàn Lượng hay không? Hắn hiện tại xem như chủ nhân của mình. Lại nghĩ một lần nữa, vô luận có hậu quả gì, có y bảo hộ hắn chu toàn là được. Vì thế không thể nhận ra gật gật đầu.

Tiểu Hà Tử trừng lớn mắt. Trước kia chỉ biết là chủ tử thương Hàn công tử, đối hắn nhiều yêu chiều. Hôm nay xem như được kiến thức chủ tử thương hắn đến tình trạng gì, cơ hồ là nói gì nghe vậy a!

“Người trước đi xuống đi, cho chủ tử nhà ngươi ngủ một lát.” Hàn Lượng nói với Tiểu Hà Tử.

“Ách! Ta đây đi xuống. Ta ở ngay tại nhà bên cạnh, có việc gì thì gọi ta.” Tiểu Hà Tử xem như biết hiện tại nên nghe ai, về mặt a dua, cúi đầu khom lưng đi xuống.

Xem bộ dáng cợt nhả của Tiểu Hà Tử, Hàn Lượng quả thật muốn lấy cái chén ném hắn. Thẳng đến khi Tiểu Hà Tử đi ra ngoài, Hàn Lượng mới quay đầu nói với Lục Đỉnh Nguyên: “Ngủ một lát đi.”

Lục Đỉnh Nguyên nhìn bóng dáng Hàn Lượng nháy mắt thân mình cứng ngắc, nghĩ rằng hắn phải đi.

Hàn Lượng đi đóng cửa trở về, đem Lục Đỉnh Nguyên đang lo lắng đến trên giường, khoát lên người y chiếc áo mỏng, tháo dây buộc tóc của y, nói nhỏ: “An tâm nghỉ ngơi, ta không đi, ở tại nơi này cùng ngươi.”

Lục Đỉnh Nguyên lúc này mới buông lỏng tâm tình, phóng nhuỷn thân mình. Cảm giác được Hàn Lượng ngồi ở bên giường đọc sách, Lục Đỉnh Nguyên nghĩ mình nhất định ngủ không được, không nghĩ tới mới nhắm mắt lại không lâu lắm, liền nặng nề ngủ say.

Trận này vừa ngủ liền ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn khỏi núi tây mới tỉnh, tất nhiên là trễ thời gian cơm chiều một chút, lại không nghĩ tới tất cả mọi người còn chưa ăn, một nhà lớn đều đang đợi hắn.

“Sao không gọi ta dậy?” Đối mặt Tiểu Hà Tử giúp đỡ mình rửa mặt chải đầu, Lục Đỉnh Nguyên không khỏi thầm oán.

“Ta không cho hắn gọi. Khó có được người ngủ thoải mái, chậm trễ một lát thì chậm trễ một lát.” Vốn đang giúp đỡ Lục Đỉnh Nguyên chỉnh sửa quần áo thất đai lưng, Hàn Lượng nghe thấy, tiếp nối câu chuyện.

“Nhanh đi thôi!” Thu thập sẵn sàng Lục Đỉnh Nguyên dẫn đầu xông ra ngoài, lưu lại Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử hai mặt nhìn nhau.

“Chủ tử ngươi khi nào thì da mặt mỏng như vậy?” Hàn Lượng nhìn sau tai Lục Đỉnh Nguyên một mảnh đỏ bừng. Tiểu Hà Tử lắc đầu, cũng không rõ cho lắm.

Bọn họ nơi đó không biết, Lục Đỉnh Nguyên là vì nhìn thấy Hàn Lượng thể nhưng lại giúp y để ý đai lưng. Trước thời điểm y gọi hắn “Chủ nhân”, bất luận Hàn Lượng hầu hạ y như thế nào, y cũng không cảm thấy gì, mặc quần áo rửa mặt chải đầu cũng không có gì ngạc nhiên, y đã sớm được người hầu hạ thành quen. Nhưng..... Nhưng y đã kêu là hắn chủ nhân a, hắn như thế nào còn có thể hầu hạ y chứ?

54. Chương 53

Hàn Lượng nào biết trong lòng Lục Đỉnh Nguyên tâm tư thất chuyển bát loạn, chỉ cảm thấy nam tử cùng nam tử trong lúc đó, khi hoan hảo bên thừa nhận có chút vất vả, làm bên công nên hầu hạ chiều cố nhiều chút. Chậm rãi, theo số lần hoan hảo ngày càng nhiều, Hàn Lượng đưa loại chiều cố này vào cuộc sống, đối với Lục Đỉnh Nguyên, luôn không tự chủ mà ôn nhu.

Đến tiền thính, chủ sự bên này cùng mọi người đều đang chờ. Lục Đỉnh Nguyên nhất nhất chào hỏi qua, liền mở đầu ăn cơm.

Cái gọi là ăn không nói ngủ không nói. Mọi người đối vị đương gia chủ sự Lục thiếu trang chủ tuy đã biết lại không quen thuộc lắm, cho dù có vài người thường đi tổng đà Hạ cung, nhưng tiếp xúc bắt quá chỉ có

Lục tổng quản cùng Hạ Thiên mà thôi, cơ hội nhìn thấy Lục Đỉnh Nguyên là ít lại càng thêm ít. Cho nên bàn cơm này tất cả mọi người ăn thật yên tĩnh không tiếng động.

Nói đến Tiểu Hà Tử đại giang nam bắc đều đã cùng Lục Đỉnh Nguyên đi thành quen, cho dù đối với tất cả mọi người có thể nói là xa lạ, cũng không có gì không quen, nhất thời ăn đến hăng say.

Mà Hàn Lượng lại càng đừng nói, đầy bàn trừ bỏ Lục Đỉnh Nguyên, hẳn vốn trong mắt không có người khác. Lấy thế sét đánh nhanh chóng uy no cái bụng chính mình, lại vội vàng cấp Lục Đỉnh Nguyên đĩa rau. Hẳn phát hiện gần đây việc này đã muốn dần dần trở thành ham mê lớn nhất hẳn. Nhìn núi nhỏ thức ăn mình gấp ở trước mặt Lục Đỉnh Nguyên, sau đó nhìn Lục Đỉnh Nguyên tuy rằng khổ hế ra mặt, lại vẫn một chút một chút ăn sạch sẽ, làm cho Hàn Lượng không hiểu sao rất có cảm giác thành tựu.

Cơm chiều qua đi thì đến thời điểm uống trà, Lục Đỉnh Nguyên rốt cục cũng có thời gian và *** lực cùng mọi người hảo hảo nhận thức hiểu biết một phen. Cuối cùng, Lục Đỉnh Nguyên hướng Lục gia huynh đệ hỏi: “Yêu cầu gặp mặt người mua đã an bài tốt chưa?”

“Chưa liên hệ được.” Lục trung trả lời.

Lục Đỉnh Nguyên gật đầu, “Liên hệ thì báo ta.”

Lục Trung Lục Nghĩa đáp ứng, mọi người bắt đầu tản ra.

Trở lại chủ viện, Hàn Lượng đau lòng Lục Đỉnh Nguyên lại hiện ra sắc mặt tái nhợt: “Sớm đi nghỉ ngơi đi! Sáng mai còn phải xuất môn.”

“Người.....” Lục Đỉnh Nguyên nói ra một chữ, mới nhớ tới mình tựa hồ nên gọi “Chủ nhân”, nhưng Tiểu Hà Tử đang ở bên cạnh, bảo hẳn làm sao nói ra được? Nhưng mà không kêu, lại sợ Hàn Lượng mất hứng. Vì thế liền cương cứng giữa đường, ngay cả nói cũng không biết phải nói như thế nào.

Hàn Lượng giơ cao một bên lông mi, “Người nếu hy vọng ta lưu lại, ta liền ở lại cùng người, người nếu không muốn, ta quay trở về khách viện ngay.”

Hàn Lượng nghĩ Lục Đỉnh Nguyên không biết chăm sóc tốt chính mình, nên mới nói như thế. Lục Đỉnh Nguyên lại nghĩ rằng Hàn Lượng mất hứng, cúi đầu cũng không dám nhìn hẳn, đáng thương hể hể đơn độc tay cầm lấy ống tay áo của Hàn Lượng, tuy rằng vẫn là mặt trầm như nước, nhưng bộ dáng này thấy thế nào cũng có chút tiêu điều.

Hàn Lượng ở trong lòng thầm than, vẫn là không rõ trong lúc đó bọn họ vì sao lại biến thành như vậy. Nguyên bản Lục Đỉnh Nguyên không phải như thế, ở trước mặt hẳn tuy rằng thông minh, cũng không có dạ thừa gióng một tiểu tức phụ như vậy.

Vỗ vò vai Lục Đỉnh Nguyên, Hàn Lượng đem người kéo vào phòng.

Từ chương này Sky-chan sẽ là người edit cho bộ này

Editor Lảm nhảm: chém đại phăng bừa. Vẫn là lần đầu ed a mệt thiệt nha Làm bằng máy của thư viện trường chậm còn hơn cái gì nữa

Chủ nhà vĩnh đuôi cuối cùng ta đây cũng tìm được một nhân công chăm chỉ hơn nếu truyện này post trễ xin đừng đổ lỗi hoàn toàn cho chủ nhà vì bây giờ đã có sơn dương thể tội hắc hắc cười gian

55. Chương 54

Tiểu Hà Tử là người thức thời, mắt không thấy tai không nghe, khi hai người coi hẳn như không tồn tại mà đi vào nhà cũng không nói gì liền tự mình về phòng ngủ.

Sắc trời mặc dù đã không còn sớm nhưng Lục Đỉnh Nguyên buổi chiều ngủ tương đối nhiều nhưng Hàn Lượng lại cho là ít, thế nên hai người thật đúng là không hợp ý. Tuy nhiên nếu muốn nói chuyện phiếm, nói thật, Hàn Lượng sẽ không đồng ý. Lục Đỉnh Nguyên ngày nay lại không được tự nhiên, không giống như

trước kia được ở bên người nói chút chuyện. Thế là hai người cứ như vậy xấu hổ không nói gì, Lục Đỉnh Nguyên ngay cả mắt cũng không dám nâng.

Hàn Lượng là người thông minh, cảm thấy vấn đề đại khái là xảy ra ở lần tình sự trước. Nhưng loại sự tình đó làm sao hỏi?! Minh-một người hiện đại có thể không thèm để ý, nhưng bằng nhận thức của Hàn Lượng đối với Lục Đỉnh Nguyên mà nói y khẳng định sẽ không mở miệng, bằng không lúc trước cũng sẽ không tự nhận mình là không cử nhiều năm như vậy.

Nghĩ nghĩ, Hàn Lượng cảm thấy có thể là đã dọa y. Dù sao ai bị thô bạo làm như vậy đến mất nửa cái mạng cũng sẽ có chút sợ hãi. Huống chi mình đem một người cao ngạo như vậy không chế, tâm lý có một bóng ma cũng là tự nhiên. Thế thì té ngã chỗ nào đứng lên chỗ đó! Dù sao cũng không ngủ, Hàn Lượng quyết định để bọn họ làm một chút chuyện tình mà cả hai đều thích, thuận tiện bù lại một chút chấn kinh của Lục Đỉnh Nguyên.

Thật sự Lục Đỉnh Nguyên cũng không nghĩ như vậy. Y ở tình sự cũng không có gì bất mãn, cái chân chính chịu nhục chỉ có tự tôn của y mà thôi. Đối với việc rời đi Hàn Lượng, chính mình hư không khó nhẹn, trần trọc khó ngủ, trong lòng còn sợ hãi, y biết mình đã không thể ly khai Hàn Lượng. Cho dù ngày ấy bị Hàn Lượng khi dễ đến thâm thối, nhưng thân thể kì thực vẫn rất vui sướng. Thậm chí nhớ đến tình sự ngày đó, hạ phúc không tự chủ được co rút nhanh. Cho nên Lục Đỉnh Nguyên càng thêm phỉ nhổ chính mình! Tiếc! Lục Đỉnh Nguyên không biết đã mắng chính bản thân mình bao nhiêu lần. Nhưng chỉ cần không thấy Hàn Lượng bản thân lại không chịu thua kém mà tưởng niệm.

Cho nên thời điểm Hàn Lượng thổi tắt đèn mà sờ thân thể y, y không tự chủ được đã muốn khóc. Nhưng thân thể thật giống như là nhận thức chủ nhân. Khi hơi lạnh ngón tay Hàn Lượng đẩy vạt áo hán ra mà sờ vào nhục thân ấy, tự động thân thể như mất tự chủ mà ngã vào lòng hán, còn mang từng trận động tình run rẩy.

Hàn Lượng đã quyết định sẽ hảo hảo đối đãi với Lục Đỉnh Nguyên cho nên cố hết sức tận lực ôn nhu, nhưng có một số việc vẫn phải làm, tỉ như súc ruột!!!

Từ hai lần trước, Hàn Lượng làm giúp Lục Đỉnh Nguyên, y mỗi ngày đều ngoan ngoãn tự mình chuẩn bị cho tốt không muốn mượn tay của người khác dù sao cũng là chuyện mất mặt...cho dù Hàn Lượng nói đây là việc mà bên thừa nhận phải làm, Lục Đỉnh Nguyên vẫn cảm thấy không được tự nhiên, kiên trì tự mình làm cũng không cho Hàn Lượng nhìn tới. Kỳ thực Hàn Lượng rất thích giúp Lục Đỉnh Nguyên làm loại sự tình này, dù sao cũng không phải ai cũng đều được thưởng thức bộ dáng nhăn nhó lại diễm mị của Lục Đại Giáo Chủ! Hơn nữa hán là một bác sĩ ngoại khoa của phòng cấp cứu, súc ruột thôi mà, là chuyện rất bình thường.

Mà mấy ngày nay, mãi chạy, hơn nữa Lục Đỉnh Nguyên lại bị bệnh cho nên cũng không có làm sự tình kia, lần này phải tẩy trừ là chắc chắn. Hàn Lượng mãi mới có cơ hội, sao có khả năng bỏ qua!

Đem Lục Đỉnh Nguyên ép trên mặt bàn, cắn lỗ tai hán, khe thờ dài nói “Đừng sợ”, Hàn Lượng bắt đầu chuẩn bị. Đem Lục Đỉnh Nguyên hôn đến mơ mơ màng màng, đồng thời lột hết toàn bộ y phục, lúc đem hai chân đặt lên bả vai, Hàn Lượng bật cười.

56. Chương 55

Lục Đỉnh Nguyên ở phía dưới hiện ra cái miệng nhỏ nhắn liên tục hé ra hợp lại, thể hiện ham muốn khẩn cấp, trong mắt Hàn Lượng là phỉ thường đáng yêu. “Đừng nóng vội, chung quy ta sẽ làm cho người vừa lòng.” Võ vờ hai cánh hoa của Lục Đỉnh Nguyên, hán thể nhưng lại đối với mộng y mà nói chuyện. Lục Đỉnh Nguyên xấu hổ đến cơ hồ muốn trốn xuống bàn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Hàn Lượng không gắt gao giữ chặt thắt lưng y.

Cầm lấy ấm trà trên bàn, thử qua độ ấm, từng cái một đều hướng nơi đó của Lục Đỉnh Nguyên mà đến. Giơ cao ấm trà, Hàn Lượng cách khoảng không đổ vào hậu huyệt Lục Đỉnh Nguyên. Lục Đỉnh Nguyên giật mình một cái, cục huyết xiết chặt lại.

“Chắc chắc, thực bướng bỉnh.” Hàn Lượng vươn hai đầu ngón tay, kéo căng tiểu huyệt, tiếp tục quán.

Dòng nước *** té cắt qua không khí, chảy nhỏ giọt đánh bên trên nhục bích ẩm áp, mặc dù Lục Đỉnh Nguyên cố gắng cắn chặt răng, thế nhưng như cũ vẫn phát ra tiếng ngậm khe khẽ mị hoặc. Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị đối đãi như thế, nhưng trực tiếp quán vào cùng cách không đổ vào cảm giác quả thật bất đồng.

Tuy rằng chỉ có một mình Tiểu Hà Tử thủ ngoài sân, nhưng thực tế vẫn không phải là bịt kín hay cách li. Không hiểu vì sao Hàn Lượng về các phương diện độc chiếm hay *** đối với Lục Đỉnh Nguyên đều đặc biệt cực kì mạnh, nên tất nhiên là không muốn cho người khác nghe được bất cứ thứ gì. Dùng đại lượng của mình nhét vào miệng Lục Đỉnh Nguyên, làm tốt rồi mới tiếp tục.

Một bình trà ấm trà rất nhanh đổ xong. Chủ viện phòng bếp ở bếp lò nấu nước sôi, vốn là chuẩn bị cấp đám người Lục Đỉnh Nguyên dùng rửa mặt, lúc này Hàn Lượng mang một chậu đầy đi vào. Vào phòng lại không gặp Lục Đỉnh Nguyên, nguyên lai hẳn gặp Hàn Lượng đi ra ngoài mang nước, liền trốn đi từ phía sau.

“Thực không ngoan.” Hàn Lượng lắc đầu, đem Lục Đỉnh Nguyên lật sấp trên bàn, tùy tiện cởi từng kiện quần áo, kéo xuống hai miếng vải bố, thuận tay đem hai tay cùng hai chân y cột vào cùng nhau. “Ta nên phạt ngươi như thế nào đây?” Hàn Lượng nói xong, móng tay không nặng không nhẹ từ phía sau nắm chặt lấy gốc tiểu huynh đệ của Lục Đỉnh Nguyên. Lục Đỉnh Nguyên chỉ cảm thấy hạ thể tựa như có một mảng hỏa thiêu, cũng không cảm thấy như thế là đau.

“Quên đi, thấy ngươi mấy ngày nay thân thể có phần không khỏe, ta trước ghi nhớ, lần sau nhất định phải nghiêm phạt.” Hàn Lượng nghiền hạt đậu đỏ trước ngực Lục Đỉnh Nguyên, ngữ khí trêu ngươi.

Lại nói Lục Đỉnh Nguyên không biết chính mình là yên tâm hay thất vọng. Nhưng Hàn Lượng không cho Lục Đỉnh Nguyên thời gian tìm tòi nghiên cứu, tiếp tục công việc vừa rồi vẫn chưa làm xong, ôn thủy lại ồ ồ rót vào.

Quán đầy nước, Hàn Lượng ôm lấy Lục Đỉnh Nguyên đã bị trói chắc chắn đi buồng trong bên cạnh đi nhà xí. Nói là đi nhà xí, kỳ thật bên trong bất quá chỉ có một cái cái bô mà thôi.

Đem xong rồi đi ra tiếp theo quán, quán xong rồi tiếp tục đem. Như thế tới tới lui lui ba bốn lượt, mới được tính là hoàn toàn tẩy sạch.

Lục Đỉnh Nguyên trước đó có hai lần kinh nghiệm, đã học được phải thực ngoan, hơn nữa mấy ngày trước đây, y ngay cả tiếng “chủ nhân” cũng đã kêu lên, cho nên ngay cả tâm tư phản kháng cũng không dám có. Nhưng vẫn là xấu hổ đến ngay cả ánh mắt cũng không dám động đậy, đang trong tình trạng như thế nên y bỏ lỡ ánh mắt Hàn Lượng phát ra ngày càng thâm trầm.

Hàn Lượng đem người thả lại trên bàn, nương theo ánh trăng mới lên, Lục Đỉnh Nguyên hai chân bị trói lại giờ lên cao, chỗ hậu huyết nhìn một cái không sót gì. Cúc huyết phần nộn nộn tựa cái miệng nhỏ nhắn, theo tần suất hô hấp Lục Đỉnh Nguyên hơi hơi khép mở trước, chỗ đùi thậm chí ẩn ẩn run run trước, khiến cho người nhìn nghĩ muốn khi dễ. Hàn Lượng đột nhiên cảm thấy yết hầu dị thường cơ khát, ma xui quỷ khiến vươn đầu lưỡi liếm dần lên.

57. Chương 56: Khẩu Khẩu, Thận Nhập

“Ngô.....” Bị một cái gì đó thấm ướt lại ôn nhuận lướt trên hậu đình, Lục Đỉnh Nguyên dường như không còn khả năng suy nghĩ, thân mình hung hăng rung một cái, hai tròng mắt nhắm chặt cũng nháy mắt trừng lớn. Khi y nhìn thấy Hàn Lượng đầu chôn sâu, rốt cục cũng hiểu tình hình lúc này, hiểu lí do, chỉ có không ngừng lắc đầu. Bần! Y nghĩ muốn hô thật to. Y chưa từng dám nghĩ qua Hàn Lượng sẽ vì y mà làm loại sự tình này, lần trước dùng miệng giúp y giải quyết phía trước, y nghĩ rằng đó đã là cực hạn. Nhưng là lần này..... Lục Đỉnh Nguyên không dám phản kháng, miệng cũng bị nhét đầy nên nói không nên lời, chỉ có lắc đầu, liều mạng lắc, lắc đến nước mắt đều xuống.

“..... Ngô..... Ngô ngô..... Ngô ngô ngô.....”..... Bần..... Hảo bần..... Mau dừng lại..... Lục Đỉnh Nguyên nghĩ thật nhiều mong Hàn Lượng biết y đang nói cái gì.

Mà Hàn Lương lại giống như thật sự đã biết. “Ngoan..... Yên tâm, một chút cũng không bắn, đã tẩy thực sạch sẽ, người một chút cũng không bắn.” Hàn Lương ngẩng đầu, hồng hai câu, đem chân Lục Đình Nguyên nâng lên thêm một chút, lại đem mặt hướng xuống.

Kỳ thật Hàn Lương cũng không nghĩ rằng mình lại làm được đến loại này. Hắn chưa từng cho người khác khẩu giao qua, cũng rất ít làm cho người khác, nhất là hắn hơi có tính khiết phích, ngại bắn, thêm một lý do nữa là từ trước tới giờ hắn cho rằng chỉ có súc sinh mới có thể liếm lộng tính khí cho nhau. Nhưng Lục Đình Nguyên một lần lại một lần đánh vỡ cấm kỵ của hắn. Lúc trước giúp Lục Đình Nguyên khẩu giao một lần hắn nghĩ đã là cực hạn của chính mình, mà lúc này đây, kim lòng không đau lại hôn đi hậu đình, hắn chẳng những không biết là bắn, còn có điểm trầm mê trong đó. Nhìn huyết khẩu nho nhỏ theo động tác liếm lộng của hắn một trận lại một trận co rút thật nhanh, một lần phải rời khỏi giống như không muốn buông tha mà hung hăng kẹp lấy, chờ thật sự lý khai lại hé ra hợp đường như muốn nói gì đó, nghiễm nhiên hé ra cái miệng nhỏ nhắn chân chính cơ khát.

Hàn Lương vươn lưỡi, liếm qua mỗi một chỗ nếp uốn, hôn đến mức chính mình cũng động tình, rốt cục nhịn không được mà xiết răng nanh, cắn nơi cục huyết Lục Đình Nguyên một mảnh đau đớn.

“Ngô.....” Lục Đình Nguyên không nhịn được mà run run, theo động tác cắn cắn hấp lộng của Hàn Lương, cảm thấy linh hồn của mình đều bị hút đi từ phía sau.

Hàn Lương lại còn không bỏ qua, cắn hôn còn không đã nghiền, thậm chí vươn lưỡi đi lộng cục hoa của y.

“..... Ngô ngô.....” Trước mắt một mảnh hỏa hoa, Lục Đình Nguyên cảm thấy chính mình muốn bốc cháy, nhiệt độ lên cao khiến người khó nhịn phi thường.

Phân thân Lục Đình Nguyên cao cao vươn lên phía trước, nhưng không hề có ý tứ muốn bắn, Hàn Lương biết, cho dù có khiêu khích như thế nào, không có kích thích nhất định, Lục Đình Nguyên không thể bắn nhanh như vậy. Cho nên cũng không cần quản y, tận tình tiếp tục phần chơi đùa của chính mình. Đem sau huyết cắn lộng đến đã nghiền không nói, ngón tay cũng không buông tha mà hành hạ hai cái tiểu cầu, đem hai cái cái túi nhỏ căng phồng lộng thành một mảnh đỏ bừng.

Hai tay hai chân bị trói trước treo ở giữa không trung, mặt sau một mảnh lửa nóng, phía trước lại bị ác liệt chơi đùa, Lục Đình Nguyên trừ bỏ lắc đầu chỉ có khóc, miệng không thể nói lại vẫn nhịn không được phát ra từng trận rên rỉ không rõ nghĩa.

Hàn Lương vốn nghĩ muốn ngoạn thật nhiều một trận, nhưng chính hắn gần như bùng nổ, thân mình cơ hồ không khống chế được, có chút đáng tiếc dừng động tác, nhìn đến cục huyết nguyên bản phần nộn bị mình cắn được sưng đỏ một mảnh, “..... A.....” Một tiếng thở dài, hung hăng đưa hung khí tiến vào.

“..... Ngô..... Ngô ngô ngô.....” Chậm một chút..... Chậm một chút, Lục Đình Nguyên ở trong lòng liều mạng kêu. Nhưng Hàn Lương đã bị dục hỏa thiêu đến đỏ mắt làm sao nghe được, từng chút từng chút một càng kịch liệt, càng nhanh chóng. Lục Đình Nguyên cắn bản theo không kịp tốc độ của Hàn Lương, cảm giác đau đớn từ hạ phúc truyền đến, cũng chỉ kích thích y càng thêm kích động mà thôi.

Hương vị Lục Đình Nguyên Hàn Lương không phải chưa từng thưởng thức qua, thế nhưng lần này lại giống như điên rồi, thậm chí muốn đem y khảm vào trong xương thịt của mình, liều mạng làm, liều mạng thao. Thẳng đến một khắc chấm dứt lúc đó, không chỉ có Lục Đình Nguyên, ngay cả Hàn Lương cũng cảm thấy chính mình giống như đã chết qua một lần.

Vui thích đến trí mạng, Hàn Lương xem như biết đến, thậm chí có chút cảm giác sợ hãi. Lại nhìn Lục Đình Nguyên, đã sớm ở trong lòng mình mà ngủ, mà kẻ sát bụng bọn họ vương lại một mảnh bạch trọc, không biết y đã bắn mấy lần.

Vốn là muốn ôn nhu một lần, nhưng hiển nhiên không khống chế được lại là chính mình, vẫn tổn thương đến y rồi! Hàn Lương ở trong lòng thở dài.

58. Chương 57

Không gọi Tiểu Hà Tử, tự mình đi nấu nước tắm rửa, đem bồn tắm đổ đầy, lại *** té thay Lục Đỉnh Nguyên tắm gội sạch sẽ từ trong ra ngoài. Đến khi đem Lục Đỉnh Nguyên vẫn đang hôn mê hầu hạ đến trên giường, Hàn Lượng mới tự đi tắm tấp. Chờ lúc một thân nhẹ nhàng khoan khoái quay về giường, lại phát hiện Lục Đỉnh Nguyên vẫn hôn mê không biết khi nào đã tỉnh.

Nhìn thấy xóc màn Hàn Lượng đi vào, Lục Đỉnh Nguyên giống đã bị kinh hách cái gì đó, sau khi cả người cứng đờ, lại hung hăng nhào vào trong lòng Hàn Lượng

Đây là lần đầu tiên Lục Đỉnh Nguyên hướng hẳn chủ động yêu thương nhưng nhớ, trước kia cho dù là thời khắc hoan hảo, cũng đều là Hàn Lượng chủ động đi ôm Lục Đỉnh Nguyên.

“Làm sao vậy?” Hàn Lượng cảm thấy ngực hung hăng bị đụng phải, có chút cảm giác đau đớn. Nhưng lại cảm thấy kỳ quái, Lục Đỉnh Nguyên cho dù hướng trong lòng hẳn dùng sức, có đau cũng phải là da thịt gân cốt đau, như thế nào trong ***g ngực lại đau?

“Tử Hành, Tử Hành, ta nghĩ rằng ngươi đi rồi.” Lục Đỉnh Nguyên gắt gao ôm Hàn Lượng, trong ngực hẳn thấp giọng kêu

Lúc này cương cứng người đối lại là Hàn Lượng, ngay cả không khí chung quanh đều nháy mắt lạnh xuống.

“Ta..... Không thể gọi ngươi là Tử Hành sao?” Lục Đỉnh Nguyên lặng lẽ buông Hàn Lượng ra, từ trong lòng hẳn mà lui ra ngoài, buông xuống đôi mắt, nhẹ nhàng hỏi. Nguyên lai vẫn là không được sao? Thật là chủ nhân? Chỉ có thể là chủ nhân? Trải qua tình sự vừa rồi, y nghĩ rằng.....

“Tử Hành là ai?” Hàn Lượng nâng đầu Lục Đỉnh Nguyên lên, bắt buộc hẳn nhìn về phía chính mình.

Lục Đỉnh Nguyên cũng không tránh né chỉ hít sâu một hơi, thanh âm phát run, cung kính khiêm nhường: “Ta đã biết, lần sau sẽ không gọi ngài như vậy.”

Nghe Lục Đỉnh Nguyên thay đổi mà sử dụng kính ngữ, Hàn Lượng rốt cục cảm thấy sự tình có điểm không đúng. Cau mày suy nghĩ sau một lúc lâu, rốt cục hẳn cũng nghĩ tới. Tử Hành không phải là tên tự mà mình tự biên ra sao! Hàn Lượng, cân nhắc lượng, cân nhắc hành, Hàn Tử Hành.

Nháy mắt thả lỏng xuống dưới, Hàn Lượng ôm chầm Lục Đỉnh Nguyên, cười khê: “Ngươi cứ gọi ta là Lượng đi, cái kia tên là giả, hôm nay nhất thời biên ra lừa gạt người khác, ngươi đột nhiên gọi ta như vậy thật đúng là không thể nhớ nổi là ai?”

“Giả..... Giả?” Lục Đỉnh Nguyên trở mắt nhìn, những giọt lệ ẩn nhẫn nhất thời như thủy triều lui xuống.

Hàn Lượng ôm Lục Đỉnh Nguyên sát một chút, “Ta không có tên tự, muốn trước tiên học người cổ..... Khụ, học các người cách nói tự giới thiệu, cũng chỉ có cách tự biên tên giả.”

“Không có tên tự? Như thế nào lại không có tên tự?” Lục Đỉnh Nguyên vẫn là không hiểu được.

“Ngươi không phải cũng không có tên tự sao?” Hàn Lượng cho tới nay cũng chỉ biết Lục Đỉnh Nguyên gọi là Lục Đỉnh Nguyên, nên hẳn nghĩ rằng y cũng không có.

“Ta có a!”

“Nga? Là cái gì?”

“Lục Đỉnh Nguyên a!”

Hàn Lượng đầu đầy hắc tuyến, này là cách nói gì? Không ngờ y danh là Lục Đỉnh Nguyên, tự vẫn là Lục Đỉnh Nguyên. “Nga, vậy ngươi danh là cái gì?” Hàn Lượng miễn cưỡng hỏi, chuẩn bị nếu Lục Đỉnh Nguyên trả lời hẳn vẫn là “Lục Đỉnh Nguyên a”, liền hung hăng chơi đùa với y một chút.

“Này.....” Lục Đỉnh Nguyên rất biết vâng lời, chỉ còn kém không giơ tay chỉ trời.

59. Chương 58

“Nga? Không thể nói cho ta biết sao?” Lúc này Hàn Lượng có hứng thú, bay qua mắt đối mắt mà nhìn Lục Đình Nguyên.

“Lục..... Lộc.”

“Lục cái gì?”

“Lục..... Lộc.”

“Lục cái gì? Người chừng nào thì nói xong a.” Hàn Lượng không có kiên nhẫn. Đồng thời hắn cũng không biết Lục Đình Nguyên mà lại có thể nhẫn nại thành cái dạng này.

“Thì Lục Lộc.” Lục Đình Nguyên cũng có chút nóng nảy.

“Lục..... Lộ? Người nào lộ?” Hàn Lượng cuối cùng hiểu được.

“Lộc-Lộc đỉnh Trung Nguyên.” Lục Đình Nguyên quay mặt qua chỗ khác.

“Lộc..... Lộc.....Đỉnh Trung Nguyên?” Hàn Lượng lặp lại xác nhận một lần. Nhìn thấy Lục Đình Nguyên gật đầu, nhin nhin, rốt cục vẫn là không nhin xuống được, cất tiếng cười to. Cái gì Lộc đỉnh Trung Nguyên, không phải là nai con Bambi thôi sao! Ha ha ha..... Rất buồn cười. Khó trách Lục Đình Nguyên ở sân Lục gia trang nói “Tìm Lộc uyển”, nguyên lai là “Muốn hỏi tìm Lục Lộc nơi nào, rõ ràng ngay tại bên trong uyển này” a! Ha ha ha..... Rất buồn cười.

“Người chỉ biết ở đó cười ta.” Lục Đình Nguyên quay đầu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au hơi chu, rất là đáng yêu.

Nhìn thấy bộ dáng của Lục Đình Nguyên, Hàn Lượng lại cười cơ hồ muốn sặc hông. Chờ Hàn Lượng cười đủ, Lục Đình Nguyên đã sắp phát khóc.“Tốt lắm, tốt lắm, ta không cười, thực xin lỗi.” Hàn Lượng ôm thắt lưng Lục Đình Nguyên, nga không, Lục Lộc, hỏi:“Người là sợ bị người khác cười mới dùng tự làm danh sao?”

Lục Đình Nguyên gật gật đầu, chậm rãi nói về chuyện đó. Nguyên lai lúc y sinh ra, không giống như những đứa nhỏ khác từ từ nhắm hai mắt, ánh mắt y luôn mở ra thật to thật long lanh, phụ thân nói rất giống ánh mắt của con nai nhỏ, cứ như vậy được gắn danh. Sau này bản thân lớn hơn mấy tuổi, lại còn tập võ, tự nhiên đối với cái tên này chứa nhiều bất mãn, lúc ấy mẫu thân thân là Nghiễm Hàn cung cung chủ tự mình nổi hứng đặt ra tự này, nói tên của y có ý tứ xưng bá Trung Nguyên võ lâm, rất là khí phách, lúc này y mới vừa lòng. Từ lúc ấy về sau liền không hề đối với người ngoài xưng danh mà trực tiếp báo tự. Cho đến bây giờ vẫn như vậy, còn biết danh của y, đại khái chỉ Lục gia trang Lục tổng quản Lục thúc xem hắn từ nhỏ lớn lên. Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh cũng có khả năng đã nghe, dù sao bọn họ cũng là do y thu nhận lúc phụ thân còn sống, nhưng bởi vì chưa bao giờ cho bọn họ gọi, cũng nhiều năm không ai đề cập, không biết bọn họ có còn nhớ hay không.

“Ta đây về sau gọi người là Nai Con được không?” Hàn Lượng ánh mắt lấp lánh như sao, cười tươi xán như hoa, làm cho Lục Lộc đáp ứng cũng không phải, không đáp ứng lại luyến tiếc.

Nhìn ra Lục Đình Nguyên do dự, Hàn Lượng lại thêm vào một câu:“Chỉ ở thời điểm có riêng hai người chúng ta mới gọi thế, không cho người khác nghe được. Ở bên ngoài ta vẫn như trước gọi người là Đình Nguyên, được không?”

Lục Đình Nguyên cắn môi dưới gật gật đầu, cố mà không chế bộ dáng của mình, lại như bất chợt nhớ tới cái gì mà đột ngột ngắc đầu cùng Hàn Lượng tương đối, ngữ khí vội vàng, lại sợ hãi:“Ta..... Gọi người..... Cái gì?”

“Người vẫn cứ gọi ta là Lượng a, Lúc trước không phải đều gọi như vậy sao?” Hàn Lượng nhu nhu đỉnh đầu Lục Đình Nguyên, cười nói.

Lục Đình Nguyên nở nụ cười, không hỏi chuyện chủ nhân, chỉ cần hắn còn cho y gọi tên hắn, cho dù ở trong mắt hắn thật sự coi y là một tính nô, hắn cũng biết chừng mực. Lục Đình Nguyên phỉ nhổ chính bản thân mình đề tiện lại *** đăng, xem việc Hàn Lượng buộc y làm nô một chuyện vô cùng bình thường.

60. Chương 59

Nhìn thấy Lục Đỉnh Nguyên đã lâu mới mở miệng cười, Hàn Lượng cứ nhiên cảm thấy ngực lại ần ần đau, thậm chí đem con Nai Con đang cười này hung hăng áp tiến trong lòng, mà hắn cũng quả thật làm như vậy. Xoay người đem Lục Đỉnh Nguyên kéo vào trong lòng, từ trước lướt dần ra sau, từ bả vai lướt xuống đến hông, chậm rãi bao phủ nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Lục Đỉnh Nguyên bị Hàn Lượng trước tiên vỗ về chơi đùa như vậy, trong tai quanh quẩn tiếng tim đập hữu lực của Hàn Lượng, trong mũi chứa hô hấp đầy hương vị nam tính của Hàn Lượng, thân mình không ngờ từ hư không chấn động mà đứng lên.

“Lượng..... Ta.....” khoảng cách gần như vậy, Lục Đỉnh Nguyên hô hấp không xong, Hàn Lượng như thế nào không cảm thấy được.

Không biết sờ soạng thế nào, đem ra một gói dạ minh châu to để trước mặt. Nhìn Hàn Lượng từ bên trong lấy ra sáu khóa dạ minh châu lớn nhỏ khác nhau, tựa những quả trứng, Lục Đỉnh Nguyên thân mình đều run lên.

Té ngã chỗ nào thì đứng lên chỗ đó thôi!! Mục đích của Hàn Lượng hôm nay chính là tiêu trừ sợ hãi của Lục Đỉnh Nguyên đối với tình sự, đương nhiên cũng bao gồm đạo cụ. Đừng nói giỡn chứ, cổ đại này ngay cả tiệm bán đồ chơi tình thú cũng không có, càng miễn bàn làm cách nào có thể mua cái gì mà chuỗi hạt khiêu dẫn (e hèm, cái vụ chuỗi khiêu dẫn này thỉnh mọi người tự YY, nếu là dân thân kinh bách chiến xin đừng vờ ngây thơ hỏi ta đó là gì), vất vả như vậy mới tìm được một cái tình thú, như thế nào có thể làm cho Nai Con của hắn sợ chứ?

“Ngoan, không sợ, chỉ là bỏ vào mà thôi, nhớ rõ không? Lúc trước ngươi mang qua mấy ngày cũng chưa từng có chuyện không phải sao?” Hàn Lượng dụ dỗ.

“Nhưng..... Nhưng.....” Lục Đỉnh Nguyên môi vẫn cứ trắng bệch.

“Yên tâm, ta cái gì cũng không làm, ngươi không phải muốn sao? Nhưng mà ngày mai ngươi phải xuất môn, ngươi hôm nay thân mình không thích hợp để hầu hạ ta thêm một lần, như vậy sẽ ngươi chịu không nổi.” Hàn Lượng ôm sát Lục Đỉnh Nguyên, nhẹ nhàng mà lay lay thân mình y, giống như hồng tiểu hải tử mà buông lời dụ dỗ. “Nai Con ngoan, nghe lời.”

Nghe được Hàn Lượng ôn nhu gọi một tiếng “Nai Con”, Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên cả người nổi lên một trận tê dại, cái gì cũng có thể theo lời hắn, làm sao còn có thể phản kháng.

Hàn Lượng một tay xoa thắt lưng Lục Đỉnh Nguyên, một tay chậm rãi đem hạt châu hướng hậu đình của y mà sáp nhập. Một viên, hai khóa..... Mãi cho đến khi sáu khóa châu đều đi nhét đầy bên trong, Lục Đỉnh Nguyên vẫn hoàn hảo, Hàn Lượng cũng đầu đầy mồ hôi.

“Có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Tận sâu trong nội tâm hắn đau lòng, hắn sợ trong tâm y không thoải mái, lo lắng mỗi lần y khóc. Kết quả Hàn Lượng khiến chính bản thân mình chật vật không chịu nổi.

Lục Đỉnh Nguyên lao thẳng đến vùi đầu ở trong lòng Hàn Lượng, không dám hé mắt nhìn. Rốt cục sau khi sống qua quá trình rèn luyện, y cũng không cảm thấy có gì khó chịu, ngược lại cảm thấy trong thân thể tràn đầy, không hề hư không, tuy rằng không thích bằng chính Hàn Lượng, nhưng mà miễn cưỡng vẫn có thể đi vào giấc ngủ.

“Ấn.” Lục Đỉnh Nguyên gật gật đầu, lại vẫn như cũ không dám giương mắt nhìn Hàn Lượng, trong lòng phỉ nhổ chính mình *** đáng, sau tai lại là một mảnh đỏ bừng.

“Ngủ đi.” Nhắc lên chăn đem hai người đắp kín, Hàn Lượng ôm sát Lục Đỉnh Nguyên hôn rồi lại hôn mới cam tâm ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người đã bị tiếng ồn ào trong viện quấy rầy đến không thể ngủ ngon giấc.

“Chủ tử thật sự còn chưa có tỉnh.” Đây âm thanh của Tiểu Hà Tử, thanh âm ép thật thấp, hiển nhiên là sợ làm phiền đến người trong phòng.

“Hà tổng quản ngài làm ơn đi gọi giúp một tiếng đi, bên kia đã chờ khá lâu.” Lại nghe một thanh âm quen thuộc vang lên, hẳn là hai ngày này thường nghe, nhưng nhất thời lại không thể nhớ nổi là ai.

“Thế thì chờ nhiều thêm một chút nữa đi, dù sao cũng đã đợi rồi không phải sao?” Tiểu Hà Tử đau lòng chủ tử, hẳn mặc kệ những cái khác.

“Nhưng..... Nhưng mà, thiếu gia ra lệnh cho ta có tin tức liền lập tức hồi bẩm a!” Bên kia cũng không dám chậm trễ, nghe xưng hô này, hẳn là người của nhà cũ. Chỉ có bọn họ mới theo quy củ Lục gia kêu Lục Đình Nguyên là ‘thiếu gia’, Nghiễm Hàn cung mọi người đều gọi Lục Đình Nguyên là chủ tử. Mà kêu thiếu gia mà không phải lão gia, phần lớn là gặp qua hoặc từng hầu hạ qua phụ thân quá cố của Lục Đình Nguyên.

61. Chương 60

“Bên ngoài ồn ào cái gì?” Lục Đình Nguyên cũng bị quấy nhiễu tỉnh, giấc ngủ không đủ hơn nửa đêm qua vận động quá sức, cộng thêm vất vả mấy ngày nay đánh úp lại, khiến y thoáng chốc vô cùng mệt mỏi choáng váng, tính tình không khỏi có chút không tốt.

“Chủ tử.” Nghe ra trong giọng nói chủ tử có chút hờn giận, Tiểu Hà Tử hưng hăng tặng cho Lục Nghĩa một cái liếc mắt. Có Hàn công tử ở cùng mà chủ tử còn bức tức như vậy, có thể thấy được quả thật là không quá thoải mái. Không truyền cũng không dám vào nhà, để tránh nhìn những thứ không nên xem, Tiểu Hà Tử chỉ có thể dán sát cửa đáp lời. “Lục Nghĩa hồi bẩm nói người mua bên kia đã liên hệ được, yêu cầu chúng ta ngay tức khắc sang đó.”

“Tức khắc?” Lục Đình Nguyên mi đầu nhíu lại, cơn buồn ngủ cũng hoàn toàn tiêu thất.

“Thiếu gia,” Lục Nghĩa không hiểu nổi bộ dáng Tiểu Hà Tử, đã sớm dán sát người trên vách cửa “Người mua sáng sớm đã muốn đi thạch trảng, nói muốn ở đó gặp ngài, người truyền tin của đối phương sang, yêu cầu sang đó ngay. Ta là người liên lạc nên không trở về, Lục Trung đã chuẩn bị sang đó rồi.”

Lục Đình Nguyên “Đằng” một tiếng định đứng lên, thế nhưng lại quên thứ để bên trong cơ thể, không khỏi phát ra một tiếng kêu rên.

“Người chậm một chút.” Hàn Lượng làm sao có thể không biết lí do tại sao, đỡ lấy hai vai Lục Đình Nguyên, nhu nhu toàn thân y, khiến y thoải mái hơn một chút.

Tiểu Hà Tử là người biết chuyện, tự nhiên hiểu được trong phòng đang diễn ra chuyện gì, nhưng Lục Nghĩa nghe được trong phòng còn có người khác, trực tiếp bị dọa cho nhảy dựng. Trừng lớn ánh mắt nhìn sang Tiểu Hà Tử, kết quả lại bị Tiểu Hà Tử cho một cái liếc mắt xem thường.

Lục Đình Nguyên cũng thực khó chịu nóng nảy, tại Nghiễm Hàn cung y là cái gì? Tại Lục gia y là cái gì? Đường đường Lục gia làm mua bán Ngọc Thạch mấy trăm năm, cho dù trước kia không có cùng võ lâm quan hệ sâu sắc, cũng không phải tùy tiện để cho người ta khi dễ.

“Lục Nghĩa chuẩn bị mã xa. Tiểu Hà Tử người đi sắp xếp nhân thủ, chúng ta ngay lập tức khởi hành.” Lúc này không cần hoài nghi nữa, người mua này là gộp y cùng thạch trảng lại cùng lúc quấy rối. Rõ ràng là khiêu khích, hướng đến bọn họ mà khiêu khích.

“Vâng.”

“Rõ!”

Lục Nghĩa cùng Tiểu Hà Tử một trước một sau ứng thanh, đều đi làm việc của mình. Lục Đình Nguyên đứng dậy chuẩn bị thay quần áo.

“Dù thế nào cũng phải đem thứ đó lấy ra chứ.” Hàn Lượng nhíu mày.

“Không còn kịp rồi.” Lục Đình Nguyên đã đem lí y (áo trong aka áo lót thời cổ đại của nam tử) của mình mặc vào, tùy tiện nhét lên ngoài sam trên mặt đất chuẩn bị mặc vào.

“Được rồi, được rồi, để ta giúp người.” Hàn Lượng nhìn Lục Đình Nguyên tức giận đến loạn không phân biệt thứ tự, cũng biết ngày thường hẳn là Tiểu Hà Tử hầu hạ chu đáo, tự y mặc trông không quá thuận tay.

Từ trong hành lí lấy ra lý y sạch sẽ, trung y cùng ngoại sam, nhanh chóng giúp Lục Đỉnh Nguyên mặc vào, bao gồm cả mang giày, tốc độ nhanh đến mức khiến cho Lục Đỉnh Nguyên hoa mắt. Hàn Lượng đem Lục Đỉnh Nguyên thu thập sẵn sàng, lại chỉnh lý chính mình, cũng như vậy nhanh chóng tựa gió xoáy. Đợi đến lúc Tiểu Hà Tử an bài người tốt quay trở về, hai người chẳng những quần áo chỉnh tề, ngay cả tóc cũng buộc rất tốt, hai người cũng đã rửa mặt xong, tùy thời đều có thể xuất phát.

“Lượng, người.....”

“Ta muốn cùng đi.” Hàn Lượng trừng mắt, đánh gãy lời nói Lục Đỉnh Nguyên sắp xuất ra miệng.

“Nhưng mà lúc này đi chỉ sợ không an toàn.” Hiện tại đã biết này kẻ quấy rối này là hướng về phía bọn họ mà gây, sợ là đối phương đã có mai phục trước, y như thế nào có thể lần nữa mạo hiểm để cho Hàn Lượng đi theo.

“Có người ở đây không phải sao?” Hàn Lượng khẽ vuốt mái tóc chính mình tự tay vì Lục Đỉnh Nguyên mà chải tốt. “Người sẽ để ta bị thương sao?”

“Ta nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.” Lục Đỉnh Nguyên cam đoan nói.

“Ta tin tưởng người.” Hàn Lượng cười, tươi tắn như Triều Dương.

Đoàn người đi ra ngoài, trên đường Hàn Lượng dẫn Tiểu Hà Tử đến phòng bếp làm hai loại điểm tâm dễ tiêu hóa, chuẩn bị cho Lục Đỉnh Nguyên ăn trên đường.

62. Chương 61

Xe đi hơn nửa đường, Tiểu Hà Tử rốt cục nhìn không được lại gần bên người Lục Đỉnh Nguyên, hỏi: “Chủ tử, buổi sáng ai thay y phục cùng chải tóc (nguyên văn “chỉnh y thức phát”) cho ngài a?” Phải biết rằng, Lục Đỉnh Nguyên tuy không phải là không tự mình chỉnh trang thay y phục, nhưng mà chỉ cần y ra tay, luôn khiến cho quần áo lộn xộn lại xốc xếch, ngay cả tóc cũng là dùng dây tùy tiện buộc tận gốc, rất ít thời điểm nhanh lẹ như lúc sáng.

“Khụ.....” Lục Đỉnh Nguyên đang ăn gì đó chột nghẹn, khó có được đồ mặt cười cười, nhìn phía Hàn Lượng.

“Người nếu lại hại chủ tử nhà người bị sặc, liền cút ra bên ngoài ngồi gốc chỗ đó cho ta.” Hàn Lượng lạnh lùng liếc Tiểu Hà Tử một cái, ngữ điệu nghiêm nghiêm nói.

Tiểu Hà Tử cũng không sợ hấn, còn thích cùng Hàn Lượng tranh cãi. Hé ra khuôn mặt a dua tươi cười, sửa lại nhích đến bên người Hàn Lượng, “Ngài tay nghề so với ta còn hoàn hảo hơn, khiến chủ tử so với ta làm còn chỉnh tề hơn.”

“Đừng đem người ra so sánh với ta, lý tưởng của ta cũng không phải là làm tổng quản thái giám.” Hàn Lượng đảo mắt liếc hấn một cái.

“Sách, ngài như thế nào lại vạch áo cho người xem lưng a?” Nói cũng kỳ quái, từ sau khi Hàn Lượng đến đây, Tiểu Hà Tử đối với chuyện trước kia không còn quá chú ý nữa, nói chuyện cũng không còn như trước cố ý khấp cổ hòng, đại khái là vì Hàn Lượng nói cho tới bây giờ đều là chẳng hề để ý sự kiện kia đi, cho nên làm cho hấn cũng hiểu được, việc đó kỳ thật không có gì đáng để ý.

“Không nói nhiều lời, người trong chốc lát để cho ta hảo hảo quan sát chiếu cố chủ tử người, đừng nhảy ra việc gì ngoài ý muốn là tốt rồi.” Nai Con thân mình không thể so với bình thường, Hàn Lượng là từ trong lòng lo lắng.

“Vâng vâng vâng.” Tiểu Hà Tử cười đến mi cũng cong cong mắt cũng cong cong. Hàn công tử thật đúng là để ý đến chủ tử a!

“Tiểu Hà Tử.” Rốt cục đem số điểm tâm mang đến đều nuốt xuống, Lục Đỉnh Nguyên thủy chung không nói rốt cục mở miệng. “Nhân thủ an bài thế nào? Có thể xảy ra tình huống gì không?” Tiếp nhận túi nước Hàn Lượng đưa qua, uống một ngụm thanh thanh cổ họng.

“Để lại hai ảnh vệ đi cùng chúng ta, những người khác đều đi trước. Ngoài ra chúng ta mang đến mười cao thủ hạ cung, phân đà bên này cũng đến hơn ba mươi người. Thêm vào nhà cũ mười mấy người, chúng ta lần này đến đây gần bảy mươi người, trong tối cũng sắp xếp hơn năm mươi người.” Tiểu Hà Tử báo cáo việc công là vô cùng nghiêm túc.

“Phân đà cùng nhà cũ người cũng không hơn, chúng ta lần này mang đi hai mươi người phân phối rất ổn thỏa, đừng để xảy ra sự cố. Ảnh vệ đi thám thính có tin tức tùy thời trở về báo.” Lục Đình Nguyên lúc này, không là Nai Con đáng yêu trần trọc rên rỉ trên giường, mà là một nam nhân chân chính. Hai mắt *** quang ẩn hiện, cả người khí phách ẩn nhẫn, làm cho Hàn Lượng nhìn xem ngay cả đôi mắt cũng phải mở to.

Đúng lúc này, “Đằng cộc cộc” âm thanh gõ cửa truyền đến. Cái này là ám hiệu của bọn họ cùng ảnh vệ, nghĩa là có hồi báo truyền đến. Tiểu Hà Tử đi mở cửa, khi trở về cầm trong tay cái ống trúc so với đầu ngón tay còn nhỏ hơn, mở ra lấy ra thứ gì đó khiến cho Hàn Lượng xem đến mắt choáng váng. Những viên cầu nhỏ màu đen trên mười, màu trắng lại có gần mười khóa, màu đỏ không đến năm khóa.

“Cái này có ý gì?” Hàn Lượng mờ mịt hỏi.

“Phía trước trong tối tả hữu có trăm người,” Tiểu Hà Tử chỉ vào tiểu cầu màu trắng, “Mai phục trăm người bên ngoài,” Tiểu Hà Tử lại chỉ màu đen, cuối cùng chỉ hướng màu đỏ, “Nhân vật trọng yếu ba đến bốn người.”

“Không có ngọc châu, không tìm được người chúng ta?” Lục Đình Nguyên nhìn những thứ trong tay Tiểu Hà Tử nhíu mày.

“Chỉ sợ là.” Tiểu Hà Tử cũng nhíu mày: “Đối phương người không ít a? Lúc này kẻ quan trọng đến để làm chi?”

“Đáp ứng ta, chính mình phải cẩn thận.” Hàn Lượng cầm tay Lục Đình Nguyên.

“Nhất định.” Lục Đình Nguyên gật đầu.

Chờ đám người Lục Đình Nguyên tới thạch trảng, đối phương đã hình thành thế ứng trung tróc miết, chỉ chờ cho bọn hắn đường đi tới, mà tuyệt đối không có cửa ra. Mà cuối đường, là đám người Lục Trung đến trước, khiến cho bọn họ lại càng không thể không tiến.

Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử kỳ thật là xem nhẹ, sóng to gió lớn hơn cũng từng thấy, trận này cũng không tính là hung hiểm, càng không tính là tuyệt cảnh, huống hồ song phương nhân số cách nhau cũng không quá lớn.

“Gọi người chủ sự của các ngươi ra.” Lục Đình Nguyên trong xe còn chưa hành động, người của đối phương liền kêu lên trước.

Lục Đình Nguyên cùng Tiểu Hà Tử một trước một sau đi ra, Hàn Lượng đi theo cuối cùng cũng bước ra ngoài, nhìn thấy trận này mặt không khỏi nhíu mày. Đây là giang hồ đối chọi? Điện ảnh lý xem có lẽ phần khích, đến phiên chính mình thật không tính là thoải mái, hơn nữa làm người là bị nhân chỉ vào cái mũi kêu gào kia nhất phương.

“Ta là Lục gia gia chủ, ai muốn gặp ta?” Lục Đình Nguyên hai bước bước về phía trước, toàn thân tản ra một loại khí độ thông dong. Ẩn nhẫn khí phách bùng bùng phần chấn, hai mắt tựa như tia chớp, lạnh lùng đảo qua mọi người, nhưng lại như gió lạnh thổi qua khiến người lạnh run.

Nha! Hàn Lượng lại cảm thấy chỗ ngực hung hăng đau xót, bộ dạng này của Nai Con hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua. Khí phách diệt thiên, đường đường nam nhi kiếm chỉ giang hồ tiêu sái, y không gió tự động, phát không gió tự dương, vừa xem thì trái tim lại không kèm chế được. Nai Con của hắn, Nai Con đáng yêu luôn ở trong lòng hắn rên rỉ làm nũng, thế nhưng lại có thể uy phong như thế khiến cho người ta sợ hãi.

“Người là gia chủ?” Đối phương đi ra một người, thanh âm thấp trầm âm lãnh: “Ứng Thiên Hạo ở đâu?”

“Uống! Hạ Thiên?” Tiểu Hà Tử lỗ miệng nhanh nhẩu hung hăng bites mồm.

“Hạ Thiên? Là ai? Người gặp qua Hạo?” Tuy rằng Tiểu Hà Tử thanh âm nhỏ nhất, nhưng hiển nhiên đối phương lỗ tai rất thính, hai tròng mắt gắt gao khóa trên người hắn, làm cho Tiểu Hà Tử không chỗ nào che giấu.

“Người không cần biết Tất Thanh ở đâu, hắn không muốn gặp người.” Lục Đình Nguyên đứng lúc vì Tiểu Hà Tử giải vây.

“Người gọi hắn là Tất Thanh?” Đối phương lập tức thay đổi sắc mặt, đối mặt với gương mặt lạnh lùng của Lục Đình Nguyên. “Người cùng hắn có quan hệ gì? Ai cho phép người gọi hắn như vậy!” Đối phương nghiễm nhiên đã bước vào trạng thái điên cuồng.

“Hừ!” Lục Đình Nguyên hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không đem đối phương để vào mắt, cũng không có ý định trả lời vấn đề của hắn. “Người làm ra nhiều chuyện như vậy chỉ vì muốn thấy hắn?”

Đối phương không nói lời nào, xem như cam chịu.

“Đáng tiếc Tất Thanh vĩnh viễn cũng sẽ không gặp người.” Lục Đình Nguyên cười lạnh.

“Giết, một tên cũng không chừa.” Đối phương đối với những kẻ bên người hạ lệnh, lửa giận đã muốn cháy sạch khiến hai mắt hắn đỏ đậm.

“Này.....” Một người trong như phó chủ bên kia do dự một chút.

“Ta nói giết!” Một cái quát lớn, rốt cục đánh gãy do dự của thuộc hạ, chỉ thấy phó chủ kia làm một thủ thế, tiếng hò hét vang lên khắp núi, một mùi huyết khí tràn ngập. Hỗn chiến bắt đầu...

“Tâm sự”: xin lỗi tất cả mọi người vì sự chậm trễ vừa qua. Vì tháng trước loại khá mà điểm lí tháng này lại thấp nên ta bị mẫu thân đại nhân cấm mạng. Nếu tháng sau còn loại khá nữa thì sẽ tiếp tục bị cấm. Hơn nữa tháng này bài kiểm tương đối tệ nên.... Nếu mọi người thấy ta lâu quá không có chương mới thì cũng thông cảm cho ta nga.

Pi-ét: có nhiều chỗ ta thấy vô lí hoặc không hiểu thì chém đại, thấy không giống thì đừng ném đá ta.

(Tiêu Dao: haizz tội chưa ráng đi chịu đựng học kì nữa đậu đại học là tự do sẽ quay trở lại hô hô)

63. Chương 62

Lục Đình Nguyên hướng thủ hạ làm ra một thủ thế tốc chiến tốc thắng rồi lấy ra trường tiên đón tên xông lên đầu tiên. Trường tiên bay múa, nơi lướt qua đều là một mảnh kêu rên, Lục Đình Nguyên không phải ngồi không, phút chốc, bên người đã ngã xuống một đồng địch nhân hoặc tàn hoặc phế, hoặc ngất hoặc chết.

Người có bộ dáng giống Hạ Thiên hiển nhiên là thủ lĩnh của những người này, thấy không ai là đối thủ của Lục Đình Nguyên, ngay cả phó thủ của mình cũng bị thương liên vùng đao tiến lên, khí thế gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

Nhìn đến thanh đao to lớn hơn đao của người bình thường một vòng, Lục Đình Nguyên nhận ra biến cố, không dám chậm trễ, thu tiên lấy ra nhuyễn kiếm bên người, toàn lực ngăn địch.

Tiểu Hà Tử che chở Hàn Lượng tránh ở sau xe, lại có ảnh vệ cùng người Hạ cung che chở nên không có ai đến gần bọn họ.

Tiểu Hà Tử là nhìn người giống Hạ Thiên như đúc kia mà ngăn người, mặc dù có huynh đệ song bào thai Lục Trung Lục Nghĩa ở ngay trước mắt, nhưng hắn cũng không quá thích ứng nhìn thấy có người có khuôn mặt giống hệt Hạ Thiên đứng trước mặt mình, lại đầy mặt hàn sương chẳng quan tâm hắn còn dùng đao chống đối chủ tử.

Mà tình huống của Hàn Lượng càng thêm nguy, nhìn Lục Đình Nguyên đâm máu giống như Tu La, biểu tình lạnh lẽo, vũ động trường kiếm, vạt áo tung bay, ngực của hắn liên truyền đến một trận đau đớn hít thở không thông, làm cho hắn nắm chặt vạt áo, cũng nháy mắt hiểu được một chuyện — hắn, yêu Lục Đình Nguyên. Yêu cái kia nai con luôn ở dưới thân hắn thấp giọng khóc lại vẫn không được tự nhiên mà ra vẻ

quật cường trước mặt hán Yêu cái kia Lục Đỉnh Nguyên ở trong giang hồ *** phong huyết vũ văn cao ngạo tuyệt luân. Cho nên hán sẽ bắt đầu ôn nhu, cho nên hán sẽ vì y mà khấn nguyện, cho nên hán có thể buông ngạo khí mà mang giày đổ nước cho y, cho nên hán vì y làm tất cả những việc trước kia hán không muốn cũng không thích. Cả trái tim, cứ vậy mà đánh mất, không chút dự báo.

Trước đây Hàn Lượng không tin vào tình yêu, thậm chí hán cho rằng đó là một thứ xa xỉ thậm chí hư ảo. Hán vô luận yêu đương cũng tốt, trên giường cũng thế, hoặc là tình một đêm, đều cho rằng đó là quá trình tất yếu trong nhân sinh hoặc là nhu cầu của sinh lý, mới đi làm, chưa từng cảm thấy cần giả giả cảm tình gì. Điều động một chút nhiệt tình cùng tiêu tốn một chút thời gian, đó đã là cực hạn của hán. Nhưng hiện tại, chân thật, cả một trái tim, bị đào đi toàn bộ, lại không biết mất đi khi nào! Khó trách, sẽ đau!

Đối với phát hiện này, Hàn Lượng không thể nói rõ là vui vẻ hay buồn bực. Dù sao hán chưa từng trải qua tình cảm quá mức mãnh liệt, nhưng “yêu” khác xa so với “thích”, hán xem như linh giáo.

Trong lúc Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử đang ngăn người, Lục Đỉnh Nguyên lại không hề thoải mái. Công phu của đối thủ không tầm thường, mặc dù không tính là tuyệt đỉnh, nhưng cũng đủ cho y phải mất một đoạn thời gian mới có thể giải quyết. Nếu là bình thường, Lục Đỉnh Nguyên đánh ra mười phần công lực, đối phương sẽ không vượt qua nửa canh giờ trong tay y. Nhưng hiện tại không giống, một mỗi ốm đau mấy ngày qua dần tích cốc lại, bủn rủn rời rạc sau trận kích tình tối qua, nhưng hạt châu trong cơ thể mỗi lần y di chuyển đều bắt đầu tác quái, va chạm lẫn nhau làm cho thân mình không chịu nổi của y càng tiến thêm một bước kích thích, làm cho y không thể không phân ra một phần tâm lực đi đau khổ áp chế tiếng rên rỉ sắp thoát ra khỏi miệng, khiến cho y ngay cả bảy thành công lực cũng không phát huy được, Không đến hai khắc, mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả lưng áo, dần dính vào người khiến y càng thêm không thoải mái. Cẩn chặt hàm răng đau khổ chống đỡ, Lục Đỉnh Nguyên vẫn mặt không chút thay đổi, chỉ là vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo mà thôi. Y biết chính mình không thể ngã xuống, thậm chí chỉ có thể thắng không thể bại. Chẳng những vì Hàn Lượng, Tiểu Hà Tử ở phía sau cần sự che chở của y, mà còn Hạ Thương ở Hạ Cung nơi tổng đà, cũng không chấp nhận được việc y ngã xuống lúc này.

Lại qua một khắc, gấp không chỉ có Lục Đỉnh Nguyên, đối thủ của y càng gấp hơn y. Đối phương nhìn thấy bộ hạ mình đem đến tổn hại hơn phân nửa, hiển nhiên dần dần rối loạn chiêu thức. Nhìn trộm đến chỗ Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử được mọi người che chở, liền nảy ra ý hay.

Lục Đỉnh Nguyên vừa nhìn thấy đối phương nhìn về phía Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử, chỉ biết tình huống không ổn. Quả nhiên, đối phương bắt đầu buông tha tấn công cùng tập kích vào bộ phận trí mạng của y, cũng là muốn tìm ra sơ hở đánh về phía bên kia. Lập trường biến đổi, nguyên bản Lục Đỉnh Nguyên đang có ưu thế lập tức trở nên bị động, chỉ có thể bị đối phương nắm mũi dẫn đi. Hiển nhiên đối phương đã tìm được tử huyệt chân chính của y!

Nếu hán có thể phát hiện, cấp dưới của hán tất nhiên cũng có thể nhìn ra manh mối, Lục Đỉnh Nguyên lo lắng tình huống của Hàn Lượng cùng Tiểu Hà Tử, phân thần nhìn sang, trên người lập tức tăng thêm vài vết thương. Lục Đỉnh Nguyên vốn còn nhớ quan hệ giữa đối phương cùng Hạ Thiên, dưới tình huống như vậy, cũng bắt đầu không hề cố kỵ hạ sát thủ.

64. Chương 63

Đối phương áp lực gia tăng mãnh liệt, rốt cục bắt đầu hiểu được chính mình lần này khó có thể được việc — vô luận là tìm người hay giết người! Vì thế bắt đầu tìm cơ hội lui lại, nhưng Lục Đỉnh Nguyên lại siết chặt không tha, chiêu chiêu lấy mạng, tấn công toàn tâm toàn ý. Liều mạng dùng ngực hứng một kiếm, đối phương hướng Hàn Lượng tung ám khí, định thừa dịp Lục Đỉnh Nguyên không thể không cứu mà bỏ chạy.

Hán lại không thể nghĩ được Lục Đỉnh Nguyên kỳ thật đã là nỗ lực hết đà, mặc dù tấn công mạnh mẽ, nhưng thể lực đã sớm cạn kiệt, hơn nữa đó trong cơ thể, làm cho y căn bản không có biện pháp bổ cứu đường xa, cho nên Lục Đỉnh Nguyên dùng biện pháp ngay khi đối phương tung ám khí liền nghiêng người đi tránh, bởi vì khoảng cách gần, đối phương lại dùng toàn lực, cho nên ám khí hoàn toàn nhập vào trong cơ thể Lục Đỉnh Nguyên. Mà Lục Đỉnh Nguyên cũng nương theo lực đạo của ám khí rút lui vài bước.

Đối phương tựa hồ cũng nhìn ra Lục Đỉnh Nguyên có chút vấn đề, muốn thừa cơ hạ đao, cũng không tưởng được lúc này trong bóng đen toát ra một người, trong tay cầm đoản đao, sát khí ngút ngàn giống như điên một đường giết người tiến lại đây.

“Phi Ảnh, không thể giết hần.” Lục Đỉnh Nguyên chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra người đến là ai, tuy ra tiếng ngăn cản, nhưng vẫn chậm, Phi Ảnh đã đỡ xuống tay phải của đối phương, muện thêm chút, ngay cả đầu cũng không còn.

“Cút!” Phi Ảnh hung hăng gầm lên, đá vào miệng vết thương nơi ngực của đối phương.

“Lui!” Đối phương hô to một tiếng, được mấy tên thủ hạ nâng dậy chặt vật lui đi, trước khi đi ngay cả khí lực để nói lời ác độc cũng không có.

Phi Ảnh là ở mấy ngày trước đuổi kịp Lục Đỉnh Nguyên. Sáng ngày ấy đột nhiên không nhìn thấy Hàn Lượng, mặc dù lo lắng làm sao để công đạo cho Lục Đỉnh Nguyên, nhưng càng nhiều là cảm thấy may mắn, trong lòng ước gì Hàn Lượng sớm biến mất sạch sẽ mới tốt, mặc dù trì hoãn mấy ngày, ra về tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi hội họp cùng Lục Đỉnh Nguyên. Hướng Hạ Thiên tìm hiểu nơi đến của Lục Đỉnh Nguyên, liền ngày đêm kiên trì chạy lại đây. Kỳ thật nếu hần đợi thêm mấy ngày, có thể nhận được tin tức Lục Đỉnh Nguyên truyền lại cho Hạ Thiên, biết Hàn Lượng ở cùng y. Nhưng hần không có. Cho nên khi vượt qua Lục Đỉnh Nguyên, phát hiện Hàn Lượng cư nhiên đồng hành cùng y, liền bị lửa giận công tâm một hồi, mới chậm chạp không tìm Lục Đỉnh Nguyên phục mệnh. Mà ngày này theo tới bãi đá, liền thấy Lục Đỉnh Nguyên thế nhưng vì Hàn Lượng mà bị thương, lửa giận nhiều ngày bộc phát ra, lại chỉ có thể hướng về người của đối phương. Tuy rằng nghi hoặc về diện mạo của đối phương, nhưng ở trong lòng hần, Lục Đỉnh Nguyên là quan trọng nhất, ai tổn thương y, đều phải chết.

Phi Ảnh thả người đi, có chút không vui, nhưng vẫn trở lại bên người Lục Đỉnh Nguyên đang bị thương, tất nhiên hết thấy lấy y làm trọng.

Lục Đỉnh Nguyên từ lúc Phi Ảnh xuất phát mấy ngày sau liền nhận được tin truyền từ người của Hạ Cung, tự nhiên không kỳ quái về sự xuất hiện của Phi Ảnh. Yên tâm té xỉu ngã vào trong lòng Hàn Lượng, đúng là một câu cũng chưa kịp lưu lại.

“...”

“Chủ tử!”

“...” Trừ bỏ Tiểu Hà Tử hô lên, Hàn Lượng cùng Phi Ảnh đều bị hù một câu cũng không nói được.

“Lên xe trước.” Hàn Lượng thở sâu ổn định chính mình, che lại miệng vết thương của Lục Đỉnh Nguyên, ôm người đi lên xe.

Phi Ảnh một tay đoạt người, cẩn thận hoành ôm nhanh chóng tiến vào trong thùng xe.

Tiểu Hà Tử bị dọa rớt cảm, chờ Hàn Lượng bảo nổi, Không nghĩ tới Hàn Lượng chỉ cau mày, lạnh mặt nhìn xuống.

Hiện tại không phải lúc so đo với Phi Ảnh, trước không nói lúc này hần hết thấy lấy người yêu làm trọng, chính là làm một gã y giả, hần cũng nên hết thấy lấy người bệnh làm trọng. Cho nên hần nhẫn!

65. Chương 64

Trở lại trên xe, Tiểu Hà Tử lấy ra hòm thuốc, chuẩn bị cởi quần áo Lục Đỉnh Nguyên.

“Người đi ra ngoài.” Phi Ảnh không biết đang không được tự nhiên cái gì, rõ ràng biết quan hệ giữa Hàn Lượng cùng Lục Đỉnh Nguyên, lại giữ chặt vật áo của Lục Đỉnh Nguyên, ngăn cản Tiểu Hà Tử ở trước mặt Hàn Lượng cởi y phục của y, thét lên ra lệnh Hàn Lượng đi ra ngoài.

Hàn Lượng không để ý tới hần, vươn tay đem hai cánh cửa sổ mở lớn ra, thùng xe hôn ám thoáng chói sáng sửa lên. “Người hao tổn thời gian chính là đang hao tổn mạng sống của y đó biết không?” Hàn Lượng liếc Phi Ảnh một cái, vươn tay đem quần áo cạnh miệng vết thương xé ra.

Ở khoa ngoại hành nghề nhiều năm như vậy, sớm đã quen xé vải dệt xung quanh vết thương để xử lý miệng vết thương, ai rảnh rỗi còn chậm rãi đi thoát quần áo người bệnh a, cho nên bàn tay nắm vật áo Lục Đình Nguyên của Phi Ảnh, đối với Hàn Lượng mà nói một chút ảnh hưởng cũng không có.

Nhìn đến miệng vết thương Tiểu Hà Tử hít một hơi, ánh khí nhập sâu vào vai phải, từ bên ngoài ngay cả cái đuôi đều không nhìn thấy, lại là nơi gân cánh tay, vô cùng khó xử lý.

“Phải xử lý nhanh, bằng không cánh tay này của y sẽ phế đi.” Nhìn bả vai dần dần biến đen, Hàn Lượng nhú mày, “Chết tiệt, còn có độc.”

“Ta không có biện pháp đồng thời xử lý độc cùng miệng vết thương.” Tiểu Hà Tử sốt ruột. Độc này nhìn thật bá đạo, cần phải xử lý thật nhân, nhưng nếu ám khí kia ở lâu trong thân thể của chủ tử, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến độ linh hoạt sau này của cánh tay. Đối người bình thường mà nói, kém độ linh hoạt một chút có thể không nhận thấy được, nhưng chủ tử không giống, đối với cao thủ cầm kiếm tay phải mà nói, sai một ly, vô cùng có khả năng chính là sai biệt giữa sống và chết khi quyết đấu.

“Người xử lý độc, ta xử lý miệng vết thương.” Hàn Lượng nhanh chóng từ trong hòm thuốc tùy thân của Tiểu Hà Tử lấy ra một thanh đao ngắn, mặc dù không quen tay bằng dao giải phẫu, nhưng lúc này cũng không thể chú ý.

“Người...” Phi Ảnh hoài nghi, đem tay của Lục Đình Nguyên giao cho Hàn Lượng có thỏa đáng hay không.

“Điểm huyết cầm máu cho y, cố định y, trăm ngàn đừng nhúc nhích.” Hàn Lượng ngẩng đầu hung hăng nhìn thẳng Phi Ảnh.

Phi Ảnh bị ánh mắt Hàn Lượng kinh sợ, đó là thâm tình không thua gì hấn, đó là đau lòng càng sâu hơn hấn, lại có lý trí cùng tự chủ mạnh mẽ mà hấn không có. Khi Hàn Lượng cầm lấy thanh đao kia, phát ra khí tràng tự tin mạnh mẽ, cứ nhiên làm cho người ta không thể không phục tùng, không thể không tín nhiệm.

Hàn Lượng lấy ra hoa quế nhuộm trong ám cách của thùng xe, tuy rằng không thể so với việc đốt lên, nhưng có còn hơn không. Khăn thấm ướm rượu lau qua đao cùng miệng vết thương, Hàn Lượng bắt đầu xử lý miệng vết thương. Rạch mở làn da nơi vết thương của Lục Đình Nguyên, thuần thực vượt qua dây gân, mạch máu, đem ám khí từng chút từng chút lấy ra ngoài, lại phát hiện vấn đề càng nghiêm trọng hơn so với hấn nghĩ. Ám khí đối phương không chỉ có chữ thập tiêu, còn là đặc chế tử mẫu phiêu. Cái gọi là tử mẫu phiêu, chính là thân phiêu cùng đầu phiêu là tách rời, đầu tiêu chẳng những mang theo móc câu, thậm chí còn có thể thoát ly phiêu, thoáng vô ý, khi rút thân phiêu gây ra lực phản ngược dễ đem đầu tiêu thật nhỏ đẩy vào nơi càng sâu trong thân thể.

Phi Ảnh nhìn đến phiêu thể chôn trong người Lục Đình Nguyên liền nhìn ra, trong lòng không khỏi lộ bộ một chút. Phiêu này hấn tự nhiên là biết, thậm chí biết phiêu này chỉ có Ứng Thiên Mãn chương môn Ứng phái mới có. Mà người từng trúng phiêu này trong quá khứ, không phải táng mệnh bởi độc trong phiêu, chính là bị đầu phiêu bị bỏ lại trong cơ thể phế đi vô công, hơn nữa còn tùy thời lo lắng đầu phiêu khi nào sẽ theo máu lưu động đánh vào trái tim.

66. Chương 65

“Lau mồ hôi.” Hàn Lượng quá mức tập trung, còn tưởng rằng chính mình đang ở trong phòng phẫu thuật, thói quen ra lệnh.

Tuy rằng thanh âm rất nhẹ, cơ hồ là quẩn quanh trong miệng, nhưng hai người trong thùng xe đều nghe được. Tiểu Hà Tử đang vội vàng điều phối giải dược, tự nhiên không rút ra tay. Phi Ảnh cũng không nghĩ tới chính mình sẽ nghe lời như vậy, chờ đến khi dùng ống tay áo lau xong mồ hôi *** mịn trên trán Hàn Lượng mới không khỏi ảo não về hành vi của bản thân. Mà Hàn Lượng đang tập trung, đầu cũng chưa nâng.

Ảnh Vệ cùng người Hạ Cung bên ngoài là *** anh mang ra từ tổng đà Nghiễm Hàn Cung, tự nhiên đem chỗ xe của Lục Đình Nguyên bao hộ lên, không hề tiếng động. Ngựa cũng sớm bị gỡ ra. Người của phân đà khác cùng nhà cũ nhìn trận thế này cũng không dám ra tiếng quấy rầy, mấy chục người ở bãi đá, nhưng lại yên tĩnh đến mức như chỉ có người trong xe.

“Cộp ” Hàn Lượng đem thứ vừa rút ra ném vào trong bát đựng rượu đặt kế bên. Tiểu Hà Tử lúc này cũng đã thi châm bức độc xong, đang chờ đem giải được dứt.

Nhìn tử mẫu phiêu bị lấy ra một cách đầy đủ, Tiểu Hà Tử không tiếng động hướng Hàn Lượng nâng ngón cái, chính hần cũng không dám cam đoan nhanh như vậy có thể lấy ra phiêu này mà không tổn thương gân cốt.

“Để ta dứt thuốc, mặt sau ngươi tiếp nhận, ta biết các ngươi không có khâu miệng vết thương lại.” Hàn Lượng ý bảo hai người đổi vị trí.

Tiểu Hà Tử đổi cái gọi là khâu lại trong miệng Hàn Lượng không quá hiểu, nhưng đại khái hiểu được ý tứ Hàn Lượng. Dem được nấu tốt giao cho Hàn Lượng, tiếp nhận việc xử lý miệng vết thương.

Từ đầu đến cuối, Phi Ảnh vẫn luôn ôm Lục Đình Nguyên một cách chặt chẽ, một cử động nhỏ cũng không dám, sợ một cái run rẩy sẽ phá hủy cánh tay của Lục Đình Nguyên. Lúc này mới hơi thả lỏng, mới phát hiện bản thân đã ra mồ hôi ướt đầm, tâm thả lỏng cũng bắt đầu run rẩy. Hần chưa từng cách Lục Đình Nguyên gần như vậy, cho dù khi Lục Đình Nguyên bị thương trong quá khứ cũng chưa từng. Hần nhìn về phía Hàn Lượng, không rõ sao hần lại cho phép mình làm vậy. Chẳng lẽ hần không có độc chiếm dục sao? Hay là hần căn bản không coi trọng chủ tử? Nhưng ánh mắt vừa rời của hần đối chủ tử là thực để ý.

Hàn Lượng đang dứt thuốc phát hiện ánh nhìn chăm chú của Phi Ảnh, ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt nghi hoặc phức tạp của Phi Ảnh. “Hừ, người cảm thấy cảm xúc đầu đầu so với an nguy của y, là thứ đáng giá để chú ý sao?”

Phi Ảnh ngẩn ra. Ngay tại không lâu trước đó, hần mới bị cảm xúc ảnh hưởng, cho rằng là Hàn Lượng hại Lục Đình Nguyên, cho rằng Hàn Lượng vô dụng chỉ biết vướng chân vướng tay.

Hàn Lượng vừa cẩn thận dứt thuốc cho Lục Đình Nguyên, vừa thở dài nói: “ Ngươi cho là nhìn, canh giữ, chờ như vậy là đủ rồi? Nếu ngay cả dừng khí để nói cũng không có, nếu ngay cả dừng khí để giang hai tay cũng không có, ngươi làm sao mà có được? Y ngay cả biết cũng chưa từng, khiến y công một tội danh vứt bỏ, có bao nhiêu bất công cùng oan uổng?”

Hàn Lượng nói một phen người bên ngoài nghe không rõ, hai người trong xe nghe xong cũng là cảm xúc khác nhau.

Chờ Tiểu Hà Tử băng bó vết thương xong, Hàn Lượng cũng đã dứt được xong. Đoàn người kiểm kê người ngựa, bắt đầu trở về. Lục Đình Nguyên tự nhiên vẫn hôn mê, chẳng qua là chuyển dời từ trong lòng Phi Ảnh đến trong lòng Hàn Lượng. Lần này tuy rằng Phi Ảnh không muốn lại cam chịu, trừ bỏ phải xử lý một số việc bên ngoài, cũng bởi vì hần phát hiện mình tuy rằng có một thân võ công cao thâm, nhưng ở phương diện nào đó, hần thật là không bằng Hàn Lượng tay trói gà không chặt này. Mà gần gũi ôm ấp này, đối với Phi Ảnh yêu sâu đậm Lục Đình Nguyên nhưng không có kết quả mà nói, đã là xa xỉ, hần thậm chí cơ hồ vì điều này mà tâm mang cảm kích với Hàn Lượng.

Sự tình xử lý thực thuận lợi, người mất tích hôm sau liền tìm được trong một chiếc hố ở một cái động bỏ đi nơi bãi đá của Lục gia, mà Lục Đình Nguyên bị thương đến ban đêm liền tỉnh.

67. Chương 66

“Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?” Hàn Lượng đem Lục Đình Nguyên đang chuyển tỉnh ôm lên.

“Vẫn tốt.” Lục Đình Nguyên nhìn đến Hàn Lượng ngay tại bên cạnh, biết hần nhất định vẫn luôn canh giữ bên cạnh mình.

Hàn Lượng nhíu mày, người này giống như vô luận gặp phải dạng thống khổ gì, lúc tỉnh lại đều sẽ cười khê nói vẫn tốt. Nhưng sắc mặt y rõ ràng thực kém, dư độc trên người chưa trừ, miệng vết thương nơi vai rất sâu, thậm chí da mình châu trong người y còn chưa lấy ra, làm sao có thể tốt được?

“Thực xin lỗi, là ta liên lụy làm ngươi bị thương.” Vô luận là một đêm tình sự kịch liệt trước đó, hay thứ gì đó trong thân thể Lục Đình Nguyên, hoặc là vì hộ hần chu toàn, tóm lại, đều là vì mình mới liên lụy Lục Đình Nguyên, điểm này Hàn Lượng vô cùng rõ ràng, cũng vạn phần áy náy cùng đau lòng. Sau khi hiểu rõ

tình cảm của mình, một chút không cam lòng lúc đầu đã bị hỗn loạn khi Lục Đỉnh Nguyên bị thương làm cho biến mất hầu như không còn, còn lại, trừ bỏ tâm tâm niệm niệm yêu say đắm, chính là tràn đầy yêu thương. Đương nhiên, còn có một phần dục vọng chưa bao giờ yếu bớt.

Lục Đỉnh Nguyên còn chưa nói, trong phòng liền vang lên hai tiếng hút không khí từ hai phương hướng khác nhau, một chỗ là từ Tiểu Hà Tử ở sau lưng Hàn Lượng, còn có một chỗ ẩn ở trong bóng tối, tự nhiên là đến từ Phi Ảnh. Thế này Lục Đỉnh Nguyên mới phát hiện trong phòng còn có người bên ngoài. Kỳ thật bọn họ hút không khí bởi vì không ngờ loại người nhìn cả lơ phát phơ như Hàn Lượng cũng có thể nói lời giải thích. Lục Đỉnh Nguyên lại không kỳ quái, ở trong mắt y, tuy Hàn Lượng có lúc bướng bỉnh, nhưng thật sự là nhân vật bằng phẳng quang minh, sai lầm chính là sai lầm, sai lầm rồi nhận sai, cầm được buông được, không có gì phải nhăn nhó.

Cho nên sau khi nghe thanh âm hút không khí, trong mắt hai người lóe ra nghi vấn, cùng nhìn về phía Tiểu Hà Tử. Không có biện pháp, Phi Ảnh ẩn ở một chỗ bí mật gần đó, muốn trừng hấn thật đúng là không dễ dàng.

“Ha ha, không có gì, chỉ là kỳ quái Hàn công tử sao lại nói về chuyện này thôi. Đêm đã khuya, chủ tử đối không? Tiểu Hà Tử mang gì đó cho ngài ăn đi.” Tiểu Hà Tử cười ha ha, tứ lạng bạt thiên cân cho qua.

Hàn Lượng suy nghĩ trong chốc lát, cũng không dây dưa, nhưng Lục Đỉnh Nguyên đúng là từ sáng đến tối vẫn luôn đối, Không ai biết người khi nào tỉnh, bọn họ cũng không có chuẩn bị.

Lục Đỉnh Nguyên vốn định nói không ăn, Hàn Lượng đã trước một bước lên tiếng, “Làm chút thức ăn ngon vào.”

“Vâng!” Tiểu Hà Tử được lệnh, vui vẻ đi.

“Phi Ảnh, người cũng nghỉ ngơi đi thôi!” Lục Đỉnh Nguyên nói nhỏ.

“Ta ở bên ngoài canh.” Tiếp theo là một tiếng cửa sổ va chạm, Phi Ảnh đã đi ra ngoài.

Giống như trước kia, chỉ cần chính mình có thương tích trong người, không thể tự bảo vệ mình, Phi Ảnh chính là làm sao cũng không chịu rời đi gần y.

Nếu đổi lại là trước đây, Phi Ảnh là ngay cả phòng của Lục Đỉnh Nguyên cũng không rời đi, nhưng hiện tại hẳn biết, nơi đó, không có chỗ cho hắn. Lại vẫn lo lắng, cho nên sửa thành canh giữ bên ngoài.

Đợi Phi Ảnh đi ra ngoài, Hàn Lượng cẩn thận tránh đi miệng vết thương của Lục Đỉnh Nguyên, đưa tay tìm kiếm xuống dưới. “Có phải là chúng nó liên lụy người không thể thi triển hết võ công hay không?”

“Không ngại.” Lục Đỉnh Nguyên nhìn về mặt áy náy Hàn Lượng, việc trước đó vì này nọ có một thành công lực không đánh ra thế nào cũng không nói nên lời.

“Lấy ra đi.”

“Đừng...” Lục Đỉnh Nguyên nhìn phía cửa, vừa sợ Tiểu Hà Tử tùy thời trở về, biểu tình quyết tuyệt của Hàn Lượng cũng làm cho y biết, chỉ sợ sự tình cũng không đơn giản như vậy.

“Sau này ta sẽ không dùng nữa.” Quả nhiên, câu kế tiếp của Hàn Lượng chứng thực suy đoán của Lục Đỉnh Nguyên.

68. Chương 67

Lục Đỉnh Nguyên lắc đầu, “Kỳ thật cũng không khó chịu.” Bỏ lần trước Hàn Lượng làm cho y mang theo rồi làm lần đó, còn lại thứ kia vẫn nhiều ít trấn an thân mình giống như vĩnh viễn đều không đủ của bản thân. Nhìn biểu tình về mặt nghiêm khắc của Hàn Lượng, y biết nếu lấy hạt châu này ra, tuyệt đối sẽ bị Hàn Lượng dùng để tiết hận. Kỳ thật bị phá hủy mấy viên dạ minh châu y cũng không đau lòng, nhưng cứ cảm thấy nếu lần này làm cho Hàn Lượng hủy đi dạ minh châu, giống như sẽ có chuyện gì cũng sẽ kết thúc theo.

Trực giác của Lục Đinh Nguyên hoàn toàn đúng. Hàn Lượng có hủy dạ mình châu để tiết hận hay không thì không biết, nhưng “không dùng nữa” trong lời nói của hắn, cũng không chỉ là mấy hạt châu này, còn có vài món đạo cụ hắn tự tay làm. Hắn làm vài thứ kia, kỳ thật chỉ là gia tăng chút trò chơi tình thú mà thôi, nhưng nếu làm bị thương nai con của hắn, liền miễn bàn.

Hàn Lượng không nói lời nào, chọn mi không nói gì nhìn Lục Đinh Nguyên.

Lục Đinh Nguyên biết đó là Hàn Lượng có ý hỏi, muốn y tiến thêm một bước giải thích hoặc thuyết minh. Nhưng Lục Đinh Nguyên làm sao có thể không xấu hổ nói y thích mang này nọ, chỉ phải nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của Hàn Lượng. “Cái kia, Lượng...người có ba chuyện gấp...” Nhưng này cũng không phải phương pháp thật tốt, tuy nói y là nói thật, nhưng mặt cũng không ngăn được trở thành trứng tôm bị nấu chín.

Hàn Lượng cười nhẹ, ngồi dậy ôm người lên, mang đi vào xí gian bên trong. Nai Con của hắn chậm rãi bắt đầu ỷ lại hắn, thật tốt!

“Ta...ta có thể tự mình đi.” Lục Đinh Nguyên hô lên, nho nhỏ thanh giấy dựa. Dù sao Phi Ảnh còn đang ở bên ngoài, y không dám kêu quá lớn.

“Đừng giỡn, cẩn thận đụng tới miệng vết thương.” Hàn Lượng khẽ đánh mông Lục Đinh Nguyên một cái, rồi cực chăm chú Lục Đinh Nguyên im lặng phối hợp.

Lúc Tiểu Hà Tử đi vào, nhìn thấy chính là Hàn Lượng ôm ngang chủ tử đi từ trong gian nhà xí đi ra. Hàn công tử này cũng thật sự thương người, chủ tử nhà hắn bị thương là ở tay, không phải chân, còn luyên tiết ôm đến ôm đi như vậy. Tiểu Hà Tử trong lòng buồn cười, trên mặt cũng là giấu diếm, chỉ nhẹ nhàng nói “Chủ tử ăn cơm.”

Lục Đinh Nguyên gần đây thực ngoan, có Hàn Lượng làm bạn, lại không có tự ngược, thậm chí trước phải làm vết thương nhanh khỏi, cho nên ngoan ngoãn ăn cơm uống thuốc, ngoan ngoãn dưỡng thương đi ngủ. Chuyện làm ăn do người Hạ cung mang đến đi làm, chuyện trên giang hồ giao cho Phi Ảnh đi làm, chưa thương phổi được giao cho Tiểu Hà Tử đi làm, đối được hầu hạ bị Hàn Lượng một tay đón lấy. Lục Đinh Nguyên cảm thấy mình giống như heo được nuôi, suốt ngày ăn ăn ngủ ngủ, chẳng những vết thương tốt cực nhanh, ngay cả thịt cũng nuôi ra, chiếc cằm vốn nhọn, cũng dần nở nang chút. Đối với điểm này, Hàn Lượng cảm thấy rất là thành tựu, đêm qua còn nhéo hai má y trên giường “rất cực có chút thịt.”

Cho nên khi công việc nơi đây xử lý gần xong, vết thương của Lục Đinh Nguyên cũng dường như không sai biệt lắm. Cuối cùng Phi Ảnh báo lại, mọi chuyện đều do “Thiên Ưng phái” giở trò quỷ. Đầu tiên là tìm người đặt rất nhiều ngọc thạch từ nhà bọn họ, sau đó ngụy trang quấy rối bãi đá, phái cao thủ bắt người đi điều tra, lại đi kích động các gia đình dùng tính mạng uy hiếp không cho bọn họ mua ngọc thạch, cuối cùng thúc giục, kỳ thật đều là bức ra nam nhân kêu “Ưng Thiên Hạo”, đáng tiếc người đến là Lục Đinh Nguyên.

“Chủ tử, Ưng Thiên Hạo hắn...” Phi Ảnh nhìn trộm Lục Đinh Nguyên, không biết lời kết tiếp cần nắm báo hay không, cũng không biết nếu lời này nói ra, người chịu đả kích nặng sẽ là chủ tử nhà mình hay là Tiểu Hà Tử?

“Ta biết.” Lục Đinh Nguyên trực tiếp cắt ngang, “Chuyện của hắn để hắn tự mình giải quyết.” Lúc ấy khi hắn gọi Ưng Thiên Hạo, Phi Ảnh ở cách xa cũng không có nghe được, cho nên cũng không biết kỳ thật y cũng biết chân tướng.

“Phi Ảnh, đem tin tức truyền về Hạ Cung, làm cho bọn họ chuẩn bị. Tiểu Hà Tử, đi thu thập này nọ chuẩn bị xuất phát. Chúng ta cũng đợi đủ lâu rồi.” Lục Đinh Nguyên phân phó nói.

“Vâng!” Vết thương của chủ tử có Hàn công tử chăm sóc, tốt cực nhanh, đối với chuyện chủ tử phối hợp trị liệu, có thể nói Tiểu Hà Tử vô cùng ngạc nhiên, cho nên lại một lần đối Hàn Lượng bội phục sát đất. Nghe nói phải đi về, tất nhiên là vô cùng vui vẻ lĩnh mệnh rời đi. Hiện tại chủ tử sẽ không xem nhẹ thân mình, điểm ấy không cần hắn quan tâm nữa.

Bởi vì người Hạ cung cần phải xử lý chuyện phía sau, cho nên khi Lục Đinh Nguyên kiểm kê nhân thủ để xuất phát, nhân số đến một nửa, hơn nữa người Thu cung mặt mày rạng rỡ, đơn giản làm cho bọn họ đều ảm đạm, chỉ còn Lục Đinh Nguyên, Hàn Lượng, Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh đã hóa trang thành xa phu bốn

người đi ngoài sáng. Vì giả trang thành thương nhân đi đường, cũng không có việc gì gấp, hơn nữa thương thế của Lục Đình Nguyên vừa mới tốt, mấy người đơn giản một đường du sơn ngoạn thủy trở về.

69. Chương 68

Lúc đi ngang qua thành trấn lớn, Hàn Lượng thậm chí vẽ một bức nguyên bộ dao giải phẫu, làm cho thợ rèn chiếu theo làm ra. Lúc rèn dao, nhìn đến chỗ thợ rèn có mấy loại phi khí, cái gì liễu hiệp đao a, phi tiêu a văng văng, chờ khi hướng Lục Đình Nguyên hỏi cách dùng, mới nhớ tới chính mình khi ở quán bar hiện đại vì câu đối tượng tình một đêm, cũng từng luyện một tay tuyệt kỹ phi đao. Bất quá người khác phi là phi tiêu, Hàn Lượng phi là dao giải phẫu. Nghĩ vậy, Hàn Lượng lại làm cho thợ rèn làm cho mình nhiều hơn mười phi đao mà mình cầm thuận tay.

“Người rèn nhiều đao như vậy để làm gì?” Làm loại tiểu đao này cũng không lâu, nửa ngày thời gian là đủ, ngay khi Hàn Lượng mang nguyên bộ đao về, Lục Đình Nguyên, Tiểu Hà Tử, Phi Ảnh đều sững sốt. Hắn muốn đổi nghề bán đao sao?!

Hàn Lượng chỉ cười, không trả lời câu hỏi của Lục Đình Nguyên.

Ban đêm khi mọi người đều đi ngủ, Hàn Lượng không nghĩ chộc người ghé mắt, tự nhiên là cùng Lục Đình Nguyên phân hai gian phòng. Lục Đình Nguyên cũng ngưỡng ngừng đi tìm hắn, từ sau khi bị thương Hàn Lượng không hề chạm vào y, những vẫn chăm sóc y đầy đủ, làm cho Lục Đình Nguyên sờ không được ý nghĩ của Hàn Lượng, một lòng bất ổn. Những hạt châu kia mỗi ngày buổi chiều Hàn Lượng nhét vào, sáng hôm sau liền lấy ra, cũng không nói sau này không cần, ít nhiều cũng trấn an sự không yên lòng của Lục Đình Nguyên. Nhưng vẫn cứ như vậy cũng không được a!

Lục Đình Nguyên ở trong phòng đi qua đi lại, y hiểu được tâm tư Hàn Lượng khi đặt hai gian phòng, lại vẫn tránh không được đi miên man suy nghĩ, thẳng đên làm cho mình thấp thỏm nôn nóng. Vết thương của y đã tốt lắm, lại làm sao cũng không nói nên lời làm cho Hàn Lượng thương mình. Chỉ có thể ở trong phòng một bên xoay quanh, một bên không ngừng thấp giọng lẩm bẩm: Lượng...Lượng...

Lúc Hàn Lượng đẩy ra cửa phòng Lục Đình Nguyên, nhìn đến chính là tình cảnh đáng yêu như vậy.

“Lượng!” Nhìn đến Hàn Lượng đẩy cửa tiến vào, biểu tình Lục Đình Nguyên phần chần chừ không ít. Xem ra cửa không để vô ích.

“Mới bao lâu không thấy, nhớ ta như vậy?” Hàn Lượng trêu y.

Lục Đình Nguyên đỏ mặt, hai chân cũng không chịu thua kém giống như có ý thức mà cọ đi hướng Hàn Lượng. Hàn Lượng cười, đem thiên hạ khả ái kéo vào lòng.

“Tắm rửa qua?” Ngửi hương thơm phát ra trên người Lục Đình Nguyên, Hàn Lượng hỏi. Được đến Lục Đình Nguyên gật đầu khẳng định, mới giống như thăm oán nói: “Không phải nói để ta tắm cho người sao, người như vậy thực dễ làm ướt miệng vết thương.”

“Ta...ta đã tốt lắm.” Lục Đình Nguyên nói xong, mặt càng đỏ hơn, không biết Hàn Lượng có hiểu ý trong lời y nói hay không.

Hàn Lượng lại không ngốc, cũng không phải người không hiểu tình thú, làm sao không hiểu được thâm ý của Lục Đình Nguyên. Vì thế trêu đùa: “Thật tốt lắm? ta muốn kiểm tra.” Nói xong, liền kéo xuống vạt áo đã lụp sụp của Lục Đình Nguyên.

Lục Đình Nguyên phát tay vận công đóng cửa lại, liền đẩy mạnh Hàn Lượng hướng trong giường.

Một đêm này Lục Đình Nguyên có một lần trải nghiệm hoàn toàn mới, y cũng không biết, ôn nhu cũng có thể tra tấn người như vậy. Hàn Lượng dùng hết sức ôn nhu đối y, mỗi lần luật động đều chậm rãi ma nhàn, chỉ là cho y nằm dưới thân không thể bị hung hăng chà đạp một phen mới tốt, Nhưng Hàn Lượng dùng lưỡi đồ đầy miệng y, làm cho y ngay cả hừ cũng hừ không được, hai tay lại bị Hàn Lượng gắt gao đặt bên người, chỉ sợ y giây dựa dụng tới miệng vết thương, Không thể động, không thể phản kháng, chỉ có thể dùng thất lực đẩy về trước muốn thúc giục Hàn Lượng mau một chút, nhưng Hàn Lượng lại nương theo mỗi lần y nhắc chân làm cho thất lực y hoàn toàn tê dại nhưng tốc độ vẫn chậm đến mức khiến người muốn thét

chối tai. Đợi đến khi Lục Đình Nguyên bắn ra lúc đêm khuya, người cũng kiên trì không được mà ngất đi, thân mình cũng ướt như vừa từ trong thủy lao đi ra, tuyệt không tốt hơn so với lần Hàn Lượng làm cuồng dã bao nhiêu.

Cho nên ngày hôm sau đương nhiên lại khởi hành chậm, mà buổi chiều cũng không hề nghỉ ngơi lại bỏ lỡ nơi trú chân.

70. Chương 69

“Sao cảm thấy gần đây ra cửa luôn ngủ ở bên ngoài?” Tiểu Hà tử một bên nhóm lửa một bên vò đầu.

Phi Ảnh chấp chưởng trạm gác ngẫm, các ảnh vệ đã làm ám phòng xung quanh doanh địa, thậm chí con mỗi buổi tối đều đã sẵn xong, chỉ chờ các chủ nhân hưởng dụng.

Con mỗi là mấy con chim trĩ cùng thỏ hoang, người nhiều, số lượng cũng khổng lồ, có đến khoảng mười con. Cũng đúng, tính luôn ảnh vệ ở chỗ tối, ăn nhiều đó cũng không tính nhiều. Đều làm cho Tiểu Hà Tử mộ người lo liệu tựa hồ có chút cực kỳ tàn ác, vì thế Hàn Lượng ra tay giúp việc. Mà Hàn Lượng lấy phương thức dùng dao phẫu thuật ra lo liệu nguyên liệu nấu ăn làm cho mỗi người ở hiện trường nhìn xem đến lạnh cả lưng, bao gồm cả những ảnh vệ núp ở chỗ tối gần đó quan sát bọn họ.

Hàn Lượng phần lớn không hề giết chết con mỗi trong tay, chỉ là dùng một cây châm nhỏ ở chỗ nào đó của đầu khuấy khuấy, sau đó liền mổ bụng, trái tim lấy ra vẫn là nhảy lên, nội tạng gì đó cũng phân loại ra, nhưng tốc độ cực nhanh, so với Tiểu Hà Tử còn nhanh, sau đó chính là da lông, cả nguyên mảnh, không nhiều một chút không ít một chút. Nhìn con mỗi được Hàn Lượng xử lý vô cùng sạch sẽ, mọi người đột nhiên không có dục vọng muốn ăn.

Tiểu Hà Tử nhìn Hàn Lượng vẻ mặt ý do chưa hết xử lý bảy tám con mỗi, muốn nói gì, nhưng cổ họng chỉ cô lỗ một tiếng, lại đột nhiên giống như nuốt phải đầu lưỡi, cái gì cũng không nói ra được, bản sự ồn ào thể nào cũng không phát huy ra được.

Ngay lúc Hàn Lượng đang xử lý thức ăn, một con rắn to lớn “sàn sạt” bò lại đây, đoạn đao nắm trong tay Phi Ảnh còn chưa tới, chỉ nghe “phốc” một tiếng, đao đang cắt nội tạng trong tay Hàn Lượng đã cắm trên thân rắn bảy tấc.

“Uống..” Cái này Tiểu Hà Tử rốt cuộc hô ra. Lục Đình Nguyên cùng Phi Ảnh đều vô cùng kinh dị. cho tới nay nghĩ đến Hàn Lượng là kẻ tay trái gà không chặt, lại không nghĩ rằng hắn còn có chiêu thức ấy.

“Người như thế nào còn biết thứ này?” Có tư cách đặt câu hỏi chỉ có Lục Đình Nguyên.

“Khụ, trước kia ở quán bar vì phóng phi tiêu không tốt, bị người đoạt mất đối tượng tình một đêm, sau đó rèn luyện một trận, phát hiện chỉ có dao giải phẫu ta bắn chuẩn nhất, liền vẫn luôn dùng.” Hắn ở gian quán bar kia nhờ bản lĩnh này còn có chút danh tiếng đầu.

Lục Đình Nguyên cùng Phi Ảnh, Tiểu Hà Tử ba mặt nhìn nhau, cũng không ai biết Hàn Lượng đang nói gì. Lục Đình Nguyên nhìn Hàn Lượng tung bay dao trong tay, âm thầm hạ một cái quyết định.

Chờ lúc mọi người trở lại Lục gia trang, khí hậu đã chính thức bắt đầu vào mùa đông. Cùng Lục Thúc còn có Hạ Thiên dặn xong chuyện, đoàn người liền quay về Nghiễm Hàn cung trong ngày.

“A...rốt cực đã trở lại!” Tiểu Hà Tử cảm thán. Vẫn là trong cung bốn mùa như xuân tốt a!

“Người vừa mới cùng Hạ Thiên nói thầm cái gì?” Lục Đình Nguyên cũng là chú ý tới, trước khi ra khỏi Lục gia trang, Hạ Thiên quần quýt lấy Hàn Lượng nói hồi lâu.

Hàn Lượng cười đến tà nịnh, “Đây là bí mật của thân là công trong lúc đó.”

Lục Đình Nguyên chỉ nghe hiểu một từ — bí mật, không khỏi nhú mày.

Một đường đi xa trở về, mọi người tất nhiên là nghỉ ngơi lấy sức một phen, hơn nữa Lục Đình Nguyên còn bị thương, tức thì bị Hàn Lượng thét ra lệnh nghỉ ngơi ba ngày.. Nhưng ba ngày này Hàn Lượng cũng chạy

mắt không thấy thân ảnh, hướng cung nhân dò xét, mới biết nguyên lai ba ngày nay Hàn Lượng mỗi ngày sớm đi muộn về nhưng đều là đi chỗ Hạ Thiên ở Lục gia trang.

Lục Đỉnh Nguyên bức mình, lại nghĩ tới một ít lời đồn đãi trong cung về mình và Hàn Lượng. Hướng Tiểu Hà Tử thám thính mới biết được, lời đồn đãi này từ lúc Hàn Lượng bắt đầu đi theo y đã có, nhưng chưa ai thấy bọn họ là như thế nào ở chung, cho nên cũng không mạnh miệng. Nhưng lần này mang Hàn Lượng ra cửa, hình như từ lúc cùng người bên nhà cũ kia ăn cơm mà bắt đầu, lời đồn đã dường như điên rồi mà truyền ra, nói cái gì đều có, chính là không nói lời hay! Làm cho Lục Đỉnh Nguyên như ngạnh ở hầu.

71. Chương 70

Đợi đến ngày thứ tư, mắt thấy trời đều tối thui Hàn Lượng vẫn chưa trở về, Lục Đỉnh Nguyên liền cùng Tiểu Hà Tử ra cửa.

Tiểu Hà Tử vốn nghĩ là chủ tử thật sự nhịn không nổi nữa muốn đi tìm Hàn Lượng, chính mình cũng bởi vì chuyện của Hạ Thiên mà cảm thấy có chút không được tự nhiên, còn đang cân nhắc nếu trước gặp Hạ Thiên thì nên làm cái gì đâu, cũng không ngờ rằng chủ tử trực tiếp đưa hắn đi trấn trê. Lại nhìn đến nơi chủ tử muốn vào, Tiểu Hà Tử cả lăm.

“Chủ...chủ tử...này...đây là tướng công quán a!” Sao chủ tử lại dẫn hắn đến kĩ quán?! Tiểu Hà Tử cả kinh không nhỏ, mồ hôi lạnh đều tuôn ra.

“Trước kia cũng không phải chưa từng tới, làm gì mà bày ra loại vẻ mặt này?” Nói xong liền cất bước đi vào trong.

Tiểu Hà Tử nói trong lòng, ngài là từng tới, nhưng chuyện đó là chuyện của vài năm trước a, hơn nữa từ lần đó về sau không phải nói không đến đây nữa sao? Ai u Ảnh đại ca, Ảnh đại gia, Ảnh đại tổ tông của ta, ngài đi ra ngăn đón chủ tử đi a! Tiểu Hà Tử nhìn trái nhìn phải, ánh mắt đều nhanh rút ra, cũng không tìm được bóng dáng của Phi Ảnh. Không thể đành phải theo đuôi Lục Đỉnh Nguyên đi vào.

Lục Đỉnh Nguyên làm sao là tới tìm hoan, căn bản là tới tiết hận. Tùy tiện muốn gian phòng, chính là mạnh mẽ uống rượu, mặc cho hai tiểu quan ở trên người y lấy lòng a dua, lại ngay cả mắt cũng chưa liếc một cái, đầu óc giống như bị sâu rượu chui vào, tràn đầy đều là vỏ rượu ở trước mặt.

Trong lòng Lục Đỉnh Nguyên gọi là ghen khuất a! Nguyên bản y không tin chính mình xa Hàn Lượng liền không được sao? Kết quả sự thật chứng minh y vẫn là không thể rời xa Hàn Lượng. Biết chính mình chỉ thích nam nhân, liền tìm tướng công quán này, toàn dựa vào một cổ oán giận vọt vào cửa này, lại sau khi bước vào cửa liền bắt đầu hối hận. Đầu tiên là lòng tràn đầy lung tung đoán Hàn Lượng biết y đi kĩ quán sẽ nghĩ như thế nào? Có phản ứng gì? Lại nhìn đến những nam nhân xinh đẹp này quay xung quanh mình khiêu khích, buồn nôn không nói, liền nghĩ đến chính mình lúc hầu hạ ở trong mắt Hàn Lượng là cái bộ dáng gì nữa? Có phải cũng là dè tiện như vậy hay không? Có phải cũng làm cho hắn khinh thường như vậy hay không? Cho nên Lục Đỉnh Nguyên không đẩy ra người quán quýt si mê trên người mình, muốn mượn này hiểu biết cảm nhận của Hàn Lượng, lại khổ chính mình. Tâm tư càng ngày càng hỗn loạn, rượu càng uống càng nhiều!

Đợi đến lúc Phi Ảnh rút cục nhịn không được, hiện thân đem Lục Đỉnh Nguyên khiêng đi ra, Lục Đỉnh Nguyên đã say túy lúy. Cùng Tiểu Hà Tử hai người thay phiên khiêng Lục Đỉnh Nguyên mượn rượu làm càn trở lại địa giới của Nghiễm Hàn cung, ngay trước khi tiến vào trạm gác ngầm của Nghiễm Hàn cung, Phi Ảnh liền đem người thả xuống.

Lục Đỉnh Nguyên chưa từng như vậy quá, cứ như vậy đai vào chẳng phải là làm cho người ta chế giễu?!

“Chủ tử! Chủ tử!” Lại vỗ lại lắc ý đồ đem Lục Đỉnh Nguyên lắc cho thanh tỉnh. Cuối cùng vẫn là Tiểu Hà Tử ác, vươn tay xoa lưng của Lục Đỉnh Nguyên, sinh sôi đem người ép tới ới ra.

Lục Đỉnh Nguyên ới ra nửa bụng rượu, trong mắt rốt cục hơn hai phần phân minh, lại khi nhìn ra chỗ đứng, câu đầu tiên khi mở miệng nói đúng là: “Lượng lại không ở, các người mang ta trở về làm gì?”

Thật sự là hết cứu! Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh mắt trợn trắng. Cũng bất chấp mọi thứ, trực tiếp đem người nâng trở về.

Đợi đi vào sân của Lục Đỉnh Nguyên, phát hiện đèn chủ ốc còn sáng, Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh liếc nhau, thầm nghĩ: Xong rồi.

Lúc bọn họ đi trời mới tối đen, vẫn chưa đốt đèn. Lúc này sớm vào đêm, đèn còn sáng thuyết minh có người luôn luôn ở tại bên trong chờ. Mà người chờ này, không cần hẳn nghĩ, tất là Hàn công tử không thể nghỉ ngơi. Chủ tử dạng này, phải làm sao bây giờ a?!

“A, thật mệt, chủ tử giao cho người a! Ta yên tâm.” Tiểu Hà Tử cười hắc hắc, vỗ vỗ Phi Ảnh, thực không nghĩa khí lòng bàn chân bôi dầu.

“Người...” Phi Ảnh còn không kịp gọi lại Tiểu Hà Tử, cửa phòng Lục Đỉnh Nguyên liền kéo mở ra, bên trong không phải Hàn Lượng thì là ai? Phi Ảnh không còn cách nào, chỉ phải kiên trì bước về trước.

72. Chương 71

Hàn Lượng chào đón, đem Lục Đỉnh Nguyên lắc lắc lắc tiếp nhận, không ngờ vừa vươn tay, lại bị mùi rượu xộc vào mũi. “Uống rượu?” Lục Đỉnh Nguyên nghe được thanh âm của Hàn Lượng, vui cười hướng hắc phác qua, lại bởi vì cả người mềm nhũn mà đi động khó khăn, thiếu chút nữa té ngã. Hàn Lượng chạy nhanh đem người ôm vào ngực, lại bởi vì nghe câu nói kế tiếp mà cứng ngắc thân mình. “Đúng vậy, hi hi...Ta đi uống rượu hoa...”

Phi Ảnh hân a! Vốn đang tính nói nói với Hàn Lượng, che lấp cho Lục Đỉnh Nguyên, này lại hay, chủ tử miệng trước bại lộ, làm cho hắn ở xa như vậy đều cảm giác được chung quanh Hàn Lượng gió lạnh肃肃.

“Uống rượu hoa?” Thanh âm Hàn Lượng nháy mắt trở nên lạnh lẽo cứng rắn trầm thấp, “Nói cách khác...Người đi kỹ viện?”

“Hi hi...Kĩ quán...Tướng công quán...Tiểu quan nơi đó...” Lục Đỉnh Nguyên đánh vài cái nắc cục, vẻ mặt đắc ý khiến Hàn Lượng nhìn xem hoàn toàn ngứa ngáy.

“Thuộc hạ cáo lui.” Phi Ảnh nhìn ánh mắt Hàn Lượng gần như muốn hủy đi Lục Đỉnh Nguyên, thông minh trước tránh đi.

“Hừ!” Hàn Lượng hướng về phía Phi Ảnh hừ lạnh một tiếng, túm cổ áo Lục Đỉnh Nguyên liền xoay người về ốc, cửa đóng lại thẳng run run.

Phi Ảnh lú lười, lần đầu tiên nhìn chủ tử nhà mình giống như gà con bị người xách đi. Lục Đỉnh Nguyên từ nhỏ chưa từng bị người xách như vậy, đến trưởng thành càng không có ai dám làm vậy với y. Phi Ảnh xem như dài kiến thức, vuốt mũi chỉ có thể cầu nguyện chủ tử nhà mình tự cầu nhiều phúc.

Hàn Lượng cũng không có nhiều cố kỵ như vậy, đem ngoại nhân đều đuổi đi, về ốc một chậu nước lạnh tưới lên đầu Lục Đỉnh Nguyên. Lục Đỉnh Nguyên một trận giật mình rượu tỉnh hơn phân nửa. Người trước đó ới ra một lần, kỳ thật rượu đã tỉnh vài phần, rất có ý mượn rượu trang diện, chờ đến lúc nhìn thấy Hàn Lượng tức giận đến mặt xanh lét, cũng khiếp sợ vài phần, không dám lộn xộn.

“Tỉnh?” Hàn Lượng cầm chậu rửa mặt, rất có ý tứ nếu chưa tỉnh sẽ tưới tiếp.

Lục Đỉnh Nguyên vội vã gật đầu.

Hàn Lượng cái gì cũng chưa nói, ném chậu rửa mặt, túm Lục Đỉnh Nguyên đang nằm dưới đất đi về phía mật thất. Lục Đỉnh Nguyên một đường nghiêng ngã lảo đảo cơ hồ không theo kịp tốc độ của Hàn Lượng, trong lòng có vài phần ủy khuất, càng nhiều là sợ cùng hối hận.

Hàn Lượng vào mật thất, tháo ra đai lưng của Lục Đỉnh Nguyên, đem người cột lên vòng luyện lực tay ở gian ngoài. Vòng treo đối với nữ tử bình thường mà nói xem như không lùn, hơn nữa bên trên còn có độ dài khoảng nửa người, nhưng Lục Đỉnh Nguyên cùng Hàn Lượng đều là nam tử cao gầy, hai tay buộc lên, mũi chân vừa vịn chạm đất.

Lục Đình Nguyên ở sau khi Hàn Lượng lấy đi đai lưng của y, liền cảm thấy dưới thân chợt lạnh, thiếu đai lưng trói buộc, quần tự nhiên cũng thoát xuống. Chờ bị trói lên vòng treo, lôi kéo một cái dưới thân sớm trông trơn, trần truồng bại lộ không chút che lấp.

“Lượng...” Lục Đình Nguyên hoảng, chưa từng thấy qua Hàn Lượng có ánh mắt lửa giận trắng trợn như vậy, vì thế muốn giải thích, muốn nói cho hắn y không có làm chuyện gì có lỗi với hắn.

“Câm miệng!” Nhưng Hàn Lượng không cho y cơ hội này, một quyền liền đánh lên mặt Lục Đình Nguyên.

Lục Đình Nguyên một chữ đổi lấy một ngum máu, miệng đã nứt ra, người cũng bị đánh tỉnh. Y đường đường Lục gia gia chủ, Nghiễm Hàn cung cung chủ, đừng nói không bị người đánh vào mặt, chính là người khác muốn đánh, cũng phải xem y có nguyện ý hay không! Nay Hàn Lượng nói mắng liền mắng, nói đánh là đánh, dù y chưa nói gì, lại giận đến run thân mình. Miệng cũng không mở, mắt cũng nhắm lại, mặc kệ Hàn Lượng làm gì, cổ họng cũng không phát ra một tiếng.

73. Chương 72

Hàn Lượng đang nổi nóng, làm sao chịu được Lục Đình Nguyên phát cáu? Từ trong binh khí tùy tiện lấy ra một cái roi liền quát, lại phát hiện không thuận tay, thiếu chút nữa đánh tới chính mình, liền như lửa cháy thêm dầu tức giận càng thêm mạnh. Vừa vặn ở cạnh có một roi ngựa màu đỏ, có thuật cưỡi ngựa cao cấp, đổi roi ngựa Hàn Lượng vẫn được xưng cao thủ, không chút suy nghĩ liền lấy đến quát tới.

Lúc đầu bởi vì khí thịnh, mấy roi không nhẹ không nặng đi xuống, đúng là roi roi thấy máu. Hàn Lượng tuy là có chút khuynh hướng thị ngược, nhưng rốt cuộc không nặng đến mức muốn mạng người, hơn nữa Lục Đình Nguyên lại là người trong tim của hắn, thấy mấy roi đi xuống áo còn sót lại đã rách nát không chịu nổi, trên thân thể trắng nõn gây gò cũng là vết máu loang lổ, liền mềm lòng. Mang theo vài phần mềm lòng, xuống tay tự nhiên cũng dịu đi.

Nhưng Lục Đình Nguyên lại mạnh miệng, không rên một tiếng, không nhận sai cũng không cầu xin tha thứ, kích đến Hàn Lượng lửa nóng lại bùng lên.

Nghĩ đến ba ngày qua ngày đêm chạy đi Lục gia trang, đơn giản là tự tay làm vài món khí cụ làm cho nai con của hắn càng hưởng thụ. Nguyên bản hôm nay rốt cục làm xong, vui vui về về sớm trở về chuẩn bị cùng Lục Đình Nguyên ăn bữa tối, bù lại mấy ngày xa cách, ai ngờ nghênh đón là một mảnh trống vắng. Vốn hắn cũng không để ý, không ở liền không ở, hắn chờ là được. Ai ngờ đến khi Lục Đình Nguyên trở về, một thân mùi rượu không nói, cư nhiên còn là đạo kỹ viện cả một buổi tối, cái này Hàn Lượng làm sao có thể không giận?

Thấy Lục Đình Nguyên không nói lời nào cũng không nhìn hắn, Hàn Lượng cũng lười lúc nào cũng chú ý Lục Đình Nguyên có mở mắt hay không, đơn giản đi ra phía sau Lục Đình Nguyên, nhắm mắt làm ngơ. Lại là một trận mạnh quát, chính là lần này mặc dù tức giận, nhưng trên tay vẫn có tính toán, không hề chảy máu, chỉ đánh ra mấy vết roi, làm cho Lục Đình Nguyên đau mà thôi.

Trong lòng Lục Đình Nguyên tuy rằng ương ngạnh, nhưng lại chính là thụ bẩm sinh, cũng không sinh ra lòng phản kháng gì. Nhưng thân mình rốt cục không chịu thua kém, nghĩ y lúc trước chính là bởi vì vết thương do roi mới phát hiện tật xấu của mình. Hàn Lượng quát roi làm cho y tức giận, thân thể cũng nổi lên phản ứng. Trong lòng Lục Đình Nguyên càng khó chịu, cảm thấy chính mình hạ lưu, mặc dù roi Hàn Lượng rơi trên người không làm cho chảy máu, trong lòng cũng nặng nề không chịu nổi, trên người càng hưởng thụ, trong lòng càng thống khổ.

Lấy trình độ hiểu biết của Hàn Lượng đối với thân mình Lục Đình Nguyên, tự nhiên lập tức phát hiện y phản ứng. Không còn chuyên quát phía sau, mà là chuyên tìm bộ vị mẫn cảm của Lục Đình Nguyên mà quát tới, quát cũng không dùng sức, thân roi đánh lên, đuôi roi quét qua, mặc dù vẫn quát “ba ba” rung động, nhưng hương vị chậm rãi thay đổi, ý tứ trừng phạt dần phai nhạt xuống, hương vị tán tỉnh dần dần dày đặc lên.

Lục Đình Nguyên đối với đấu pháp trước của Hàn Lượng có thể nhẫn, đối loại đấu pháp này lại dần dần không nhịn nổi nữa, hô hấp dần dần dồn dập lên, làn da toàn thân chậm rãi nhuộm thành hồng nhạt, trắng

trộn bày ra màu sắc mê người trước mặt Hàn Lương, cơ thể cũng buộc chặt lên, phân thân lại cao ngất dựng lên, tuyên cáo chủ nhân đang hưng phấn.

Hàn Lương lại quất vài cái trên mông cùng đùi của y, mới đi ra trước người Lục Đình Nguyên, kéo cái khuyên giống khuyên đeo trên tai mình trước ngực y, hỏi: “Còn không mở miệng sao? Không muốn nói gì với ta?” Kỳ thật Hàn Lương muốn nói là, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn giải thích với ta sao? Nhưng tính tình ngoan cố kia của hắn, làm sao cũng không nói nên lời loại lời nói giống như nhận thua trước này.

Lục Đình Nguyên đang gãy dựa đau khổ, thân thể cùng tâm lý chia lìa ra, thân thể cực hạn vui thích, tâm lý lại không thể thừa nhận, làm sao mở miệng? Mở miệng chính là *** mị hừ kêu, y lúc này sao có thể chịu? Chính là cắn chặt hàm răng không chịu kêu một tiếng. Cho nên vẫn ngậm miệng, nhắm mắt — là sợ nhìn đến kinh thị đùa cợt trong mắt Hàn Lương, cũng là sợ Hàn Lương nhìn đến nước mắt trong mắt y.

Hàn Lương lửa giận chưa hết lại thể nào hiểu rõ tâm tư chất đồng quanh co của Lục Đình Nguyên, chỉ là thấy Lục Đình Nguyên không mở miệng, lửa nóng lại tăng vọt. “Được lắm, ta xem ngươi có thể chịu được bao lâu.” Hàn Lương cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, chuyên tìm bộ phận mềm cảm như vú, sườn thất lưng, đùi mà quất xuống.

Quất mấy roi thấy Lục Đình Nguyên mặc dù run rẩy lợi hại, nhưng vẫn không có ý mở mắt há miệng, Hàn Lương cười lạnh một tiếng lấy ra ngọc thể vừa mới làm được, tính dùng nơi đó của Lục Đình Nguyên.

74. Chương 73

Xem như trừng phạt, cho nên Hàn Lương không có chọn ngọc thể làm từ âm ngọc, mà là chọn cái làm từ hàn ngọc. Vốn lúc làm cái này, Hàn Lương tính dùng trong ôn tuyến, như vậy sẽ không khiến Lục Đình Nguyên bị lạnh, lại lạnh nóng luân phiên còn có thể làm cho Lục Đình Nguyên càng hưng phấn. Nhưng hiện tại không quản được nhiều như vậy, hắn nghĩ muốn phạt y, cũng nghĩ buộc y mở miệng, vô luận giải thích cũng tốt, cầu xin tha thứ cũng thể, cho dù kêu một tiếng tên của hắn cũng được. Nhưng Hàn Lương giận quá nên đã quên, ngay tại nửa khắc trước, là hắn làm cho Lục Đình Nguyên cắn miệng, hơn nữa còn dùng thủ pháp cực bạo lực.

Không có trơn, không có khuếch trương, cho dù mềm cảm như Lục Đình Nguyên, cho dù bóng loáng như ngọc thể, kết quả của việc tiếp tiếp thông đi vào, vẫn là máu tươi đầm đìa. Lục Đình Nguyên một trận run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn ra. Trên người dục hỏa càng mạnh, trong cơ thể lại lạnh lẽo thấu xương, kích đến Lục Đình Nguyên nổi từng tảng da gà.

“Thể nào? Thoải mái không?” Hàn Lương dùng roi xẹt qua mông Lục Đình Nguyên, “Đây chính là dựa theo tiểu huynh đệ của ta mà mài, ta là tổn hai ngày mới làm xong.”

Nếu là bình thường Lục Đình Nguyên nghe đến mấy lời như vậy, sẽ cảm động vô cùng. Nhưng hiện tại, Lục Đình Nguyên đang cùng thân thể của mình đối kháng lại đối kháng không ngừng, làm sao có rảnh nghe Hàn Lương nói gì? Chỉ nghe đến Hàn Lương dùng ngữ điệu lạnh lùng nói bên tai, lại căn bản không biết nội dung mà Hàn Lương nói.

Hàn Lương thấy Lục Đình Nguyên chỉ run rẩy lại ngay cả mí mắt cũng chưa nâng một chút, roi trong tay lại bay lên, tới tới lui lui ngay tại giữa thất lưng cùng mông mà quất. Quất đến thứ trong cơ thể Lục Đình Nguyên có tồn tại cảm càng phát ra mãnh liệt, run rẩy đến gần như co rút, lại vẫn không chịu ra tiếng.

Lục Đình Nguyên cảm giác chính mình muốn điên rồi! Roi mang theo gió mạnh, cùng với Hàn Lương quất vào bộ vị mềm cảm của y, mỗi lần quất đều bắm một tầng nóng hổi, quấy phá dục vọng sâu nhất trong thân thể y. Thứ gì đó ở hậu đình lại giống như là vì y mà do đặc làm ra, vừa vặn có thể làm cho y điên cuồng, lại bởi vì lạnh, dẫn tới hậu huyết mỗi lần có rút càng cảm nhận được rõ ràng hình dạng cùng sự tồn tại của nó, hơn nữa cũng không vì nhiệt độ cơ thể y mà mất đi bằng hàn, không ngừng ồ ồ tản ra khí lạnh, làm cho y từng trận co rút nhanh, dục vọng lại càng sâu một tầng.

Nhưng làm cho y nổi điên không chỉ có này đó, mà bởi vì ba ngày trước không thấy được Hàn Lương liền không ăn cơm tốt, rượu uống lúc tối lại dâng lên, làm cho bao tử một mảnh nóng bỏng, từng đợt co rút đau đớn, giống như đau bụng cầu lúc bình thường. Đứng, y cũng không muốn ở trước mặt Hàn Lương mất mặt

xấu hổ hơn nữa, đã muốn đủ, tôn nghiêm của y đã muốn vỡ gần hết, đừng thêm nữa, y thật sự muốn điên mất rồi!

Hàn Lượng đánh trong chốc lát, thấy Lục Đỉnh Nguyên không có phản ứng khác, cũng hiểu được không có ý nghĩa. Lại đi động ngọc thể trong cơ thể y, Phần trong cơ thể của ngọc thể là Hàn Lượng dựa theo bảo bối của mình làm ra nguyên xi, bên ngoài lại còn một khúc cán không tính ngắn, vừa vặn làm cho người ta có thể cầm. Hàn Lượng một tay trừu cầm ngọc thể, một tay dùng cán roi chạm vào miệng vết thương của Lục Đỉnh Nguyên, Qua không bao lâu, Lục Đỉnh Nguyên một trận run rẩy, bắn đi ra. Tuy là bắn, nhưng là không cam nguyện, cũng không quá sảng khoái, áp lực trên thân thể lại không giảm bớt nửa phần, mồ hôi vẫn tuôn ra ồ ạt như cũ, đã muốn phân không ra là mồ hôi lạnh hay mồ hôi nóng.

Hàn Lượng thấy Lục Đỉnh Nguyên buồn không hé răng, lại vẫn cúi đầu, nhìn không thấy mặt, không khỏi lại một trận cáu gắt. Dem hai chân nâng lên, tùy tiện xé hai mảnh vải rách trên người Lục Đỉnh Nguyên, đem hai bên đầu gối chia ra cột vào hai bên sườn.

Hai chân Lục Đỉnh Nguyên bị cong lên, vừa lúc đè ép ở bụng, hậu đình lại một trận mở ra, nếu không có ngọc thể ngăn chặn, hơn nữa Lục Đỉnh Nguyên cắn răng nhẫn nại, chỉ sợ lập tức phun ra. Nhưng dù như vậy, Lục Đỉnh Nguyên vẫn nhịn không được mà kêu rên một tiếng.

75. Chương 74

“Rốt cục cũng phát ra tiếng sao?” Hàn Lượng hừ cười, cầm lấy phần bên ngoài của ngọc thể, hung hăng trừu sắp. Lục Đỉnh Nguyên mãnh liệt run rẩy một trận, cũng không biết là bởi vì lời nói của Hàn Lượng, hay là vì động tác của hắn, hoặc là vì cả hai. Nhưng sau tiếng hừ kia, y không hề phát ra bất kì âm thanh nào nữa.

Hàn Lượng cười lạnh, động tác trên tay lại càng hung ác. Hàn Lượng hẳn là loại chủ nhân như thế nào? Một cây ngọc thể mỗi khi đùa nghịch tại tuyến tiền liệt của Lục Đỉnh Nguyên, một tay kia hắn lại ở trên thân thể đây thương tích xoa bóp nghiền lộn, rất nhanh Lục Đỉnh Nguyên đã kiên trì không được. Hung hăng ưỡn ngực, cổ ngửa ra sau, thân thể uốn cong một độ cung tựa như sắp gãy, lại vẫn là không thể nhịn xuống được.

Lần thứ hai bắn ***, đồng thời sau huyết thứ gì đó rớt cuộc nhịn không được, cũng cùng phun ra ngoài, biến thành nơi nơi đều là trên ngọc thể, trên đùi Lục Đỉnh Nguyên, trên tay Hàn Lượng, cả trên quần áo của hắn, không một thứ nào may mắn thoát khỏi.

Hàn Lượng hoảng sợ, thân mình thối lui ra sau, đem Lục Đỉnh Nguyên thả xuống dưới.

Lục Đỉnh Nguyên hoàn toàn hồng mắt.

Kỳ thật này nọ cũng không có như Lục Đỉnh Nguyên tưởng tượng, không sạch sẽ đến không chịu nổi, dù sao Lục Đỉnh Nguyên đã gần ba ngày không ăn uống tốt, hơn nữa hai ngày trước hắn đều đúng hạn rửa sạch bên trong vách tường, duy nhất không tẩy trừ làm ngày hắn cũng là lạp thuốc chưa tiến, thể nên liền một bụng rượu, tiết đi ra gì đó trừ bỏ mang theo mùi rượu dày đặc cũng chỉ có chất lỏng xanh xanh trắng trắng, thật là ô vật gì cũng không có.

Nhưng Lục Đỉnh Nguyên nào có tâm tư nhìn xem thứ mình cho ra là cái gì? Chỉ biết là y ở trước mặt Hàn Lượng lại một lần nữa tôn nghiêm mất sạch như rác rưởi, mà lúc này đây, thân thể hạ lưu của y cứ nhiên còn có thể đồng thời cao trào, đây là điều y không thể chịu đựng được nhất. Chẳng lẽ thân thể y thật sự *** mỹ đề tiện như vậy sao?

Hàn Lượng cũng không nghĩ tới việc mình đem Lục Đỉnh Nguyên trừng phạt chơi đùa đến tiêu chảy, tưởng là hàn ngọc khí hàn khí quá mức bá đạo. Dem Lục Đỉnh Nguyên cởi xuống đến phía sau, chạy nhanh đem này nọ lấy ra để qua một bên, lại cởi xuống ngoại sam của chính mình phủ thêm cho Lục Đỉnh Nguyên.

Hàn Lượng nguyên là hảo ý, sợ Lục Đỉnh Nguyên lại bị lạnh, nhưng vào lúc này trong mắt Lục Đỉnh Nguyên, hết thấy động tác hay ngôn ngữ đến từ Hàn Lượng đều đã bị xuyên tạc. Y nghĩ rằng Hàn Lượng là ngại hắn bắn, mới có thể đem ngọc thể bỏ qua, mới có thể đem quần áo dơ đưa cho nguồn gốc dơ bắn là y. Hàn Lượng cùng ngồi chồm hổm trên mặt đất Lục Đỉnh Nguyên ngồi, ôm, phe phẩy, vỗ, nhưng cũng không biết

nên nói cái gì, dù sao hấn cũng đã giận, hoặc là nói để ý đến bây giờ Lục Đỉnh Nguyên vẫn là một câu giải thích hoặc cam đoan đều không có.

Lục Đỉnh Nguyên lại cho rằng Hàn Lượng là ghét bỏ y, chán y, không hề giống như trước kia dỗ dành y. Vì thế y buông xuống đầu, không rên một tiếng lâm vào trong sự chán ghét chính mình. Trong mật thất ánh sáng không chiếu tới dưới, cho nên kẻ không có nội lực như Hàn Lượng không nhìn thấy được Lục Đỉnh Nguyên buông xuống dung nhan đã thấm đẫm một gương mặt đầy nước mắt Lục Đỉnh Nguyên vẫn chỉ nghĩ đến tâm tư của chính mình, không có ngắc đầu, cho nên không có nhìn đến trong ánh mắt Hàn Lượng dần dần biến mất điệu hy vọng cùng ảm áp.

Hàn Lượng yên lặng làm bạn Lục Đỉnh Nguyên ít nhất một canh giờ, lại phát hiện Lục Đỉnh Nguyên vẫn là tĩnh mịch như cũ tựa như hũ nút, không ngắc đầu, không nhìn hấn, không ra tiếng, thậm chí thân mình cũng không run lên, hô hấp cũng vững vàng. Hàn Lượng chậm rãi tuyệt vọng. Kỳ thật hấn ở thời đại này không có gì cạy vào, không thân phận, không địa vị, không thân nhân, ngay cả tuyệt kỹ sinh tồn ngoại khoa y học, cũng không có đất dụng võ, thậm chí ngay cả nơi đặt chân cũng không có, khiến cho hấn có thể bám víu vào, bất quá là hấn cùng Lục Đỉnh Nguyên có một tia ràng buộc.

Nhưng mà đối với Lục Đỉnh Nguyên, tuy rằng hấn không nói, nhưng nội tâm thật sự lại có một ít tự ti. Lục Đỉnh Nguyên cao cao tại thượng là Nghiễm Hàn cung cung chủ, lại là gia chủ Lục gia trang, trong chốn giang hồ thanh danh hiển hách, võ công siêu quần lại phú khả địch quốc, cùng với Hàn Lượng hiện tại so sánh không phải là khác nhau một trời một vực sao? Hết thảy những thứ này nếu là trước kia có lẽ Hàn Lượng có thể không thêm để ý, dù sao những chuyện đó cùng hấn không có quan hệ, hấn chỉ cần tại thời không không thuộc về hấn xem như trò chơi nhân sinh là tốt rồi. Nhưng hiện tại không giống! Hấn yêu, như thế nào có thể không ngại? Mà thứ duy nhất hấn dựa vào, ràng buộc cùng Lục Đỉnh Nguyên, kỳ thật là từ Lục Đỉnh Nguyên đơn phương quyết định, ngay từ đầu trò chơi này là do Lục Đỉnh Nguyên phối hợp mà ngoạn đến giờ, một khi Lục Đỉnh Nguyên chán, hấn liền cái gì cũng không phải. Mà hiện tại..... Hàn Lượng nhìn Lục Đỉnh Nguyên trầm mặc một bên, lại nghĩ đến y đi dạo kỹ viện cả một đêm. Có lẽ, đối với trò chơi này, y đã chán rồi sao? Như vậy, hấn tồn tại ở nơi này, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hàn Lượng đứng dậy, âm thầm thở dài, xoay người chuẩn bị rời đi.

76. Chương 75

“Khôngggggg” Ngay thời điểm tay Hàn Lượng sắp chạm đến cơ quan của cánh cửa ngầm trong mật thất, tiếng rít của Lục Đỉnh Nguyên vang lên, thanh âm cơ hồ muốn xé rách yết hầu, tựa như phát điên xông lên ôm sát sau thắt lưng Hàn Lượng, lại bởi vì cả người mệt mỏi bủn rủn, cuối cùng dán phía sau lưng Hàn Lượng quỳ xuống, miệng lại vẫn không ngừng nỉ non như trước, “Không, Lượng, chớ đi, chớ đi..... Không.....”

Ai! Hàn Lượng thầm than, khẩu khí mệt mỏi. “Ta lưu lại còn có ý nghĩa gì sao?”

Ta lưu lại, đối với người còn có ý nghĩa sao?

Đây là ý tứ chân chính của Hàn Lượng trong lời nói, thế nhưng nghe vào tai Lục Đỉnh Nguyên thì lại nhuốm hương vị của sự khấn trương. Y chỉ cảm thấy, Hàn Lượng rốt cuộc ghét bỏ y, rốt cuộc chán y, rốt cuộc vẫn là không cần y.

Lục Đỉnh Nguyên hiện giờ, đừng nói là tự kiểm chế, ngay cả tâm trí cũng muốn không còn nữa, tràn ngập đầu óc cũng chỉ có tuyệt vọng, chỉ cảm thấy nếu Hàn Lượng mất, toàn bộ thế giới tựa như sụp đổ, không còn ý nghĩa gì nữa.

Mà hiện tại, này nam nhân muốn đi!

Từ bỏ, y cái gì cũng đều có thể từ bỏ, chỉ cần hấn không đi!

“Chớ đi, ta biết thân mình của ta dơ bẩn hạ đẳng, người có thể không chạm vào ta Người không thích ta đi ra ngoài uống rượu, ta tuyệt đối sẽ không đi Người thích ai cứ việc đi, ta sẽ không hỏi đến Người muốn ta làm nô lệ cũng tốt, nguyện đánh nguyện mắng cũng tốt, cái gì cũng đều có thể..... Chớ đi..... Chỉ cầu người đừng đi.....” Lục Đỉnh Nguyên căn bản không biết chính mình đang nói cái gì, đầu choáng váng tựa như sắp ngã, tai tựa như điếc, thân mình lạnh lẽo run run, trước mắt trừ bỏ nước mắt, cũng chỉ có từng mảng

từng mảng màu đen, tuy là thanh âm kêu gọi tê rỏng, nhưng nghe vào tai Hàn Lương kì thật cũng chỉ là âm thanh nam thấp.

Lần này bất ngờ là Hàn Lương, hẳn chưa từng như vậy lần nào, hẳn là bác sĩ ngoại khoa, tố chất tâm lý tốt lại mạnh là có thể hiểu được. Nhưng mà lần này, từ hai chân Lục Đình Nguyên dán sát vào người hẳn vẫn run run đến tận đầu ngón tay. Nơi chân là một mảnh lạnh lẽo, hơn nữa phạm vi dần dần mở rộng, hẳn biết đó là nước mắt của Lục Đình Nguyên, không tiếng động mà khóc, thậm chí không có thanh âm nức nở. Mà loại khóc như thế này, chỉ sợ y đã khóc được một lúc, mà hẳn lại, chết tiệt, vẫn không có phát hiện.

Hàn Lương từ lúc bắt đầu cảm dao tay cũng chưa bao giờ run qua một lần, nhưng mà lần này, cứ nhiên run rẩy tựa như trúng gió, suýt nữa nắm không được bả vai Lục Đình Nguyên. Nai Con như thế nào lại cảm thấy bản thân mình bản? Y rõ ràng trừ bỏ hẳn ra không bị bất luận kẻ nào chạm qua. Hẳn hiện tại đã biết, Nai Con phải đi uống rượu, chính là uống rượu, vô luận địa điểm uống rượu là kỹ viện hay là tửu lâu cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là y muốn đi uống rượu (=||||).

Người hẳn yêu ư? Người hẳn thích, hẳn yêu, rõ ràng là ở ngay tại nơi này a! Hẳn muốn đi là vì cái gì và đi đâu chứ?(mình chả hiểu chỗ này nên chém đại) Mà nó lẽ? Lại là cái gì? Nhìn xem hẳn đem người mình yêu bức thành bộ dáng gì!

Hàn Lương mất một phen kinh sợ, mới chuyển từ Lục Đình Nguyên ôm thất lựng hẳn nhanh chóng kéo lại, hai tay chuyển thân thể y kéo vào, chờ đem Lục Đình Nguyên rút cục cũng kéo được vào trong lòng, mới phát hiện Lục Đình Nguyên vẫn còn đang như trước thì thào “chớ đi” gì đó, căn bản thần trí đã muốn là không rõ, ánh mắt tan rã, dưới đáy mắt lệ giống như nước vỡ đê mà không ngừng trào ra bên ngoài.

Hàn Lương đem Lục Đình Nguyên gắt gao khảm vào trong lòng, hẳn không thể đem cốt nhục chính mình tiến vào thân thể đối phương, như trước vẫn không dừng được thân mình run rẩy của Lục Đình Nguyên. Thân mình y vẫn hàn băng như cũ, lệ vẫn không dừng, vẫn cứ thì thào như vậy, trừ bỏ tên của hẳn cũng chỉ có “chớ đi” hai chữ ấy. Hàn Lương sợ, lần đầu tiên hẳn cảm thấy sợ hãi như vậy, ngay cả chính bản thân mình lật xe lần đó cũng không có cảm giác chân thật như lúc này, ngay cả lần đối với Lục Đình Nguyên khai đao (lần nào vậy trời T.T)(là lần phẫu thuật khi Nguyên Nguyên bị thương đó) cũng không có, nhưng mà lần này, Hàn Lương muốn khóc! Và hẳn cũng thật sự khóc, đem gương mặt đầm lệ vui vào trong tóc Lục Đình Nguyên, vô thanh vô tức, cùng Lục Đình Nguyên.

Hai thân mình đồng dạng run rẩy ôm lấy nhau, Hàn Lương ôm Lục Đình Nguyên đi vào trong gian mật thất có ôn tuyền, đem hai người đều ngâm vào trong nước ấm. Mặt dán mặt, cổ tương giao, hai thân người tương giao không chừa lại một khe hở, sau đó chậm rãi xoa bóp thân thể bằng hàn của Lục Đình Nguyên. Mãi đến khi thân thể ấy chậm rãi lấy lại nhiệt độ, trong mắt y mới hiện ra một điểm thanh minh. Lời nói lại vẫn cứ là “Lương, chớ đi”, trong thanh âm tràn đầy tuyệt vọng, trong ánh mắt cũng như thế!

Hàn Lương dùng ngón tay chạm nhẹ vào khóe mắt đã không còn rơi lệ của Lục Đình Nguyên, yếu ớt mỉm cười: “Chỉ cần người có thể cùng với ta từ trong ao này đi ra ngoài, ta sẽ không đi.” Hàn Lương đã sớm phao nhuyển, sớm không còn khí lực, nếu không phải toàn tâm nghĩ đến Lục Đình Nguyên, hẳn hẳn là đã ngất.

Lục Đình Nguyên căn bản không nhớ rõ chính mình đi vào ao này như thế nào, đoạn trí nhớ ngắn ngủi của y chỉ dừng lại tại bóng dáng xoay người rời đi của Hàn Lương. Thời điểm phục hồi *** thần lại, đã thấy bản thân mình cùng với Hàn Lương ở cùng một chỗ lại còn dính sát vào nhau cùng ngâm mình ở nơi này(bản QT khác nhưng e thấy như vậy lãng mạn và dễ thương hơn ><), cho=”” nên=”” mở=”” miệng=”” là=”” lời=”” cầu=”” xin=”” cầu=”” hàn=”” lương=”” chớ=”” đi,=”” mãi=”” đến=”” khi=”” nghe=”” được=”” lời=”” nói=”” của=”” hàn=”” lương,=”” mới=”” phát=”” hiện=”” chính=”” mình=”” cũng=”” cơ=”” hồ=”” sắp=”” nịch=”” tể=”” (chết=”” đuối)=”” ở=”” trong=”” này.=”” lúc=”” hai=”” người=”” vừa=”” túm=”” vừa=”” tha=”” lên=”” được=”” trên=”” bờ,=”” cả=”” hai=”” đều=”” có=”” cảm=”” giác=”” mất=”” đi=”” nửa=”” cái=”” mạng.=”” dù=”” vậy,=”” sau=”” khi=”” lên=”” bờ,=”” hàn=”” lương=”” vẫn=”” cố=”” giãy=”” dựa=”” liều=”” mạng=”” dùng=”” một=”” chút=”” khí=”” lực=”” cuối=”” cùng=”” đem=”” lực=”” đỉnh=”” nguyên=”” kéo=”” vào=”” trong=”” lòng.=”” lực=”” đỉnh=”” nguyên=”” nằm=”” gọn=”” ở=”” trong=”” lòng=”” hàn=”” lương=”” nghe=”” tiếng=”” hô=”” hấp=”” cùng=”” nhịp=”” tim=”” đập=”” cơ=”” hồ=”” là=”” đồng=”” dạng=”” với=”” nhau,=”” có=”” một=”” loại=”” cảm=”” giác=”” như=”” được=”” sống=”” lại.=”” nhẹ=”” nhàng=”” thờ=”” ra,=”” mang=”” theo=”” mong=”” chờ=”” cùng=”” với=”” run=”” rẩy,=”” lực=”” đỉnh=”” nguyên=””

thanh=" "âm=" "nho=" "nhỏ=" "hỏi:"ngươi.....=" "không=" "đi=" "đi?"=" "hàn=" "lượng=" "bật=" "cười,=" "nhưng=" "ngay=" "cả=" "khí=" "lực=" "trợn=" "mắt=" "cũng=" "không=" "có,=" "trong=" "hơi=" "thở=" "gấp=" "gáp=" "mang=" "theo=" "một=" "tia=" "sủng=" "nịch:"không=" "đi,=" "ta=" "ở=" "ngay=" "tại=" "bên=" "cạnh=" "ngươi,=" "chỗ=" "nào=" "đều=" "không=" "đi."="."="|||" nói=" "nhANH=" "chứ=" "cũng=" "ngâm=" "tới=" "giờ=" "này,=" "haizzzz=" ">..<. mà=" "nai=" "con=" "giống=" "con=" "nít=" "lầm=" "sai=" "vào=" "lòng=" "papa=" "nói=" "chuyện=" "quá="."="||" mượn=" "công=" "sức=" "của=" "sky=" "–=" "chan,=" "cho=" "ta=" "gửi=" "lời=" "chúc=" "mừng=" "năm=" "mới=" "cho=" "tất=" "cả=" "mọi=" "người=" "năm=" "mới=" "vui=" "vẻ=" "mãi=" "luôn=" "trẻ=" "khỏe=" "và=" "tràn=" "đầy=" "sức=" "sống=" "cùng=" "tình=" "yêu=" "với=" "sự=" "nghị=" "ệp=" "bl=" ">

77. Chương 76

“Lượng.....” Lục Đình Nguyên đem cơ thể chôn vào lòng Hàn Lượng càng ngày càng sâu, lại muốn rơi lệ, thế nhưng ánh mắt thũng đau đến mức không thể rơi ra dù chỉ là một giọt hơi nước. Tuy rằng bị Ôn Tuyền ám áp bao bọc khiến cho bản thân thật sự muốn ngủ, nhưng Hàn Lượng vẫn cảm thấy nên nhanh chóng đem một số việc nói rõ ràng cho thỏa đáng.

“Nai Con,” Chờ cho hơi thở của mình vững vàng đôi chút, Hàn Lượng trợn mắt nhìn về phía Lục Đình Nguyên nằm thoải mái trong lòng mình, “Chúng ta nói chuyện.”

Lục Đình Nguyên thân mình cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu, lông mi run rẩy chớp nháy, trong ánh mắt chớp động khiếp ý vô vàn, hiển nhiên là do thời gian dài đã tích tụ e ngại quá sâu.

Hàn Lượng hôn Lục Đình Nguyên, đưa qua một ánh mắt thâm tình an ủi, một bên tay vuốt dọc mái tóc Lục Đình Nguyên, một bên nói: “Đến, chúng ta từng chuyện từng chuyện nói cho rõ ràng.”

Hai người người trần trườg ôm nhau ở Ôn Tuyền, thật sự cũng không phải thời cơ tốt nhất để nói chuyện, nhưng mà cũng chính là vì bộ dạng này, Lục Đình Nguyên cũng không có biểu hiện ra càng thêm khẩn trương, mà là im lặng tín nhiệm chờ đợi trước Hàn Lượng tiếp tục mở miệng. “Trước tiên là nói về chuyện ngươi đi uống rượu đi!” Hàn Lượng nghĩ nghĩ, phát hiện chuyện Lục Đình Nguyên uống hoa tửu là chuyện hần đễ ý nhất. “Biết vì cái gì ta sinh khí không?”

Lục Đình Nguyên gật đầu, nghĩ nghĩ lại lắc đầu.

Hàn Lượng hàng mi nhướn cao, khiến y không hiểu. “Ta biết ngươi sinh khí ta đi kĩ quán,” Lục Đình Nguyên gật đầu nói, “Kỳ thật ta là cố ý muốn ngươi sinh khí nên mới đi đến loại địa phương đó. Nhưng mà ta không có làm cái gì cả, thật sự là cái gì cũng chưa từng làm, một tên tiểu quan ta cũng không bính.”

Hàn Lượng gật đầu, điểm này thì tuyệt đối tin tưởng, không chỉ vì Lục Đình Nguyên khi trở về đã dễ dàng bắn hai lần, mà là hần về những điểm cơ bản tự tin vẫn có, cơ thể đã bị hần tỉ mỉ dạy dỗ qua, như thế nào lại có khả năng đi bính những người khác, y muốn bính cũng phải được lập trình rất tốt mới đến được a!

“Hảo, điểm ấy ta tin ngươi, nhưng về sau tuyệt đối không cho đi đến loại địa phương này nữa.” Nhớ tới Lục Đình Nguyên đi đến kỹ viện, rõ ràng là không có gì, hơn nữa chính mình lúc ở hiện đại cũng không ít lần đi đến quán bar kêu MB (nếu mình k lằm là money boy, trai bao), nhưng trong lòng Hàn Lượng vẫn là một mảnh hoả đường như đau đớn. Đợi đến lúc Lục Đình Nguyên không do dự mà gật đầu đồng ý, Hàn Lượng mới tiếp tục nói: “Vậy ngươi vì cái gì muốn chọc ta sinh khí, nói việc này đi!” Hàn Lượng vỗ nhẹ vai Lục Đình Nguyên, cổ vũ nói.

“Này.....” Lục Đình Nguyên mặt đỏ lên, “Ngươi gần đây mỗi ngày đều đi tìm Hạ Thiên, ta, nghĩ đến.....”

“Nghĩ đến cái gì? Đã cho rằng ta không cần ngươi? Đã cho rằng ta thích Hạ Thiên?” Kết hợp với việc lúc này Lục Đình Nguyên thần trí không rõ mà nói mê sảng, Hàn Lượng coi như hiểu được ý tứ của hần, tức giận đến mức hai mắt trợn trắng, “Hơn nữa, ta khi nào thì mỗi ngày đều đi tìm Hạ Thiên?”

“Nhiều ngày nay ngươi đều đi sớm về trễ đến Lục gia trang chẳng lẽ không phải là đi tìm Hạ Thiên sao? Người khác ngươi lại không quen.” Lục Đình Nguyên ủy khuất.

“Người khác không quen? Người nghĩ rằng ta và người cùng Hạ Thiên cô đơn tới mức nào hả?” Hàn Lượng so với Lục Đình Nguyên còn ủy khuất hơn.

“Kia..... Vậy người phải đi.....” Lục Đình Nguyên mờ mịt, lấy những hiểu biết của y đối với Hàn Lượng mà nói, hẳn chắc chắn là không phải đi chọn bí bảo, tiền tài linh *** này nọ hẳn căn bản còn thấy chướng mắt. Người nghĩ a, ngay cả loại báu vật như dạ minh châu trong mắt người ngoài là vô cùng trân quý cũng bị hắn lấy đi tắc mông y, sẽ còn ai tin tưởng Hàn Lượng đối tiền tài linh *** động tâm.

“A.....” Hàn Lượng giãy dụa đứng dậy, với tay lấy quần áo của mình bên cạnh ao, đem ra một cái hộp gấm, đưa cho Lục Đình Nguyên đồng thời nói: “Ta là đi làm này.”

Lục Đình Nguyên mở hộp gấm ra, phát hiện bên trong đặt song song hai cái ngọc thể bất đồng chất liệu, còn có một vật hình tròn, hiển nhiên là lúc trước y đã từng dùng “hàng thật” rất nhiều lần. Mặt “Đằng” một cái liền đỏ lên như thiêu đốt, lẩm bẩm nói: “Sao, như thế nào không biết xấu hổ yêu cầu người ta tạo ra loại này này nọ?”

Kỳ thật loại này này nọ Lục Đình Nguyên không phải chưa từng thấy qua, chính là loại này này nọ thường dùng ở kĩ quán, dùng đến thường là một ít vật liệu thứ đẳng, loại nguyên liệu tốt nhất như Ngọc Thạch này, sợ chỉ có hoàng thân quốc thích thích, nhưng là bao nhiêu năm mới có một lần, nhà ai mỗi ngày làm loại này này nọ đây? Mang danh là đứng đầu về Ngọc Thạch như Lục gia, cũng không tiếp nhận bao nhiêu loại này việc.

“Yêu cầu người ta tạo ra?” Hàn Lượng quay về nằm bên người Lục Đình Nguyên hừ lạnh, “Đây chính là ta tự mình lựa chọn nguyên liệu, tự mình mài.” Xoay người đem Lục Đình Nguyên đặt ở dưới thân, “Hơn nữa là dựa theo bộ dáng kích thước của ta, không sai chút nào rập khuôn nguyên dạng.”

“Người..... Người..... Người.....” Lục Đình Nguyên kêu lên một loạt ba tiếng “Người”, cuối cùng cũng là một câu cũng nói không nên lời. Khó trách mấy thứ này nọ ở trong thân thể khiến y hưởng thụ như vậy, sáng khoái đến mức khiến y vài lần mất hồn, nguyên lai vốn là bộ dạng y đã quá quen thuộc. Mà thứ này nọ lúc này ở trong mắt Lục Đình Nguyên cũng không còn là khí cụ lạnh băng, vật chết tuyệt tình, mà thứ mang đậm hương vị của Hàn Lượng, Hàn Lượng tình ý bảo bối.

“Người không biết lộng này này nọ có bao nhiêu gian nan.” Hàn Lượng cùng Lục Đình Nguyên thưởng thức hai cái ngọc thể kia, “Mài là công đoạn tiếp theo, thời điểm làm khuôn đúc mới thật sự là muốn đòi mạng. Phải giữ cho chính mình cương trước khi khuôn đúc định hình, lại không thể bắn ra mới gọi là đau khổ.” Hàn Lượng đoạn sau đặt ở trong lòng có chết cũng không nói ra, hẳn là vẫn nghĩ Lục Đình Nguyên bộ dáng ở trên giường kiều mỵ tự an ủi mới kiên trì làm đến cùng. “Lượng.....” Lục Đình Nguyên ôm lấy Hàn Lượng cổ, thực không chịu thua kém, vừa muốn khóc.

Trước nay mình nghĩ chữ “ấy” là vụn vặt. Nhưng nhờ tác giả mình đã hiểu, chữ “này nọ” mới bá đạo hơn cả =.=

78. Chương 77

“Trước tiên đừng vội cảm động,” Hàn Lượng đẩy Lục Đình Nguyên từ trên người ra, cứ như vậy, khó bảo đảm kẻ chưa phát tiết như hắn sẽ không đẩy Nai Con của hắn lên trên giường, vậy chuyện gì cũng đừng mong nói ra được. Nhưng nếu muốn giải quyết vấn đề thì vẫn là nên nói rõ một lần, đỡ phải lần tới lại không tìm thấy thời cơ cùng dùng khí, bản thân hắn cũng không phải lúc nào cũng có thể thẳng thắn như thế. “Nào, giờ thì cùng ta nói rõ ràng, chuyện nô lệ gì đó, là chuyện gì xảy ra?”

“Chính là, người bảo ta gọi là người chủ nhân, không phải là..... ý tứ kia sao.” Nói đến chuyện này, Lục Đình Nguyên buông xuống hạ mi mắt, mặc dù đã muốn hạ mình mà thừa nhận chuyện này, nhưng rốt cuộc vẫn cứ phải không cam nguyện, luôn vướng một khúc mắc tại nơi đó.

Hàn Lượng là loại người thông minh cỡ nào, tuy rằng chưa từng nghĩ theo chiều hướng đó, nhưng là một chủ nhân nhìn chút là thấu. Suy nghĩ qua một lượt, đại khái cũng có thể hiểu được vấn đề, nơi khúc mắc cùng Lục Đình Nguyên.

“Nai Con,” sau khi suy nghĩ cặn kẽ, Hàn Lượng quyết định có một số việc nên nói cho Lục Đình Nguyên biết, cũng đồng thời xem y có phản ứng như thế nào, sau đó mới đưa ra quyết định của chính mình vậy. “Có một số việc, ta không muốn tiếp tục lừa dối người.” Hàn Lượng bình tĩnh nhìn Lục Đình Nguyên, khiến y có thời gian chuẩn bị tâm lý trong lòng.

Nhìn Hàn Lượng như vậy, tâm Lục Đình Nguyên như mắc tại cổ họng “Cái gì?”

“Đối với hôm nay mà nói, ngày hôm qua là quá khứ, ngày mai là tương lai, đúng không?”

Lục Đình Nguyên gật đầu, không rõ vì sao Hàn Lượng chuyển vấn đề đến chuyện này, chuyện này cùng với chuyện mà bọn họ đang nói, có quan hệ gì sao?

“Ta” Hàn Lượng hít sâu một hơi, “đối với người mà nói là một người đến từ tương lai xa xôi.”

“Có ý tứ gì?” Lục Đình Nguyên trợn to mắt.

“Ta không phải người ở niên đại này của các người, ở thời đại của ta, có một loại xe, gọi là ô tô, so với xe ngựa của các người nhanh hơn rất nhiều rất nhiều, ta bị tai nạn xe cộ, từ trên đỉnh núi rớt xuống, cũng không biết như thế nào lại rơi vào thời không của các người, sau đó được người cứu.” Những chuyện sau đó hẳn nghĩ dù mình không nói Lục Đình Nguyên cũng biết, trọng điểm là: “Đối với các người mà nói, ta nguyên bản không phải là kẻ nên tồn tại.”

“Không, lượng, chờ đi, đừng ly khai ta.” Lục Đình Nguyên nhào vào trong lòng Hàn Lượng găt gao ôm chặt lấy hắn, thân mình vừa chuyển biến tốt một chút lại bắt đầu run run.

Nai Con của hắn a! Đây là câu trả lời của y sao? Hàn Lượng găt gao đáp lại cái ôm của người trong lòng, găt gao bao lấy y: “Ta không đi, không đi.....”

Chờ Hàn Lượng rốt cục cũng trấn an được lòng kẻ đang run rẩy Lục Đình Nguyên này, mới tiếp tục những lời còn đang dang dở: “Nào, Nai Con, nghe ta giảng giải cho người.” Đem Lục Đình Nguyên trong ngực chuyển thành một tư thế thoải mái, Hàn Lượng thông thả nói tiếp: “Ở chỗ đó của bọn ta, trong tình ái có một loại trò chơi, thường gọi là sắm vai.”

“Tình ái? Sắm vai?”

“Tình ái theo như các người nói chính là chuyện phòng the. Còn nhân vật sắm vai, là vì gia tăng tình thú chuyện phòng the, một loại trò chơi mà hai người sắm vai thành một thân phận khác.” Hàn Lượng cẩn thận chậm rãi giải thích.

Lục Đình Nguyên im lặng chờ đợi, y biết Hàn Lượng muốn nói với y cái gì đó..

“Nai Con,” Hàn Lượng nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Đình Nguyên, “Ngày đó yêu cầu người gọi ta là chủ nhân, bất quá là một loại trò chơi, ta không có ý muốn vũ nhục người.”

Lục Đình Nguyên nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, không rõ những mắt mắt đột nhiên từ từ nổi lên trong lòng này là gì. Trò chơi? Hàn Lượng không phải chủ nhân của y, y cũng không phải nô lệ của hắn. Nô lệ là kẻ thuộc về chủ nhân, như vậy, y cũng sẽ không thuộc về hắn, phải không?

Thế nhưng hàn Lượng không dừng lại, hắn nói tiếp: “Ở nơi đó của chúng ta, xưng hô như vậy có nghĩa là hai người rất thân mật mà thôi, ý bảo người là người của ta, tựa như chỉ có ta có thể gọi người là Nai Con vậy, tỏ vẻ ta là đặc biệt. Cái kia cũng như vậy, chính là đại biểu cho xưng hô thân mật mà thôi, không có ý nghĩa như nơi này của các người, ly khai nơi tình ái, *** thân cốt cách người cùng với thân thể vẫn là tự do.” Hàn Lượng cũng thật sự không biết giải thích như vậy rốt cuộc Lục Đình Nguyên có thể hiểu được hay không.

“Ta đây còn có thể gọi người là chủ nhân sao?” Lục Đình Nguyên hỏi có chút vội vàng. Y hiện tại xem như hiểu được: Người muốn làm nô lệ của người khác? Người ta còn không nhất định sẽ đồng ý đâu!

Hàn Lượng sững sốt, như thế nào cũng không nghĩ tới Lục Đình Nguyên sẽ có câu trả lời như vậy, y rõ ràng vẫn còn rất để ý chuyện này không phải sao? Nhìn lại đôi mắt trong suốt mà vội vàng của Lục Đình Nguyên, Hàn Lượng nhột nhột nở nụ cười, “Nai Con nguyên ý như thế nào thì cứ như thế ấy.”

Lục Đình Nguyên cảm thụ được sự ôn nhu Hàn Lượng, rất nhẹ rất nhẹ, cũng là lần đầu tiên cam tâm tình nguyện thốt ra hai chữ kia: “Chủ nhân.”

“Nai Con ngoan,” Hàn Lượng vuốt nhẹ tóc Lục Đình Nguyên “Đừng để ý nữa được không?”

Lục Đình Nguyên gật đầu.

“Cuối cùng còn có một vấn đề,” Hàn Lượng thật nhanh bóp chặt cằm Lục Đình Nguyên, khiến cho y không thể trốn tránh ánh mắt mình, “Người tại sao lại có thể cho rằng bản thân mình bẩn?”

Lục Đình Nguyên mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, lời nói thốt ra cũng có chút đau thương tự khổ. “Người chẳng lẽ không cảm thấy thân thể của ta *** tiện hạ tác sao?”

Hàn Lượng nhẹ nhàng hôn lên trán Lục Đình Nguyên, giống như gió nhẹ thương tiếc t đoá kiêu nhị đầu tiên của mùa xuân, “Như thế nào có thể như vậy chứ? Người chẳng lẽ không biết rằng nó khiến cho ta mê muội đến mức nào sao?”

“Chủ..... Chủ nhân.” Lục Đình Nguyên thanh âm mềm mại run run, nháy mắt lại dẫn dắt dục vọng đã ẩn nhẫn thật lâu của Hàn Lượng.

“Nga, người yêu *** này!” Hàn Lượng nháy mắt hóa thân thành đại dã lang đói khát, lộ ra hai răng nanh được mài bén soàn soạt bắt đầu cắn xé con mồi trước mặt, cắn đến khi Lục Đình Nguyên bên trên vết thương do roi lại đè đầy một tầng dầu răng xanh xanh tím tím, cắn bản là thương tích đầy mình.

Lục Đình Nguyên cũng không để ý nỗi đau ấy, dù đau đớn hơn nữa nhưng chỉ cần Hàn Lượng nhiệt tình, y thậm chí hận không thể đem chính mình hóa thành nhất tri xuân thủy, chết chìm lòng Hàn Lượng mới tốt. “Chủ nhân..... Chủ nhân.....” Lục Đình Nguyên thanh âm ngọt nị mềm yếu, thanh thanh không nghĩ.

Thời điểm Hàn Lượng tiến nhập trong thân thể Lục Đình Nguyên, mật huyết của y đã sớm bị Hàn Lượng cắn hôn đến mức sưng phù lên trông như trái hạch đào, hơn nữa thương thể phía trước, vốn nên đau tê tâm liệt phế, nhưng lúc này Lục Đình Nguyên lại sớm hưng phấn bất chấp tất cả những thứ ấy, máu từng đợt từng đợt không ngừng chảy, Lục Đình Nguyên lại quẩn quít lấy Hàn Lượng không ngừng làm “việc cần làm”, khiến cho Hàn Lượng ngay cả chậm một chút cũng không làm được.

79. Chương 78

Điên rồi, hoàn toàn điên rồi. Hàn Lượng cảm thấy chính mình cũng bị hủy hoại từ *** thần đến thể xác, mà Lục Đình Nguyên thì đã sớm cạn kiệt đến cực hạn, hết thấy lại đều không thể nào dừng lại được.

“Nai con..... Sẽ chết.....” Hàn Lượng thật sự không nghĩ tới chính mình sẽ là loại người chết kiểu này, lúc này cũng không nhịn được nghĩ chuyện không đúng đề tài như vậy.

“Muốn ta đến chết đi..... Lượng..... Chủ nhân..... Muốn ta đến chết đi.....”

“Úc.....” Lại một lần nữa mang theo Nai Con đặt lên đỉnh dục vọng, Hàn Lượng cũng không biết chính mình đã bắn bao nhiêu lần, càng đừng nói Lục Đình Nguyên.

Hàn Lượng bị thân nhiệt cực nóng trong lòng gọi tỉnh, một khác kia tỉnh dậy, hần mới ý thức được mình cùng Lục Đình Nguyên cư nhiên ở bên cạnh ôn tuyền song song làm đến ngất xỉu. Nhưng hần lúc này đã mất đi sự bình thần nhàn rồi vốn có, Lục Đình Nguyên ở trong lòng hần phát sốt, nhiệt độ cao một cách bất thường.

Thời khắc Hàn Lượng ôm Lục Đình Nguyên đứng dậy kia, suy yếu đến mức suýt nữa lại ngất xỉu, vội vàng từ đồng quần áo đầy đủ của mình tìm ra hai kiện miễn cưỡng được cho là sạch sẽ che lấp hai người, Hàn Lượng ôm Lục Đình Nguyên nghiêng ngả lão đảo hướng mật thất bước ra ngoài. Một đường còn không quên âm thầm trào phúng, hình như Lục Đình Nguyên từ sau lúc gặp mình cho đến nay, càng ngày càng ít những thời điểm không hề sinh bệnh, có thể thấy được mình là tên ma nhân đến cỡ nào.

Lúc Hàn Lượng ôm Lục Đình Nguyên vẫn hôn mê chưa tỉnh theo hưởng của mật thất dựa tường mà đi ra, vừa lúc nghe được Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh đối thoại.

“Như thế nào còn không ra, đã là ngày thứ tư.”

“Chắc là sẽ không gặp chuyện không may đi?”

“Chủ tử thời gian đó cũng chưa từng ăn bữa cơm đầy đủ, làm sao kiên trì trụ nhiều ngày dài như vậy? Nếu không chúng ta đi vào thôi?”

“Mật thất quan trọng..... Nói sau.....”

“Chẳng lẽ người muốn nhìn bọn họ chết ở bên trong sao?”

“Nhưng mà ngay cả ta cũng không biết phương pháp cụ thể mở mật thất ra a!”

“Sách, người làm hộ vệ bên người mà vô dụng như thế?”

“Thật giống như chỉ có mình ta như thế, người cũng không phải bên người?”

“Ta.....”

“Các người còn tiếp tục tranh cãi với nhau, chúng ta thật sự phải chết ở trong này.....” Hàn Lượng không thể kiên trì thêm được nữa, thân mình dán vách tường bắt đầu trượt xuống dưới, tàn tạ khuynh đảo, thế nhưng hai tay ôm Lục Đình Nguyên vẫn là vô cùng chặt chẽ, tuyệt đối không để rơi xuống cũng bảo vệ không cho cơ thể Lục Đình Nguyên chạm đất, rất có dáng vẻ dùng toàn bộ sức mạnh của mình để che chở.

Tiểu Hà tử cùng Phi Ảnh vọt vào từ gian ngoài, nhìn thấy đúng là Hàn Lượng với tư thế bám dính tường cố gắng không ngã, chạy nhanh xông về phía trước, một người tiến đến giúp Hàn Lượng, một người tiếp nhận Lục Đình Nguyên trong tay hắn.

Lúc Phi Ảnh nhìn đến trên cổ và tứ chi Lục Đình Nguyên lóa lờ lộ ra những dấu răng xanh tím che cũng che không được, một cổ tức giận từ trong ngực dấy lên thời điểm hắn đem Lục Đình Nguyên giao cho Hàn Lượng đã là nhân nhượng lớn nhất! Vừa định hướng Hàn Lượng phát hỏa, lại nhìn thấy trên mặt Lục Đình Nguyên hiển lộ vẻ thỏa mãn tươi cười. Biểu tình dạng này trên gương mặt Lục Đình Nguyên hắn chưa từng gặp qua, mặc dù có tươi cười hiếm thấy hiện lên, cũng đều là hơi nhà nhật lướt qua, cứ như vậy vẫn giữ lại tại trên mặt, giống như từ tận nơi sâu nhất của linh hồn lộ ra ngoài nét thỏa mãn cười. Tuy rằng nhật nhèo nhưng lại đem Phi Ảnh chấn đến sững sờ ở đương trường. Y, là hạnh phúc sao?! Mới có thể cho dù là hôn mê, nét mặt vẫn tươi cười như hoa.

“Tiểu Hà Tử, chuẩn bị chút thức ăn lỏng, phần cho hai người, nga không, ba người..... bốn người đi.”

“Được rồi, biết rồi, đảm bảo đủ.” Tiểu Hà Tử hiểu được này hai người chỉ sợ đều đói diên rồi, đánh gãy lời nói dài dòng khó có được của Hàn Lượng.

“Còn có thuốc trị thương.” Hàn Lượng nhìn Lục Đình Nguyên vết máu uốn lượn tới mắt cá chân, không khỏi nhíu mày.

“Hiểu rồi.” Tiểu Hà Tử cũng nhíu mày, mùi máu tươi nồng đậm làm cho tâm tình hắn không khỏi có chút trầm trọng, nhưng thấy Phi Ảnh đối với chủ tử bảo hộ mãnh liệt có thừa cũng chưa nói chuyện, cũng không tính là có chuyện gì, giúp Hàn Lượng đến bên giường liền đi ra ngoài.

Phi Ảnh đem Lục Đình Nguyên đặt ở trên giường, thật sâu nhìn Hàn Lượng liếc mắt một cái, cuối cùng cũng không nói chuyện, lặng yên ly khai.

Hàn Lượng lúc này trong mắt như thế nào có thể chứa người khác? Bọn họ đi rồi rất tốt. Giây dựa đứng dậy nhúng tấm khăn mặt lạnh, lắc lắc ra tay lau sạch gương mặt Lục Đình Nguyên.

Chờ phân phó xong mọi chuyện, Tiểu Hà Tử cầm thuốc trị thương tiến đến, mới được coi là chân chính nhìn đến một thân thương tích của Lục Đình Nguyên, vốn muốn chất vấn, nhưng thấy biểu tình Hàn Lượng tựa hồ so với chủ tử còn đau hơn, lời này liền như thế nào cũng không ra khỏi miệng được.

Cùng Tiểu Hà Tử giúp Lục Đình Nguyên thoa được trên người, Hàn Lượng mới nguyên lành tắm rửa một cái, đem một thân thâm dầm huyết *** tanh tưởi tẩy sạch. Lục Đình Nguyên ăn là Tiểu Hà Tử từng muốn từng muốn nhỏ ụy vào miệng, Hàn Lượng lúc này cũng không rảnh cùng tiểu Hà Tử tránh cái gì, lấy tốc độ gió cuốn mây tan ụy no chính mình, ngay tại một bên thủ bên người Lục Đình Nguyên.

“Công tử cũng ngủ một lát đi, nhìn sắc mặt ngươi cũng không tốt.” Hàn công tử cũng thật là, rõ ràng một bộ chính bản thân cũng sắp không chịu được, không nên thủ trước chủ tử, sớm biết rằng như vậy lúc trước thủ hạ chừa chút tình được không?

Hàn Lượng lắc đầu, “Ta muốn chờ y hạ nhiệt, không còn trở ngại nữa.” Ít nhất cũng có bốn mươi độ cực nóng, ngươi bảo hắn như thế nào ngủ được?

Không biết là do tâm tình tốt hơn, chỉ qua một ngày, Lục Đỉnh Nguyên chẳng những nhiệt độ lui hơn phân nửa, ngay cả người cũng thanh tỉnh. Có Hàn Lượng thủ bên cạnh, sau hai ngày liền, ngay cả thương thế cũng đều tốt lên không sai biệt lắm.

>...< chủ="" nhà="" chỉ="" định="" post="" 1c="" ém="" hàng="" 1c="" nhưng="" nhớ="" ra="" mng="" đợi="" đã="" lâu="" nên="" post="" lun="" 2c="">

80. Chương 79

Lục Đỉnh Nguyên lại bắt đầu không an phận lên, kỳ thật khi thân mình còn đau, căn bản không có dục vọng quá mạnh mẽ, nhưng đối với Hàn Lượng, không biết sao, lại giống như ong thấy mật, luôn nghĩ muốn hưởng lên mà dấn. Ban đầu còn rụt rè, tự ghét, sau lần dục tiên dục tử ở mật thất, Lục Đỉnh Nguyên ngược lại chậm rãi buông ra.

Hàn Lượng cũng không dám đối với Lục Đỉnh Nguyên còn một thân thương làm bừa cái gì, sợ gieo xuống bệnh căn, dù sao lần trước bị thương có vẻ hơi nặng, làm cho hắn đau lòng muốn chết. Tiếc là Lục Đỉnh Nguyên không làm gì được lại giống như ăn định hắn, biết hắn không kháng cự được y dụ hoặc, mỗi lần trước lúc xuống giường đều cố ý vô tình khiêu khích. Kết cục chính là hai người chỉ có thể dùng miệng an ủi, dùng tay yêu nhau.

Mà Hàn Lượng cũng thông qua mấy lần này có phát hiện mới, thì phải là Lục Đỉnh Nguyên vô cùng thích ăn cái cây phía dưới kia của hắn. Đại khái là di chứng do lần giải độc trước đi, thế nhưng làm cho Lục Đỉnh Nguyên đối nó có phần cảm tình đặc biệt, mỗi lần đều đem này nọ bắn ra liếm sạch không còn một giọt.

Ngoài ra, mấy ngày nay, Lục Đỉnh Nguyên còn hối thúc Hàn Lượng làm một chuyện khác, chính là đem bộ làm công ở Lục gia trang của Hàn Lượng dọn về chủ viện của Lục Đỉnh Nguyên ở Nghiêm Hàn cung, còn cố ý xây cho hắn một căn phòng làm việc, nếu không sẽ làm cho hắn đi bãi đá của Lục gia trang tùy tiện tìm cái gốc mà làm mấy xấu hổ chết người gì đó.

Kỳ thật điểm ấy Lục Đỉnh Nguyên là lo lắng quá nhiều, lấy tâm tư *** tể của Hàn Lượng sao có thể ở trước mặt mọi người mà làm ra những vật đó, mai mấy khi cụ kia hắn đều là dọn đến một căn phòng nhỏ yên lặng mà Hạ Thiên tìm cho hắn để làm.

Đợi đến ngày thứ bảy, thương trên người Lục Đỉnh Nguyên trừ bỏ hồng ngân nhàn nhạt thì không nhìn ra gì khác, Hàn Lượng vừa cảm thán Tiểu Hà Tử dùng được thần kỳ, rốt cục không nhìn được ôm lấy Lục Đỉnh Nguyên liền vào mật thất.

Mật thất sớm đã được Hàn Lượng nhân lúc rảnh rỗi dọn dẹp xong từ mấy ngày trước, ba cây ngọc thể cũng đã dùng rượu ngâm qua, ngay ngắn chỉnh tề bày đặt trên cái giá nơi có nhiều ánh sáng nhất của phòng ngủ. Bên cạnh ngọc thể, còn có thanh roi da màu đỏ mà lần trước đã dùng.

“Sao thứ này lại ở đây?” Lục Đỉnh Nguyên nhìn đến roi ngựa màu đỏ, mặt cười không khỏi đỏ lên.

“Để cái này ở đây có cái gì không đúng sao?” Hàn Lượng hỏi, cầm roi ngựa lên thưởng thức, vẫn còn nhớ rõ bộ dáng mẫn cảm hưng phấn dưới sự chọc ghẹo của nó của Lục Đỉnh Nguyên.

“Đây là di vật của gia mẫu, nàng vì sử dụng tiện tay, liền vẫn treo ở đại môn của mật thất, nàng đi rồi, ta vâng theo thói quen lúc còn sống của nàng, cũng không có thay đổi vị trí treo.” Lục Đỉnh Nguyên nhìn vật trong tay Hàn Lượng, ánh mắt dần dần bay xa, ngượng ngùng trên mặt chậm rãi bị một chút sắc thái hoài niệm thay thế.

Hàn Lượng sững sốt, không nghĩ tới vật ngày ấy hẳn thuận tay lấy tới đối Lục Đỉnh Nguyên còn có loại ý nghĩa này. “Thực xin lỗi, ngày ấy ta không nên...” Vô luận như thế nào, vật của người chết là không nên mạo phạm, nhất là người thân của Lục Đỉnh Nguyên.

“Không có gì, không cần giải thích, chính là nghĩ đến làm cho mẫu thân nhìn đến bộ dáng kia của bản thân...” Lục Đỉnh Nguyên cúi đầu, sắc mặt cuối cùng có chút tái nhợt.

“Người không cần vì bộ dáng khiêu gợi của mình mà hổ thẹn, mẫu thân người nhất định cũng hy vọng người hạnh phúc.” Hàn Lượng kéo Lục Đỉnh Nguyên vào lòng an ủi nói. “Chúng ta vẫn là đem nó treo lên lại đi.”

Hiện tại Lục Đỉnh Nguyên đã biết rõ, cũng dần dần thói quen Hàn Lượng luôn nói chút từ ngữ hoặc lời nói y nghe không hiểu lắm, chỉ gật đầu nói tiếng “Hảo”, cũng không truy hỏi từng chữ.

“Lần tới ta chuyên môn tạo ra một cây roi thuộc về riêng mình người đi?” Hàn Lượng treo roi ngựa màu đỏ lên, quay đầu hướng Lục Đỉnh Nguyên nhẹ nhàng cười, tuy dùng là câu hỏi, ngữ khí hiển nhiên cũng không phải là đang trưng cầu ý kiến của Lục Đỉnh Nguyên.

Lục Đỉnh Nguyên hung hăng run lên, cũng sợ, chỉ bởi vì một câu này của Hàn Lượng, hạ thân liền không chịu thua kém mà cứng rắn lên.

“Lại muốn? Ân? Người cái tiểu khao khát này.” Hàn Lượng kéo Lục Đỉnh Nguyên vào lòng trêu đùa.

Lục Đỉnh Nguyên lại sẽ không để cho một ít từ ngữ mang hơi chút ý tứ vũ nhục này làm hao tổn *** thân thương thân, y biết, kia chính là lời đùa giỡn khi Hàn Lượng tán tỉnh, hơn nữa cũng chỉ nói với mình y. Nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Hàn Lượng, đem mặt dựa sát vào ngực Hàn Lượng, cúi đầu nhẹ giọng: “Thỉnh chủ nhân thương ta...”

“....Người cái vật nhỏ, xem ta làm sao thu thập người, lát nữa đừng khóc lóc cầu xin tha thứ!” Hàn Lượng hít một hơi, một tay khiêng Lục Đỉnh Nguyên lên vai, rống rống hướng trong phòng phóng đi, thỉnh thoảng còn không quên đánh hai cái vào cặp mông co dãn trên vai.

Chủ nhà: Chương sau chương sau cộng chương sau nữa đều là thịt vì sợ mọi người ăn thịt nhiều sẽ thượng hỏa nên cho trước chút rau xanh, đợi khi nào ta cảm thấy thời tiết mát mẻ sẽ dọn thịt lên hắc hắc mng nói xem ta nên post từng chương thịt hay là gộp lại cho đủ rồi post??? nếu post từng chương sẽ nhanh có hàng, còn đợi gộp đủ thì...hơ hơ.. chắc chắc ta ngồi beta lại 1c 80 đã huyết khí bốc lên không biết hai c 8182 vào màn chính sẽ còn khiến người mất máu thể nào nữa haizzz vì tốt cho sức khỏe của các nàng vẫn là chờ ngày nào đó gộp đủ rồi hãy post đi ^^

81. Chương 80: [xôi Thịt ~]

(Ai tới mua xôi thịt a comn/vote/like = 1 hộp nhá)

Lục Đỉnh Nguyên tất nhiên là cam tâm tình nguyện để Hàn Lượng thu thập, tay bị trói ra sau lưng, hai chân mở lớn, cột vào đầu giường, tuy rằng thân mình bị đè ép có chút khó chịu, nhưng trong lòng lại một mảnh ngọt ngào, thân mình cũng nóng lên.

“Biết đây là cái gì không?” Hàn Lượng cầm ba cây ngọc căn đến gần, đưa đến trước mắt Lục Đỉnh Nguyên cho y xem.

“Ngọc căn.” Lục Đỉnh Nguyên nhu thuận đáp.

“Biết nó làm từ loại ngọc nào không?” Hàn Lượng mỉm cười lại hỏi.

Điều này Lục Đỉnh Nguyên tất nhiên là biết, khi còn nhỏ thường đi theo phụ thân đến nơi chế tác ngọc thạch, như thế nào còn không rõ ràng. “Cái này từ Bạch Ngọc, cái này từ Ôn Ngọc, cái này từ Hàn Ngọc.”

“Ngoan, biết để chỗ nào không?” Hàn Lượng cười đến càng tà ác.

Khuôn mặt tuần tú của Lục Đỉnh Nguyên càng đỏ, “Biết, để..... để nơi con nơi đó...”

“Nơi đó là nơi nào?” Hàn Lượng cũng không định buông tha y.

“Chủ nhân, người cũng đừng trêu đùa nai con nữa.” Lục Đình Nguyên nhu thuận khẽ nâng móng.

Lục Đình Nguyên eo nhỏ hơi chuyển, trong thoáng qua hiện ra không chỉ hai cánh móng trắng nõn, còn có ngọc hành non nốt cùng hai viên ngọc châu căng cứng, ngay cả tiểu huyết phía sau cũng co rút hé mở vô cùng mê người. Hàn Lượng chỉ hận không thể thẳng đả Hoàng Long, khó khăn nhịn xuống. Cười trộm một tiếng, nâng chưởng liền cho móng Lục Đình Nguyên hai bàn tay, “Người, tiểu yêu *** hư hỏng.” Thăng đánh cho Lục Đình Nguyên song móng đỏ rực một mảnh.

“Ân..... Ha.....” Hàn Lượng xuống tay không nhẹ, Lục Đình Nguyên cũng thập phần hưởng thụ, sáng khoái yêu kiều hừ hai tiếng.

“Gia cái này cho người kêu không được.” Hàn Lượng cười ra một bộ bỉ dạng, lấy thanh ngọc căn làm từ Bạch Ngọc, trực tiếp cho vào miệng Lục Đình Nguyên.

“Ngô.....” Lục Đình Nguyên mặc dù không nghĩ tới, nhưng cũng là ngoan ngoãn hàm chứa, không dám có nửa phần giãy dụa. Trước không nói kia ngọc trụ là Hàn Lượng tự tay chế tạo, liền ngay cả tạo hình cùng Hàn Lượng cái kia giống nhau như đúc điểm này, khiến cho Lục Đình Nguyên đã muốn muốn ngừng mà không được, đầu lưỡi tình té liếm mát, vẻ mặt tình mê ý loạn.

Hàn Lượng dùng hai ngón tay đưa vào hậu huyết Lục Đình Nguyên, lại phát hiện đã muốn có *** dịch tiết ra ướt đầm, không khỏi lại bỏ thêm một ngón tay đi vào. Tam ngón tay quấy đảo một trận, quấy đến khi Lục Đình Nguyên đầu óc còn một đoàn tương hồ, xoay xoay thất lưng kêu rên không ngừng. Đến khi có thể chứa được bốn ngón tay Hàn Lượng, Hàn Lượng liền đem cây ngọc căn làm từ ôn ngọc chậm rãi đỉnh đi vào.

Có chút đau, lại đúng là thứ Lục Đình Nguyên thích, trùng hợp lại đúng mức có thể khiến cho hân hưng phần phi thường cũng không chân chính làm bị thương đến hắn. Chờ ngọc trụ trên Lục Đình Nguyên người ra vào thông thuận, Hàn Lượng lúc này mới hướng lên thân trên mà đi, một tay vừa chậm rãi di chuyển ngọc thể dưới thân Lục Đình Nguyên, một tay kia đem hai người dán chặt một chỗ, lúc nhẹ lúc nặng mà di động.

Nhìn đến trước ngực Lục Đình Nguyên doanh bạch trắng nõn như tuyết, dùng răng nanh cắn xé, lại là một phen tàn sát bữa bãi. Lục Đình Nguyên thở hổn hển, trong mắt sớm đã không còn tỉnh táo. Hiện tại trong trong ngoài ngoài của y đều là Hàn Lượng, cảm giác giống như ba cây côn thịt của Hàn Lượng đồng thời làm hắn vậy. Miệng hàm chứa trắng kiện, hậu huyết ẩm áp triển miên, trước người nóng rực một mảnh, hơn nữa ngực chỗ Hàn Lượng hôn nhiệt hỏa mọc lên như nấm, khi có khi không khẽ động nhũ hoàn hồng nộn, thẳng đến khi trước mắt Lục Đình Nguyên phiến phiến bạch quang lóe ra, đã vài lần thiếu chút nữa bắn, nhưng lại đều bị Hàn Lượng ngăn trở. Mãi cho đến khi Hàn Lượng cũng nhịn không được, rút ra khỏi miệng Lục Đình Nguyên chuyên vật, đem chính mình trụ căn đi vào, khiến miệng Lục Đình Nguyên đầy tanh nồng. Lục Đình Nguyên cũng không ngại, ngoan ngoãn nuốt xuống sạch sẽ, còn đem Hàn Lượng côn thịt liếm hôn sạch sẽ.

82. Chương 81: [Thuần Thục ~]

Chờ khi hai người hơi thở bắt đầu ổn định, Hàn Lượng tháo bỏ trói buộc trên tay Lục Đình Nguyên, ôm Lục Đình Nguyên hướng chỗ Ôn Tuyên bước vào, trước khi đi về phía trước còn không quên thuận tay lấy cái thứ hắn coi trọng mà chọn hàn ngọc làm ra.

Mãi đến khi đem chính bản thân mình cùng với Lục Đình Nguyên đều ở trong nước suối tẩy trừ thật sạch sẽ, mới đưa hàn ngọc làm ngọc thể từ cạnh bờ lấy qua. Lục Đình Nguyên nhìn đến hàn ngọc kia bên trên phát ra hàn khí nhẹ nhẹ, hưng hăng run lên, tất nhiên là nhớ lại cách đây không lâu vừa mới chịu khổ sở.

“Nai Con, ta làm thứ này này nọ, ước nguyện ban đầu đều là vì muốn làm cho người thoải mái, tuy rằng dùng sai nơi khiến cho người phải bị thương, nhưng là ngay từ đầu cũng không phải là vì phạt người mới chuẩn bị cái gì, người có thể hiểu được không?” Hàn Lượng chính là như vậy, sai như thế nào cứu chữa như thế nào, hắn cùng Nai Con tự mình đàm luận khai thông, tuyệt đối không cho phép bất kì một tầng ngăn cách mới nào vô cớ sinh ra một lần nữa.

Lục Đình Nguyên gật gật đầu, y đối Hàn Lượng cho tới bây giờ đều là toàn tâm toàn tín nhiệm.

“Đừng sợ.” Hàn Lượng thở dài nhẹ nhõm một cái khinh vị, hôn trụ Lục Đình Nguyên, đồng thời tay cầm lấy ngọc thể chậm rãi hướng phía sau của y tìm kiếm.

Lục Đình Nguyên hai tay gắt gao nắm trụ lấy cổ Hàn Lượng, hôn đến quên cả trời đất, cũng tận lực thả lỏng thân thể của chính mình, phối hợp với động tác của Hàn Lượng ở phía sau y, mật huyết chậm rãi nuốt lấy bằng hàn ngọc thể thô to.

Lần này hàn ngọc đi vào thân thể so với lần trước có cảm giác khác nhau rất lớn. Bằng hàn ngọc thể, như thể tranh giành với nước ấm cuộn cuộn cuộn cuộn mà vào, mỗi một lần trù sáp đều kéo đến bằng hỏa hai thứ nặng nề giao hòa, hơn nữa bên người hơi nước nóng bỏng không ngừng bốc lên, lại thêm Hàn Lượng không ngừng kịch liệt ôm hôn âu yếm, Lục Đình Nguyên chỉ cảm thấy chính mình như thể tan rã tại đây trong đại dương mệnh mông của dục vọng vô cùng này.

“Lượng..... Chủ nhân..... Chủ..... Chủ nhân.....” Lục Đình Nguyên dường như đã không biết chính mình nói cái gì, hay là muốn nói cái gì.

“Nai Con ngoan..... Ngoan..... Nai con.....” Hàn Lượng hôn liếm nước mắt cùng mồ hôi của Lục Đình Nguyên nhân lúc mãnh liệt mà chảy xuống, cũng đồng dạng thở hổn hển không động đậy mà cảm thụ ***.

Trong ôn tuyền một hồi tính sự cuồng nhiệt, mỗi người đều sợ hai người lại lần nữa bị hôn đến rối loạn, mà ngay vào lúc làm được cực tốt vì thông thuận, Hàn Lượng không gặp nạn vì Lục Đình Nguyên, cũng không có tự tạo áp lực cho chính mình, rất nhanh hai người liền cùng nhau bắn ra. Thật nhiều chất lỏng đục ngầu lại đậm đặc phun trên bụng lẫn nhau, sau đó ở từng dòng từng dòng uốn lượn bị đẩy ra theo.

“Hộc..... Đáng tiếc.....” Lục Đình Nguyên một bên thở hổn hển, một bên vẽ mặt tiếc hận nhìn *** hoa của Hàn Lượng trong nước dần dần biến mất.

“Ha ha..... Người đối với thứ này quả thật không phải là chấp nhất bình thường đâu!” Hàn Lượng cười nhạo. Miệng mặc dù nói như thế, thể nhưng thật sự đối với việc Lục Đình Nguyên cực quý trọng *** hoa của hắn, mỗi điểm này cũng khiến hắn rất yêu thích lại tự hào.

Lục Đình Nguyên quệt quệt miệng, “Cái đó đối với Nai Con mà nói thể nhưng thực vô cùng trân quý đấy!” Cúi đầu nhắm một câu. Đó là thứ đã cứu mệnh của y, trong mắt y tất nhiên là không giống với những thứ khác.

Hàn Lượng cười khê không nói, đem hai người từ trong nước đi lên, đi vào tắm gian chuẩn bị cấp hai người mặc quần áo.

Lục Đình Nguyên đột nhiên cầm cổ tay Hàn Lượng, “Chủ..... Chủ nhân.....”

Hàn Lượng khó hiểu, nâng mắt nhìn y.

“Người..... Người hôm nay cũng chưa tiến vào lần nào” Thanh âm tuy rằng càng nói càng nhỏ, đầu tuy rằng càng nói càng cúi thấp, mặt tuy rằng càng nói càng hồng, nhưng Lục Đình Nguyên cuối cùng vẫn đem hết lời nói ra, Hàn Lượng cũng cuối cùng nghe xong một câu chỉnh tề.

Hàn Lượng ha ha cười, hung hăng ở trên mông Lục Đình Nguyên ngắt véo một phen. “Như vậy cũng chưa uy ăn no người a?”

“Ân a.....” Lục Đình Nguyên hừ nhẹ một tiếng rồi mềm nhũn dán ở trong ngực Hàn Lượng “Ngọc..... Ngọc thể tuy rằng cũng tốt lắm, nhưng là..... Nhưng là so với chủ nhân.....”

“Vẫn là muốn ta hơn phải không?” Hàn Lượng bóp lấy khuôn mặt Lục Đình Nguyên mà trêu chọc.

Lục Đình Nguyên ngượng ngùng gương mặt đỏ chín, thể nhưng lại kiên định gật đầu. Lượng nóng rực, mang theo nhiệt độ cơ thể mang theo sinh mệnh bùng bùng nhịp đập, là sự *** xảo mà công cụ không thể nào so bì được, y có thể cảm thụ Lượng tồn tại, cảm thụ hắn ở ngay trong cơ thể y, như vậy y mới có thể cảm nhận rõ ràng biết chính mình là còn sống, rõ ràng biết chính mình là thuộc về Hàn Lượng, mà Lượng, cũng là thuộc về y.

Cho nên thời điểm Hàn Lượng đi vào trong thân thể Lục Đình Nguyên, liền cảm giác được y hút chặt mình như thể phát cuồng, làm cho Hàn Lượng suýt nữa cầm giữ không được.

“Lượng..... Lượng..... Chủ nhân..... Chủ nhân.....” đã lâu chưa cảm nhận được Hàn Lượng xỏ xuyên qua, Lục Đình Nguyên giờ khắc này thể nhưng lại kích động đến mức thiếu chút nữa rơi lệ.

“Tiểu yêu ***, sớm muộn gì bị ngươi hấp đến *** tấn nhân vong!” Hàn Lượng cảm nhận được dưới thân là một cỗ hấp lực thật lớn, hung hăng đánh xuống mông Lục Đình Nguyên hai phát, đương nhiên lại rước lấy một trận kêu rên kiều diễm của Lục Đình Nguyên.

Mãi thì rốt cuộc mọi việc cũng xong, Hàn Lượng đã bắt đầu cảm thấy chân nhuyển, không cam lòng bóp bóp khuôn mặt Lục Đình Nguyên. “Yêu ***, cũng không sợ muốn chết ta.” Hàn Lượng lúc đầu tuy có dục vọng, nhưng cũng là cái dục vọng kín kẽ sâu trong người, hơn nữa lúc trước quá bận rộn, thường thường tích góp từng tí từng tí một, thỉnh thoảng mới phát tiết một lần, lại thêm không phải người mình đặc biệt ham mê nói chung cũng không thể tận hứng. Sau này gặp được Lục Đình Nguyên, đãi ngộ với y dần dần thường ngon ngọt, vốn dĩ vẫn là có thể khắc chế chính mình, gần đây lại phát hiện càng ngày càng muốn ngừng mà không được, thường thường bị Lục Đình Nguyên dẫn tới dục hỏa đốt người, trầm luân trong ái sự trên giường.

Lục Đình Nguyên cười hắc hắc, lẳng lặng nhìn Hàn Lượng thay y mặc áo mang giày, biết Hàn Lượng không phải thật sự trách cứ hắn, cảm thấy một mảnh ngọt nị.

83. Chương 82

Ban ngày Lục Đình Nguyên muốn đi xử lý một chút giáo vụ cùng một vài chuyện ở Lục phủ, chính là cấp dưới lại có khả năng hơn nữa, y tốt xấu gì cũng là chủ tử, thật nhiều sự vụ muốn y quyết định cuối cùng họ mới dám làm, mà trước đó vài ngày mấy việc phức tạp ngày thường lại đổ dồn đến khiến Lục Đình Nguyên không có tâm tư đi lo sự vụ, cho nên tích góp từng tí một, hiện tại đã không ít sự tình chờ y đích thân xử lý.

Hàn Lượng cũng không phải kẻ nhàn hạ, khi Lục Đình Nguyên không ở cùng, mỗi ngày đều vui đầu trong công phòng, cũng không cho người bên ngoài tiến vào, không biết hắn lại đang làm cái gì trong đó nữa.

Tiểu Hà Tử nhân lúc không bị Hàn Lượng quán lấy, cả ngày hỏi han y lý, ngược lại thanh nhàn không ít.

Phi Ảnh thì vẫn là Thần Long không thấy được đầu cũng chẳng thấy đuôi, nhưng thật ra mọi người biết hắn luôn ngay bên người Lục Đình Nguyên, muốn tìm hắn trước nên tìm Lục đại trang chủ mới là đúng nhất.

Cứ như vậy, hết thấy mọi việc lại khôi phục như trước đây. Nhưng là khi màn đêm buông xuống.....

“Ba ” ngọn roi tạo ra thanh âm thanh thúy, là tiếng roi quật trên thân thể.

“Thoải mái sao?” Âm thanh cứng nhắc không có trầm bổng lên xuống vọng ra từ mật thất u ám, ngoại nhân nghe được có lẽ cảm thấy đó là ngữ khí băng hàn lạnh lẽo, lại hoàn toàn có thể khiến cho Lục Đình Nguyên toàn thân run rẩy.

“A..... Thoải mái.....” Lại trúng một roi, Lục Đình Nguyên khẽ kêu một tiếng, thanh âm run rẩy nói, “Chủ nhân..... Còn muốn.....”

“Ba ba ” Lại hai tiên nữa.

“Ân..... A..... Chủ nhân..... Yếu..... Chủ nhân..... Nai con còn muốn.....”

“Thật là một vật nhỏ *** đáng.” Một câu tưởng chừng lãnh đạm như nước, vang lên sau đó là tiếng roi liên tục, “Ba ba” không dứt.

“Ân..... A..... Chủ nhân..... Chịu không nổi..... Nai con..... Chịu không nổi..... A.....”

“Cái này chịu không nổi? Vẫn còn sớm mà!” Tiếng cười vang lên mang theo vài phần mong chờ, tiếp theo tiếng roi càng thêm mãnh liệt.

Ở trong mật thất điều giáo, đúng là hai người Hàn Lương và Lục Đỉnh Nguyên. Đang sử dụng là roi mà Hàn Lương hai ngày trước mới dùng thiên tà ti tự tay kết từng sợi mà thành, dùng tới thùy thạch tốt nhất điều khắc thành cán, xanh xanh trắng trắng, trông rất đẹp mắt. Theo lời hắn nói, roi như vậy mới xứng dùng trên người Lục Đỉnh Nguyên. Mà Lục Đỉnh Nguyên xin khoan dung, Hàn Lương căn bản là mất điếc tai ngơ, vì trước đó bọn họ đã cùng nhau ước định, nếu Lục Đỉnh Nguyên thật sự chịu không nổi đau đớn, hắn trực tiếp kêu Hàn Lương “Tử Hành”, như vậy Hàn Lương sẽ dừng lại, giống như bọn họ ước định ám hiệu với nhau.

Mà hiện tại, trò chơi mới tiến hành một nửa, theo kinh nghiệm hai ngày trước, cách thời điểm Lục Đỉnh Nguyên thực không chịu nổi mà bắn còn rất sớm. Mà tiếng “Tử hành” kia, cho tới bây giờ Lục Đỉnh Nguyên vẫn không kêu lên.

Hàn Lương mới nghĩ vậy, chợt nghe tiếng kêu rên rỉ sung sướng “Ân a a” của Lục Đỉnh Nguyên, đột nhiên đổi thành một tiếng hô to thê lương “Tử hành”.

“Làm sao vậy?” Hàn Lương hoảng sợ, vội vàng đem roi thu hồi, tiến lên cưỡi trời cho Lục Đỉnh Nguyên. “Đánh thương người?”

“.....” Lục Đỉnh Nguyên cau mày nhẹ lắc đầu, “Người nghe đi.”

“Cái gì?” Ngưng thần lắng nghe trong chốc lát, lại không nghe được gì.

“Nghiêm Hàn cung Trục Nguyệt Linh.” Lục Đỉnh Nguyên nhíu mày lại nghe trong chốc lát, “Sẽ không sai.” Nói xong liền đứng dậy bắt đầu mặc lại y phục.

Mà cái người ăn mặc chỉnh tề là Hàn Lương kia tất nhiên là giúp đỡ Lục Đỉnh Nguyên chuẩn bị, miệng cũng không nhàn rỗi, “Trục nguyệt linh là cái gì?”

“Là một loại tín hiệu khẩn cấp, bình thường, khi trong cung có đại sự xảy ra, dùng để thông tri cho giáo chúng phụ cận tổng giáo khẩn cấp hồi cung tập hợp nhận mệnh lệnh.”

“Ai có tư cách phát tín hiệu này?”

“Trên nguyên tắc mà nói thì chỉ có giáo chủ, nhưng là trên thực tế là hộ pháp cũng có thể phát tín hiệu, chỉ cần có tình huống khẩn cấp, giáo chúng bình thường thông qua sự đồng ý của một trong tứ hộ pháp cũng có thể gửi đi.”

“Nói cách khác, chỉ cần là linh vang, thì đó là đại sự mà ít nhất là hộ pháp đồng ý?”

“Từ khi ta thừa vị đến nay, không tính lần này cũng chỉ phát ra một lần trục nguyệt linh.”

“Nga? Đó là chuyện gì?” Hàn Lương không khỏi tò mò.

“Vì đem một bang phái thuần nữ tử biến thành như hiện nay.” Lục Đỉnh Nguyên thở dài. “Nhưng lần đó cũng là ban ngày.”

Như vậy, ai sẽ đứng vào lúc giữa đêm vang loại linh (ta không biết linh là gì a) này? Hơn nữa còn là vì chuyện gì đây?

Lục Đỉnh Nguyên và Hàn Lương nhìn nhau, giống nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nghi vấn.

84. Chương 83

“Chắc không phải là có người thừa dịp đêm tối công kích Nghiêm Hàn cung của người chứ?”

“Chuyện đó thì phải đi ra ngoài xem thử mới biết được.”

Hai người sóng vai hướng ra phía bên ngoài mà đi, đến chỗ cửa vào mật thất, Hàn Lương mới miễn cưỡng có thể coi là nghe được một ít tiếng chuông, tiếng chuông chặt chẽ, hơn nữa càng đi ra phía ngoài càng nghe được rõ ràng hơn. Không khỏi trong lòng thở dài Lục Đỉnh Nguyên quả nhiên công lực cao thâm, cách sau mật thất vài tầng cửa đá như vậy mà vẫn nghe được tiếng chuông vang bên ngoài.

Ra ngoài mật đạo, cùng Lục Đỉnh Nguyên mở ra những cái cửa đá cuối cùng của phòng ngủ, lúc này tiếng chuông mới được coi là thật sự nghe rõ ràng, hợp âm này có điểm giống với cách nói ma giáo lập đàn hoặc nhân, mỗi một chỗ đều vang ong ong, vang đến mức người ta tâm phiền ý loạn, nếu không phải người có định lực hoặc công lực thâm hậu, âm thanh này thậm chí có thể khiến cho người phát cuồng.

Hàn Lượng nhíu mày, phát hiện Phi Ảnh đã hiện thân chờ ở ngoài cửa, biểu tình cũng trầm ngưng như Lục Đỉnh Nguyên, thậm chí càng ngưng trọng hơn một chút.

“Có chuyện gì mà vang linh? Người nào phát Trục Nguyệt linh?” Lục Đỉnh Nguyên tựa hồ đã sớm biết phi ảnh canh giữ ở ngoài cửa, không hề quay đầu lại nhìn, ra khỏi cửa liền hỏi Phi Ảnh ngay hai vấn đề.

Phi ảnh sắc mặt càng thối hơn, vút cho Hàn Lượng một cái liếc mắt, sau đó mới hồi báo lại Lục Đỉnh Nguyên “Ba vị trưởng lão đã tề tựu đầy đủ, Trục Nguyệt linh là Hạ Thiên phát.”

“Ba vị trưởng lão?” Lục Đỉnh Nguyên sửng sốt, vốn là đang hướng về phía bên ngoài đi, hai chân đột ngột ngừng lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn phía Phi Ảnh.

Cái gọi là trưởng lão kỳ thật bất quá cũng chỉ là tiền nhiệm tứ hộ pháp của cung chủ mà thôi. Khi cung chủ tại vị, hộ pháp vĩnh viễn là bốn người, cũ chết mới thay chỗ, tuy rằng nói sẽ không cách chức, nhưng cung chủ cũ rời vị trí, vô luận hộ pháp tiền nhiệm tồn tại bao lâu, đều sẽ bị tân chủ dùng hộ pháp mới thay thế, cựu hộ pháp sẽ biến thành trưởng lão. Nói cách khác, tứ hộ pháp vĩnh viễn là tâm phúc của cung chủ, lại nguyện trung thành với duy nhất một cung chủ, trưởng lão bất quá chỉ là cựu thần, nổi danh mà không hề có thực quyền mà thôi.

Mà từ khi Lục Đỉnh Nguyên tiếp nhận chức vụ cung chủ từ mẫu thân tới nay, bốn vị trưởng lão đã sớm mỗi người hồi hương dưỡng lão, trong đó có một vị từ năm kia đã tạ thế. Vậy rốt cuộc là chuyện gì mà phải đem vài vị trưởng lão đã rời vị trí nhiều năm như vậy thỉnh ra? Phải biết rằng, trưởng lão lúc bình thường tuy rằng không có thực quyền, nhưng uy vọng rất cao, dù sao bộ hạ cũ thật nhiều, có vài người thậm chí là do một tay trưởng lão đề bạt lên. Mà người nào, cư nhiên một lần mời đến cả ba vị trưởng lão?

Lục Đỉnh Nguyên kỳ thật trong lòng đã có một vài cân nhắc, nhưng y vẫn không nói gì nhìn về phía Phi Ảnh.

“Là Lục tổng quản cùng đi với ba vị trưởng lão” Phi Ảnh cúi đầu.

Đáp án không nói cũng hiểu, đây cũng chính là lý do mà người vang chuông là Hạ Thiên.

“Biết là có chuyện gì không?” Lục Đỉnh Nguyên đột nhiên không hề vội vàng, cả người nháy mắt trầm tĩnh hẳn đi.

“Vì trong cung truyền ra lời đồn đãi.” Vẫn không dám ngẩng đầu.

“Lời đồn đãi như thế nào?” Thanh âm rất nhẹ, thực trầm.

“Về..... Hàn công tử.” Phi Ảnh cảm giác đỉnh đầu hình như có ngàn cân đè nặng, ép tới mức cổ hần như thế nào cũng thẳng không được, khó có thể biểu đạt rõ ràng, chỉ có thể nói như thế.

“Hừ.....” Lục Đỉnh Nguyên cười lạnh một tiếng, phất tay áo hướng ra phía ngoài mà đi, đi được một nửa, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại trở về kéo tay Hàn Lượng cùng đi.

Hàn Lượng mãi cho đến lúc này mới nhẹ nhàng nhoen miệng cười.

Kỳ thật đối với việc bên ngoài nói về hần như thế nào, Hàn Lượng cũng không để ý. Hần để ý, đơn giản là Lục Đỉnh Nguyên nhìn hần thế nào thôi. Hần tuy rằng không có công phụ để bản thân nương tựa, thế nhưng hần vẫn hy vọng có thể cùng Lục Đỉnh Nguyên sánh vai mà đứng, chứ không phải tránh ở phía sau Lục Đỉnh Nguyên làm một người luôn được bảo hộ, vô luận là vấn đề gì, hần hy vọng bọn họ có thể cùng nhau đối mặt.

Mãi đến khi hai người bước ra khỏi cửa phòng, Phi Ảnh rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhẹ thở ra một hơi bị nghẹn ở ngực, bước nhanh theo đi ra ngoài.

85. Chương 84

Ba người đi vào “Tự sự đường”, người đầu tiên bước tới nghênh đón y là Tiểu Hà Tử.

“Chủ tử.....” Tiểu Hà Tử vừa rồi đối mặt giáo chúng còn có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, lúc đối mặt chủ tử nhà mình thì cũng là biểu lộ nóng lòng chân tình, hẳn không sợ cái gì khác, chỉ sợ chủ tử bị thương.

Lục Đỉnh Nguyên nâng tay, ngăn lại Tiểu Hà Tử muốn nói lại thôi, mặt không chút thay đổi đi lên bậc cao tại thượng. Đi theo phía sau là Tiểu Hà Tử cùng Phi Ảnh, mà Hàn Lượng, thủy chung chỉ đứng lệch bên tay trái của y.

Lục Đỉnh Nguyên ngồi xuống chủ vị, phía dưới lập tức trở về một mảnh yên tĩnh.

Trận trường này thật quen thuộc, Hàn Lượng không khỏi mỉm cười, lúc trước cũng là bởi vì hắn xuất hiện nên mới khiến cho Lục Đỉnh Nguyên làm cho không khí tĩnh lặng thành như vậy. Chẳng qua khi đó hắn còn đứng dưới đài mà ngưỡng mộ, nhưng giờ phút này, hắn đã ở bên cạnh Lục Đỉnh Nguyên.

Ngẩng mặt nhìn về phía Lục Đỉnh Nguyên, phát hiện lúc này Nai Con lại hiện ra khí thế vượt trội đâm thủng cả bàn thạch của mình, mặc dù không phải là bộ dáng hắn quen thuộc, thế nhưng lại là bộ dáng hắn yêu vô cùng. Vô luận là Nai con xinh đẹp mỹ nhân trên giường, hay là Lục Đỉnh Nguyên trên giang hồ khí thế bàng bạc, đều là Lục Lộc hắn yêu tới tận xương. Hàn Lượng hạ thấp mi mắt, che lại một mảnh ôn nhu như nước dưới đáy mắt, một lần nữa giương mắt nhìn xuống bên dưới đài, trong mắt chỉ còn lạnh nhạt cùng lạnh lùng.

Lục Đỉnh Nguyên ngồi trên chủ vị, nhìn toàn bộ chung quanh một lần, đợi nửa khắc chung, mới miễn cưỡng mở miệng: “Như thế nào? Mọi người đến đông đủ rồi à? Nói một chút đi! Ai vang chuông?”

Hạ Thiên quả thật rất bất đắc dĩ đứng ra, sau đó thực bất đắc dĩ buông tay xuống “Chuông là ta vang, nhưng là.....” Hạ Thiên nhún nhún vai, nhìn về phía Lục tổng quản.

“Giáo chủ, là ta thỉnh Hạ hộ pháp vang chuông.” Ở Nghiễm Hàn cung, Lục tổng quản thân phận còn thấp hơn Hạ Thiên, cho nên không thể như ở Lục gia trang gọi Lục Đỉnh Nguyên là thiếu chủ, mà theo mọi người gọi giáo chủ hoặc cung chủ.

“Nga thế vang chuông là có chuyện gì?” Lục Đỉnh Nguyên tuy người chưa động, nhưng ánh mắt lại càng sâu trầm. Y đối với Lục thúc tôn kính có thừa, nhưng không có nghĩa là y có thể dung túng.

“Là muốn thỉnh giáo chủ đưa Hàn Lượng Hàn công tử ra cung.” Nói cách khác, muốn đem Hàn Lượng đuổi ra khỏi nhà.

“Nga? Mọi người cũng đều có ý này sao?” Lục Đỉnh Nguyên đem vấn đề nói rõ ra, nhất thời khiến cho toàn trường một mảnh xôn xao.

“Hôm nay vang chuông là vì bức tên Hàn Lượng đó đi sao?”

“Ta đã nói Hàn Lượng đó là một tai họa.”

“Chỉ là một tên công tử mà thôi, như vậy là cũng đáng để lao sư động chúng sao? Hồng cả một buổi tối.”

“Công tử cái gì, hẳn làm gì có bộ dáng của một tiểu quan, nghe nói giáo chủ mới là người bị áp.”

“Như thế nào khả năng? Giáo chủ người sao lại như vậy.”

“Cho nên mới muốn đem hắn tống đi a!”

“Chẳng lẽ là sự thật?”

“Nghe nói giáo chủ bị mê hoặc đến mức cái gì đều nghe theo hắn.”

“Khụ ” Lục Đỉnh Nguyên ho nhẹ một tiếng, đợi cho phía dưới thật yên tĩnh, mới nói: “Ta nhớ rõ ta đã từng truyền lời xuống đi?”

“Vâng, Hàn công tử là người của giáo chủ ở Thu phòng.” Trả lời như cũ vẫn là Lục thúc.

“Vì tiền đi một người bên gối của bốn tọa, nửa đêm vang Trục Nguyệt linh, lại thỉnh ba vị trưởng lão đến đây, không biết là lao sư động chúng sao?” Ý tứ của Lục Đỉnh Nguyên thực rõ ràng, đây là chuyện nhà của y, cùng giáo vụ trong cung không có quan hệ.

Lục thúc cũng có chút xấu hổ, kỳ thật hấn nguyên bản là nghe nói, Lục Đỉnh Nguyên buổi tối trên cơ bản đều cùng Hàn Lượng giam mình trong mật thất làm loại này sự tình này nọ làm cả đêm, cho nên chuẩn bị thừa dịp đêm liên hợp ba vị trưởng lão kích động giáo chúng, tạo áp lực cho tứ hộ pháp, sau đó đem hết thấy sự tình đều quyết định, chỉ chờ buổi sáng ngày hôm sau Lục Đỉnh Nguyên cùng Hàn Lượng đi ra, lấy cớ Hàn Lượng làm chậm trễ giáo chủ chấp hành giáo vụ, trực tiếp đem Hàn Lượng tống đi.

Nhưng hấn hiển nhiên đã quên mất hai chuyện quan trọng, thứ nhất chính là Lục Đỉnh Nguyên công lực thâm hậu, cho dù ở mật thất, như cũ có thể nghe được Trục Nguyệt linh Thứ hai, đó là Lục Đỉnh Nguyên có tự chủ siêu cường, Trục Nguyệt linh vang, đừng nói y vừa rồi là ở nơi đó làm tình, cho dù là thân tàn, dù phải nâng đi y cũng để người khác nâng y ra. Đây là Lục Đỉnh Nguyên-một cái giáo chủ tự chủ cùng trách nhiệm.

Cho nên thời điểm Lục Đỉnh Nguyên cộng với Phi Ảnh cùng Hàn Lượng về mặt lạnh nhạt đi vào Tự sự đường, Lục thúc yếu ớt hiểu rõ sự tình không tốt, nhưng nên làm, hấn vẫn sẽ làm. Hàn Lượng kia chính là một tai họa, hấn nhất định phải đem kẻ như thế bên người thiếu chủ trừ đi.

“Nguyên bản giáo chủ thu vài người làm vợ kế cũng tốt, thế thiếp cũng thế, chúng ta không thể xen vào,” Lục thúc chấp tay thi lễ, sau đó xoay người đối mặt toàn trường, “Nhưng nếu người này làm nguy hại đến giáo chủ, vậy những việc khác đừng bàn nữa.”

“lao” trong “lao sư động chúng” là làm phiền

trong lời tiểu Nguyên thì “tiền” anh đi còn trong suy nghĩ người khác là “tổng”. không biết tự ý sửa thế này có sao không nhỉ

86. Chương 85

“Nguy hại cho bốn tọa?” Lục Đỉnh Nguyên híp mắt, chờ câu trả lời của Lục thúc.

“Giáo chủ có dám cỡi bỏ y phục cho mọi người xem để minh bạch không?” Biện pháp vốn dĩ đã chuẩn bị chu đáo hiển nhiên không thực hiện được, muốn bức lui Hàn Lượng chỉ còn cách hạ độc chiêu.

Bàn tay dưới áo của Lục Đỉnh Nguyên rất nhanh nắm chặt lại, không hé răng. Trên thân mình y là những vết roi cùng vết dây thừng chồng chất lên nhau, như thế nào có thể để cho mọi người xem? Chẳng lẽ trước mặt mọi người nói mình không bị người ta quất roi thì không thể dựng dậy hứng thú sao?

“Lục tổng quản đây là có ý gì?” Câu hỏi là từ phía Đông Ly, nàng luôn luôn cùng người của Hạ cung không có thâm giao gì, chưa nói tới cái gì mà thành kiến hoặc giao tình, cũng không thích bộ dáng mang khí thế bức nhân này của Lục tổng quản. Tuy rằng nàng cũng không thích Hàn Lượng, nhưng nàng biết, ít nhất Lục Đỉnh Nguyên nhìn như là thích, mà chỉ cần chủ tử thích, nàng là một hộ pháp của Lục Đỉnh Nguyên, sẽ che chở trước. “Nay Nghiễm Hàn cung tuy là nam nữ nửa nọ nửa kia, nhưng ít nhất cũng có gần nửa số nữ tử, tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng bảo giáo chủ một đại nam nhân lại tại đây, trước mặt rất nhiều nữ tử cỡi áo tháo thắt lưng cũng được coi là thỏa đáng sao?”

Đông Ly dùng lý lẽ bức Lục tổng quản đến tuyệt cảnh, nếu hấn dám mở miệng nói nhượng nữ tử tránh đi, chính là ngay cả ba vị trưởng lão đều đắc tội, bởi vì là bộ hạ cũ của tiền nhiệm giáo chủ, cho nên các vị trưởng lão đã thoái ẩn không chỗ nào không phải là nữ tử Nhưng nếu hấn không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, trong những vấn đề khác giáo chúng cũng sẽ không quy củ, nào có người tùy tiện bức bách giáo chủ cỡi y phục?

“Này.....” Lục tổng quản trong nhất thời hơi do dự, nhưng rốt cuộc lão vẫn là gừng già, sao có thể dễ dàng bị đánh bại.“Lục mỗ nghe nói, từ sau khi Hàn công tử đến đây, liên tiếp khiến giáo chủ bị trọng thương, cho nên chỉ muốn thay mọi người chứng thật một chút thôi.” Như thế nào gọi là nghe nói? Hấn nghe lén được rất rõ ràng được Hàn Lượng hướng Hạ Thiên hỏi lấy thiên tâm ti, nói là làm cái gì dây thừng thân roi linh ***, là muốn sử dụng ở trên người Lục Đỉnh Nguyên. Nếu có thể cho giáo chúng nhìn thấy được bằng chứng

Hàn Lượng khi nhục thiếu chủ, như vậy tuy có làm nhục uy danh của Lục Đỉnh Nguyên, nhưng đồng thời cũng nhất định có thể đem Hàn Lượng đuổi đi.

“Chỉ chuyện nhỏ này còn cần phải cở y phục sao? Hà tổng quản ở ngay bên cạnh, có chuyện gì hỏi Hà tổng quản liền có thể rõ ràng mà?” Đông Ly cười nhạt, Lục tổng quản này nói dối lấp liếm cũng nói đến không cao minh như vậy.

“Cũng phải cũng phải!” Lục thúc mang theo ý cười đối mặt với nha đầu Đông Ly, nhưng thời điểm đối mặt với Tiểu Hà Tử, trên mặt mặc dù cười, trong ánh mắt lại mang theo áp lực, “Hà tổng quản, nhất định phải chiếu theo sự thật mà nói, chớ nên lừa gạt giáo chúng mới tốt a!”

Tiểu Hà tử không rõ Lục thúc luôn luôn hòa ái như cha như thế nào đột nhiên biến thành cái dạng này, không khỏi cùng Hạ Thiên đang đứng dưới đài nhìn nhau, lại phát hiện Hạ Thiên cũng là nhú chặt mi tâm, vẻ mặt mang biểu tình khó chịu, nghĩ đến cũng là bị Lục thúc ép buộc mới bất đắc dĩ vang Trục Nguyệt linh.

“Từ sau khi Hàn công tử đến, chủ tử quả thật vài lần có vẻ bị trọng thương.” Tiểu Hà Tử chậm rãi nói.

Lục thúc nghe được đến đây, đã muốn vừa lòng cười cười, lại nghe Tiểu Hà Tử tiếp tục nói, “Nhưng trước lúc Hàn công tử đến, chủ tử cũng bị thương không ít a, huống hồ, Hàn công tử cũng biết y lý, lần trước nếu không phải Hàn công tử ra tay tương trợ, cánh tay của chủ tử sợ là không tốt lên nhanh như vậy đâu!”

“Người.....” Lục thúc như thế nào cũng không nghĩ tới Tiểu Hà Tử mà mình nuôi sủng như con lại hướng về ngoại nhân. Nhưng hắn lại nào biết được rằng, hắn cho dù sủng Tiểu Hà Tử nhiều hơn nữa, lại nào có sánh được địa vị cực sâu của Lục Đỉnh Nguyên trong lòng Tiểu Hà Tử? Lục Đỉnh Nguyên là người tuy là trên mặt lãnh đạm nhưng đối xử với kẻ bên người vô cùng tốt, tuy rằng từ trước tính tình âm tình bất định, nhưng chỉ cần là người ở bên cạnh y vài năm, đều có thể hiểu rõ ra được cái tốt của người như y. Huống chi mạng của Tiểu Hà Tử là Lục Đỉnh Nguyên cứu, lại dựa vào Lục Đỉnh Nguyên ở Nghiễm Hàn cung tác uy tác phúc nhiều như vậy năm, chính là cha mẹ tái thế của hắn, tất cả mọi chuyện dù lớn cỡ nào cũng không thể so được với tình cảm hắn dành cho Lục Đỉnh Nguyên, huống chi chỉ là một Lục gia trang tổng quản? Cho nên người mà Tiểu Hà Tử hướng về, từ đầu đến cuối đều là Lục Đỉnh Nguyên. Mà hắn lúc này hướng về Hàn Lượng, đó là thuyết minh Lục Đỉnh Nguyên hướng về Hàn Lượng, hiểu được cái người trong cuộc nên hiểu rõ, chỉ là có chút trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường thôi ỷ như, Lục gia trang lục đại tổng quản.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-nguoc-thanh-tinh>